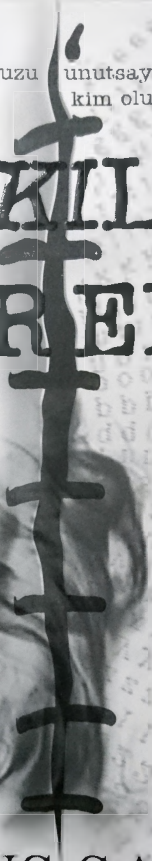
Kim olduğunuzu unutsaydınız kim olurdunuz?

AKIL LABİRENTİ

"Zihninizi sonuna kadar zorlayacak."
New York Times

MARCUS SAKEY

KORİDOR

ROMAN

AKIL LABİRENTİ

Adam gözlerini açar. Çıplak, üşümüş ve boğulmak üzeredir. O ıssız okyanus kıyısında ondan başka kimse yoktur.

Tek hayat belirtisi az ilerideki boş bir BMW'dir. Bu pahalı arabada üstüne tam oturan bir kıyafet, hırpalanmış haldeki ayaklarına uyan bir çift ayakkabı, Rolex saat ve Daniel Hayes adına kayıtlı bir araba ruhsatı bulur.

Ancak bir sorun vardı. Kim olduğunu, orada ne yaptığını hatırlamıyordu. Geçmişi, anıları, pişmanlıkları silinip gitmişti. Hatırlayabildiği tek şey bir kadın yüzüydü. Onun kim olduğunu bulmaktan başka çaresi yoktu. Birden bu kadının hayali onun evi, dünyası, umudu olmuştu. Ve belki de kendine geri dönüşünün tek yolu. Fakat bu yol onu soğuk bir gerçeğe götürecekti: Oraya gittiğinde karşılaşacağı bu gerçek karşısında, akıl labirentinden çıkmak hiç de kolay olmayacaktı.

Farkında olmadığı şey ise; o, geçmişinin peşindeyken, tüm ülke de onun peşindeydi.

"Sakey'i farklı kılan, onun detaycılığı, zekası, tutkusu ve heyecanı. Bu kitap akıllıca yazılmış satırlardan çok daha fazlası."
Lee Child

YAZAR HAKKINDA

Marcus Sakey, üçü şu anda sinemaya uyarlanmakta olan dört adet çok satan kitabın yazarıdır. Yazarlığı Anthony, Barry, Macavity, Strand Critic's Circle, Reader's Choice'a aday gösterilmiş; Crimespree, Dilys, Crime Shot, Romantic Times ve ITW Thriller Award ödüllerini ise kazanmıştır. Şu anda eşiyle Chicago'da yaşamakta olan yazara, MarcusSakey.com sitesinden ulaşabilir ya da @MarcusSakey adıyla yönettiği Twitter ve Facebook hesaplarını takip edebilirsiniz.

KORİDOR YAYINCILIK - 201

ISBN: 978-605-4629-18-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

AKIL LABİRENTİ

Marcus Sakey

Özgün Adı: ***The Two Deaths of Daniel Hayes***

© 2011 Marcus Sakey

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Dilan Toplu

Redaksiyon: Gizem Yeşildal

Kapak ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı : Oktay Matbaacılık, İstanbul

OKTAY MATBAACILIK

Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok

No: 55 - 56 Topkapı - Zeytinburnu

Cilt : Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2012

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 - 544 66 70

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

AKIL LABİRENTİ

MARCUS SAKEY

Çeviren: Dilan Toplu

KORİDOR

SAHNE BİR

"Kendinizi ona ait veya bağlı hissedeceğiniz bir kimliğiniz yoksa, geleceğiniz de olmaz, sizi kısıtlayan şeyler de. Bu tehlikeli görünebilir ama son derece doğal ve özgürleştirici bir durumdur."

—Nadine Gordimer, *The Pickup*

1

Çıplaktı ve üşüyordu; soğuk, damarlarına kadar işlemişti. Sıyrıklarla dolan vücudu kasılmış, soğuktan tüyleri diken diken olmuş, tendonları gerilmiş, tir tir titriyorken, korkutucu ve oldukça yumuşak bir şey bacaklarına dolanıyordu. Güçlükle derin bir nefes alınca, deniz suyu boğazını yakarak ciğerlerine doldu. Öğürerek suyu çıkardı ve kayalara tutunmaya çalıştı. Onu geri çekmeye çalışan okyanusa var gücüyle karşı koyup emekleyerek kıyıya çıktı.

Dalgaların geri çekilirken bıraktığı çakıl taşları, bir çift zar gibi üst üste yuvarlanıp duruyordu. Bir martı, yalnızlığını anlatmak istercesine bir feryat kopardı.

Ciğerleri yanıyordu, döndü ve dirseklerinden destek alıp kusmaya çalıştı. Tuzlu su ve mide asidi karışımından oluşan bol miktarda sıvı, ağzından döküldü. Sonra yavaş yavaş azaldı ve nihayet son birkaç damlayı da tükürünce, bozulmuş balık gibi kokan havayı ciğerlerine doldurdu.

Nefes al. Öksür. İşte böyle.

Kireç gibi beyaz olan elleri ona ait değil gibiydi. Panik içinde zangır zangır titriyorlardı ve bunu durduramıyordu. Hiç bu kadar üşümemişti.

Burada ne işi vardı?

Uyurgezermiş ve bir anda uyanmış gibi, olup biteni hatırlayamadı. Zaten önemli de değildi. Soğuk, içine işliyor

ve onu öldürüyordu. Yaşamak istiyorsa hareket etmek zorundaydı.

Yan döndü. Manzara kıyamet sonrası bir sahneyi andırıyordu. Titreyen gökyüzünün altında köpüren deniz, kumsalda uğuldayan, sazlıkları yerinden koparmaya çalışır gibi esen rüzgar... Görünürde hiç kimse yoktu.

Hareket etmek zorundaydı ama kaslarını hareket ettiremiyordu. Sendeleyerek doğruldu ve adım atmaya çalıştı. Düşünceleri, donmuş bir tel üzerinden aktarılmaya çalışılan sinyaller gibiydi. Neden sonra bacakları tepki verdi. Ayakları kanlıydı.

Bir adım. Bir tane daha. Rüzgar, ıslak vücudunda adeta bir kamçı etkisi yaratıyordu. Son derece dik bir yamaçla yukarı uzanan plajda attığı her adımda kaslarına biraz daha fazla hükmedebiliyor, hareket ettikçe ısınıyordu. Tanrım, ısındıkça her yeri jiletlerle kesilmiş, vücuduna çiviler çakılmış, damarlarında dolaşan kan değil de asitmiş gibi inanılmaz bir acı duymaya başladı. Nefes almaya konsantre oldu, her nefesi sayıyordu. Bir sonrakine odaklan. Beş kez daha. Yirmiye kadar pes etme. Kahretsin, nefes al.

Okyanusun parçalayıp minik çakıl taşları haline getirdiği kayaları hâlâ büyük olanlar, rüzgar almayan tarafları yosunla kaplanmış yayvan taşlar ve onların aralarında bulunan, içlerinde dikenli şeylerin olduğu koyu renk su birikintileri izliyordu. Tepeye ulaşana kadar sendeleyerek bir kayadan diğerine geçti.

Daha önce hiç görmediği kadar ıssız ve harap olmuş bir yerdi burası. Koyu renkli kayalar, köpürmekte olan deniz ve yalnızca, uçuşan kuşların renklendirdiği bir gökyüzü. Hayır. Bir dakika.

Gözlerini kırptı ve odaklanmaya çalıştı. İki silik iz, kutu şeklinde renkli bir lekeye doğru gidiyordu. Bir araba. Bacaklarına kramp giriyor, nefesi yavaşlıyordu. Ciğerlerini zorlasa da olmadı. Yeteri kadar. Hava. Titremeye başladı. Kötüye işaret. Ayağı takıldı ve düştü. Birkaç santim ilerisinde, böceklerin neden olduğu beneklerle dolu açık renk otlar vardı. Zemin o kadar da kötü değildi, yumuşak bile sayılabilir. Rahatla. Gidebilirsin.

Hayır.

Emekle. Aşınmış dirsekler. Dizler. Moraran kollar. Böğürtlenler, mavi deniz, mavi gözler.

Otomobilin bagajına ulaştı ve kendini yukarı çekti. Metalin soğukluğu yakıcıydı. Sürünerek kapıya gitti ve kaskatı kesilmiş parmaklarıyla kapının kolunu tutmayı başardı.

Lütfen.

Kapı açıldı. Bir manevrayla içeri doğru atıldı ve kendini deri kokusunun ortasında buldu. Bacakları hareket etmediğinden, kolları yardımıyla onları tek tek kaldırıp içeri aldı. Cilalanmış kolu tutarak kapıyı kapattı ve rüzgarın uğultusu dindi.

Anahtarın olması gerektiği yerde bir düğme vardı. Bastı, olmadı. Bir kez daha denedi ve araba çalıştı.

Adam, ısıtıcıyı son kademeye getirerek koltuğa gömüldü.

Sonunda yumuşak bir yer. Ilık hava vücudunu sızlatıp karıncalandırdı ve nihayet rahatladı. Bir süre kafasını arkaya yaslayıp öylece tavana baktı. Gözlerinin önünde uçuşan ve

yalnızca onlara odaklanmadığı zaman görebildiği noktacıkları seyretmek hoşuna gitmişti. Nerede olduğunu, neden orada olduğunu, arabanın sahiplerini ve döndüklerinde, çıplak ve ıslak bir adamın deri koltuklarında oturduğunu görmekten memnun olup olmayacaklarını düşünmedi.

Mağarasına saklanan bir hayvan gibi koltuğa gömüldü, kapılar kilitli, sıcaklık boğucuydu.

Uzun bir süre sonra – ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu – kendine geldiğini hissetti. Kısa bir şekerleme yapıp da uyanmış gibi aydı. Kelimeler ve sorular zihninde, sonbahar yaprakları gibi uçuşup duruyordu.

Benzin. Biri buydu. Benzin. Ne oldu da...

Oh. Doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Kasları kuvvetsiz ve halsizdi. Benzin göstergesine göre, depo nerdeyse boştu. Motoru kapattı.

Ee, neredeydi?

Araba muhteşemdi. Direksiyondaki logoya bakılırsa bir BMW. Bir uçak kadar fazla göstergesi ve ekranı vardı. Deri koltuklar, alüminyum detaylar, gösterge panelinde bir bilgisayar ekranı. Ama arabanın içi oldukça dağınıktı. Sürücü koltuğu tarafında yere atılmış çoraplar ve bir çift Nike ayakkabı; yolcu tarafındaysa haritalar, çantalar, soda şişeleri, boş efedrin* kutuları, benzin fişleri, yırtık bir Amerika yol haritası ve içinde yalnızca bir parmak kadar kalmış bir Jack Daniel's şişesi vardı.

Merhaba.

Viskiyi açtı ve kalanın yarısını tek yudumda içti. İçkinin boğazını yakarken yarattığı his harikaydı.

* Bronş genişletici olarak astım ve kronik bronşitte, damar daraltıcı olarak ani tansiyon düşmelerinin görüldüğü özellikle spiral anestezi altındaki hastalarda kullanılan sempatomimetik etkili bir ilaç. (Ed. N)

Şimdi güvende olmanın rahatlığıyla inceleyince, etrafın kendine has bir güzelliği olduğunun farkına vardı. Yine de oldukça boş ve kimsesiz bir yerdi. Arabanın park edildiği dar yolda hiçbir yönde insana ait bir belirti yoktu. Arabaya bindiği andan itibaren, bilinci ara ara kapansa da, kimseyi görmemişti.

Öyleyse...

Buraya nasıl gelmişti?

Bu lanet yer de neresiydi ve burada ne işi vardı?

Sakin ol. Panik yapma. Sadece neler olduğunu düşün. Nasıl oldu da buraya geldin. Sen... Sen...

Hiçbir şey hatırlamadı.

Gözlerini sımsıkı kapattı, sonra yine açtı.

Hiçbir şey değişmemişti. İçiyor muydu? Uyuşturucu mu almıştı? *Hatırlamaya çalış. Şeydeydin...*

Şeyde...

Bazı zamanlar değişik yerlerde, mesela bir arkadaşının karanlık oturma odasında ya da bir otelde uyanıp da afyonu patlayana kadar her şeyin otomatiğe alındığı, panik ve korku içinde, durumun netleşmesini ve normale dönmesini tetikte beklediği o korkunç anlar gibiydi. Ama hep geçerdi. Geçer, nerede olduğunu ve oraya neden gittiğini hatırlardı.

Değil mi?

Viskiyi bırakıp direksiyonu iki eliyle sıkıca kavradı. *Odaklan.*

Odaklan!

Dışarıdan rüzgarın sesi geliyordu. Ağaçlar sanki yanıyor, kapkara izler sarı ve turuncu renkteki bir avuç inatçı yapraktan oluşan devasa bacaklara uzanır gibi görünüyorlardı, son kıvılcımlar.

Tamam. Bir şey olmuş olmalı. Hipotermiden kaynaklanan bir etki, bir tür şok. Hiç zorlama. Ağır ağır düşün. Tatlılıkla çöz. Gözünün önündeki benekler gibi, bunu da tam önüne çekip netleştiremezsin. Etrafından dolaş.

Beynin çalışıyor gibi görünüyor. Kullan onu. Nerdesin?

Kayalık bir plaj. Soğuk. Dudaklarındaki tuzu tadabiliyor, bunun bir okyanus olduğunu biliyordu. Ama hangisi?

Soru çılgınca görünse de üstüne gitmeye devam etti. Bir başladı mı arkası çorap söküğü gibi gelirdi nasılsa. Otomobilin saati 7:42'yi gösteriyordu. Güneş dalgaların üzerinde gri bir gölgeden ibaretti fakat biraz öncekinden daha yüksekti. Bu, sabah olduğunu, o yönün doğu ve okyanusun da Atlantik olduğunu gösterir. Tabii hâlâ Amerika Birleşik Devletleri'ndeyse. Evet, yol haritası.

Tamam, burası Atlantik. Soğuk, kayalık ve her yerde yerleşim yok. Maine, belki?

Neden olmasın? Buradan ilerle. "Burası Maine." Sesi çatladı, öksürdü ve devam etti. "Bir BMW'deyim ve hâlâ sabah."

Değişiklik yok.

Bardak tutucuda, buruşturulmuş bir banka zarfı duruyordu. İçindeyse, yüklü miktarda yüzlüğe denk olacak kadar bir yığın yirmilik vardı. Zarfın altında paslanmaz çelik bir Rolex Dayton olduğu anlaşılan gümüş bir şey. Güzel saat. Oldukça güzel.

Başka? Uzanıp torpidoyu açtı. Baktı. Kullanma kılavuzu, bir BMW anahtarı, üç tükenmez kalem, bir kutu naneli şeker, kapalı bir kutu efedrin ve büyük, siyah bir silah. Yarı otomatik. Nasıl olur da bunu bilip plajda uyanmadan önce nerede olduğunu hatırlayamazdı? Ya da daha kötüsü, kendi...

Dur. Düşünme. Yüzleşmezsen belki doğru olmaktan da çıkar.

Bagaj.

Dışarı çıktı. Rüzgar çıplak vücudunu döverken tüyleri diken diken oldu. Kan içindeki ayaklarıyla yavaşça, arabanın arkasına doğru ilerledi.

Bagajda bir ceset olabilir miydi? Elleri kelepçelenmiş ve başından vurulmuş ya da saçları ve botları dışarıda kalmış bir şekilde halıya sarılı bir ceset.

Hayır. Yalnızca birkaç elektrik kablosu ve üzerinde kırmızı beyaz bir dart tahtası resmi olan bir alışveriş poşeti. Poşeti açtı. İçinde tasarım bir kot pantolon, koltuk altları sararmış beyaz bir atlet, buruşuk bir boxer, top haline getirilmiş çoraplar. Birinin çamaşırları.

Tekrar etrafa bakındı. Başka bir seçeneği yoktu.

İç çamaşırını şöyle bir silkeleyip giydi. Pantolon yumuşak ve eskitilmişti, pahalı görünüyordu. Target için fazla şıktı. Ve kirli. Belki de Target'ın tarzında bir değişiklik olmuştu. Tişörtü üzerine geçirip bagajı kapattı. Yeniden arabaya bindi. İçerideki hava harikaydı, sıcaklık insanı anında sarıyordu. Ayakkabıları giyerken havaya ekşi bir ayak kokusu yayıldı.

Sonra oturup pencereden dışarı baktı.

Kırmızı beyaz dart tahtasının Target'ın logosu olduğunu nerden bilmişti? Saatin Rolex olduğunu? Ya da Jack Daniel's'ın bir viski olduğunu ve viskiyi sevdiğini?

Nasıl olup da uzaktan kumandalı BMW anahtarının arabayı çalıştıracağını, Maine'in kuzeydoğuda olduğunu, hipotermi semptomlarını, bir tomar yirmiliğe bakıp ne kadar edeceğini bilebiliyor ama kahretsin ki adını hatırlayamıyordu?

Silaha dokunmamaya dikkat ederek torpidodaki kullanma kılavuzunu aldı. Kitapçık siyah deri bir kılıftaydı. Kapağın altında, ikisi de Daniel Hayes adına, 6723 Wandermere Yolu, Malibu, California adresine kayıtlı olan sigorta belgeleri ve ruhsat vardı.

Arabadan çıkıp arka tarafa doğru yürüdü. Plaka California'ya aitti.

Kim doksan bin dolarlık bir arabayı, anahtarlarını da torpido gözünde bırakarak terk eder? Hem de böyle ıssız bir yerde?

Ve kıyafetler. Ayakkabılar ayağına uymuştu ve pantolon tanıdık geliyordu.

Daniel Hayes olduğunu düşünmek bir başlangıç olabilir. Dene hadi, tıpkı pantolon gibi.

Daniel arabaya bindi, saatini bileğine taktı ve arabayı çalıştırdı.

İzler toprak bir yola çıkıyordu, o da taş döşeli, diğerinden yalnızca biraz daha az engebeli olan bir yola. Sonunda iki şeritli, kuzeye doğru Machias'a, güneye doğru Ellsworth'e giden, asfalt US-1 yoluna çıktı. Arabayı kenara çekip etrafı izlemeye koyuldu. Güneye doğru giden eski bir pikap geçti, bir dakika kadar sonra da kuzeye giden bir Civic.

"Hayat devam ediyor," dedi ve histerik bir şekilde güldü. Hep böyle kendi kendine konuşur muydu?

Belki. Belki şişe kapaklarını çiğnerdin. Belki cücelere tecavüz ediyor, belki de gizli bir devlet örgütü için adam öldürüyordun...

Otoyola çıktı ve güneye doğru yola koyuldu.

Gökyüzü yavaş yavaş açılıyor fakat gri bulutlar gitmek yerine berrak bir maviyle birbirlerinden ayrılan yoğun kümelere dönüşüyorlardı. BMW dışarıdaki dünyayı önemsiz bir vızıltı haline getiriyordu. Gözlerinin kuruduğunu, ellerinin ve başının ağırlaştığını hissetti. Ama "MAINE" plakalı araçları görmek keyfini yerine getirmişti.

Demek ki aklını kaybetmemiş sadece biraz kafası karışmıştı.

İlk bilinçli hareketinin araba çalmak olmadığını varsayar ve sigortanın süresinin de hâlâ dolmadığını düşünürsek yaklaşık 5000 kilometre araba kullanmış demekti. Kalbini durduracak kadar soğuk bir okyanusta yüzmenin takip ettiği bir 5000 kilometre. Neden?

Daniel gözlerini ovuşturdu, elleri buz gibiydi. Gözlerini zar zor açık tutuyor, bir otel bulup bir hafta uyusa ancak kendine gelecek gibi hissediyordu. Uyandığında her şey daha iyi olacaktı hem. Belki o zaman kim olduğunu...

Bunu kabul etme. Yoksa delirebilirsin.

...burada ne yaptığını hatırlayabilir, kafasını toplamaya başlayabilirdi.

Yanından geçtiği küçük bir kasabaya göz atınca dış cephelerine kaplama yapılmış evler ve çökmek üzere olan bir kilise gördü. Bir kız gidonundan flamalar sarkan bisikletini sürüyordu. Banketler, kasaba merkezi, VFW* ve bir Friday Fish Fry**. 1,5 km sonra diğer tarafta, otoyolun kenarında bulunan Pines Motel adında alçak, tuğladan yapılma bir

* Veterans of Foreign Wars: Savaşa katılmış askerler için kullanılan bir kısaltma. (Çev.N.)

** Kızarmış balık ürünleri satan bir restoran. (Çev.N.)

yerde boş oda olduğuna dair bir tabela vardı. İyi. Güzel. Harika.

Arazi, araçların ezdiği çakıl taşlarıyla doluydu. Arabadan indi. Hava güneşli ve serindi. Kuş seslerinin arasında yürürken tozlu birkaç pikabın, av tüfeklerinin ve el yapımı kamuflaj elbiselerinin arasından geçti.

Ana salonun ufak bir köşesi lobi olarak ayrılmış, bir de masa konmuştu ama kimsecikler yoktu. Duvarda, şaşılacak kadar yetenekli biri tarafından çizilmiş, devrilmiş bir ağacın üzerinden atlayan bir geyik resmi vardı. Hayvanın paniğini oldukça güzel resmeden sanatçının, fırçasını bir silah gibi kullanarak çizdiği ağaçlar, bir peri masalının dönüşebileceği en karanlık hikayede yer alırmış gibi görünüyordu. Daniel çerçevenin dışında kalan avcıyı, hayvanın düşündüğünden çok daha tehlikeli ve yakın olan tehdidi hissedebiliyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Daniel hızla döndü. Elinde ikiye bölünmüş, boncuklu bir perde tutan bir kadındı. Kadının çökmüş bir otuzluk mu bakımlı bir ellilik mi olduğuna karar veremedi.

"Evet, affedersiniz. Tabloya hayran kaldım da."

"Kocamın. Niye uğraşıyor bunlarla bilmiyorum. Hiçbir işe yaramıyorlar. Eskiyenleri yeniden boyamasını söylüyorum ama o oldukları gibi saklamaktan yana."

"Uğraşmalı da zaten, oldukça yetenekli."

"Yeteneğini bilmem ama çok vakti olduğu kesin."

Senin gibi bir karısı olduğu için de ne şanslı! "Ben, mm, benim bir odaya ihtiyacım var."

"Tek kişilik mi çift kişilik mi?"

"Fark etmez."

"Tek kişilik daha ucuz."

"O olsun öyleyse. Tek kişilik oda, tamam."

Kadın bilgisayarın başına geçip tuşlara basmaya başladı. "Kırk dolar. Ne kadar kalacaksınız?"

"Ben... emin değilim. Bugün günlerden ne?"

Kadın *siz şehirliler* der gibi baktı ama sadece "Çarşamba," dedi.

"Tamam. Şimdilik yalnızca bu gece." Çarşamba. Hayır. Hiçbir şey ifade etmiyor. Banka zarfını masaya koydu ve kadının gördüğüne emin oldu. "Kırk demiştiniz değil mi?"

Kadın başını sallayarak onaylayınca iki tane yirmilik çıkardı.

"Adınız?"

"Daniel Hayes."

"Kredi kartı?"

"Ne?"

"Depozit için."

"Cüzdanımı kaybettim de, onun yerine size ekstra bir kırk dolar versem?"

Kadının kaşları çatıldı ama parayı kabul etti. "Öğleden önce ayrılmanız gerekiyor. Sigara içmek yasaktır. Oda numaranız yedi."

Daniel merakla sordu, "Odada kablolu yayın var değil mi?" Sonra bir an durdu. *Ne?* Sözler ağzından kendiliğinden çıkıvermişti. Niye önemsemişti. Kadın ona bakıyordu, bu yüzden devam etti, "Demek istediğim, televizyon?"

"Televizyon. Hmm, şu sihirli kutu muydu o?"

"Evet, üzgünüm." Gözlerini ovuşturdu. "Kafam biraz dağınık da."

Kocaman pirinç bir anahtarlığa takılı olan anahtarı uza-

tıp koridoru gösterdi kadın. "Şu taraftan. Buz ve yiyecek otomatı koridorun sonunda."

Yedi numaralı oda ona yirmi ölçülerinde, içinde bir adet ikiz yatak olan, dikdörtgen şeklinde bir odaydı.

Mobilyalar suntadandı, uzaktan kumanda komodine bağlanmış, sarı dantelden yapılma perdeler, odaya bir cenaze evi havası vermişti. Kimyasal bir oda parfümü kokusu vardı.

Evim evim güzel evim.

Daniel zarfı dolabın üzerine koyup banyoya gitti. Kapıda bir an duraksadı, eli ışık düğmesinin üzerindeydi.

Muhtemelen ışığı açtığı anda her şey düzelecek, kafasındaki bu bulanıklık bir sis perdesi gibi dağılacaktı. Her şeyi hatırlayıp gülecek, sonra da gönül rahatlığıyla uykuya dalacaktı.

Ee, niye tereddüt ediyorsun?

Tahmin etmek o kadar da zor değildi. Aynaya bakıp ya kendinizi tanımasaydınız?

Git yap şunu.

Işığı açtı. Yanan floresan, muşamba döşeli yerleri ve formika tezgahı ortaya çıkardı.

Ne dağılan bir sis, ne açılan bir perde. Aynadaki adam hiçbir şeyin cevabı değildi.

Yorgun, morluklar ve koyu renk halkalar içerisindeki harap olmuş yüzü, az öncekinden ne daha az tanıdıktı ne de daha fazla. Baş döndürücü bir an için, hangisinin yansıma hangisinin gerçek olduğunu karıştırdı. Sanki biri kendisinin kötü huylu hayaletiymiş ve Daniel nasıl kendi hayatından koptuysa o da birden serbest kalıp bağımsızca hareket edebilecekmiş gibi hissetti.

"Delirmedim," dedi ve aynadaki adam onayladı. "Ben sadece... sadece... "

Boğazında ekşi bir tat vardı. Işığa vurup kirli atletini çıkararak banyodan çıktı.

Uyku. Uzun bir süre uyuyacak ve uyandığında her şeyi hatırlayacaktı. Hatırlayacaktı. Mecburdu.

Yüce Tanrım.

Lütfen.

Korkutucu şekiller, bir yerleri işaret eden parmaklar ve yaklaşmakta olan bir felaket hissiyle dolu olan kabuslar gördü. İçerik rüyadan rüyaya değişse de; birinde yüksek bir binanın tepesinden sarkıyor, birinde kontrolden çıkmış bir arabada emniyet kemeriyle uğraşıyor, bir diğerindeyse az sonra kötü bir şeyin olacağı, kalabalık bir köprüye gidiyordu, ana tema aynıydı. Hepsinde de pis, kaybolmuş ve çaresiz bir halde kaçınılmaz felaketi bekliyordu.

Bir korna ve teker sesiyle uyandı. On sekiz tekerlekli, fıçı taşıyan bir kamyon. Hızla kalktı, direksiyon başında uyuyakaldığına emindi. Çarşaflar buruşmuş ve ıslanmış, yastık kafasının şeklini almıştı.

"Kahretsin."

Saat 16:17'yi gösteriyordu. Nerdeyse beş saattir uyuyordu yani. Daniel perdeyi aralayıp otelin kasvetli tabelasına, yolun karşısındaki benzinciye ve kızıl gökyüzüne baktı. Saat dört ve güneş batıyor. Yazık bu insanlara.

Tuhaf. Buraya ait değilsin ama bu, plakayla ya da belgelerdeki adresinle ilgili değil. Bir şekilde burada evindeymiş gibi hissetmiyorsun.

Daniel battaniyeyi açıp kalktı ve banyoya yöneldi. Işığı açmadan soğuk suyla yüzünü ve boynunu yıkadı.

Artık gerçekle yüzleşme vaktiydi. Bir şekilde kim olduğunu unutmuştu işte.

Peki ne biliyorsun?

Bir plajda uyanmıştı, ölü gibi ve çıplak. Uyuşturucu etkisinde veya bayıltılmış olarak, zorla götürülmüş olabilir miydi oraya? Ama öyle olsaydı, bunu yapanlar arabayı terk edip gitmezlerdi.

Oraya kendi kendine gitmiş olması daha olasıydı. Arabanın içini gözünün önüne getirdi: Viski, efedrin ve dağınıklık bir süredir yolda olduğunun kanıtıydı, belki de California'dan beri. Güneşli Malibu'dan karanlık okyanusa, o gizli uçuruma kadar. Kendini...

Tanrım.

Kendini öldürmeye çalışmıştı.

Başka nasıl açıklanabilirdi ki? Cüzdanı arabada değildi, kıyafetlerini ve cep telefonunu plajda görememişti. Okyanusa gitmiş olmalı. Hayal edebiliyordu. Güneş doğmaya yeni başlamış, henüz ufku bile aşmamışken, belki de alışkanlıktan ayakkabılarını ve saatini çıkarmış, sonra bunların ne kadar gereksiz olduğunu fark etmişti. Suya doğru yürüyüp korkudan ve dalgaların insanı buz kestiren soğuğundan ürküp geri çekilmiş, dalabileceği derinliğe kadar yürüdükten sonra yüzmeye başlayıp üzerinde kalan kıyafetleri de orada çıkarmıştı. Açıldı, aklı karmakarışıktı, ölmek için uğraşırken bir yandan da hayatta kalmaya çalışıyordu. Zifiri karanlığa doğru dalarken ağzını açıp onu içeri...

Dram yaratmakta üstüne yok, Daniel?

Böyle olup olmadığını bilmiyordu. Belki sadece bir da-

lıp çıkmak istemişti. Kahretsin belki de Daniel Hayes bile değildi. Hiçbirinden emin olamıyordu.

Önce temel ihtiyaçlar. Bir duş. Ve yemek. Açlıktan ölüyordu. Bir hayvandan farklı olmak, şu an için tam olmasa da bir insan olduğuna inanmak istiyorsa bir yerden başlaması lazımdı.

Banyoya girip sıcak suyu açtı, boxer'ını çıkarıp sifonun üstüne koyduktan sonra, su ısınırken aynada vücudunu incelemeye koyuldu. Teni, oldukça solgundu. Kolları biraz şekilli olsa da göbeği, otuzlarının başında olduğunu anlatmaya yetecek kadar yağlıydı. Sırtı ve omuzları çiziklerle doluydu. *İçimde normalde daha iyi göründüğüme dair bir his var.* Duşa girdi ve suyun her şeyi alıp götürmesine izin verdi.

Çıktıktan sonra havluya sarınıp odayı incelemeye başladı. Duvarda bir tablo daha vardı, bu kez mavi siyah dalgaların arasından çıkan bir kaya resmedilmişti. Sular oldukça yükseğe sıçrıyor, beyaz köpükler koyu renk bulutlarla tezat oluşturuyordu. Tüm o öfkeli dalgalar ve köpükler, resmi yumuşatacak bir insanın varlığından yoksun, yalnız görünüyordu. Aydınlık olan tek şey gökyüzünde, bulutların arasından görünen bir parça mavilikti; ufacık ve çok uzak.

E yani, böyle bir kadınla evlenirsen, umut öyle uzak ve küçük görünür tabii.

Daniel kumandayı alıp televizyonu açtı. 17:48, daha zamanı değildi. CNN'i bulana kadar gezdi, ekranda miyop Wolf Blitzer vardı. Filistin ve İsrail hâlâ savaşıyor, Darfur yanıyor, Rusya eski kötü alışkanlıklarına dönüyordu. Televizyonun sesini kapattı.

Midesi guruldadı. Tanrım, kurt gibi açtı ve bir an önce

bir şeyler atıştırsa iyi olurdu. *Yine de önce yardım alıp alamayacağımıza bakalım.*

Siyah renkli telefon harap haldeydi. Ahizeyi kaldırıp 411'i tuşladı ve mekanik bir melodi, ardından da mekanik bir sesle karşılaştı. "Yönlendirme Servisi'ne hoş geldiniz. İngilizce için lütfen bire basın. *Para Español*..."

Bire bastı.

"Lütfen bulunduğunuz şehri ve eyaleti söyleyin."

"Los Angeles, California."

"Aradığınız kişi ya da kurumun adı..."

"Daniel Hayes."

"Bir dakika lütfen."

Telefonun kablosuyla oynayarak bekledi. Bir süre sonra sessizlik, yerini bir çağrı merkezinin uğultusuna ve sıkılmış bir operatöre bıraktı. "AT&T Yönlendirme Servisi'ni aradığınız için teşekkürler. Yapacağınız görüşme hizmet kalitesi için kaydedilecektir. Lütfen aradığınız ismi kodlayınız."

"Hayes, H-A-Y-E-S, Daniel."

"Teşekkürler." Tuş sesleri. "Üzgünüm efendim, bu numarayı veremiyoruz."

"Bakın, bu acil bir durum. Daniel'la mutlaka görüşmem lazım."

"Kusura bakmayın, efendim, gizli olması istenen bir numarayı size veremem."

"Peki beni bağlayamaz mısınız?"

"Maalesef, efendim."

"Hadi ama..." Sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. "Bağlasanız ne olur sanki? Numarayı yine de bilmiyor olacağım."

"Üzgünüm efendim, ya..."

"Yapamazsın, kahretsin." Telefonu sarsacak kadar sert kapattı. 17:58, vakit nerdeyse gelmişti. FX'i açtı, polislerle ilgili bir programın özeti vardı. Numarayı öğrenip aramak belki de uzak bir ihtimaldi ama birinin, sesini tanıyabilecek birinin telefonu açmasını ümit ediyordu. Ev arkadaşı, sevgilisi, erkek kardeşi, eşi... Ona yardımcı olabilecek, güvenilir biri...

Bir dakika.

Vakti nerdeyse gelmişti? Neyin?

Omuzları, sanki bir tüy değmiş gibi kaşındı. Motele geldiğinde, odada kablolu yayın olup olmadığını sormuştu. Ve az önce, fark etmemişti bile ama televizyonu açtığı an, daha vakit var diye düşünmüştü.

Yatağın ucuz başlığına dayanıp oturdu ve televizyonun sesini açtı. Reklamlar: Herkese uygun kredi; ev hanımlarını mutlu etmek için Swiffer*; boş yolda inanılmaz hızlı giden bir Mustang.

Ve sonra başladı.

İÇ MEKAN — MAMİ'NİN MUTFAGI / GÜNDÜZ

Şık bir Hollywood kafesinde öğle yemeği zamanı. Organik şeyler yiyip Chablis içen GÜZEL İNSANLARA şık giyimli GARSON KIZLAR hizmet ediyor. Pencere kenarındaki bir masada EMILY SWEET, gümüş çatal bıçaklarla oynuyor. Tasarım pantolonu ve dar tişörtüyle göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip.

Önünde yarısı bitirilmiş bir başlangıç taba-

* Bir temizlik aleti. (Çev.N.)

ğı duruyor. Saatine bakıp iç çektikten sonra çantasına uzanıyor.

EMILY

Hesabı alabilir miyim, lütfen?

GARSON

Tahmin edeyim.
Erkek arkadaşınız gelmedi?

EMILY

(hafif bir gülümseme)
Los Angeles erkekleri.

GARSON

Bilmez miyim. Çok jöle az duygu.

Süpermen'i kıskandıracak kadar güzel bir çenesi olan yakışıklı bir adam kalabalığı yararak yaklaşır. JAKE MODINE, Emily'nin hâlâ orada olduğunu görünce rahatlamış görünür. Garson kız Emily'ye dönüp gizlice başparmağını "süper" anlamında kaldırır.

JAKE

Em, tatlım, çok özür—

EMILY

Sorun değil.
(Ayağa kalkar.)
Ceviche'i* dene.

* Deniz ürünlerinin genellikle misket limonu suyuyla marine edilip, yalnızca o sudaki asitle pişirilmesi sonucu ortaya çıkan bir Güney Amerika yemeği. (Ed. N.)

JAKE

Bekle—

EMILY

Seni beklemekten bıktım, Jake.

JAKE

Geç kaldım, çünkü—

EMILY

Bunca zaman, belki bir gün gerçekten ne istediğini söyleyebilecek cesareti bulursun diye umarak tüm yalanlarına inandım. Ne geçti elime?

(cüzdanına uzanır)

Ilık bir ceviche.

JAKE

Geç kaldım çünkü Tara'yla konuşuyordum. Daha doğrusu ona bağırıyordum.

(Elini Emily'nin omzuna koyar.)

Bitti artık, Em.

(bir sessizlik)

Kardeşinden ayrılıyorum.

Emily bakar, çekip gitmekle kollarına atılmak arasında kalır.

Hızla akan montajlanmış görüntülere eşlik eden seksi bir pop şarkısı girdi: Yatakta yatan bir çift, sonra yakın plandan adamın kadının sırtında gezinen parmakları. Gece yarısı çekilmiş bir otoyol görüntüsü; puslu farlar. Gece kulübünde dans eden bir kızın göz alıcı bacakları. Bir şenlik ateşinin etrafına toplanmış insanlar ve arka planda Santa Monica Pier'in ışıkları. Bir binanın cephesinde, güneşten parlayan bir Jim Morrison resmi. Martini bardağı tutan manikürlü bir

kadın eli. Son olarak üç kadın; bir sarışın, bir esmer ve bir kızıl. Kızıl olanın gülmekten yere yığılacağı kadar eğleniyorlardı. Şarkı biterken *Candy Girls* yazısı ekranı kapladı.

Daniel ekrana baktı. Kendisini Felicity ve Melrose Place arasında bir geçiş gibi gösteren, Hollywood'da şansını deneyen üç kız kardeşin hayatını anlatan, öğrenmek ve sevmek temasında görünse de aslında yalnızca kavgadan ve seksten ibaret olan dizi değildi beklediği. Senaryo sağlam, prodüksiyon da abartılıydı ama onu çeken bunlar değildi. Batı kıyısının sonsuz gençlik fantezisi, şık kurgu ya da akılda kalan jenerik gibi.

Beklediği Emily'ydi.

Işıl ışıl gözleri ve bebek gibi bir cildi olan, esmer ortanca kardeş. Bakım kremi reklamlarında oynayan kızlar gibiydi, yalnızca gülüşüne bakarak ne kadar güzel koktuğunu hayal edebilirdiniz.

Yeni bölüm, Emily için yanıp tutuşurken onun ablasıyla çıkan yapımcı Jake ve Emily'nin tutkulu ilişkisi üzerine devam etti. Tara, sarışın olan, terk edildiği için oldukça üzgündü ve bölümün sonunda yalnızca Emily ve Jake'i ayırmakla kalmayıp yönetmeni baştan çıkararak kız kardeşinin rolünü de çaldı. Rol, Jake'in yapımcılığını yaptığı bir dizide konuk oyunculuktu ama Emily'yi sevgilisinin baştan beri onunla oyun oynadığına ikna etmeye yetmişti.

Son saniyelerde Emily, Jake'in yanından ayrılıp kendini mavi VolksWagen'ının güvenli koltuğuna bıraktı ve kapıyı kapatıp direksiyonu kavradı. Şiddetli ağlama krizlerine falan girmedi, hafifçe gözlerindeki yaşı silip arabasını çalıştırdı ve arka ışıkları, diğer yüzlerce şöhret olma hevesli-sininkine karışırken gözden kayboldu. Bir ses az sonra baş-

layacak olan estetik programını anons ederken jenerikler akıyordu. Daniel televizyonu kapattı.

Bu da neydi böyle? Onun için ne anlamı vardı?

Emily Sweet kimdi?

O sadece bir dizi karakteri, seni aptal. Bu da, şu anda aklının karmakarışık olduğu ve kafanı hayatın gerçekleriyle yüzleşmekten alıkoyacak her şeye tutunduğun anlamına geliyor.

Daniel ayağa kalkıp banyoya gitti ve havluyu asıp kıyafetlerini giydi. Artık yemek yemeliydi, başka bir şeye odaklanmadan yapacağı ilk iş buydu.

US-1 yolunun biraz ilerisinde bir eczane buldu. Maine'in gece karanlığından sonra floresan lambalar gözlerini kamaştırıyordu ama derginin parasını öderken tezgahın arkasındaki orta yaşlı kadın ona gülümsedi.

"Buralarda yemek yiyebileceğim bir yer var mı?"

"Kingfisher'ın hamburgerleri oldukça iyidir."

"Harika." Adresi alıp arabaya bindi. Kingfisher'ın Yeri, 7-8 kilometre uzakta, bir evi restorana dönüştürerek açılmış bir yerdi. İçeri girince ortam sessizleşmese de onu izleyen gözleri hissedebiliyordu. Cam kenarında boş bir masa bulup oturdu, deri koltuğun üzerinde en dibe doğru kaydı ve ketçapın arkasında duran menüyü aldı. Ucuz hoparlörlerden duyulan Glenn Frey'in sesi Daniel'a, her şeyi akışına bırakmasını, içindeki sesin kontrolü kaybetmesine izin vermemesini söylüyordu.

"Ne alırdınız?"

"Bir büyük kola, iki tane de hamburger lütfen."

"Eti nasıl olsun?"

"Hmmm..." *Güzel soru.* "Biri az pişmiş olsun, biri iyi."

"Birini ateşe şöyle bir tut, diğerini yak. Tamamdır." Elindeki deftere not aldı. "Başka bir şey?"

"Bir sorum var aslında. Tam olarak nerdeyim?"

Kız ne olduğunu anlayamamış gibi bir bakış attı. "Cherryfield yakınlarında."

Atlas eskimiş, yırtılıp bantlanmış ve güncellenmemişti ama yine de Maine'in bu kadar değişeceğini düşünmemişti. Cherryfield'ı bulması birkaç dakikasını aldı; haritadaki en ufak yazılardan biriydi. Sadece Maine'de değil, aslında Kanada'daydı. Plajın öyle terk edilmiş görünmesine şaşmamalı.

Garson kız sodanın plastik kapağını açtı, şurup gibi tatlı olan sıvı güzeldi. Daniel eczaneden aldığı dergiyi çıkardı, televizyon rehberine bakacaktı. İşte. Candy Girls, FX'te, doğu saatiyle 18.00'da. Ertesi güne baktı, aynı şey. Demek ki düzenli bir yayındı. Şöyle hızlıca bir göz atınca, dizinin haftada 5 gün yayınlandığını gördü, sonra bugünün – 4 Kasım – sayfasına geri döndü ve özeti okudu. "Emily (Laney Thayer) ve Jake (Robert Cameron) yakınlaşır ama Tara'nın (Jannie Wilson) başka planları vardır."

"Al, tatlım." Kız tabakları masaya koydu. Yemekten gelen kokular güzel ve yağlı olduğunun habercisiydi ama midesi o kadar guruldamadı. Bir ısırık aldı. Mükemmel. İlk yemeği. Daniel burgere saldırdı, sanki yıllardır açmış gibi hızla mideye indiriyordu.

"Neden iki tane hamburger aldın?"

Sekiz yaşlarında bir kız masasının yanında dikiliyordu.

Saçları atkuyruğu gibi toplanıp pembe, tüylü bir tokayla tutturulmuş, üzerinde kendisinden yalnızca birkaç yaş büyük şarkı söyleyen bir kız fotoğrafı olan bir tişört giymişti.

Gülümsedi. "Ne demek istiyorsun? Benim sadece bir hamburgerim var."

"Hayır, iki." Tabağı işaret ediyordu. "Bir, i–"

Kız lafını tamamlayamadan burgerin hepsini ağzına attı, yanakları davul gibi olmuştu. "İşte?" diye onun yerine tamamladı cümleyi, ağzı etle doluydu. "Bir."

Kız güldü ve sonra eliyle ağzını kapadı. Daniel çiğnedi, yuttu, çiğnedi, yuttu. Sonra öksürdü ve ağzını mendille sildi.

"Çok şapşalsın," dedi kız.

"Teşekkür ederim." Yüzündeki ifadeden eğlendiği belli oluyordu. "Tişörtünü beğendim, kim bu?"

"Hannah Montana! Çocuk olmadığı zamanlarda şarkı söylüyor. Gerçekten çok ünlü ve herkes onu seviyor ama kimse onun aynı zamanda Miley Stewart da olduğunu bilmiyor. Burada Hannah Montana. Bir gün ben de ünlü bir şarkıcı olacağım ve konserler verip başkana falan şarkı söyleyeceğim."

"Vay, seninle şimdiden tanıştığıma sevindim."

Kız bilmiş bilmiş kafa salladı. "Doğru, ünlü olduğumda çok meşgul olacağım. Okyanusa bakan ve havuzu olan kocaman bir evim olacak. Birçok ünlü gelip beni ziyaret edecek ve hepsi de beni sevecek çünkü ben de ünlü olacağım."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Daniel. Sodasına uzanıp bir yudum aldı.

"Nadine!" Kadın bir anda yanlarında bitivermişti. Küçük kızın bileğine yapışırken Daniel'ı görmezden geldi. "Ne dedim ben sana? Hemen geri dönüyorsun."

Daniel "Sadece konuşuyorduk, sorun yok," dedi.

Kadın, "sen kendi işine baksana" der gibi bir bakış attıktan sonra kızı çekiştirerek restoranın diğer tarafında bir masaya götürdü. "Sana kıpırdamadan oturmanı söylemiştim. Şimdi aynen öyle oturuyorsun küçük hanım, *kıpırdamadan*."

Daniel başını iki yana salladı. Oyuncak bir bebek gibi kımıldamadan otursun istiyorsa niye çocuk sahibi olur ki bir insan? Nadine ile konuşmak – daha doğrusu onu dinlemek – güzeldi. Kendini normal biri gibi hissetmişti. Kim olduğunu ya da bir şeylerin anlamını sorgulamak yoktu. O yaştaki çocuklar her şeyden çok emin oluyorlardı, Nadine ünlü bir şarkıcı olacaktı, o kadar.

Diğer hamburgerini aldı. Tüm gözlerin ona çevrildiğini hissedince bu kez yavaş ve düzgünce yemeye başladı. Hamburgerden geriye yalnızca kırıntılar ve yağ damlaları kaldığında, restorandaki diğer insanlar da kendi işlerine dönmüşlerdi. Arkasına yaslanınca pantolonun sıkmaya başladığını fark etti ve üzerine tatlı bir yorgunluk çöktü. Kendini ilk kez bu kadar iyi hissetmişti. Güne hayatta kalma savaşıyla başlamış ve sonrasında sırasıyla kıyafet, barınacak bir yer ve yiyecek bulmuştu. Nerede olduğunu biliyordu ve kendisinin olması muhtemel bir adı vardı.

Bu mu iyi? Adını bildiğine bile emin olamamak.

Düşmekten korkarak masadan destek aldı ve kalktı.

Taş bir kanyondaydı. Damla damla su geliyor, güneş her yeri kızıla boyuyordu. İleride uzun ve geniş bir tünel vardı.

Girişi kapkaranlık olsa da içerde bir şeyin beklediğini biliyordu, beklediğini ve izlediğini.

Korkunç bir şeyin.

"Acele et."

Ses arkasından geliyordu, döndü.

Emily Sweet, bembeyaz teni ve uçuşan koyu renk saçlarıyla oradaydı. Üzerinde dizideki kıyafeti vardı, vücudunu saran bir tişört ve göz alıcı bir pantolon. Uzun bacaklarını çapraz yapmış taşın üstünde oturuyordu. Çıplak ayakları güneş rengi ojeyle renklenmişti.

Gülümsedi. "Acele et."

"Ne?"

"Acele etmen gerekiyor."

"Neden?"

"Geliyorlar," dedi.

"Kim..." Ama daha cümlesini bitiremeden bir gürültü duyuldu ve bir anda kendini bir teleskopun ters tarafından Emily'ye, ıssız taşlık alana ve ürkütücü tünele bakarken buldu. Sonra sıçrayarak uyandı. Yine o ses. Biri kapıyı çalıyordu.

Geliyorlar. Vücudu adrenalin pompalarken çarşafa dolanıp durdu. "Kim o?"

"Müdür."

"Ne istiyorsunuz?"

"Bugünün parası. Ya da odayı boşaltın."

"Ah evet," derken güçlükle soludu. Sadece bir rüyaymış. Uyanmak üzere olan zihni kapıyı duyup bilinçaltına iletmiş, hepsi bu. *Candy Girls* diye bir diziden fırlayan koruyucu melekler falan yok. "Bir saniye."

Pantolonunu ve lekeli atletini giydi, sonra kapıyı açtı.

Adam Daniel'ı şöyle bir süzüp karmakarışık saçlarını ve yüzündeki yastık izlerini görünce sordu, "İyi misiniz?"

"Yeni uyandım da."

"Bu saatte?" Sesi yarı şaşkın yarı küçümser gibiydi.

"Evet." Daniel gözlerini ovuşturdu. "Şey," zarfı arayarak odaya bakındı, "kırk dolardı değil mi?"

Adam parayı almak için uzanınca Daniel, tırnaklarına bulaşmış olan boya damlacıklarını gördü; toprak rengi, açık sarı, yaprak yeşili. "Hey, kocası sensin. Ressam olan."

Kilisenin bağış kutusundan para çalarken yakalanmış gibi bir ses tonuyla cevap verdi, "Evet."

"Çalışmalarına bayıldım. Giriştekine de buna da." Issız denizi yıkılmış bir cennet gibi gösteren resmi işaret etti. "Mükemmeller."

Adamın kulakları kıpkırmızı oldu, hiçbir şey söylemeden yalnızca başıyla teşekkür etti.

Maine halkının hakkını vermek gereken bir konu vardı, kimsenin onları böbürlenmekle suçlayamayacağı kadar alçakgönüllüydüler. "Bunları gösterime açtınız mı?"

"Televizyonda mı?"

"Hayır, bir sergiden söz ediyorum. Galeride."

"Ben," ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, "hayır."

"Yapmalısınız. Bunları satabilirsiniz. Çok gerçekler, farkındasınızdır, çok şey anlatıyorlar. Yalnız ve hüzünlüler ama farklı bir yönleri var." Fazla konuştuğunu fark etti ama biriyle konuşmak, kim olursa olsun, kendini iyi hissetmesine yol açmıştı. "Bir sergi açsanız gelen tepkilere şaşardınız."

Adam ona bakmadan, teşekkür olması muhtemel bir şeyler mırıldandıktan sonra "Çıkışınızı öğleden önce yapmalısınız," dedi ve hızla uzaklaştı.

Daniel bu sessiz ve hantal adamın arkasından bakarken düşündü. Taşrada yaşayıp yalnızlığını anlatan resimler çizen ve satmayı aklından bile geçirmeyen, bir övgü sözü duyunca hemen kaçacak yer arayacak kadar utangaç bir adam. Karısı da göz önüne alınırsa yatakta ancak bir çift odun kadar eğlenceli oldukları görülebilirdi.

Ama en azından kim olduğunu biliyor.

Banyoda kafasını lavaboya gömüp yüzünü yıkadı. "Ee," dedi aynadaki yansımasına, "iki yakışıklı arkadaş olarak planımız nedir?"

Aynadan cevap gelmedi.

Peki, o zaman. Aklına iki seçenek geldi; polise gidip yardım istemek ve arabaya dönüp Los Angeles'a gitmek. Polise gitmek büyük olasılıkla daha güvenli olurdu. Ama bu kadar basit miydi?

Daniel anahtarları alıp otoparka gitti. Silah bıraktığı yerdeydi, bir süre baktıktan sonra etrafına göz attı. Onu izleyen kimse yoktu, yine de biraz gerilmişti.

Yerde buruşturulup atılmış bir Wendy's poşeti vardı, sallayınca içinden bir hamburger ambalajıyla bir peçete çıktı. Tereddüt etse de silahı alıp poşete koydu ve arabayı kilitleyip odasına çıktı.

Yatağın yanındaki ışığı açıp inceleyince horozu olmayan, düşüş güvenlikli, tescilli üç aşamalı tetiğiyle güvenliği arttırılmış bir Glock 17 olduğunu gördü. Çiziğe ve paslanmaya karşı teniferle* kuvvetlendirilmiş. Açıp baktı, 9mm'lik mermilerin hepsi yerindeydi.

Belli ki silahlara aşinayım.

* Nitrojene kimyasal bir işlem uygulayarak elde edilen, paslanmaya ve çürümeye karşı koruyucu, gri renkli ve sert bir madde. (Ed. N.)

Tabii bu hiçbir şey ifade etmiyordu, birçok insan silahları bilir. Yine de bundan hoşlanmadı. Amnezi ya da, ne bileyim, bir çeşit füg etkisinde uyanmak ve pahalı arabasının torpidosunda kaliteli, yarı otomatik bir silah bulmak?

Glock'u burnuna götürüp kokladı. Karbon kokuyordu. *Ateşlenmiş ve temizlenmemiş.*

Ne kadar zaman önce? Bunu bilmenin bir yolu yoktu. Önemli bir şey olmayabilir, belki de açık arazide bir deneme atışı yapılmıştır, eyaletler arası bir suç işlenmiş de olabilir tabii. Ya silahı tehlikede olduğu için aldıysa? Ya da tehlikeli olduğu için?

Tehlikeli biri gibi hissetmiyorum.

Ama polis aynı fikirde olmayabilirdi. Neler olup bittiğini, kim olduğunu ve ne yaptığını anlayana kadar onlarla konuşmak çok riskliydi.

Dolayısıyla geriye sadece Los Angeles seçeneği kalıyordu. Orada onu bekleyen cevaplar olmalıydı. Yine de California'ya geri dönme düşüncesi, içinde bir suçluluk, utanç ve endişe dalgasına sebep oluyordu. Nedenini bilmese de bu histen kurtulamadı. Neler olduğunu hatırlayamaz bir halde uyandığı gibi, o karanlık saatlerde kötü bir şeyler yaptığına da adı gibi emindi. Bir sebeple eve gitmek ödünü koparıyordu.

Ne yani, sadece saklanmak mı istiyorsun?

Glock'u komodine koydu, sonra aklına daha iyi bir fikir geldi ve silahı alıp çekmecede duran Gideon incilinin üstüne bıraktı. Gözlerini ovuşturdu.

Plan şu. Nasıl olsa odanın parasını ödedin, bu gece kalıp biraz dinlen. Sorununun sebebi stres ve yorgunluk olabilir. O yüzden bugün biraz rahatla.

Yarın, bir erkek gibi davranırsın.

2

Memur Chris Dundridge, *NYPD Blue* izleyerek büyümüştü.

Herkes babasının çok sevimli, esprili, Dewar's* içmeye her an hazır, mükemmel bir beysbol oyuncusu olduğunu söylerdi. Tabii ki tam da Chris T-ball** oynamaya başladığı zamanlar ortadan kaybolduğu için, babasıyla ilgili tek hatırlayabildiği solmuş fotoğraflardan ibaretti. Birlikte, dalgalar üstlerine yeşil beyaz su damlacıkları sıçratırken rıhtımda oturmaları, tütün ve Aqua Velva parfümünün kokusu, babası onu havaya fırlattığı zaman karnında hissettiği tuhaf kıpırtı.

Bir kavga, bağırış çağırış ya da dayak falan olmamıştı. Babası saçlarını kabartıp bir balıkçı teknesiyle açılmış ve bir daha hiç geri dönmemişti. Ne kaza ne fırtına ne bir mektup... Clyde Limanı'ndan açılmış ve başka bir yere inmişti.

Sonra annesi mecburen ikinci bir işe, Chris de bolca televizyon izlemeye başladı. Okuldan sonra peş peşe yayınlanan eski diziler vardı; *Miami Vice*, *21 Jump Street*, hatta *CHiPs*. Liseden sonra polisiye dizileri izlemeye devam

* Bir viski markası. (Ed. N.)

** Çocukların beysbol öğrenmesi için bulunan, beysbol benzeri bir oyun. (Çev.N.)

ederken Maine Cezai Adalet Okulu'na başladı. *The Shield*'ı ve *The Wire*'ı seviyordu, saçma sapan bir dizi olan *CSI*'ı bile izledi. Chris, belinde silahı olan dünyadan bıkmış bir kanun adamı olmaya hazırdı. Kötü adamları yakalamak istiyordu, büyük davalarda çalışıp karanlığın içine gözünü kırpmadan bakmak...

Sorun şu ki, Maine'de, Washington County'de yaşıyordu. Böyle yerlerde geçen polisiye diziler olmazdı, *Andy Griffith*'i saymazsak.

Bir eliyle direksiyonu kavrayıp diğeriyle kalan son sandviçini ağzına attı, sonra da üstündeki kırıntıları temizledi. Cherry-field Hırdavat'ın arabası, sürücünün durup selam verebileceği kadar yavaşça yanından geçti, Chris de yarım ağızla bir karşılık verdi.

Şehrin her tarafında adamları vardı ama bu, o klasik kısır döngüyü bozmaya yetmiyordu. Suç oranı yüksek bir yerde çalışmadan, suç oranı yüksek bir yerde çalışmak için gereken niteliklere sahip olamazdınız. Peki, bu ona ne kazandırır?

"Ben böyle işin içine edeyim..." diye mırıldandı.

"Ne dedin?" Telsizden cevap geldi.

Kahretsin. Telsizi alıp düğmeye bastı ve konuştu. "Affedersin Doreen, benim."

"Bir daha duyarsam ağzına acı biber sürerim."

"Ne? İçindeyim dedim."

"Tamam, içindesin."

"Olay var mı?"

"Küçük cennet köşemizde her yer sakin."

"Harikulade."

Belki de hayatını biraz hareketlendirmesi gerekiyordu.

Orduya kayıt olabilirdi mesela. Bu, birkaç yıl boyunca RPG oynamaktan kaçınacağı anlamına gelse de gözleri yorulana kadar alkol cezası kesmekten ya da Ten Pin bowling salonunda takılıp sürekli gelen kızların yaşlanmasını izlemekten iyiydi. Mücahitleri kovalamak, suçluların peşinde olmakla aynı değildi elbette ama kesinlikle diğer alternatife fark atardı.

Onu haliyle Afganistan'a ya da Irak'a gönderirlerdi. Aman neyse ne. Çık kabuğundan, dünyayı gör. Bir ezan duy, elli kalibrelik bir silah ateşle, Arapça öğren. Belki Askeri İnzibat bile olursun. Askeri teknolojiyle polislik, harika. Amerikan askerlerinin peşine düşmek istediğinden değil ama ipin ucunu kaçıranların ensesinde olurdu; haberlere konu olan tiplerin. Kızlara tecavüz eden ya da masum dükkan sahiplerini öldürenlerin mesela.

Chris Dundridge, Pines Motel'in önüne çekilmiş gümüş renkli BMW'yi fark ettiğinde, hayali göreviyle geçen gece yolculuğunun yarısındaydı.

DIŞ MEKAN – ABBOT KINNEY CADDESİ / AKŞAM

Yüksek sesle çalan bir pop müzik duyulur. Yıkık dökük binalarla yan yana duran *Architectural Digest** evleri ve balkon demirlerine asılmış ıslak mayolar.

Spor bir araba caddeyi geçip köşeyi döner.

* Aylık bir mimari dergisi. (Ed. N.)

İÇ MEKAN — MADDY'NİN ARABASI / DEVAM

Müzik Maddy Sweet'in radyosundan geliyor. Bir park yerine yanaşıp kızıl saçlarını savurarak arabadan inerken şarkı yarıda kesiliyor.

DIŞ MEKAN - CANDY GIRLS EVİ / DEVAM

EMILY SWEET verandada durmuş ufka doğru bakıyor.

MADDY (SAHNEYE GİRER)

Em?

Emily burnunu çeker ama dönmez. Maddy biraz ilerleyip durur, kardeşinin arkasına geçip elini omzuna koyar.

MADDY

Konuş benimle.

EMILY

Ne söylememi bekliyorsun?

MADDY

Tara'ya "gam"la kafiyeli bir şey söyleyebilirsin.

Emily gülerek kardeşine döner.

EMILY

Duydun demek?

MADDY

Herkes duydu tatlım.

(kollarını kavuşturur)

Önemli olan, yani demek istiyorum ki-

EMILY

Sorun değil.

(sorun olduğu açıkça bellidir)

MADDY

Tara hiçbir zaman başkalarını düşünmez ki.

EMILY

O değil zaten, Jake. Niye seçmelerimi sabote etsin ki?

MADDY

Jake'in suçu yok. Yönetmen ve Tara…

Emily bakar ve yavaş yavaş anlamaya başlar.

EMILY

Vaay. Ben de batı yakası cadısının başına bir şey düştü herhalde diyordum.

(bir sessizlik)

Bir dakika, sen nereden-

MADDY

Jake aradı. Çok kızmış.

EMILY

O kadar kızmış ki seni arıyor.

MADDY

Hayat bazı insanlar için korkutucudur.

EMILY

O halde belki de hak ettiklerini buluyorlardır.

(başını iki yana sallar)

Hayat benim için de korkutucu ama bu ondan kaçacağım anlamına gelmiyor.

MADDY

O seni seviyor.

EMILY

Öyleyse neden araya seni sokuyor?

Emily verandadan ayrılır.

MADDY

Bekle–

Emily durmaz.

Emily Sweet gidip de jenerik akmaya başlayınca Daniel arkasına yaslandı. Başı delicesine zonkluyor, korkunç bir ağrının gelişini haber veriyordu.

Dizinin bir anlamı vardı, olmalıydı. Hayatın korkutuculuğundan, bir şeylerle yüzleşmek gerektiğinden – ki bu tüm gün boyunca kaçındığı şeydi – bahseden Emily. Kız sanki aklını okuyordu.

Tabii. Televizyondan gelen mesajlar. Folyo şapkan da hazır mı?

Bu sadece bilinçaltıydı. Umutsuzca rahatlamaya çalışırken kendini ilk gördüğü kadına odaklıyordu. Bir çeşit mizojini. Güzel Emily Sweet, onu kurtarmayı, ona yol göstermeyi

vaat ediyordu. Daniel başını salladı ama bu hareketin sebep olduğu sızıyı hissedince pişman oldu. Dümdüz uzanıp boynunu rahatlatmaya çalıştı.

Aklını kaçırıyorsun, durum başlangıçtan beri böyle olsa da...

Daniel gözlerini kapatıp Emily'nin başucunda olduğunu, alnına ıslak bezler koyup kulağına tüm bunların geçeceğini fısıldadığını hayal etti. Sıradan bir insandan daha fazla günah işlemiş olmadığını. Korkacak hiçbir şeyi olmadığını.

Her şeyin düzeleceğini...

California plakalı, gümüş renkli bir BMW M5.

Olabilir miydi? Bu o araba olabilir miydi?

Ön camdan bakarken kendini hatırlamaya zorladı. Bilgi birkaç gün önce telekslerin birinden gelmişti, sadece bu kadarını biliyordu. Doreen yazının çıktısını alıp başka belgelerle birlikte, mesai saatleri içinde gelen polislerin okuması için, dinlenme odasındaki kahve makinesinin yanına, genişçe bir sepetin içine bırakmıştı. Tabii ki Chris dışında kimse bunlarla ilgilenmemişti, hangi kaçak Washington'a gelirdi ki?

Ülkenin her yerinden teleks alırlar ve çoğunun detaylarını es geçerlerdi ama Chris, Los Angeles Emniyeti'nden geldiği için buna dikkat etmişti. Doğru hatırlıyorsa suçlama cinayetti ama ilgisini esas çeken araba olmuştu; güzel, gümüş renkli bir BMW M5. Tıpkı burada gördüğü gibi, California plakalı bir BMW.

Adamın adı neydi? Hatırladığı kadarıyla özel bir anlamı vardı, bir Alman ya da Flemenk ismi belki. Duysa tanıyacaktı.

O halde Doreen'i ara, teleksi bulsun ve okusun.

Evet, yanılmışsa birkaç hafta boyunca arkadaşlarının dalga geçmesine, ona Serpico* demelerine ve telefon şakalarına maruz kalırdı, almayayım teşekkürler. Kendisi de gidip bakabilirdi ama bu Machias'a doğru yarım saat ya da tüm yol boyu sirenleri çalıştırırsa yirmi dakikalık bir yolculuk anlamına gelirdi ve büyük ihtimalle döndüğünde adam çoktan gitmiş olurdu.

Adını bir duysan hemen hatırlardın...

Chris telsizini alıp arabadan çıktı. Kuzeyden yayılan karanlık, etraftaki her şeyi bir battaniye gibi örtmüştü sanki. Kapıya doğru yürürken verdiği nefesi görebiliyordu. Girdiği yer lobiye pek benzemiyordu ama Pines'ın da bir motele benzediği söylenemezdi. Boş olan resepsiyon masasına vurdu. "Merhaba?"

Boncuklu perdenin arkasında bir hareket oldu ve bir kadın geldi. Karşılarında bir polis gören herkesin yaptığı gibi bu kadın da ihtiyatlı bir tavır takınmıştı. "Evet? Yardım edebilir miyim?"

"Ben polis memuru Chris Dundridge," dedi. "Washington Bölge Amirliği'nden."

Kadın başını salladı.

"Dışarıdaki BMW. Kime ait olduğunu biliyor musunuz?"

"Neden soruyorsunuz?"

"Polisleri ilgilendiren bir durum."

"Bunu yapmaya yetkiniz var mı?"

"Tehlikeli bir adamın burada kalmasını istemezsiniz de-

* Al Pacino'nun başrolde olduğu bir filmin ve başkarakterin adı. (Çev.N.)

ğil mi?" Gülümsedikten sonra devam etti, "Ayrıca kimse sizinle konuştuğumu bilmek zorunda değil."

Kadın kısa bir süre tereddüt ettikten sonra "Dün geldi," dedi. "Parayı da nakit ödedi."

"Adı nedir?"

Anahtar sesi. "Hayes. Daniel Hayes."

İsim buydu işte, Chris emindi. Kanı çekildi. Beklediği talihli an buydu. Los Angeles Emniyeti'nin aradığı bir kaçağı yakalamak, özgeçmişini oldukça parlak bir seviyeye taşırdı. Yüzündeki neşeyi belli etmemeye çalışarak başını salladı, "Oda numarası?"

"Yedi. Ama dinleyin, ben sorun..."

Kadını görmezden gelerek koridorda yürümeye başladı ve silahının ses çıkarmasını engellemeye çalıştı. Parmakları titriyor, kapı numaraları hızla artıyordu; bir, iki, üç. Muşamba zemin, binlerce avcı botu tarafından aşındırılmıştı. Yardım çağırmalı mı? Dört, beş, altı. Mevzuat böyleydi ama başka birilerinin bundan pay almasını istemiyordu. İşte oradaydı, şanslı numara yedi. Kapının altından ışık geliyordu ve televizyonun açık olduğunun göstergesi olan belli belirsiz bir ses.

Adam odasındaydı, desteğe gerek yok.

Buz makinesi gıcırdayan bir kaşık gibi bir ses çıkarttı. Daniel düğmeye bastı ve düşen küpleri izledi, çıkan tangırtının baş ağrısına bir yardımı olmasa da buzlarla ıslatıp yarım saat gözünde tutacağı bezin olacaktı. Sonra geç de

olsa bir akşam yemeği yiyecek, yatacak ve yarın, ne yapması gerektiğine karar verecekti.

Makine isteksizce, tek seferde bir avuç dolusu buz verdi. Yeteri kadar çok. Ağır metal kapıyı hızla açıp koridora çıktı, buz kovasını sallayarak köşeyi döndü. Altı yedi metre kadar ileride, odasının önünde bir adam duruyordu. Geniş omuzlu, sert görünüşlü bir polis.

Daniel donup kaldı. Polisin burada ne işi var?

Bir cevap düşünmesine fırsat kalmadan adam derin bir nefes alıp silahını çekti. Tanrım, *silahını çekti* ve diğer eliyle odanın kapısını kıracakmışçasına sert bir şekilde yumruklamaya başladı. "Polis! Aç kapıyı."

Daniel bir ayağı havada, ağzı beş karış açık ve bir elini yumruk yapmış bir şekilde duruyordu.

"Washington Bölge Emniyeti. Aç kapıyı!"

Kafasında Emily'nin fısıldayan sesi... *Senin için geliyorlar.*

"Kahretsin," diye bağırdı polis. "Aç şu kapıyı, Daniel!"

Adını duyunca dizleri titredi ve kova elinden düştü. Yere düşünce içindeki buzlar etrafa saçılıp muşamba zeminin üstünde gümüş izler bırakarak kaydı.

Polis sese doğru döndü. Genç biriydi, yirmi dört yaşlarında, soluk benizli, gözbebekleri kocaman. Kısacık bir an için göz göze geldiler. Sonra silah havaya kalkmaya başladı.

Kal ve savaş ya da kaç. Daniel döndü, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Bir elini duvarın köşesine dayayıp destek alarak koşmaya başladı.

"Olduğun yerde kal!"

Ne diyorsa onu yap. Ne yapıyorsun? Dur!

Ama durmadı, daha da hızlandı, son sürat koşuyor, adrenalin yüzünden baş ağrısını hissetmiyordu. Neden bilmi-

yordu ama aklı lobideki resme takıldı. Kendini koridora fırlatınca elleri kapı koluna çarptı ve hızlı bir tekmeyle kapıyı açtı. Nemli ve soğuk akşam havası içeri doldu. Arkasından gelen ayak seslerini duyabiliyordu, bir çığlık ve sonra bir küfür. Arkasına doğru bakınca polisin yere düşen buzlar yüzünden kayıp düştüğünü ve kalkmaya çalışırken havayı tekmelediğini gördü.

Daniel koşmaya devam etti.

Duvarın dibindeki çam ağaçlarının iğneleri ellerine ve yüzüne batıyordu. Koyu gölgelere ve daha koyu zemine doğru atıldı, duvarın arkasında koca bir polis ekibi, dönen lambalar ve üzerine doğrultulmuş silahlar bulmayı bekliyordu ama yalnızca bir tane zırhlı araç vardı. Yanındaki pikaptan destek alarak BMW'ye doğru koştu. Titreyen eliyle ön cebinde aradığı anahtarı buldu ama yere düşürdü. Polisin tekrar bağırdığını, bu kez telsizden yardım istediğini duyabiliyordu. Dizilerden bildiği cümleler aklından geçiyordu. *Yardıma ihtiyacım var, tüm birimlerin dikkatine, şüpheli yaya olarak kaçıyor.* Ama tüm bu sesler, çakıl taşlarının arasında anahtarı aramaya koyulunca kesildi. *Hadi ama, hadi, anahtarlar burada olmalı,* burada. Anahtarı kaptığı gibi düğmesine basıp arabanın alarmını kapattı ve polis binanın arkasından gelirken geri vitese takıp gazladı. Direksiyonu hızla çevirip hiç duraksamadan birinci vitese geçti. Araba önce durur gibi oldu, sonra ön silindiri de bağırtarak hızlandı. Arkasından ateşlenen silahı duydu, lanet olsun, bir kez daha. Önünde iki çam ağacı ve küçük bir çimenlik alan vardı, bir de otelin hüzünlü tabelası. Ağaçlardan kaçıp tabelaya çarpınca kıvılcımlar ve plastik etrafa saçıldı, gecenin karanlığına doğru uçuşan harfler, bir çizilme sesi ve bir an için arabanın durup kalacağı düşüncesi. Sonra lastikler as-

falt yola çıkıp sarsıldı, tiz bir ses çıkardı ve sonunda yola tutunmayı başardı. İki şeridiyle US-1 ve korkan her canlıda olduğu gibi kalbi yerinden fırlamak üzere olan Daniel ve durması gerektiğini söyleyen, neden kaçıyorsun Tanrım diye sorup duran sessiz ve mantıklı tarafı... Neden?

Çünkü kovalanıyor.

BMW saniyeler içinde hızını 120'ye çıkararak yolda rüzgar gibi gitmeye başladı. Parmağının ucundaki sinirler onu doğrudan yola bağlıyor gibiydi. Sanki asfaltın üzerinde sörf yapıyor, uçuyordu. Hızını 160'a çıkardı ve arkasında, uzaktan gelen kırmızı mavi ışıkları gördü. Yola önce kendisi çıkmış olsa da polis hızla geliyordu ve şüphesiz, her istikametten destek gelecekti.

Düşün Tanrı aşkına, düşün!

Bir virajı döndü, evler, garajlar, köprüler, ağaçlar, her şey gecenin karanlığında gözden kayboluyordu. Yaklaşık bir kilometre sonra dar bir ara yol göründü.

Her hayvan kaçabilir, düşünüp çözüm bulmak ise sadece insanın yapabileceği bir şey.

Dudaklarını ısırıp yumruğunu sıktı ve farlarını kapattı. Elini vitesten alıp ön paneldeki bilgisayar sistemine götürdü. Değiştir, seç, Seçenekler, değiştir, seç, Aydınlatma, değiştir, seç, Kapalı. Arabanın tüm ışıkları kapanmış, sanki gece hepsini alıp götürmüştü. Bir eliyle direksiyonu tutan Daniel, debriyaja bastı ve vitesi üçe düşürdü. Motor, itiraz edermiş gibi bağırdı. Araba kelimenin tam anlamıyla zıplıyor, arka lastikler kayıyordu. Neredeyse içgüdüsel bir tepkiyle frene bastı ve son anda durdu. Araba savrulacak gibi oldu ama Daniel onu yolda tutmayı başardı ve zorla ikinci vitese geçirdi. Ara yola girerken, hızla düşen ibre 30'a ka-

dar inmişti. Arabayı kaydırıp lastikleri yoldan ayıracak kadar sert bir dönüş yaptı.

Önündeki dünya, karanlığın geometrisi gibiydi. Üçgenden ağaçlar, belki bir ahır olan bir dikdörtgen. Farları yakmak için ölüyordu ama yapmadı, birinci vitese geçti ve olası ahıra doğru yöneldi. Hızla el frenini çektiğinde, duvardan beş metre kadar uzaktaydı. BMW sarsıldı, tiz bir ses çıkardı ve şakırdayarak durdu.

Derin sessizlikte kalp atışları şaşılacak kadar net duyuluyor, elleri zangır zangır titriyordu. Direksiyonu bırakıp dua ediyormuş gibi ellerini birleştirdi. Lanet olsun, lanet olsun, lanet ol–

Polis, delicesine öfkeliymiş gibi yanıp sönen kırmızı mavi ışıkları ve gittikçe kalınlaşan sireniyle uçarcasına geçti.

Daniel'ın nefesi düzensizleşti, yumruklarını eklemleri çıtlayana kadar sıktı. Tanrım, niye kaçmıştı ki?

Daha da önemlisi, polis niye peşinde?

Kimsin sen? O plajda uyanmadan önce kimdin?

Bir süre, kafasını toplayana kadar oturdu. Sonra farlarını açıp arabayı vitese attı ve yeniden yola koyuldu. Pencerelerin dışında çam ağaçlarının siluetleri korkunç şekillere benziyor, yıldızlardan yapılan bir kumaştan kesilmiş parçalarla örtülmüş gibi görünüyorlardı. Yaşadıklarına rağmen, BMW iyi görünüyordu.

Polis henüz yolu tekrar kontrol etmek için dönmemiş olsa da dönecekti. Bu yoldan ayrılmanın vakti gelmişti. Daniel, bu kez bir yerlere gidiyormuş gibi görünen bir kavşağa geldi. Buralarda polisin fazla imkanı yoktu, helikopter veya yol barikatı mesela. Tek yapması gereken bir polise rastlamadan buradan biraz uzaklaşabilmekti.

Ön paneldeki navigasyonu açıp haritayı yakınlaştırdı. *Nasıl oluyor da bunu, arabanın ışıklarını kapatmayı biliyorum ama başka hiçbir şey hatırlamıyorum.* Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Gözleri bir yolda bir ekranda, haritayı inceledi. Kuzeye gitmek yerine batıyı tercih etse US-9'a oradan da I-95'e çıkabilirdi. Biraz da şansı yaver gitse, dört beş saat içerisinde eyaleti terk edebilirdi.

Silah. Glock'u otelde bırakmıştı.

Geri dönmek istiyor musun?

Gaza bastı.

Bir buçuk saat kadar sonra Bangor ufukta görünmüştü. Onu önce nüfusun 31.743 olduğunu söyleyen bir tabela karşıladı, sonra da Bangor Uluslararası Havaalanı'nı gösteren bir başkası. Oku takip edince kendini bir sıra otelin önünde buldu. Econo Lodge, Howard Johnson, Ramada. Buraya yalnızca intihar etmeye gelinirmiş gibi bir his uyandırıyordu insanda. Rastgele HoJo'yu seçip arka bahçesine girdi. Otopark boş sayılırdı.

Nefesi havada buhar oluşturuyordu. Araba sahibinin çocuğunun, Hermon Lisesi'nde şeref öğrencisi olduğuna dair bir yazı taşıyan minivanın yanına çömeldiğinde, bir kilometre kadar uzaktan havalanmış olan, kanatlarındaki yeşil ve kırmızı ışıkları yanıp sönen bir uçak üzerinden geçiyordu. Daniel, anahtarlığındaki en ince anahtarı alıp vidaya yerleştirdi.

Soğuk, parmaklarını hissizleştiriyor ve küfür etmesine sebep olacak kadar rahatsız ediyordu. Bitirdiğinde, anahtarının bu kadar işe yarayacağını düşünmediğini fark etti ama Maine plakasını BMW'sine takarken oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

Suçluluk hisseder gibi olsa da bunu hemen savuşturdu.

Bir arabanın plakasını çalmaktan çok daha kötü şeyler yapmak zorunda kalabilirsin. Kendini buna alıştırsan iyi olur.

Boston 380 kilometre kadar uzaktaydı, oradan batıya gidebilirdi. Başka şansı da yoktu zaten. Durumunu açıklayıp kendini polisin insafına bırakmayacaktı. Yapılacak tek şey, ödünü koparan o yere gitmekti.

Eve.

3

Alarm çaldığında Sophie Zeigler, mutfakta kahve içip Mick Jagger'la eski günleri yad ediyordu. Gerçekten tanışmıyorlardı tabii ama çiçek-çocuk günlerinde onları defalarca izlemişti, tek lezbiyen deneyimini de *Beggars Banquet* zamanında yaşamıştı, bu yüzden "eski arkadaş" tabiri oldukça uygun görünüyordu. Rüyasında Sophie, kahvesini yeniden doldurmaya gidiyor, döndüğünde de Mick'i, deri pantolonunun fermuarını açmış lavabosuna işerken buluyordu. Adam utanmış gibi görünse de devam etti, Sophie'yse nasıl olup da böyle şeylerin sıradan bir şarkıcıyı bir rock yıldızına dönüştürdüğünü ve bunu sürdürmenin ne kadar yorucu olduğunu düşünüyordu. Yirmi beş yaşındayken ve güzelken, Chateau Marmont'un penceresinden dışarı bir televizyon fırlatabilirsiniz ama kasıklarınızdaki tüyler ağarmaya başlayınca durulmanın vakti gelmiş demektir.

Sonra idrarın lavaboya çarparken çıkardığı ses alarmın zırıltısına dönüşmüş, rüya kahve aromasıyla sona ermişti. Saati susturdu. Ne garip bir başlangıç ama. Başına gelen onca şeyden sonra bilinçaltının uğraştığı şey *bu muydu* yani? Mick Jagger'ın sarkmış testisleri ve nerdeyse kırk yıl öncesinde kalan, acemi bir lezbiyen ilişki?

Sophie bacaklarını sürüyerek yataktan kalktı ve gözlerini

ovuşturarak ayılmaya çalıştı. Sonra da pencereye doğru yürüyüp perdeleri açtı. Günün ilk ışıkları bahçesini ve küçük çimenlik alanını aydınlatıyordu. İnsanlar Los Angeles'ta mevsim olmadığından şikayet etseler de iki tane vardı işte; "mükemmel" ve "mükemmelden de öte".

Yatağının ayakucunda duran minderde hızlıca birkaç yoga figürü sergiledi. Güneşi selamlama, esneme, kobra duruşu gibi birkaç ısınma hareketi. Esnerken aynadaki yansıması gözüne takılınca gülümsedi. Altmışlar artık elliler gibi oldu deniyordu ama o kırk beşi zorluyordu. Banyoya geçip su ısınırken dişlerini fırçaladı, sonra da pantolonunu çıkarıp kirli sepetine atarak duşa girdi.

Tanrım, bu oldukça iyi gelmişti. Saçlarını yıkamak için döndü. *Pekala, bu uzun bir gün olacak. Hâlâ* emniyetle uğraşıyor, kendini korumak için ördüğü duvar giderek güçsüzleşiyordu. Üstelik rutin işleri de vardı. Öğlen yemeğini, gerçek adı Tudy olduğu halde Too G adıyla albüm çıkaran, örümcekten korktuğu için hizmetçisini çağıran, eski rapçi yeni aktör bir müşterisiyle yiyecekti. Sonra günün esas olayı vardı; Tudy'ye vaat edilen rolle ilgilenmeye başlayan Don Cheadle'la, Universal Stüdyoları'nda "dostça bir sohbet". Durum şu ki, Tudy'yle hâlâ sözleşme imzalamamışlardı – Hollywood Tezgahları #514: Avukatları öne sür – yani teknik olarak pek fazla bir sorumluluğu yoktu. Ve bir de, Cheadle oldukça yetenekli bir aktörken Tudy yalnızca bir rap yıldızıydı. Ama Sophie'nin patronu Universal'ın başkan yardımcısı olduğu için, suyu kapatıp perdeyi açarken düşündü, fazla büyütmeden bu işi açıklayabilirse–

Lavabonun yanı başında bir yabancı vardı.

Sophie duvara dayanmaya çalışarak geri çekildi, beyni hızla çalışıyor, çıplak ve sırılsıklam olduğunu, adamı tanı-

madığını, dolayısıyla eve zorla girmiş olması gerektiğini, pantolonuna takılı duran parlak, metal bir şeyin varlığını fark ettirmeye çalışıyordu. Duşun perdesini yakalamaya çalışan eli önce kaydı, sonra tutmayı başardı.

"Bana bir iyilik yap," dedi adam. "Çığlık atma, olur mu kardeşim?"

Kadın korku içinde duvardan destek almaya çalışırken Bennett gülümsedi. "Sophie, gerçekten. Yapma."

Ağzı birkaç kez açılıp kapanan kadının yine de çığlık atmayı düşündüğünü görebiliyordu. Sonuçta onu durdurmadan önce bir kez sesini duyurabilirdi. Ama Sophie aklını toplayıp da adamın ona ismiyle hitap ettiğini fark edince bunun sıradan bir saldırı olmadığını, adamın bir planı olduğunu anladı.

Bu, kanının çekildiğini hissettiği andı.

"Şu," dedi Bennett sohbet eder gibi bir tonla, "Chicago'da kötü giden işte ben de vardım." Gözlerini kadının gözlerine kilitlemiş duruyor, bir saniye bile bakışlarını kaçırmasına izin vermemeye çalışıyordu. "Biliyorum, kimin umrunda, değil mi? Ama bunu söylüyorum çünkü çok geçerli ve basit bir sebebim var, köşeye sıkıştım. Çok fazla görüşme yaptığın için bunu anlayacağını düşünüyorum. Köşeye sıkışmış olmak ne anlama gelir biliyor musun?"

Bennett eve bir saat önce girmiş ve uyurken Sophie'yi izlemişti; göğsünün inip kalkışını, hafif açık duran ağzını. Önce yatağının ucuna oturup uyanmasını beklemeyi düşündüyse de savunmasız olduğu kadar ayık da olmasını istediği

için mutfağa gidip bir kahve yapmış ve kahvaltı masasında kahvesini yudumlayarak Sophie'nin duşa girmesini beklemişti. Hep böyle planlı çalışır, her hareketini tasarlardı.

"Sophie? Bunun anlamını biliyor musun?"

Çenesi titredi, sesinin çıkması birkaç saniye sürdü. "Her şeyin mümkün olduğu anlamına gelir."

"Öyle de denebilir." Ellerini birleştirdi ki taktığı ameliyat eldivenleri görünsün. Sophie'nin zihni kan ve parıldayan bıçak görüntüleriyle doldu. "Hiçbir sınır olmadığı anlamına gelir. Farkı görebiliyor musun?"

Sophie yutkunup başıyla onayladı. Kolları vücudunun iki yanında öylece duruyordu ki bu da Bennett'ın hoşuna gitmişti. Sadece gerçekten aptal olanlar onu gördüklerinde hâlâ mahremiyetlerini düşünmeye devam ederlerdi. "Evet."

"Güzel." Askıdan bir havlu alıp ona uzattı. Kontrolü ele geçirmenin en basit yolu; tavuğun tüylerini yolup onu bir avuç yeme muhtaç etmekti. Önce korkutarak gücü ele geçirirsin sonra da ne verirsen ver, karşındaki minnettar kalır.

Kadın duraksadı. Biri bunu işyerinde yapsa gününü gösterirdi. *Ama işyerinde değilsin, kardeşim.*

Sophie havluyu alıp sarındı.

"Şimdi, birkaç soru soracağım. Kendi iyiliğin için cevap vermelisin çünkü o zaman sana zarar vermem, söz veriyorum." Küçük bir çocuk gibi gülümsedi.

"Tamam."

"Daniel Hayes nerede?"

Sophie ağzını tekrar açtı. "Ben– bunu anlamıyorum."

"Daniel Hayes, müvekkilin ve arkadaşın. Park LaBrea yakınlarında bir kulede yaşarken nerdeyse evlat edindiğin hani, piña coladayı ve yağmurda yürümeyi seven?"

"O iyi mi? Ne yaptın ona?"

Bennett durup uzunca bir süre baktı. Sonra sakince "Biliyor musun, Sophie, hâlâ güzel bir kadınsın," dedi.

Ayakta güçlükle duruyordu, boğazından bir inilti geldi. "Daniel'ın nerede olduğunu bilmiyorum, gittiğinden beri onunla konuşmadım."

"En son ne zaman konuştunuz?"

"Bir hafta kadar önce."

"Ne konuştunuz?"

"Bunu söyleyemem."

Bennett güldü, gerçekten eğlenmişe benziyordu. "Ciddi misin?"

"Bu gizli."

"Avukat-müvekkil gizliliği mi?"

"Yani, teknik olarak..."

"Hadi bir daha deneyelim," Colt'u belinden çıkardı. "Hayes seni aradığında ne söyledi?"

Kadın kısa bir duraksamadan sonra yanıtladı. "Sarhoştu, ağlıyordu. Sesi oldukça kötüydü."

"Tahmin edebiliyorum. Ne dedi?"

"Mantıklı pek bir şey yok." İlk olarak gözlerini başka yöne çevirdi. "Üzgün olduğunu söyledi."

"Neden olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, sadece hatalı olanın kendi olduğunu ve çok üzüldüğünü söyledi. Dili dolaşıyordu ne dediğini pek anlayamadım."

"Maine'de kim var peki?"

"Ne?"

"Daniel'ın, Maine'de. Orada tanıdığı kim var?"

"Ben– ben bilmiyorum. Kimse."

"Nerede saklanıyor?"

"Bilmiyorum. Onu neden arıyorsun ki?"

"Çok film izler misin, Sophie?"

"Ne?"

"Aktörleri ve yönetmenleri temsil ettiğini biliyorum, öyleyse izliyor olmalısın. Kahramanın kötü adamlara hiçbir şey söylememeye çalıştığı sahneleri bilir misin? Mel Gibson'ın falan mesela? Herkes onların yerinde olsa kesinlikle konuşmayacağını düşünür. Altından gir üstünden çık, yine de bir şey söylemezler. Ama gerçek şu ki," öne doğru uzandı, "acı berbattır. Tahmin edebileceğinden de kötü. O an tek düşünebildiğin şey o olur." Silahı bacağına hafifçe vurdu. "Bu hoşuma gitmiyor ama inan bana işin içine acı girdiğinde, gerçek acı, herkes çözülür."

Sophie'nin tepkilerine bakılırsa etkili bir konuşma yapmıştı. Ona yapacaklarını düşündüğünü görebiliyordu, tecavüz mü yoksa daha kötüsü mü? Sonra ne olacağını merak etti, tabii sonra diye bir şey olursa. Özgür olduğu tüm o yıllar uçup gitmiş, bir kafese kapatılmış, aşkları zarar görmüş ve tüm zaferleri bir küle dönmüş olacaktı. Altmış bir yaşında aniden ölen bir kurban.

Unutma kardeşim. Burası iş yerin değil.

"Ben– ben Maine'de kimseyi tanımıyorum."

"İyi düşün."

"*Düşünüyorum.* Tanıdığım kimse yok, Daniel'ın da olduğunu sanmıyorum."

"Bir akrabası, arkadaşı falan?"

"Hayır."

"Niye orada o zaman?"

"Ö-öyle mi?"

Başka bir şey dene. "Peki ya kolye?"

"Ne kolyesi?"

"Sende olduğunu biliyorum. Nerede?" Kolyenin onda olmama ihtimali vardı tabii ama Sophie'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Ne?" Panik geri gelmişti. "Hayır – yemin ederim – neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kahretsin, doğru söylüyordu. Birinin yalan söylediğini anlamanın bin bir türlü yolu vardı ama kadın ne kontrolsüzce göz kırpıyor, ne de gözlerindeki duyguyla söyledikleri bir uyumsuzluk gösteriyordu. Konunun değişip durması onu şoka sokmuştu, oysa yalancılar buna bayılırdı. Sophie'nin ne kolyeden ne de Daniel'dan haberi olmadığına bahse girebilirdi.

Kahretsin.

Daha agresif olabilirdi ama Chicago'daki olaydan sonra bu çok riskliydi. Başından beri bunun tehlikeli olduğunu biliyorlardı ama kimse işlerin bu noktaya geleceğini tahmin etmemişti; temiz olması gereken bir işin dört acemiye kalacağını. Daha da kötüsü, mal yüzünden kendini tamamen yanmış olarak bulabilirdi. Hayatı boyunca her işten paçayı sıyırmış olan Bennett, bir hafta içinde mahvolmuştu. Yalnızca polis de değil üstelik, iç güvenlik bakanlığı da peşindeydi. Parmak izi, DNA, eski Smith Wesson'ınının kalıntıları ve Tanrı bilir başka neler... Ellerinde hepsi vardı.

Bu da herhangi bir hatada, tek bir hatada işinin biteceği anlamına geliyordu. Devlet hapishanesi falan da değil, belki yirmi dört saatlik hücre cezası, belki SuperMax*, belki de Guantanamo.

* ABD'de azılı suçluların bulunduğu, daha zorlu koşulları olan bir hapishane. (Çev.N.)

Bu riske değecek bir şey biliyor mudur?

İçinden bir ses hayır dese de biraz daha üstelemekte beis görmedi ve oldukça yumuşak bir ses tonuyla "Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi.

Sophie'nin elleri titremeye başladı, "Bilmediğim bir şeyi sana nasıl söyleyebilirim?"

"Ne söyleyebilirsin peki?"

"Dedektiflere ne söylediysem onu. Daniel'ı sevdiğimi, buna rağmen nereye ve neden gittiğini bilmediğimi. Beni aradı ve ben de hemen geleceğimi söyledim ama oraya vardığımda o çoktan gitmişti. O zamandan beri telefonunu defalarca aradım, e-posta gönderdim, arkadaşlarımızı aradım, polislerle konuştum. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Maine'deymiş demek? Bu benim için yeni bir haber. Bak canımı yakacağını biliyorum," sesi bir an titredi, "ama elimden bir şey gelmez, çünkü kahretsin ki hiçbir şey bilmiyorum."

Bennett kadını sevmeye başlamıştı. İnsanlar genelde böyle durumlarda konuşacak cesareti bulamazlardı. "Polise telefondan bahsettin mi?"

"Beni aradığını söyledim."

"Peki ne dediğini?"

"Hayır."

"Neden?"

Ağzını açıp kapattı, sonra "Çünkü o benim arkadaşım," dedi.

Hmm. "Son soru, avukat hanım." Gözleriyle kadını olduğu yere sabitlemiş gibiydi. "Nerede olduğunu bilsen bana söyler miydin?"

Sophie cevap vermeden önce uzun bir süre sustu, "Evet." Sonra omuzlarını dikleştirdi ve "Ama bilmediğim için söyleyemiyorum," dedi.

Vay be, son derece dürüst biriyle karşı karşıyayız desene. Kadının hiçbir şey bilmemesine memnun olacaktı nerdeyse. Güzel bir şeye zarar vermek her zaman utanç vericidir. "Güçlü kız." Doğruldu ve silahı beline taktı. "Akıllısın da. Ve bu kadar akıllı olduğuna göre, polisi aramamanı söylememe gerek yok herhalde, değil mi kardeşim?"

"Hayır, söz veriyorum aramayacağım."

"Güzel." Kapıya baktı, sonra durdu, kendine engel olamıyor gibiydi. "Sophie?"

Sophie'nin nefesi kesilecek gibi oldu. Saçları sırılsıklamdı ve vücut hatları havludan belli oluyordu. Adamın fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ederek titredi. Onu vuracak mıydı, ya da daha kötü bir şey mi planlıyordu?

"Tarzını sevdim. Avukata ihtiyacım olursa seni arayabilir miyim?"

Kadın ona bakarken Bennett gülümsedi ve dışarı çıkıp evin arkasına, güneşe doğru yürüdü. Kapıdan on adım kadar uzaklaşmıştı ki arkasında hafif bir gürültü duydu, Sophie kapıyı kilitliyordu.

Hemen 911'i arayacağına elli dolarına bahse girerim.

Aferin. Ne yapacağı belli olan insanları severdi.

4

Daniel taş bir kanyondaydı ve güneş her yeri kızıla boyuyordu. İleride uzun ve geniş bir tünel vardı. Girişi kapkaranlık olsa da içerde bir şeyin beklediğini biliyordu, beklediğini ve izlediğini.

Korkunç bir şeyin.

Döndü, bu kez yalnızdı. Emily Sweet'in görüntüsü yoktu ve bu yokluk tüm dünyayı ıssız bırakmış gibi görünüyordu.

Karanlıktan hafif bir ses geldi. Biri ya da bir şey hareket ediyormuş gibi ama belli belirsiz ve düzensiz. Karanlık deliklerde dolaşan yılanlar gibi, dev bir canavarın nefesi gibi. Korkusu hem mükemmel hem çocukçaydı ve Daniel'ı tamamen etki altına almıştı. Kaçmak istedi, kendi kendine kaçmasını söyledi. Dön ve Tanrı'nın bile unuttuğu bu yerde, sulara basa basa kaç.

Ama bunun yerine ileri doğru bir adım attı.

İstemiyorum. Lütfen oraya gitme, hayır, dur...

Bir adım daha attı, elleri kaya gibi ağırdı.

Yine o ses. Derisi kemiklerine dar geliyordu sanki. Hızla soludu.

Kaç! Oraya gitme, oraya gitme, orayagitme–

Tünelin karanlığında bir şey kıpırdadı. Gözlerinin ne

olduğunu pek kestiremediği bir şey, bir kıvrılma. Deliliğin fiziksel etkileri.

Kaçkaçkaçkaçkaçkaç—

Karanlık üzerine sıçradı. Kollarını ve bacaklarını sarsarak onu havaya fırlattı ve ayağı, BMW'nin camına o kadar sert bir şekilde çarptı ki alarm ötmeye başladı. Alarmın tiz ve yüksek sesi onu doğrulttu, gözleri kocaman, kalbi yerinden çıkacakmış gibi, elleri ve koltuk altları ter içindeyken etrafına bakındı. Arabanın arka koltuğuna oturup anahtarlarını bulana kadar alarm bir tizleşip bir kalınlaşarak çalmaya devam etti. *Bana bak bana bak bana bak* diyordu sanki. Daniel düğmeye basınca sustu.

"Kahretsin," dedi güçlükle soluyarak, "ben ne yaptım." Güneş arabanın pencerelerine vuruyordu, bütün vücudu terden yapış yapıştı. Arkasına yaslandı.

Uykunun verdiği rahatsızlık, dinlendirme hissinden çok daha fazlaydı artık. Korkunç bir tehlikenin yaklaştığı hissini veren bu rüyalar neyin nesiydi? Durumunu anlatmaya çalışan bilinçaltı mıydı sadece? Karmakarışık olmuş zihninde dolaşıp duran sinyallerin işi miydi? Yoksa daha başka bir anlamı mı vardı?

Tüm bunlara sebep olan bir şey olmalıydı. Onu harekete geçiren bir şey. Önceden kim olursa olsun, bir sabah uyanıp ülkenin öbür ucuna kendini boğmaya gitmesi inanılmayacak bir şeydi.

Gözlerini kapatıp rüyasında bıraktığı dünyaya yoğunlaşmaya çalıştı. Bir tünel ve terk edilmiş bir yer hatırlıyordu. Yaklaşan bir karanlık. Ama ne kadar odaklanmaya çalışırsa görüntüler o kadar bulanıklaşıyordu. Orada olmasını açıklayacak sebepler bulabilirdi ama hepsi bu ve kendi tahmini

olan sebeplerden de en fazla, şu an bildiği diğer şeyler kadar emin olabilirdi.

Belki de çok korkunç bir şey yaptım. Belki de bu yüzden geri dönmek istemiyorum.

Daniel gözlerini ovuşturup kalp atışlarını dinledi. Önceki gece Maine'de bulunan kırsal alandan New York'a kadar epey bir yol almıştı. Gecenin karanlığı ara ara parlak şehir ışıklarıyla kesiliyordu. Buffalo'nun doğusunda kafası önüne düşünce bir KOA kamp alanının izbe otoparkına çekip durdu. Taşlık alanlara çekilmiş karavanlar, bağlantı kutularına uzanan kablolar. Ülkenin çoğu bölgesinin çirkinliği, gerçekten inanılmazdı.

Tüm imkanlar elimizdeyken tek yapabildiğimiz McDonald's ve minyatür golf oldu.

Otomobilin kapısını açıp indi ve tuvalet aramaya koyuldu.

Yolun devamında hız sınırlarına uydu. Göze çarpmadan gidebildiği sürece güvende olduğuna kanaat getirmişti. Önceki gece, Maine'den çaldığı plakayı bir New York plakasıyla değiştirip yine kendini sağlama almıştı. Sonuçta polis yolda gördüğü her BMW'yi durduramazdı, muhtemelen güvendeydi.

Bu kadar basit ha? O halde şuna ne diyorsun dahi çocuk, bir kez hafızanı kaybetmiş olarak uyandın, ya aynısı tekrar olursa?

Kahretsin.

Kahretsin.

Ve bir şey daha. Para. Kalan parası Los Angeles'a kadar gereken benzine bile yetmezdi. Ayrıca yemek yiyordu ve bundan vazgeçmeye niyeti yoktu.

Yani, tamam, peki. Kimse bunun kolay olacağını söylememişti zaten. Kafasını kullanmak zorundaydı.

Günün geri kalanında Erie Gölü'nün etrafını dolaşıp Ohio'nun düzlüklerinden Indiana'ya geçti. South Bend'in dışında bir yerde gökyüzü kararırken, otoyoldan ayrılıp paspal dükkanların, otomobil bayilerinin ve benzin istasyonlarının arasına daldı. Bir Applebee's şubesinin yanındaki eczaneye girip çizgili bir defter ve bir kutu kalem aldı. Sonra yandaki dükkana geçip genç ve neşeli bir kızın yanından geçerek bara oturdu. Etrafta gözü yoracak kadar fazla Noel süsü vardı ve televizyonda spor kanalı açılmıştı. Haddinden fazla yemek yemeyi sever gibi görünen bir çocuk siparişini aldı.

"Bir," menüye göz attı, "steakhouse burger istiyorum. İçinde her şey olsun, az pişmiş." Bu kez ne istediğinden son derece emindi.

"İçecek bir şey?"

Daniel fıçılara baktı. Tanrım, bir bira ne güzel olurdu! Ama parasını düşünüp tasarruf etmek... "Evet, bir Samuel Adams*."

Kalemin kapağını açtı. Nereden başlamalı?

Basit. Ne söylemek istiyorsan onunla başla. Yazı yazmanın sırrı buydu. Deftere döndü:

Merhaba,

Adın Daniel Hayes. En azından sen öyle sanıyorsun. Hayatını kurtaran BMW'de bulduğun sigorta belgelerinde yazılı olan isim bu. Ve hâlâ fark etmediysen, ben senim.

Anlatayım. Hikaye, soğuktan donmuş bir halde, çırılçıplak, Maine denen yerde bir plajda uyanmanla başlıyor...

* Bir bira markası. (Ed. N.)

Hamburgeri gelince tek elle yemeye başladı, kendini hikayesine kaptırdığı için tadını bile fark etmemişti. Olup biteni deftere yazmaktaki asıl amacı, bir kez daha her şeyi unutarak uyanırsa yardım alabileceği bir şey bulmaktı ama bir yandan da eğlendiğini fark etti. Olayları olabildiğince kısa ve öz anlatmaya çalışıp cümleler arası bağlantıyı kurmak tuhaf bir zevk veriyordu. Bir tür trans hali gibiydi ya da terapi...

"Seni bir yerden tanıyor gibiyim."

Daniel gözlerini kırpıştırıp baktı. Yanında oturan beyaz bluzlu kadının saçları, bir emlakçı havası veriyordu. Geldiğini fark etmediği için ne zamandır orada oturduğunu merak etti. "Öyle mi?"

"Evet, ama nereden bilemiyorum."

"Ben de."

"Belki de şu herkese tanıdık gelen yüzlerden birine sahipsindir." Çantasına uzanıp bir paket Parliament çıkardı. "Sorun olur mu?"

"Hayır."

"Alır mısın?" Paketi uzattı.

Hah. Sigara içiyor muyum ki? "Teşekkürler." Parmaklarının arasında duran sigaranın yarattığı his tanıdık gelmişti. Kadın bir kibrit çakıp sigarasını yaktı. Daniel da kendininkini. Ve sonra derin bir nefes aldı.

Boğazı yanmıştı. Ağzından yoğun bir duman bulutu çıktı. Gözlerinden yaş gelene kadar öksürürken kusmamak için kendini zor tuttu.

Belli ki cevap "hayır"dı.

Kocaman değirmenler geceyi biraz olsun renklendiriyor, *Blade Runner* filminden fırlamış gibi görünüyorlardı. Gary, Indiana, Chicago'nun sevilmeyen üvey oğlu gibiydi; çatlamış toprağın üstünde bir yığın boru ve bacalar. Birinin tepesine yılbaşı ağacı bile kondurulmuştu.

Hiçbir şey zehirli atıklar kadar şenlikli değildir.

Batıda ufka doğru, Chicago'nun güneyindeki banliyöler, alışveriş merkezlerinin ve büyük tabelaların siluetinden ibaretti. Modern takımyıldızlar; tanrı ve kahraman figürleri yerine gökyüzünde Home Depot ve Best Buy vardı. Zaman kavramı iyiden iyiye yok olmuşsa da saat ona gece yarısını geçtiğini söylüyordu. Polis silahını çekip de adını haykırarak kapısına dayanalı daha yirmi dört saat bile olmamış mıydı yani?

Polis demişken... Konuyu dağıtmaktan vazgeçsen?

Gündüz güvendeyken, kafasını bu işten uzak tutmaya çabalamış, ne zaman aklına sorular hücum etse bir şekilde konudan uzaklaşıp yapması gerekenlere yönelmişti. Ama şimdi karanlığın içinde, kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Glock mesela. Birçok insanın silah sahibi olduğunu ve bu yüzden onu nasıl tutacağını, nasıl kullanacağını biliyor olmasında bir tuhaflık olmadığını düşünmüştü. Ateşlenmiş gibi kokmasının sebebi, talime gitmiş olmasıydı. Ama üniformalı bir polisin kapısında belirmesi, tüm bunları inanması güç şeyler haline getiriyordu.

Ve bir de unutma meselesi. Ya da füg, ya da bir sapma her neyse. İsterse adına Roy desin, bu olan şeyi değiştirmeyecekti. Buna sebep olan bir şey olmalıydı. Belki haklıydı

ve Roy, intihar girişiminin yol açtığı travmadan kaynaklanmıştı. Ya da belki Roy kafasındaki bir bombaydı. Bir beyin tümörü mesela.

Ve bu doğruysa, her şeyi etkiliyor olabilirdi, kişiliği, ya da kişiliği sandığı şey de dahil. Daniel pencereyi açıp soğuk havayı ciğerlerine doldurdu.

Gerçekten tüm bu sorular tek bir yerde düğümleniyor. Hatırlamadığın zamanda kimdin?

Kötü bir adammış gibi hissetmiyordu. Öldürme içgüdüsü falan da yoktu, ne şerife saldırmak istemiş ne de yolunu kesen arabalara vurmuştu. Glock'u Maine'de unutmamış olsa bile, bir bankaya gidip silahı kasiyere doğrultmak ve parayı istemek kötü bir fikirdi.

Ama yine de polis peşindeyse bir sebebi olmalıydı. Bir yanlışlık falan yoktu, adını biliyorlar, arabasını tanıyorlar ve silahla kapısına dayanıyorlardı.

Ya gerçekten kötü bir adamsan? Bir suçlu, bir katil? Hâlâ o adam mısın?

Bu düşünce beynini kemiriyordu. Etrafına bakıp bir seçim yapar ve sonuçlarına katlanırsın, hayat budur. Kötü sonuçlar da adildir çünkü seni buna götürenler de senin tercihlerindir. Çocuklarının üstüne yürürsen Noel sabahı yalnız olmaktan şikayet edemezsin. Patronunla kavga edersen, niye terfi eden bir başkası oldu diye sızlanamazsın. Birini öldürürsen yanarsın. Cehennemde olmasa da – pek dindar biri gibi hissetmiyordu – dünyada. Hapishane tamam ama bu suçun üstüne yapışıp kalması? Seni herkesten farklı yapması?

Ama bu başka bir şeydi. Bir anda uyanıp gözlerini açınca her şeyin yanlış olduğunu fark etmek. İntihara meyilli bir

kaçak, belki de bir canavar olduğunu ve hiçbir seçeneğinin olmadığını görmek.

Önceki ben bir hata yaptıysa, bunu ben mi ödemek zorundayım?

Ve bu bedel ne kadar büyük olacak?

Des Moines'in batısında bir yere Rolex'ini rehin bıraktı. Bu hiç hoşuna gitmese de başka seçeneği yoktu. Belki geçmişte likör dükkanlarını soyup devlet başkanlarını öldürüyordu ama hatırlayabildiği kadarıyla öyle biri değildi ve olmak da istemiyordu.

Belki de kim olduğun sorusunun cevabı basittir: Kim olmak istersen.

Tezgahın arkasındaki adam 325$ önermiş, Daniel'sa satış fiyatının yarısı olan 7,500$'la karşılık vermişti. Ortayla hiç ilgisi olmayan bir yerde buluştular ama adam nakit ödüyordu; kalın bir deste yıpranmış para. Daniel bunu, bir kamyon istasyonunda durup kahvaltı ederek kutladı ve kızarmış bifteğin bu kadar güzel olmaması gerektiğini düşündü.

Iowa'da sabah. Gökyüzü açık mavi bir kaseyi andırıyor, serin hava insanı canlandırıyordu. Hâlâ eyaletler arası bağlantı yolu olan 80. yoldaydı. Hâlâ pürüzsüz, dümdüz ve insanın zihnini uyuşturan bir yol. İki tarafı da alabildiğine araziydi. Mısır tarlaları olmalı diye düşündü. Ya da buğday, arpa. Nereden bilecekti ki?

Ama *vay be*, ülke gerçekten büyüktü. Her şey bulanıklaşıyordu. Kocaman bir dünya, ama kayda değer hiçbir şey yok. Ne düşünecek bir aile, ne bildiği bir ev. Dali'nin re-

simlerinden fırlamış hayvanlara benzeyen, metal birer canavarmış gibi duran elektrik direklerini saymaktan başka yapacak hiçbir şeyi yoktu. Radyoda vaazlardan, country müzikten, sıkı bir vücut ve hatırlayamadığı gençlik günlerinin hayalinden başka hiçbir şey vaat etmeyen gençlik şarkıları çalan hoş bir kanaldan başka bir şey yoktu.

Yanında Emily Sweet'in oturduğunu hayal etti. Açık pencereden gelen rüzgarla uçuşan saçları ve yüzündeki sahtekar gülümsemesiyle. İkisi de konuşmuyor, huzurla yolu kat ediyorlardı.

Nebraska. Daha fazla mısır.

Yanından geçip giden arabalarda ne çeşit insanlar olabileceğini düşünerek vakit geçirmeye çalıştı. Orta yaşlı bir sosyoloji profesörünün kullandığı eski Saab'da, aşkları bitmiş olsa da çocukları için bir arada kalan ve uzun bir göreve birlikte çıkmış iki asker gibi arkadaş olan evli bir çift vardı. Ama bu sabah kadın, kendini kocasının gözlerindeki acıya karşı duyarsızlaştırıp bir telefon görüşmesi yapmış ve saçma bir bahaneyle batıya doğru yola koyulmuştu. Aklında North Platte'de onu bekleyen, seyrelmiş saçlarını ve kötü görünen çenesini, güzel gözleri ve kadının ifade edemese de anladığı Fransızca sözcükler mırıldanırken, tenini delip geçecek uzun parmaklarıyla kapatan romantik doktorun hayali vardı.

İlişkilerini düşünmek onu öğleden sonra Colorado'ya gelene kadar oyalamıştı. Profesörün, sandığı kadar duygusuz olmayan kocası, o gece çocuklara bir şey hissettirmeden bir şişe viskiyi devirecek ve karısını geri almanın yollarını arayacaktı ancak, Fransız doktorun tek niyeti gönül eğlendirmek değildi. O yüzden kadının peşinden buraya kadar

gelecek ve bu da onları, banliyödeki evlerinin bahçesinde bir yüzleşmeye itecekti.

Kafanı toplama vakti.

Önceki akşam hafıza kaybının fiziksel bir sorundan kaynaklanıyor olabileceğini düşünmüştü. Bu oldukça rahatsız edici bir düşünceydi. Tüm bu sorunlara kafasının içinde büyüyen bir şeyin, biyokimyasal bir bozukluğun yol açtığı ve bunun tekrarlanabileceği düşüncesi. Ama yine de bir hastaneye gidemezdi. Kimliği, sigortası ve parası yoktu, üstelik de polis peşindeydi, hayır.

Denver'ın banliyölerine geldiğinde saat dört civarıydı. Ufukta Rocky Dağları, batmakta olan güneşin ışığında belli belirsiz bir karaltı gibi uzanıyordu. Bir benzincide durup depoyu doldurdu, biraz kuru et ve büyük boy bir diyet kola aldı. Aradığını bulmak için tuvaletlerin yanındaki koridorda, telefonun yanına asılmış olan Sarı Sayfalar'a baktı ve kolasını yudumlarken duvarda duran bir metrelik şehir haritasından gideceği yolu buldu.

Alışveriş merkezi de şehrin çoğu gibi uzun ve basık bir yapıydı, gökyüzünün altında sıkışmış gibi. Organik yiyecekler satan bir market, bir suşi restoranı ve bir Aveda salonu. Ve sonunda soluk mavi bir tabela: AÇIK MR Tıbbi Görüntüleme Merkezi.

Telefon rehberindeki reklamda 08.00-18.00 arası açık olduğu yazıyordu. Daniel arabayı park edip motoru kapattı ve ağzına bir parça kurutulmuş et attı.

İnsanlar klinikten ayrılmaya başladığında karanlık çökmüştü. 17.30 civarında hastalar tamamen gitmiş, doktorlar da pahalı arabalarına doğru ilerlemeye başlamışlardı. Saat 18.00 olunca mavi kıyafetli birkaç görevli, sohbet etmeye

başladılar. Daniel yanılmamış olmayı umarak dikkatle izledi ama kimse kapıyı kilitlemedi.

Ağır cam kapıyı açtığında, bir zil geldiğini haber verdi. Daniel bekleme salonuna göz atarak yavaşça ilerledi; konforlu koltuklar, soyut resimler, *Esquire, InStyle* ve *Vanity Fair.* Sonra yazdığı rolü oynamaya başladı.

"Üzgünüm, kapalıyız." Masanın arkasındaki adam birden belirivermişti ve üzerinde Daniel'ın umduğu gibi, beyaz bir önlük vardı.

"*Üzgünüm efendim," demedi. Bunu da hesaba kat, samimi yaklaş.* "Biliyorum."

Adam saatine baktı. "Randevu almak istiyorsanız..."

"Kulağa biraz tuhaf gelecek ama..." Durdu. Son birkaç gün ona ihtiyacı olan görüntüyü vermişti; belirgin göz çukurları ve bariz bir yorgunluk. "Sakıncası yoksa babanızın hâlâ hayatta olup olmadığını sorabilir miyim?"

Tavandaki ışıkların cızırtısı artmıştı sanki. "Hayır," dedi adam. "Üç yıl önce kaybettik."

"Benimki geçen hafta öldü."

"Çok üzüldüm."

"Teşekkürler." Masaya doğru yürüyüp üzerine eğildi. "Beyin tümörü. Latince bir adı vardı ama onu duymak her şeyi daha gerçek yapacak diye hiç öğrenmek istemedim. Bir şey de değişmedi ya." Masanın arkasındaki koridor karanlıktı. "Babam, o... Tanıdığım en güçlü adamdı. Ama bu şey onu ele geçirdi sanki. Hafızasını götürdü, duygularını karmakarışık yaptı, konuşmasını yok etti." İstemeden de olsa hıçkırdı ve bunu yaparken, tarif ettiği duyguları gerçekten hissettiğini fark etti. Yalnızca bir şeyleri unutmuş olmanın üzüntüsü müydü bu? Yoksa o anılar hiç tahmin etmediği bir kedere mi yol açıyordu? "Korkunçtu."

"Tahmin edebiliyorum."

"Doktor tümörün kalıtsal olmadığını söyledi."

"Çoğu öyledir zaten." Adam lafın nereye gideceğini anlamış gibiydi. "Doktorunuzla konuşmalısınız ama..."

"Konuştum. Endişelenmememi, babamda olmasının illa bende de olacağı anlamına gelmediğini söyledi. Sorun şu ki, ben buna engel olamıyorum. Yani bu benim en büyük korkum. Hayatımın kontrolünü kaybetmek. Bu yüzden ödüm kopuyor."

Teknisyen saatine baktı. "Bakın, gerçekten üzgünüm..."

"Dinle beni, tamam mı? Doktoruma bir tarama yapıp yapamayacağını sordum ve hayır dedi. Tıbbi bir gereklilik olmadığı için reçete yazamazmış. Ve ben anlıyorum," ellerini kaldırdı, "gerçekten. Çok büyük olasılıkla bende böyle bir şey yok. Ama bunu aklımdan çıkaramıyorum, anlıyor musun? Günlerdir uyumadım. Şu anda kafamın içinde bir şeyler olabileceği fikri beni öldürüyor."

"Başka bir doktora gidebilirsiniz."

"Randevu alabilmek bir haftamı alır. Ve o da hayır diyebilir. Dinle bak, sadece içimi rahatlatmak istiyorum. Sen de babanı kaybetmişsin, anlarsın."

Adam tereddütlüydü. "Bilemiyorum..."

"Sana beş yüz dolar veririm." Daniel kotundaki parayı çıkardı. "Lütfen, kafayı yemek üzereyim."

Adam dudağını ısırdı. Koridora bakıp saatini tekrar kontrol etti.

"Lütfen?"

"Eğer biri duyarsa..."

"Nereden duyacak? Ben söylemem, filme de ihtiyacım yok zaten. Sadece birinin beni muayene edip iyi olduğumu söylemesini istiyorum."

"Ben doktor değilim."

"Doktor kapıda görünen adı sayesinde banka hesabını dolduran adamdır. Ama sen günde bir düzine MR çekiyorsundur, değil mi?"

"Daha da çok."

"Lütfen. Çok makbule geçer." Parayı masaya koydu.

Teknisyen paraya bakarak derin bir nefes aldı ve yürüdü. "Şu kapıdan gelin."

On dakika sonra üzerinde bir hastane elbisesiyle – *üzerinizde metal bir şey kalmasın* demişti adı Mike olan teknisyen; *bu şey dev bir mıknatıs – Star Trek'ten* fırlamış gibi duran bir aletin içinde yatıyordu. Bir torpido hayal etmişti ama bu çok daha zararsız bir şeye benziyordu. İki büyük silindirin ortasında yatıyor olsa da daire şeklindeki açıklık insanı rahatlatıyordu. Gözlerini kapattı. Yüksek takırtıya ve Mike'ın tespit edebileceği şeye aldırmadan, olabildiğince sabit yatmaya çalıştı.

Öte yandan bir şey bulursa cevabını almış olursun. Aksi takdirde keçileri kaçırdın demektir.

Uzun bir yarım saatti.

Sonunda bir hoparlörden Mike'ın sesi duyuldu. "Tamam, seni çıkarıyorum." Daniel'ın üzerinde yattığı tepsi yavaşça kaydı ve sonra kendini tavana bakarken buldu. O ince elbisenin altından esen havayı yeniden hissedebiliyordu.

Yavaşça doğrulup göz kırptı. "Sonuç?"

Mike odanın kapısında duruyor, bir eliyle de kapanmasın diye kapıyı tutuyordu. "Bunu söylediğim için üzgünüm..."

Kahretsin.

"...ama turp gibisin."

Daniel bir oh çekti. "Hiç komik değil, dostum."

"Affedersin ama bunu zaten biliyordun sonuçta, değil mi?"

"Emin misin?"

"Gel bak."

Daniel kalkıp Mike'ın peşinden gitti. Kocaman bir ekranın olduğu loş bir odaydı burası. Ekran, her biri siyah beyaz bir resim gösteren dört bölmeye ayrılmıştı.

"Sorun değilse çıktı almayacağım."

"Olur."

Adam bir düğmeye bastı ve tüm ekran tek bir resme ayrıldı, siyah beyaz bir amip. Şekil değişip büyüdü ve insan kafatasının kaba bir çizimi gibi bir şeye dönüştü. Beynin karnabahar şeklindeki bölümleri, yüksek kontrastlı olarak karşılarındaydı. Mike tuşlara bastıkça resim farklı kesitleri gösteriyordu, en azından Daniel'ın umduğu kadarıyla.

"Neye baktığım hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Anormalliklere."

"Ucunda ince bir fitil olan çizgi film bombalarından bahsetmiyorsan, ben hiçbir şey görmüyorum."

"Hiçbir şey yok çünkü. Tarama temiz."

"Emin misin?"

"Dostum, bir doktora görünmek istersen sen bilirsin ama bu senin beynin ve hiçbir sorunu yok." Teknisyen dönüp ona baktı. "Fiziksel olarak en azından."

"Peki."

"Şimdi, üzgünüm ama..."

"Ah, evet." Daniel parayı çıkarıp uzattı. "Teşekkürler."

Hastane elbisesini çıkarıp kendi kıyafetlerini giyerken düşünmemeye çalışıyordu.

Mike ona kapıya kadar eşlik etti. "İyi misin?"

"Evet, sadece..." Omuz silkti. "İnanmaya başladım."

"Pekala, neşelen dostum. Her şey yolunda."

Daniel başıyla onaylayıp çıktı.

"Ah bir de, baban için çok üzgünüm."

"Teşekkürler." Karanlık otoparka, arabasına doğru yürüdü. Söylediği yalan için kötü hissetse de, öğrendiği gerçeğin verdiği his çok daha kötüydü. Fiziksel olarak iyiydi ve bunun içini rahatlatması gerekirdi.

Sorun şu ki, bu yolu ters yönde gitmesine sebep olan bir şey olmuştu. Boş efedrin kutularına bakılırsa, tüm yolu beynini kemiren bir şeyin gazıyla almış, daha hızlı etki etsinler diye acı tabletleri çiğnemiş, Jack Daniel's ve benzin istasyonundan aldığı kahve de onlara eşlik etmişti. Yol pusluydu, ağaçlar yeşil birer duvar gibiydi ve "gerçeklik", yorgun geçen her saniye daha da az güvenilir geliyordu. Doğunun gökyüzüne çılgınca bir dalış.

Bu da şu soruyu kaçınılmaz kılıyor: Fiziksel değilse ne?

Ne gibi bir şey bir insanı böyle delicesine gitmeye zorlar ki?

5

Elinden kayan parlak pembe renkli et, bütün masaya koyu renkli bir su sıçrattı. Bennett sinirle başını sallayarak yemek çubuklarını bıraktı. Aptal bir icat. İki parmağıyla tuttuğu somonu tekrar soya sosuna batırıp ağzına attı ve gözlerini kapatarak çiğnedikçe ağzında eriyen yağlı balığın tadını almaya çalıştı. Sonra da artık ılımış olan sake'den bir yudum aldı. Ellerini sildiği peçetede parmaklarının izleri vardı.

Sonbaharın etkisi hissedilmeye başlasa da, öğleden sonra hava Los Angeles'ın gürültüsünden yirmi bir kat yukarıdaki Takami'nin terasında oturmaya izin verecek kadar güzeldi. Küçük alan, daha çok şık takımları ve pahalı saatleriyle göze çarpan insanlarla doluydu. Arkasına yaslanıp konuşmaları dinledi.

"... pazar çok büyüdü. Maaşları iki katına çıkarmayı düşünüyoruz ve eğer şanslıysak..."

"... aslında yoga ama 40 derecede yapıyorsun. Olay terlemede, sonra eğilip bacaklarını açıyorsun ve..."

"... bir deneme çekimi yaptılar diye kendini Jennifer Lanet Aniston sanıyor..."

"... gözlüğünü ararken en büyük sorun o an onu takmıyor olmak..."

"... yatıyorlar biliyorsun ki bu çok saçma. Böyle bir *şey* nasıl oluyor da yürüyor? Yani, kızın her şeyi var ama..."

Dinlemeye karar verdiğinde etraftan duyduğun gürültünün fazlalığı çok tuhaftı. İnsan beyni birçok sesi filtreliyordu. Konuşmak insanların farkında olmadan yüzdüğü durağan ve önemli bir nehir gibiydi. Dinleseniz çok şey öğrenebilirdiniz.

Herkesin birden fazla kişiliği vardı. Arkadaşlarıylayken yalnız olduklarından, aileleriyleyken de arkadaşlarıyla olduklarından farklı oluyorlardı. Bir tarafları utanılacak şeyler yaparken bir tarafları da aynı şeyleri yapan diğer insanları yargılardı. Eşini sevdiği halde bir ilişkisi olan kadın, iki farklı insandı. Biri dikkatle oluşturulmuş bir çalışma, diğeri bir hayvan kadar pervasız. Biri gecenin karmaşasından korkarken diğeri kendisinin zannettiği dünyayı yakabilecek kadar çaresiz.

Bu işler böyle. Kendini dürüstçe kocasına ve çocuklarına adayabilirdi çünkü bir otel odasında işi pişiren tamamen başka biriydi.

İnsanlar bunun doğru olmadığına inanmayı severdi ve o da parasını böyle kazanıyordu.

"Başka bir şey ister misiniz, efendim? Yeşil çaylı dondurma mesela?"

Bennett başını salladı. "Sadece hesap." Cep telefonunu çıkarıp Los Angeles Emniyeti'ni aradı ve dahili numarayı tuşladı.

Telefon açılınca Bennett "Kim olduğumu biliyor musun?" dedi.

Uzun bir duraksamadan sonra cevap geldi: "Evet."

"Sesimi duyduğuna pek sevinmedin herhalde."

"Defol git."

Bennett gülümsedi. "Eh, kısa ve öz konuşmak doğanda var. Yardımına ihtiyacım var, bir şeye bakmanı istiyorum."

"Benim de oral sekse ihtiyacım–"

"Gerçekten böyle saçmalayacak mısın?"

"Aramızdaki dava zaman aşımına uğradı artık."

"Yasal olarak öyle olabilir."

Bir duraksamanın ardından. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bir suç mahallinde bulunan şeylerin listesini öğrenmem gerek."

"Hangi olay?"

Bennett olayı anlattı ve içinden saymaya başladı. *Beş, dört, üç, iki...*

"Sen de işin içinde misin?

"Şahsen değil. Daha çok bir arkadaşıma iyilik yapıyorum."

"Senin arkadaşın falan yok, Bennett. Sen herkesin karanlık odalarına girip çıkan bir hamamböceğisin sadece."

"Ne kadar şairane! Bekliyorum." Garson kız hesabı getirdi ve Bennett başını salladı. Yüzde 18 bahşişle beraber – hatırlanmak istiyorsanız yüzde 10 ya da 30 bahşiş bırakmalıydınız – parayı bıraktı ve ayağını diğer sandalyeye uzatıp manzarayı izlemeye koyuldu.

"Bunu söylediğimde ödeşmiş oluyoruz."

"Tamam."

"Ciddiyim. Beni bir daha arama."

"Söz."

"Kullanma kılavuzu. Kumaş alışveriş çantaları. Akü takviye kabloları. GPS. *Zagat's*, Los Angeles, 2007 basımı. Güneş gözlüğü. Biber gazı. Ruj. Rimel. El kremi."

"Bu kadar mı?"

"Evet."

"Başka bir şey yok yani."

"Hayır."

"Çanta?"

"Çanta gibi bir şey çıktı mı benim ağzımdan? Demek ki çanta falan..."

Bennett kapattı ve telefonu cebine koyup kalktı. Restoranın içine girince, konuşma sesinin yerini sözsüz, saçma sapan bir lounge müzik almıştı. Güzel bir garson kız, geldiği için teşekkür etti.

Asansörün düğmesine basıp topukları üzerinde sallanarak bekledi.

Hâlâ orada bir yerde.

E, gidip bakalım o zaman.

Burası Malibu'nun en pahalı yerlerinden sayılmazdı. Hatta Los Angeles'a yarım saat uzaklıktaki bu cennet köşesinin ortalama mali durumu göz önüne alınırsa, kıyısından bile geçemezdi. Ama bu yalnızca, kıyaslarsanız ortaya çıkan bir durumdu. Bir güvenlik çitinin ardına gizlenmiş modern ve aydınlık ev, Belinda Nichols'ın büyüdüğü yerlerdeki evlerin on katından daha pahalıydı.

Sokağın aşağısına park etmiş, bir önceki gün aldığı karavanın arkasında oturuyordu. İlan, aracı oldukça iyi tanımlamıştı: "1995 model Dodge Caravan, sağlam ama pek iyi durumda değil, 2200$ / pazarlığa açık." Belinda 1500$ teklif etmişti ama parası olmadığından değil. Pa-

zarlık yapmamak, onu daha hatırlanabilir kılardı çünkü. 1800$'da anlaşıp da parayı verince, işe yaramaz bir şeyin yeni sahibi oluvermişti. "İyi durumda değil" lafı az kalıyordu: araç oldukça kötü kullanılmıştı; dışı, bir kazada içe göçen ve aldığı çiziklerden dolayı boyası kazınan kısmı dışında soluk beyazdı.

Belinda bunu geçici bir süre, işlerini halledene kadar kalacak bir yeri olsun diye satın almıştı. Önemli olan bu konuda işe yarayıp yaramayacağıydı, otellerde kalarak ardında iz bırakmak istemiyordu. Aslında alışveriş yaptığı noktaların tespiti oldukça güzel bir yanıltmacaydı, böylece Malibu dışındaymış gibi görünebilirdi. Tabii tüm bu pahalı evleri temizleyecek, bahçelerine bakacak ve havuzlarıyla ilgilenecek birileri de lazımdı. Bölgeden sorumlu olan özel güvenlik şirketi, Belinda'nın park halinde olduğu sürede iki kez geçmiş ama ikisinde de durmaya gerek görmemişti.

Midesi hareketli, sinirleri gergindi ama kendini sakince oturup camdan dışarı bakmaya zorladı. Yaptıklarının üzerinden geçip bir şey unutmadığından emin oldu. İyi hazırlanmış olmanın önemi, Bennett'ın öğrettiği bir şeydi. Bir canavar da olsa yaptığı işte iyiydi ve ondan öğrenebileceğiniz çok şey vardı.

Arkasından bir grup gencin oturduğu hurda bir pikap geçti. Latin çocuklar, bahçe işlerinde çalışıyor gibi görünüyorlardı. Dört dakika sonra birinin kapısı açıldı ve cep telefonuyla konuşan bir kadının kullandığı bir Saab çıktı. Bir süre sonra, pusetle geçen bir dadı. Her yer sessizdi. Polis falan da yoktu.

Sürücü aynasından kendine son bir kez baktı. Gözünden başlayıp yanağına doğru inen şarap lekesi, bugün daha be-

lirgindi, parlak bir kırmızı. Yüzü genel olarak hoştu. Büyük gözler, küçük bir burun. Leke olmasaydı güzel bile sayılabilirdi. Ama o doğum lekesi, *naevus flammeus,* insanların gördüğü tek şeydi. İsterseniz Gorbachev'e sorun.

Sarı California kızı saçlarını toplayıp atkuyruğu yaptı ve beyaz bir lastik tokayla tutturdu. Üstünde kendisine büyük gelen, ikinci el kıyafet satan bir mağazadan aldığı bir işçi takımı vardı ve kaslarını gizliyordu. Derin bir nefes alıp aynadan kendine baktı.

Artık Belinda Nichols değilsin, Lila Bannister'sın. Doğal olmadığı oldukça belli olan sarı saçların ve iki çocuğun var. Bu evleri temizlemek yerine onlarda yaşamayı, temizlikçi olmak yerine bir film yıldızı olmayı tercih ederdin ama dilekler birer at olsa, onları dizginleyecek biri gerekirdi. Eski kocan uzun süre önce gitti ama erkek arkadaşın oldukça iyi bir adam ve telefon şirketinde çalışıyor. Cumartesi geceleri verandanızda oturup şarap içiyorsunuz. Paranın bol olduğu aylarda zor zamanlar için kenara biraz ayırsanız da ufak tefek ekstralar hiç bitmiyor: Diş muayenesi, Dodge'un tamiri, annenin bakım masrafları. Yine de birbirinize yetiyorsunuz, işiniz var ve bugünlere şükretmek gerek. Hayat gayet güzel!

Lila Bannister anahtarı çevirince motor öksürdü, öksürdü, öksürdü ve çalıştı. Evi geçip sokakta ilerledi, son bir kontrol. Her yer sakin. Sonra Wandermere'e döndü, biraz önce gördüğü bahçıvanların yanından geçip Daniel Hayes'in evinin önüne geldi.

Ön tarafta bir güvenlik kapısı ve bir telefon vardı. Lila penceresini açınca, ılık Malibu havası içeri doldu ve uzanıp şifreyi tuşladı. Bir zincir sesi geldi ve kapı kayarak açıldı ve

Lila yolu takip ederek içeri girdi. Terli avuçlarını pantolonuna silip motoru kapattı.

Gıcırdayan kapısını açarak arabadan indi. Kasım ayıydı ve çiçekler kurumuş olsa da hava hâlâ güzel kokuyordu. Aracın arkasından bahçe sulama kovası ve temizlik çantası çıkarıp mırıldanarak eve doğru ilerledi. Kimsenin evde olmadığını bilse de, bir temizlikçinin yapması gereken şeyi yapıp kapıyı çaldı. Güneş sırtını ısıtır ve dizleri heyecandan titrerken verandada bekledi. On beş yirmi dakika sonra çantasından anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Lila içeri girip kapıyı kapattı.

Kapı kapandığı an Belinda Nichols elindekileri yere bırakıp ilk katı kolaçan etti. Sadece bir önlem, Bennett olsa böyle yapardı. Birileri içki içmişti; mutfak tezgahında içilmiş viski şişeleri vardı. Çöp kokuyordu, lavabodaysa bulaşıklar vardı. Belinda hepsini aklına yazıp merdivenlere yöneldi ve üst kata çıktı.

Yatak odası güneş ışığıyla dolmuştu ve yatak da oldukça düzgün görünüyordu ama odaya bir hüzün hakimdi. Belinda komodine doğru yürüyüp çekmeceyi açtı.

Silah yerinde yoktu.

Bir süre bakıp gördüğü şeyleri anlamlandırmaya çalıştı. Dudak kremi, prezervatif, bozuk para kutusu, bir Gregg Hurwitz kitabı. Silah falan yok. Altında olabilir mi diye bakmak için kitabı kaldırdı. Silah yoktu ama başka bir şey vardı. Parlak bir yüzük. Alıp inceledi, yüzük hafif ve pürüzsüzdü.

Bu neydi şimdi? Almaya geldiği silah yerine neden Daniel Hayes'in alyansını bulmuştu?

Nasıl bir oyun oynanıyordu?

Belinda yüzüğü cebine atıp çekmeceyi kapattı ve ofise yöneldi. Ortasında bir dizüstü bilgisayar olan masa ne dü-

zenliydi ne dağınık. Çekmecelerden birini açtı – kağıtlar, makas, zımba, lastik bantlar, boş DVD'ler – ve işte, aradığı şey arkada duruyordu.

Baktı. Bu küçük silahı saklamak kolay olmalıydı. Ama yine de krom sürgülü ve siyah olan, üzerinde SIG SAUER yazan diğer silah kadar etkili görünmüyordu. Spor bir görünümü vardı, James Bond'un çeşit olsun diye taşıyacağı türden. Belinda silahı almak için uzandı, elleri titriyor derisi çekiliyordu. Silahlardan nefret ederdi.

Bennett'ın sesi zihninde yankılanıyordu. "Herkesin bir günahı vardır, kardeşim. Onlara hükmedebilmek için tek yapman gereken, o günahı öğrenmektir." Ki bunun doğru olduğunu oldukça açık bir şekilde göstermişti, hem de iki kez.

Gerçekten başka şansın yok.

Belinda silahı alıp ağırlığını, eline nasıl oturduğunu hissetti. Midesinde bir şeyler oluyordu ama bu hissi bastırıp silahı pantolonunun diğer cebine koydu. Bir cebinde Daniel Hayes'in alyansı, diğerinde silahı. Tuhaf, çirkin bir simetri.

Gitme vakti.

Alt katta Belinda duruşunu dikleştirip malzemelerini toplayarak kapıyı açtı. Lila Bannister, muhteşem bir günün aydınlığına doğru ilerledi. Ön kapıyı kilitledikten sonra günün geri kalanını, temizlemesi gereken iki evi ve akşam yapacağı yemeği düşünerek temizlik malzemelerini karavanın arkasına yerleştirdi. Balık takolarını denemek için sabırsızlandığı, *Hafif Yemekler* adında yeni bir kitabı vardı. Çocuklarla okul hakkında sohbet edip bir iki saat televizyon izleyecek, belki bir de duş alıp uyuyacaktı.

Otomatik sensörlü kapı açıldı ve beyaz karavan Pasifik Sahil Yolu'nda ilerlemeye başlayıp gözden kayboldu.

6

Çöl herşeyin başladığı yerdi.

Daniel kilometrelerce yolculuk yapmaktan oldukça pejmürde bir hale gelmiş, bitkin düşmüştü. Manzara ve güneş ışığı karışımından ibaret olan son birkaç günde yediği abur cuburlar ve tükettiği kafein midesini ekşitmişti. Önceki gecenin kör bir saatinde, Utah civarında arabayı kenara, tozlu taşlar ve keskin uçlu bitkilerle dolu bir patikaya çekmiş, uyumadan önce farlarını kapatıp gökyüzüne bakmak için arabadan inmişti. Gökyüzü baş döndürücü güzellikteki yıldızlarla doluydu ve israf sayılabilecek kadar çoklardı, beyaz ve pırıl pırıl. Tahayyül edemeyeceği kadar uzak, dayanılmayacak kadar yakın. Bir an için tüm korkuları uçup gitti. Sadece gökyüzüne bakıp o mükemmel denizde kaybolmuş, adeta içine çekilmişti.

Sonra arabanın arkasındaki ıvır zıvırı kaldırıp uzandı. Rüyasında Emily Sweet, hatırlayamadığı bir şarkıyı söyleyip çıplak ayakla dans ediyordu.

Sabah olunca Vegas'ı geçti: Stratosphere, Caesars, Riviera, her biri korkunç tanrılar adına dikilmiş birer anıttı sanki. Turistlerin buraya daima gece, ışıl ışılken getirilmesinin bir nedeni vardı demek. Güneş ışığının altında bu şaşaa

oldukça gerçek dışı ve ucuz görünüyordu. Pişmanlıklarla dolu bir gecenin ardından yaşanan hisler gibi.

Bu his basit bir sarhoşluktan daha hızlı bir şekilde geçti ama Vegas'ın ötesindeki çölde bir yerlerde, Daniel yeni bir hisse kapıldı.

Heyecan.

Ve kat ettiği her kilometrede heyecanı daha da artıyordu. Göğsünde hissedilebilir bir çarpıntı, keyifli bir hareketlilik vardı. Nerdeyse gelmişti. Sorularının cevabına yalnızca birkaç saat uzaklıktaydı. Ne olduğunu tam olarak bilmese de *bir şeyler* bulacaktı.

Öğleye doğru I-15'ten 10'a çıktı. Beton refüjlerle sınırlandırılan pürüzsüz geniş şeritler, elektrik mavisi gökyüzünün altında uzanıyordu. Burası da ülkenin son birkaç gün içinde gördüğü kısmının çoğundan farksızdı: Otomobil galerileri, alışveriş merkezleri ve zincir oteller. Ama bir şekilde burası kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Caddelerin ve şehir merkezlerinin isimleri, ağzında birer dondurma aroması gibi tatlar bırakıyordu: Covina, Pomona, Alhambra. Her biri diğerinden daha tanıdıktı.

Yarım saat kadar sonra, Los Angeles'ın silueti; banka ve sigorta şirketlerinin isimlerini taşıyan ikiz kuleler, hafif çamurlu beton yatağında akan ışıl ışıl nehir göründüğünde, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Trafik yavaşlamıştı, sağında sarı saçları bir yaz rüyası gibi uçuşan bir kadının kullandığı üstü açık bir araba, solunda cep telefonuyla konuşan genç bir adamın kullandığı bir Hummer. Hollywood yazısı, nikotin sarısı bir pusun ardından görülebiliyordu artık. Radyo istasyonlarının sinyalleri aydan geliyormuş gibi bir gelip bir gidiyor, reklam panoları diyet

yapmanın saçma olduğunu ve zayıflatan bir bel kemeri almanız gerektiğini söylüyordu. Kasım ayı olmasına rağmen hava yirmi bir derece civarındaydı.

Los Angeles. Evim.

Dikkatini içinde bulunduğu duruma vermeye çalıştı. Sigorta kartındaki adreste Malibu yazıyordu, tam olarak Los Angeles değil. Ama *Candy Girls'ün* evi Venice'teydi.

Hayır aptal, değil. Herhangi bir yerde bir stüdyoda o ev. Duvarlar da sahte gökyüzü de. Emily Sweet diye biri yok. O sadece beyninin seni Los Angeles'a geri getirmek için bulduğu bir sembol.

İyi, bravo, bilinçaltına iki puan. Ama saçmalamaya gerek yok.

Zihninde bir görüntü belirdi, belki de bir rüya. Emily Sweet güneş ışığıyla aydınlanmış bir pencerede duruyordu, koyu renk saçları pırıl pırıl, dudakları pembe ve bir şey söyleyecekmiş gibi hafif aralanmış. Üzerinde dar bir kot ve siyah bir sutyen. Daniel karnının yumuşaklığını, omzunun kıvrımlarını ve dantelin altından belli olan meme ucunu görebiliyordu.

Aslında Venice, Malibu yolunda sayılır. Bir ya da iki saatten ne çıkar ki?

Zihnindeki Emily gülümseyip orada olacağına söz verdi.

Dizide evin tam olarak nerede olduğu söylenmese de bunu anlamanıza sebep olabilecek yerel görüntüler veriliyordu. Windward Caddesi'nin üzerindeki VENICE yazısı, duvardaki Jim Morrison resmi, kaldırımda patenliler, hokkabazlar ve evsizler. Televizyonda bunları gördüğü zaman hepsi tanıdık geliyordu ama neden olduğunu bilemiyordu, tıpkı Özgürlük Heykeli'ni görüp görmediğini bilmese de zihninde canlandırabilmesi gibi.

Ama ona daha önce orada olduğunu hissettiren bir şeyler vardı. Bu yollarda araba kullanmış, bu restoranlarda yemek yemişti. Bu güzel bir şok gibiydi, hoş bir deja vu. Heyecanı giderek artıyordu. Her köşe dönüşünde etraf daha da tanıdık geliyor ve her seferinde aynı şeyi görmeyi bekliyordu...

Ne? Emily Sweet bir verandanın korkuluklarına yaslanmış sana el mi sallayacak?

E, yani. Onun gibi bir şey. Arabayı yavaşça sürüp her butiğe, her yoga stüdyosuna, her dövme dükkanına dikkatle bakıyordu. BMW'siyle geniş caddeleri, daracık sokakları, her yeri tarayıp *Candy Girls* evini bulmaya çalıştı, Emily orada değilse bile bazı cevaplar almayı umuyordu.

Üç saat sonra başı ağrımaya midesi bulanmaya başlamıştı. Venice'teki her sokağı gezip gezmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Ve ev orada değildi.

Tabii ki değil. Bunu başından beri biliyordun.

Yine de üzücüydü. Şaşılacak kadar hem de. Belki de sadece öyle olmasını istemişti ama Emily yol boyunca tüm bunların daha derin bir anlamı olduğuna dair onu heyecanlandırmıştı. Aynı anda hem ev hem anne hem de sevgili gibiydi, çarpık gülümsemesi ve sahip olduğu cevaplarla baştan çıkarıcı bir kadın.

Şunu kafandan çıkar artık: Emily Sweet diye biri yok.

Bu arada Han Solo ve Noel Baba da yok, üzgünüm ufaklık.

Daniel arabayı park edecek bir yer bulup girdiği restoranda bir Küba sandviçi ve iki bira sipariş etti. Sallanan bir masaya oturup hissizce lokmalarını çiğnemeye başladı ve insanların hayatlarına devam edişini izledi.

Evi bulamaması önemli değildi, buraya bunun için gel-

memişti zaten. Deli değildi ki... Kafası karışıktı evet, kesinlikle korkmuştu ama deli değildi. Emily'yle ilgili gördüğü tuhaf rüyalar onu ülkenin diğer ucuna kadar gitmeye ikna etmiş olsa da bu yolculuğu elle tutulur bir kanıta dayanarak yapmıştı; sigorta kartındaki adres. Bu yüzden buradaydı.

Tabii ki kendisine yol gösteren bu garip ve göz alıcı sembol gerçek olsa güzel olurdu. Onu yapmış olduğu şeylerden uzaklaştırıp tüm bunların bir amacı olduğuna inandırabilirdi ama istemekle olmuyordu işte.

Belki de sigorta kartındaki bir adresten yola çıkarak hayatını şekillendirmeye çalışmak oldukça kötü ve sıradan bir yol ama elinde olan tek şey bu. Kabul et.

Ellerindeki yağı silip birasını bitirdikten sonra arabasına döndü. Yola koyulup Malibu'da onu nelerin beklediğini görme vaktiydi artık.

Otuz kilometre ve kırk dakika kadar sonra Daniel yanıldığını fark etti.

Görünüşe göre gerçekten delirmişti.

SAHNE İKİ, BÖLÜM BİR

"Los Angeles'ta bir şeyler ortaya koyan, yaratan tarafın kendiniz olduğunu düşünürsünüz ama aslında o sizi yaratır."

– Steve Erickson, *Amnesiascope*

7

Bulanık geçen hafta, okyanus kıyısında uyanmasıyla başlamıştı. Soğuk, renksiz ve ıssız bir yer olsa da kendine has bir güzelliği vardı ve onu neredeyse ölüme götürüyordu ya da Daniel bunu kendi istemişti.

Sonra rüyalar ve polis.

Geceyi yarılamış loş ışıklı şehirler.

Soluk renkli düzlükleriyle Orta Batı.

Uçsuz bucaksız mısır tarlaları.

Las Vegas'ın gösterişli eğlence mekanları.

Çöl sıcağının parıltısı.

Los Angeles'ın ışıltılı koşturmacası.

Pasifik Okyanusu'nun mavi güzelliğiyle kayalık alanların ortasında bir kurdele gibi uzanan Pasifik Sahil Yolu.

Ve nihayet Malibu, sahilin diğer tarafının sıcak kucağına gizlenmiş bir mücevher gibi. Hiçbir yerin bu kadar güzel olmaya hakkı yoktu. Altın renkli güneş ışığı, havada tuz kokusu, milyon dolarlık yapıların yanında, nanelerin gölgesiyle turkuazların arasına gizlenmiş bungalovlar, sörfçüleri uzun aralıklarla kıyıya bırakan dalgalar. Palmiyelerle dolu, şenlik ateşleri ya da nadir yağmur bulutları dışında bulutlanmamaya söz vermiş bir gökyüzüne sahip kırk kilometrelik bir sahil şeridi. Evsiz filozoflar organik kafelerin

önlerinde bilgeliklerini yaymaya çalışırken ünlüler de güvenlikli kapılarının ardında toplanmış oturuyorlardı. Önündeki plakada MALIBU: BİR HAYAT TARZI yazdığını bilmek için okumasına ya da yol için haritaya bakmasına gerek yoktu. Bunu zaten biliyordu.

Pepperdine'ın önündeki çimenlik alanı ya da uçurumun kenarına kondurulan evleri hatırlamıyordu. Pavilions Market'e bakıp orada alışveriş yaptığını ya da Point Dume'a bakınca orada yüzdüğünü falan da hatırladığı söylenemezdi. Bu daha fiziksel bir şeydi; kas hafızası, alışkanlık. Vücudu, ne zaman ne yöne dönmesi gerektiğini biliyordu.

Daniel da buna uyup kendini içgüdülerine bıraktı ve Wandermere Yolu'na geldi. Sigorta kartındaki adrese.

Ve şimdi, çokça penceresi ve etrafını tamamen saran bir verandası olan iki katlı geleneksel California evine bakarken bir yerlerde aklını yitirdiğini fark etti. Konuşan kediler ya da kızgın kraliçeler* görmesi an meselesiydi, bulabildiği tek açıklama bu oldu.

Çünkü *Candy Girls* evine bakıyordu.

"Tavşan deliğinden aşağı",** deyip gülmeye çalıştıysa da sesi çıkmadı.

Televizyonda göstermedikleri bir duvar ve araba yolunun girişinde bir güvenlik kapısı vardı. Ama evin görebildiği kısmı tamamen aynıydı, doğmakta olan güneş gibi soluk şeftali renginde duvarlar, Emily Sweet'in kız kardeşiyle konuşurken bulunduğu veranda, ahşap korkuluklar. Hepsini televizyonda görmüş, rüyalarında da bu evde yaşayan, basit bir dizideki bir karakter olan ve gerçekte var olmayan

* Alice Harikalar Diyarında kitabına gönderme. (Çev.N.)

** Alice Harikalar Diyarında kitabına gönderme. (Çev.N.)

kadınla konuşmuştu. Ayrıca bu evin Venice'te olması gerekiyordu, burada değil ama buradaydı işte. Yunan tarzında bir evle bir bungalovun arasında, arabasının tam karşısında.

Bir korna sesi onu gerçek dünyaya döndürdü. Dikiz aynasından bakınca arkasındaki VW Beetle'ı gördü ve tam hareket edecekti ki Emily Sweet'in bir Beetle kullandığını hatırlayamadığını fark etti.

Olamaz.

Güneşin camdaki yansıması görüşünü engellese de bu profil ona ait olabilirdi... El frenini çekip arabadan indi. Her adımda kadını biraz daha net görüyordu – silueti, yüzünün detayları, direksiyondaki parmaklar – arabanın yanına gelince daha iyi görmeye başladı. Sürücü, kocaman korkmuş gözlerle bakan Hintli bir kadındı. Daniel donup kalınca kadın vitesi bulmaya çalıştı ve hemen geri attı. VW bir iniltiyle on metre kadar geri gitti.

"Bekle," dedi ellerini açarak. "Özür dilerim, seni korkutmak–"

Kadın hızla yanından geçerken Daniel BMW'sine yapışmak zorunda kaldı. Onu gerçek olamayacak bir evin önünde yalnız başına bırakan kadın köşeyi dönmeden önce Daniel'ın gördüğü son şey kadının orta parmağı oldu.

Evet. Evet.

Parçaları birleştir.

Daniel hemen arabasına bindi. Bunca yolu sokağın ortasında şaşkınlıktan donakalmak için gelmemişti. Akıllı oyna. BMW'yi uzak bir yere park ettikten sonra yürüyerek buraya gelip zili çalmak daha iyi olacaktı.

Şaşırma işi *sonradan.*

Plajdaki otoparktan döndüğünde, evin değişmiş olmasını bekliyordu. Stres, uykusuzluk ve yalnızlığın yol açtığı bir hayal olmalıydı bu. Zaten en iyi tabirle hasarlı olan aklı iyice karışmıştı. Bunu bir mantra gibi tekrarlamaya başladı, adımlarına uydurarak, *yalnızca, kafam karışık, yalnızca, kafam karışık.*

Ama geri geldiğinde ev hâlâ oradaydı, tüm gerçekliğiyle. Hatta fazlasıyla. Çok pencereli ve çepeçevre verandası olan, iki katlı geleneksel bir California evi.

Peki. Tamam. Öyle olsun.

İki buçuk metre boyundaki kapı metaldi ve kayarak açılıyordu. Araba boyundaki metal bir direğin üzerinde duran küçük bir panel vardı, bir tuş takımı ve arama tuşu. Daniel bastı. Evin içinde de duyulduğunu düşündüğü bir vızıltı sesi geldi. Uzun bir süre bekleyip tekrar bastı. Cevap yok.

Evde yokum galiba.

Kapıyı açan şifreyi biliyor olmalıydı ama o da her şeyle beraber hafızasından silinmişti tabii. Sokağa bakındı. Burası Malibu'nun en zengin bölgesi olmasa da oldukça hoş bir yerdi; evlerin çoğunun etrafı çitle çevriliydi, bahçeyle uğraşan Meksikalılar, muhtemelen etrafta gezinmekte olan özel güvenlik. Görebildiği kadarıyla kimse ona bakmıyordu ama kim bilir?

Daniel parmak uçlarında durup kapının üstüne uzanmaya çalıştı. Zıplayıp kendini yukarı çekerek asılı kaldı, karnında bir şeyler kıpırdıyordu sanki. Ellerini havuzdan çıkıyormuş gibi tutarak destek almayı denediği sırada ayağı kapıya çarpınca yüksek bir ses çıktı. Bu da ona hızla bacak-

larını yukarı çekmesi için gereken sebebi sağlamış oldu. Bir süre kuyruksokumu, güneşten ısınmış metale takılı kalıp sallandı, sonra diğer bacağını da atıp sendeleyerek araç yoluna düştü. Çarpmanın etkisiyle dizleri ve bilekleri sızladı.

Olması gerekenden daha zor bir giriş olmuştu bu. Doğrulup ellerini ve pantolonunu temizledi.

Şimdi her şeyi açıkça görebildiğinden, gerçekteki evle dizide kullanılan evin arasındaki farkları kolayca ayırt edebiliyordu. Bu evin önündeki patika, etrafı yabani otlarla bürünmüş olsa da çilek tarhlarıyla çevriliydi. Verandada bir salıncak vardı ve bu salıncak dizide görünmemesine rağmen ona tanıdık geliyordu. Şaşırmadı.

Bu düşünceyle biraz ürperdi, etrafı da serinlemişti. Normal bir öğleden sonra güneşinin başaramayacağı kadar terliydi ve bayılacak gibi hissediyordu. Birdenbire geri dönüp geldiği yoldan gitmek istedi. Çitten tekrar atla, arabaya bin ve...

Ne?

Daniel doğrulup ellerini sildi ve eve doğru yürüdü. Verandanın basamaklarına yönelip çıkmaya başladı ve birden durdu. Bir sonraki adımda yerin gıcırdayacağına dair kuvvetli bir his doğdu içine. Gıcırdarsa ne olur? Peki ya gıcırdamazsa? Hangisi aklını kaçırdığını gösterir?

Gıcırdadı.

Burayı biliyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyorum ama buraya nasıl geleceğimi biliyordum. Ağaçların rüzgarda çıkardığı sesi, verandadaki salıncağı, onda oturduğumu ve, Tanrım yardım et, sanki onun yanında oturduğumu hatırlıyorum...

Emily Sweet'in.

Ayakkabıları yumuşak sesler çıkarıyordu. Parmaklarını korkulukta gezdirdi; ahşap, tuzlu havanın, boyanın ve dokunuşların etkisiyle pürüzsüzdü. İlk pencereyi elleriyle gölgeleyip içeriyi görmeye çalıştı.

Işıklar kapalıydı ama içeri sızan güneş etrafı aydınlatıyordu. Evin içi dizideki halinden çok farklıydı, mobilyalar alçak ve İskandinav tarzıydı. Açık renkler ve zarif kıvrımlarla süslü halı, pahalı görünüyordu. Oda, içerde kimse yokmuş gibi bir hisse kapılmanızı sağlıyordu. Ama burada yaşayan biri vardı. Hayır. O burada yaşamıştı.

Ön kapıya doğru yürüdü. Süslü camdan görebildiği kadarıyla küçük bir sehpa, mermer döşemeler, duvarlarda çerçeveli resimler vardı. Kapının kolunu tutup açmayı denedi. Kilitliydi.

Daniel elini cebine atıp anahtarlığı çıkardı. BMW'nin anahtarı, plakaları sökerken kullandığı küçük anahtar ve üç tane daha. İkinciyi kilide sokunca, anahtar rahatça döndü. Daniel terli elini kapının koluna koydu.

Ben Daniel Hayes'im. Burası benim evim.

Öyleyse neden korkuyorum?

Kolu çevirdi. Kapı sessizce açıldı ve Daniel son kez arkasına bakarak içeri girdi.

Hiçbir şey olmadı. Gerçek hayatta trampetler, patlamalar ya da öyle aniden açılan delikler yoktu. Yavaş adımlarla ilerledi, ayakkabıları mermer zeminde kayıyordu. İçerisi havasızdı.

Aydınlık ve ferah girişte, biri salona açılan iki kapı vardı.

Cilalanmış ahşap merdivenler, metal bir destek ünitesiyle havada duran basamaklar gibi görünüyordu. Sehpanın üzerinde ince bir toz tabakası vardı, bakır bir kasenin içinde de bozuk paralar, bir fiş ve güneş gözlüğü. Anahtarlarını ve paralarını çıkarıp oraya koyma isteği duydu birden. "Merhaba?"

Kapıyı kapatıp fotoğrafların olduğu duvara doğru yürüdü. Üç tane, siyah beyaz çekilmiş ve profesyonelce matlaştırılıp çerçevelenmiş fotoğraf.

Hepsi Emily Sweet'indi.

Fotoğraflar aynı zamanda çekilmiş gibi görünüyorlardı. Üçünde de beyaz bir duvarın önünde kollarının, saçlarının ve yüzünün rengini ortaya çıkaran beyaz bir tişörtle duruyordu. İlk resimde yan durmuş, koyu renk saçları yüzüne dökülürken bir eliyle tişörtünü, göğüslerinin kıvrımları belli olacak kadar kaldırmıştı. Diğer fotoğraf cepheden çekilmişti fakat yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle uzaklara bakıyordu. Sonuncusuysa, en çekici olan, yüzü duvara dayalı, bir eli havada, sanki bir şeyler hayal edermiş gibi başı hafifçe arkaya yatmış bir halini gösteriyordu. Fotoğraflar güzeldi ama pek profesyonel işler gibi durmuyorlardı. Kontrastın mükemmel olduğu söylenemezdi, ışık da azdı, sanki acemi bir fotoğrafçının elinden çıkmışlar gibi. Ama onlara gücünü veren şey, Emily'nin yüzündeki bakış ve güvendi. Fotoğrafları çeken, onu seven biri olmalıydı.

Delirmek böyle bir şey herhalde?

Ama buna inanmadı. Bir şekilde neler olduğunu biliyordu, kaybolan parçası sayesinde. Oturma odasına açılan eşikten geçerken, içerde başka fotoğrafların olacağını da biliyordu.

Vardı. Ve yalnızca Emily'nin değillerdi.

Şöminenin üzerinde birçok çerçeve vardı. Yanında bir adamla beraber kayak kıyafetleri giymiş, bir rampanın yansıttığı yoğun ışıktan gözlerini kısarak poz vermişler. Bir adamla dans ederken çekilen fotoğrafta tam da gülerken yakalanmış, adamın eliyse belinde. Başka bir fotoğraf: Belli ki kendileri çekmişler, bir restoranda otururlarken yanak yanağa, ışıl ışıl bir gülümsemelerini yakalamış bu kare. Ellerinde kağıtlarla, gri bir BMW'nin üzerine uzanmışlar.

Buraya gelirken kullandığına benzeyen bir BMW.

Ve ona benzeyen bir adam.

Daniel havada süzülüyor gibi hissetti. Gerçek Daniel başının bir metre kadar üzerinde asılı duran bir balondu sanki. Kendisini oturma odasında gezinirken görebiliyordu. Onun oturma odasında. Fotoğraflara daha yakından bakabilmek için eğilirken görebiliyordu. Emily, yere dökülen şeyler yüzünden etrafa serilmiş gazete kağıtlarıyla dolu bir odada kolları bir balkabağının içine gömülmüş haldeydi. Bir başka fotoğrafta, kendisinin biraz daha genç hali gibi görünen bir adam bir elinde sigarayla kameraya hareket çekmişti. Makyaj masasında çıplak omuzlarıyla oturan Emily ve saçlarını yapan biri. Ve denizin içinde tıpkı ona benzeyen, smokinli bir adam. Su, adamın neredeyse dizlerine gelmesine rağmen Emily'nin beyaz elbisesine erişemiyor.

Daniel fotoğrafı aldı. Elleri titreyince çerçeve kaydı ama yere düşmeden önce onu yakalamayı başardı. Fotoğrafı kaldırıp yakından baktı, elleri düğün fotoğraflarının sarsılmasına sebep oluyordu.

Tanrım.

Evlilik fotoğrafları.

Kalbinin atışlarını, nabzının boynunda ve kulaklarında yarattığı sesleri duyabiliyordu, gerçekten. Fotoğraftaki kadın karısıydı. Emily Sweet.

Hayır, seni ahmak. Sakın buna cüret etme. Ateşle oynuyorsun.

Emily Sweet değil. Laney Thayer, aktris. Ve o plajı biliyordu. Issız, terk edilmiş ve kayalık. Çıplak ve ölmek üzereyken orada uyanmıştı, sadece birkaç gün önce.

Öyleyse...

Diziye olan takıntısı, sevdiği kadın orada oynadığı içinmiş. Gerçekten var olan, karakter olan değil. Laney Thayer'la evliydi. Bu, dizinin saatini nereden bildiğini ve neden ısrarla onu izlemek istediğini açıklıyordu. Onu görmek istiyordu çünkü. Beyni onu eve yönlendirmeye çalışıyormuş meğer. Fark ettiğinden de açık bir şekilde.

Tamam, dedi. *Nefes al. Sadece nefes al. Ve odaklan.*

Fotoğrafı alıp kanepeye, yastığın önüne koydu. Artık evde olduğuna ve gerçeği bildiğine göre her şey kendiliğinden çözülmeliydi.

Fotoğrafın arkasına yazılmış bir tarih vardı, 23/05/03. Fotoğraftaki çift Amerikan Rüyası'nın hayata geçmiş hali gibiydi. Genç, güzel, başarılı ve aşkla dolu. Plajda evlendikten sonra kıyafetlerini çıkarıp gülerek denize giren insanlar. Hepsi buradaydı, herkesin sahip olmak istediği tüm o şeyler.

Peki neden–

Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve açtı.

Neden–

Yavaş, yavaş yavaş ilerlemeliydi. Olacak, olacak, olacak.

–hatırlayamıyorum?

Gözlerini olabildiğince sertçe kapattı ve yumruklarıyla, yıldızları görene kadar bastırdı. Parmak eklemleri acıyana kadar. Bağırmak, fotoğrafı odanın öbür köşesine atmak, bir sandalyeyi pencereye doğru fırlatıp camı yerle bir etmek istiyordu. Çok... çok... çok...

Çaresiz hissetti.

Rahatla. Sakin ol. Hepsini hatırlayacaksın. Hissedebilirsin, her şeyi hissedebilirsin, çok yakında. Sadece gevşe. Sakin ol.

Kendine bir içki koy.

Daniel gözlerini açtı. Ayağa kalkıp fotoğrafı yerine koydu ve oturma odasıyla, etrafında antika sandalyeler olan oldukça şık bir masanın bulunduğu yemek odasından geçip mutfağa gitti. Ve hava birden değişti, burada her yer küf kokuyordu.

Mutfak, bir aşçının rüyası olabilecek kadar güzeldi. Altı gözlü Viking tarzı bir ocak, kesme tahtası olan bir tezgah, arka duvarda, bahçedeki avokado ağacına bakan bir pencere. Lavabo, üstlerinde kurumuş yemek artıkları olan tabaklarla doluydu. Paslanmaz çelik olan çöp kutusunun kapağı açıktı, bu da kokunun sebebini açıklıyordu. Tezgahta viski şişeleri vardı, çoğu bourbon, birkaç tanesi de İrlanda viskisiydi. Şişelerin haline ve içlerinde kalan içki miktarına bakılırsa, birilerinin çok ciddi bir alkol sorunu var gibi görünüyordu. Aşırı içmek. Kendini bir denizde kaybedecek kadar içmek. İçinden bir ses o kişinin kendisi olduğunu söylüyordu.

Blanton şişesinde hâlâ biraz viski vardı. Dolabı açıp – hangisi olduğunu bir şekilde biliyordu – bir bardak aldı. Kokusu karamel, tadıysa altın gibiydi. Gözlerini kapatıp o bildik, güzel yanmayı hissetti. Güzel. Güzel.

Tamam. Ne biliyorsun?

Pekala, ilk olarak burası onun eviydi ve adı Daniel Hayes'ti. Bunlar şu anda tamamen emin olduğu şeylerdi. Bu da BMW'nin ona ait olduğunu ve bir sebepten ülkeyi baştan sona kat edip Maine'deki o plaja gittiğini gösteriyordu. Görünüşe bakılırsa Laney Thayer'la evlendiği plaja.

Peki o neredeydi?

Evden kesin olarak ne zaman ayrıldığını söylemenin bir yolu yoktu ama en az bir hafta olmuş olmalıydı. Ve her şeyi unutmuş olarak uyanalı da bir dört gün kadar olmuştu. Dört gün, bir insanın ortadan yok olması için uzun bir süreydi. Karısı çıldırmış, polisi ve hastaneleri aramış olmalıydı. Belki de şu anda da polislerin peşindeydi. Bunlar, evin neden böyle darmadağın olduğunu açıklıyordu.

Eğer öyleyse, dönüp dönmediğini anlamak için aramış olmalı. O halde...

Tezgahın öbür tarafında telesekreteri buldu. Kablosu yıpranmış, plastik gövdesi ise birisi üstünde zıplamış gibi hırpalanmıştı.

Eh, mesaj falan yok o halde.

Daniel bardağını tekrar doldurup girişe döndü. Evdeki diğer her şey gibi, merdiven de abartılı olmamasına rağmen göz alıcıydı. Parlak mermerin üzerindeki ahşap basamaklar son derece zarifti. Sorunları her neyse, para olmadığı kesindi. Merdiveni çıkınca rastgele sol tarafı seçti.

Ebeveyn yatak odası. Elindeki bardağı bir totem gibi tutarak içeri girdi.

İkinci katın neredeyse yarısını bu oda kaplıyordu. Üç tarafında bulunan pencereler güneşin içeri dolmasına ve her yerden manzaranın görülmesine izin veriyordu. Arka bah-

çe, ağaçlar. Burada da fotoğraflar vardı ama daha fazlasıyla şimdilik başa çıkamayacağını düşünüp onlara bakmadı. Yatak, düşündüğünden küçüktü. Uyurken birbirine yakın olmayı seven çiftlerin tercih edeceği boyutta bir yatak. Örtüleri düzgündü. Komodininde bir çalar saat ve bir lamba vardı. Çekmeceyi açtı: dudak kremi, prezervatif, bozuk para kutusu, bir Gregg Hurwitz kitabı. Bir şey eksik gibiydi ama ne olduğunu hatırlayamadı.

Laney'nin tarafında bir yığın kağıt vardı, bir senaryo. Bir sonraki projesiyle ilgileniyor, *Candy Girls*'teki popülerliğini, ciddi bir filmde iyi bir rol oynayarak değerlendirmeyi umuyordu demek. Senaryo okurken yüzünde oluşan ifade, Daniel'ı hep gülümsetirdi. İki eliyle tuttuğu kağıt yığınına gömülünce, dış dünyayla tüm bağlantısını kesiyordu. Dudakları hareket eder, karakterin yüz ifadesini yapmaya çalışırdı. Bazen Daniel okuduğu şeyi bırakıp onu izler, sahneleri önceden görmüş olurdu.

Hatıralar onu heyecanlandırmıştı. Bardağı dudaklarına götürürken elleri titredi. Büyük bir yudum alıp öksürdü.

Daha. Daha fazlası olmalıydı.

Kendini zorlayarak kalkıp banyoya gitti. Gömme bir küvet, kapalı bir duş, bir oyuncunun isteyeceği türde bir aydınlatma. Bahçedeki yemyeşil yapraklı avokado ağacına bakan bir pencere. Daniel tezgaha doğru ilerleyip bir nemlendirici kutusunu aldı. Kapağı açınca tatlı bir limon kokusu yükseldi, dünyadaki en güzel tatlı gibi kokuyordu. Karayipler'de bir hamakta geçen bir gece gibi, Laney'nin yanında yatmak gibi. Kremin kokusu kendi kokusuyla karışırken yan dönüp mırıldanarak Daniel'ın kolunu, en sevdiği battaniye oymuşçasına tutup boynuna dolarmış gibi. Tan-

rım, birbirlerine nasıl da uyuyorlardı, vücutları bunun için yaratılmıştı sanki. Ve onca yıla rağmen Laney'nin tenine dokununca hâlâ midesinde bir şeyler uçuşuyordu. Bu tıpkı sıcak bir duş kadar rahatlatıcıydı.

Banyo ıslaktı. Daniel gözlerini elinin tersiyle sildi, kremi yerine bıraktı ve koridora döndü. Bir sonraki kapı misafir odası olduğunu düşündüğü bir yere açılıyordu. Zevkli bir dekora sahip olsa da, insana bir otel odası hissi veriyordu burası. Ama umursamadı, kapıyı çekip ofisine gitti.

Burası üçüncü bir yatak odasıydı aslında ama halıyı kaldırıp raf eklemişlerdi. Üç duvar da tavana kadar kitaplarla ve ciltli dosyalarla doluydu. Ağaçlara ve caddeye bakan pencerenin önüne konmuş açık renk ahşap masanın üzerinde, Laney'nin bir gece elbisesinin içinde muhteşem görünen bir fotoğrafı, açılmamış bir yığın mektup, kristal bir heykelcik, ve kapalı Dell marka bir laptop vardı.

Heykel, aşağıda gördüğü resimlerden birinde, bir podyumda elinde tuttuğu heykeldi. Camdan yapılmış soyut bir figür. Altında küçük bir levha vardı:

EN İYİ SENARYO
CANDY GIRLS "Kırık Kanatlar" Daniel Hayes

Hah.

Hah.

Tekrar düşününce, yalnızca genç kızları hedefleyen basit bir melodram olmayabileceğine karar verdi.

Eh, bu bazı şeyleri açıklıyordu. Hikayelere olan düşkünlüğünü – otobanda etrafındaki insanlar hakkında uydurduğu hikayeler, günlük yazarken aldığı hazzı, MR

kliniğindeki "senaryosunu". Ödülü masaya geri koyup sandalyeyi çekti ve oturdu.

Sanki... evdeydi.

Uzun zamandır ilk kez kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Hayır, henüz aradığı tüm cevaplara ulaşmış değildi tabii ama yavaş yavaş ortaya çıkıyorlardı. Her biri bir sonrakine öncülük ediyor, Daniel orada öylece otururken bile aklına gelmeye devam ediyorlardı. Duvardan duvara dolu olan kitaplıklara bakarken onları oraya yerleştirişini hatırladı. Yıllar önce, gençliğinde ormanda poker oynayan bir babayla ilgili bir şarkı söyleyen Drive-by Truckers eşliğinde, sıcağın altında yapmıştı bunu. Talaş kokusu ve testerenin gürültüsü de cabasıydı. İşi yapacak birini tutacak paraları vardı ama Daniel kendi yapmak istemişti. Bir zamanlar bu işten para kazandığı da olmuştu, bir masanın arkasında oturmanın, masayı yapmaktan daha kârlı olduğu günler başlamadan önce.

Burası ait olduğu yerdi. Bu sandalye, bu masa, bu bilgisayar, cennet manzaralı bu pencereler, rüzgarda salınan ağaçların ardından görünen okyanus, geniş, sessiz sokak, bahçıvanların araçları ve bir ekip arabası...

Lanet olsun!

Araba biraz yukarıdaki evin önüne, yönü Daniel'a dönük olarak çekilmişti. Farları kapalı olsa da içerde oturan polis seçilebiliyordu.

Daniel sandalyesinden kalkıp diğer pencereye koştu. Sivil polis arabası olduğu her halinden belli mavi bir sedan, güvenlik kapısında duruyordu. O arada arabanın camı açıldı ve bir kol, telefona uzandı. Bir zil sesi.

Biri onu çitten tırmanırken görmüş olmalıydı. Ne fark eder ki? Artık kim olduğunu biliyordu. Televizyona iş ya-

pan bir senaristti ve burası onun eviydi, Laney de karısı. Artık diğer şeylerle de yüzleşebilir, polisin karşısına çıkabilirdi. Daha önce onlardan kaçmış olması sorun olacaktı şüphesiz ama açıklayabilirdi...

Neyi? Hâlâ neden peşinde olduklarını bilmiyorsun ki...

Belki de Laney endişelenince polisi aramış, onlar da peşine düşmüşlerdi... Hayır. Maine'deki polis silahlıydı. *Tanrım, resmen bana ateş etti.* Bu kayboluşuyla alakalı bir şey değildi. Peşindelerdi ve bir şey yaptığını düşünüyorlardı, korkunç bir şey.

Zil bir kez daha duyuldu. Bu kez daha uzun. Polis belli ki sabırsızlanıyordu. *Karar vermen gerekiyor. İyi düşün.*

Polisten zaten bir kez kaçmıştı, tekrar kaçmak işleri ne kadar kötüleştirebilirdi ki? Hem hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı, hapishane hücresindeyken öğrenemeyeceği şeyler.

Ayrıca, af dilemek izin istemekten daha kolaydır.

Daniel çekmeceleri karıştırdı. Kalemler, defterler, bir Slinky,* dijital bir kamera, lastikler, pullar ve DVD-R'lar vardı. En alt çekmecede oldukça güzel düzenlenmiş dosyalar duruyordu: GELİŞİGÜZEL FİKİRLER, DİYALOGLAR, İADELER, ÜYELİKLER, ÖYKÜLER. Burası adeta bir altın madeniydi ama çok fazla şey vardı. Çekmecenin en arkasına daha sıkıcı, sıradan şeyler konmuştu: FATURALAR, DOKTOR, ARABA EVRAKLARI, FİŞLER, BANKA HESAPLARI.

Ne arıyorsun, üzerinde "Beklenmedik bir hafıza kaybı durumunda bakınız" yazan bir dosya mı? Bir dosya dolabına hayatının ne kadarı sığabilir ki?

"Bay Hayes, ben Dedektif Waters. Orada olduğunuzu bi-

* Spiral şeklinde, renkli veya metal olabilen, esnek bir oyuncak. (Çev.N.)

liyoruz." Bir yerlerde bir diyafon vardı. Dışarıdaki kutuda, içeriyle konuşmanıza izin veren bir düğme vardı demek ki. Burası Malibu'ydı, zengin ve rahat bir yer. Dedektif Waters, olay çıkarmak istemezdi ama bu sabrının sonsuz olduğu anlamına da gelmiyordu. Çiti tırmanıp eve girmeleri çok sürmezdi.

Bilgisayar! İçinde muhtemelen e-postaları, senaryoları, ajandası ve arkadaşlarının iletişim bilgileri vardı ve muhtemelen evdeki her şeyden daha fazla bilgi bulabileceği yer orasıydı. Daniel fişi prizden çekip bilgisayarın etrafına sardı.

Gitme zamanı. Polisler ön kapıda olduğuna göre, en iyi seçeneği arka taraftı. Merdivenlerin yarısını inmişken aklına başka bir şey daha geldi. Donup kaldı ve bir küfür savurdu. Evin etrafının tamamen sarılma ihtimali her saniye artıyordu. Mantıklı olan hemen şimdi çıkmaktı, arka kapıya koşup–

"Bay Hayes." Dedektifin sesi şimdi daha yakından geliyordu; diyafon alt katta olmalıydı. "Korktuğunuzu biliyorum ama bizden kaçmanız yanlış olur. Açın kapıyı."

Daniel dönüp tekrar yukarı çıktı ve yatak odasına girdi. Yatağın yanından geçip banyoya daldı ve limonlu nemlendiriciyi aldı, ona Laney'yi en iyi hatırlatan şeyi.

Şimdi gidebilirdi.

Banyonun penceresi evin arka tarafına, avokado ağacına bakıyordu. Caddeyi görebiliyordu ama polis arabasına benzer hiçbir şey yoktu. Ön kapının vurulduğunu duyduğunda cam yarı açıktı.

"Polis! Açın kapıyı!"

Paniklemediği için mutluydu. Yalnızca pencereyi tamamen açıp yerinden çıkardı. Yaprakların arasından süzülen güneş ışığı ellerine değiyordu. Avokado ağacının oldukça yoğun olan dalları çoğunlukla ufaktı ve hiçbirine ulaşmak

kolay değildi. Sallanan meyveler yere düşünce etrafın bir Meksika restoranı gibi koktuğunu hatırladı.

Daniel etrafına bir banyo havlusu sardığı bilgisayarı pencereden aşağı attı. Çıkan ses onu biraz ürküttü, hem bilgisayar için hem kendisi için. Sonra nemlendiriciyi de atıp bir bacağını dışarı çıkardı. Arkasındaki gürültünün giderek şiddetlendiğini duyabiliyordu, ayak seslerini ve koşan adamların çıkardığı sesi de. *Pekala, bu eğlenceli olmalı.*

Ağaca atladı.

Dalların yüzünü ve ellerini çizdiğini, yaprakların vücudunu dövdüğünü hissetmeden önce kısa bir süre için başı döndü. Gözlerini olabildiğince kapalı tutup kollarıyla etrafındakileri savuşturmaya çalıştı. Yüzüne çarpan hava soğuk ve güzeldi. Okyanusun kokusunu duyabiliyor. yaprakların tadını alabiliyordu. Sonra eli bir şeye çarptı ama yakalamışken kaybetti. Geriye doğru uzattığı kolları şiddetle sallanırken yerçekiminin etkisini hissedince panikledi. Yeşil yaprakların, mavi gökyüzünün ve göz alıcı güneşin oluşturduğu girdabı delerek düşünce, kalçası acıdı.

Aniden gelen acı ve onun yarattığı fiziksel his. gözlerini yaşarttı. Küçük bir çocuğun yaşayacağı türde bir yaralanmaya küçük bir çocuğun vereceği bir tepki. Ama buna vakti yoktu. Bilgisayarı ve nemlendiriciyi alıp evin duvarı boyunca yürüdü.

Çitten atlarken içerdeki polislerin bir odanın temiz olduğunu söylediklerini duydu. Nefesi düzensizdi ve kendi evinden bir hırsız gibi kaçarken kalbi deli gibi çarpıyor, acıyı her nefeste omurgasında hissediyordu.

Tüm bunlara gülmek, bağırarak dans etmek istedi. Aynadan içeri? Tavşan deliğinden aşağı?

Ah, işte bu.

8

Bugün ne yapıyoruz? Adının Sherri olduğunu söyleyen kadın kötü cildini kalın bir makyaj tabakasının altına gizlemişti ve saçları oldukça yıpranmış görünüyordu.

"Bir değişiklik istiyorum." Daniel'ın gözleri aynada, kadınınkilerle buluştu.

"Büyük mü küçük mü?"

"Çılgınca olsun."

Kuaför gülümsedi ve onu saçlarını yıkamaya götürdü.

Arabasına geri döndükten sonra bilgisayarı hemen orada açma isteği. Daniel için karşı konulmaz olmuştu ama polis peşindeydi ve halletmesi gereken ilk şey buydu.

Belli ki bir yazarsın. Televizyon yazarı ama olsun. Konuyu oluşturuyor, karakterlerin bir sonraki hamlelerini tasarlıyorsun. Peki bu bir hikaye olsaydı, şimdi ne yapardın?

Evliyim. Adım Daniel Hayes ve mükemmel bir oyuncuyla evli, başarılı bir yazarım. Birbirimize aşığız, Malibu'da bir evimiz ve mükemmel bir hayatımız var. Onu nerdeyse iki saattir oturduğu, Santa Monica'daki bu kuaföre getiren şey bu düşüncelerdi.

Ve bu doğruysa neden polis seni ülkenin bir ucundan diğerine kadar her yerde takip ediyor? Niye Maine'de kendi-

ni öldürmeye çalıştın? Evlendiğin plajda hem de? Alyansın nerede? Tanrı aşkına, karın nerede?

Bu arada Sherri, saçına sanki Daniel onun park yerini çalan biriymiş gibi davranıyordu. Önce makasla, sonra jiletle kesmiş, gölge atmış ve boyamıştı. Kadının verdiği hizmet sayesinde güzel, uzun ve kahverengi saçları gitmiş, yerine sarı gölgelerle aydınlatılmış kum rengi, yanları kısa ortaları uzun, serseri işi bir saç gelmiş, tellerin her biri jölelenmiş ve farklı yönlere yatırılmıştı. Kendisi bir film yıldızı gibi görünmese de saçları aynen öyleydi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Ben bile kendimi görsem tanımazdım."

"Amacımız da buydu zaten, değil mi?"

Sokakta yürürken bir restorandan gelen domates sosu kokusu midesini cezbetse de yolun diğer tarafındaki solaryum salonuna yöneldi. İçeri girince bir zil çaldı. "Sizde şu spreylerden var mı?"

Vardı.

Sonraki işi, kıyafetlerdi. Sincap gibi bir yüzü olan kız ona on beş dakika içinde kapatacaklarını söylemiş, Daniel da hızla içeriye göz gezdirip soyunma odasına gitmiş ve perdeyi çekmişti. Yeni kıyafet alma zamanı çoktan gelmişti zaten. Tişörtünü mola yerlerinin tuvaletlerinde yıkamak, işe yaramayı yedi eyalet önce bırakmıştı. Bir kanvas pantolon, siyah bir tişört ve üzerinde mavi yeşil papağanlar olan bir Hawaii gömleği aldı. Büyük bir gözlük ve büyük bir çanta da kıyafetini tamamlamış oldu.

Daniel aynaya baktı. *Tam bir ezik gibi görünüyorsun.*

Aynada gördüğü adam esmer, saçlarını yapmak için çok uğraşmış ve yüzünün yarısını kaplayan gözlüklere sahip bi-

riydi. Dikkat çekecek kadar ilginç değildi ama kendisi gibi görünmediği de kesindi.

Tabii ki, bu ve dört dolar sonunda bir kahve almanı sağlayabilir.

Onu süzen kasiyer "Sizi bir yerden tanıyor gibiyim," dedi.

"Hep öyle derler." Kafasını çevirdi. Kadın onun biraz gizlilik isteyen ikinci sınıf bir yıldız olduğunu düşünsün istiyordu. Dışarı çıkınca banka hesaplarını, bilgisayarı ve Laney'nin nemlendiricisini çantaya koyup eski kıyafetlerini Third Street Promenade'a giderken çöpe attı.

Hava karanlıktı ve gözlük daha da karanlık görünmesini sağlıyordu ama çıkarma riskini göze alamadı. Neyse ki Los Angeles'taydı. Karnından bir kafa daha çıksa ve rastgele bir şeyler anlatmaya başlasa bile insanlar şöyle bir dönüp bakmaktan fazlasını yapmazdı.

Tamam. Bu İlk Adımdı. Şimdi sıra ikincide.

Kafenin uzun kitap rafları ve geniş bir müşteri yelpazesi vardı. Küçük bir kısım kendi arasında sohbet ediyor, geri kalan çoğunluksa bilgisayarlarına gömülmüş görünüyordu. Değişik meyve suları, bir düzine farklı çay ve karmaşık kahve aparatları vardı. Daha da önemlisi, bedava kablosuz bağlantı olduğunu söyleyen bir tabela. Kepekli bir muffin ve bir kahve alarak arka tarafta, pencereden uzak bir masaya oturdu.

Bir insanın bilgisayarı, onun hakkında annesinden bile çok bilgiye sahiptir. Hele ki bir yazarın. Yıllardır kullandığı bir e-posta adresi vardı muhtemelen. Adresler, telefon numaraları, senaryolar, hikayeler, fotoğraflar ve finansal durumunu gösteren raporlar. Hatta belki bir günlük. Ayrıca

internete bağlanabilir, dünyaya geri dönebilirdi. Google'da karısını ve kendisini aratır, hafıza kaybı hakkında araştırma yapıp neden olduğunu ve nasıl düzeleceğini görebilirdi.

Ekran onu ismiyle karşılayıp Windows XP'ye hoş geldiğini söyledi ve şifresini sordu.

Daniel yüzünü ellerine gömdü. Şifre olarak ne seçilir? Doğum günleri. Kız arkadaşının ya da köpeğinin ismi. İnsanların asla unutmayacağı şeyler, zil zurna sarhoş olsalar ya da en son bir yıl önce kullanmış olsalar bile hatırlayacakları şeyler. Ki Daniel'da eksik olan da tam olarak buydu.

"Laney" yazıp Tamam'a bastı.

Şifrenizi mi unuttunuz? "?" butonuna tıklayarak ipucunu görebilirsiniz.

Tıkladı ve "Hayat Onunla Başlar" yazan bir kutucuk açıldı. Hah. Hayat onunla başlar. Muhtemelen unuttuğu zaman hatırlamasını sağlayacak bir şeydi – tabii her şeyi unutmasından bahsetmiyorsak, böyle bir durumda yalnızca çözülecek bir şifre haline geliyordu. Yeniden denedi.

"Hayat Onunla Başlar"

Şifrenizi mi unuttunuz?

"LaneyThayer"

Şifrenizi mi unuttunuz?

"CandyGirls"

Şifrenizi mi unuttunuz?

"EmilySweet"

Şifrenizi mi unuttunuz?

"Malibu"

Şifrenizi mi unuttunuz?

"BMW"
Şifrenizi mi unuttunuz?
"LanetPislik"
Şifrenizi mi unuttunuz?

Bunu yapmanın hiçbir faydası yoktu. Ölene kadar rastgele bir şeyler yazmaya devam etse de bulamayacaktı. Bu kadar kötü bir durumda olmasa, haline çok gülerdi. Bir intihar girişiminden kurtulmuş, beş bin kilometre yol gitmiş, kendi evine hırsız gibi girmiş, polislerden kaçmış ve en sevdiği filmin adını hatırlayamadığı için köşeye sıkışmıştı. Harika.

Daniel bilgisayarı kapattı. Tabii ki bu hâlâ bir hazine sandığıydı, sadece henüz anahtarı yoktu. Bu güvenliği kırmanın bir yolu olmalıydı. Ya da belki geçmişini parça parça hatırladığı gibi, bunu da hatırlardı. Belki de *Candy Girls* ekibinin bir melodi eşliğinde numaraları söylediği bir rüya görürdü.

Muffininin son lokmasını yutarken odanın arkasında küçük bir masa gözüne çarptı. Kalkıp gömleğini düzeltti. "Bilgisayarı kullanma ücreti ne kadar?"

"On dakikası bir dolar, saati beş, üç saati on."

Daniel adama on dolar uzatıp geçici bir şifrenin yazdığı kağıdı aldı. Otururken sandalyesi gıcırdadı ve bilgisayar da açılırken, nerdeyse aynı sesi çıkardı.

Firefox'u açtı, yüklenmesini bekledi ve Google'a girdi. Laney Th yazmıştı ki öneriler göründü: Laney Thayer, Laney Thayer Candy Girls, Laney Thayer Çıplak, Laney Thayer Kaza, Laney Thayer Cinayeti.

Dünya gözünün önünden kaymaya başladı.

"Kaza" ve daha da kötüsü "cinayet" kelimeleri dışında her şey bulanıklaşıyordu. Harfler anlamsızca bir araya gelmiş gibiydi. C'nin kusurlu kıvrımları, i'nin onunla işbirliği yapan noktası. Karnında bir taş dönüp duruyor, her tarafını yaralayıp yırtıyordu sanki.

Laney Thayer Cinayeti.

Tanrım.

İyice yaklaşıp baktı. Aptal, seni aptal. Düştüğü şey bir tavşan deliği değil, dipsiz bir kuyuydu.

CNN.com, 2 Kasım, 2009

AKTRİSİN ÖLÜMCÜL KAZASI

LOS ANGELES (CNN) – Los Angeles Emniyeti, bugün öğle saatlerinde aktris Laney Thayer'ın öldüğü bir otomobil kazasının olay yerine gitti.

30 yaşındaki Thayer, Pasifik Sahil Yolu'nda yaptığı bir U dönüşü sırasında aracının kontrolünü kaybetti. 2007 model VolksWagen Beetle kayarak bariyerlere çarptıktan sonra 30 metre aşağı uçarak suya gömüldü. İlk belirlemelere göre Thayer'ın aracı saatte 100 kilometre hızla gidiyordu.

Emniyet olay yerine intikal edip bölgeyi kontrol altına alarak Sahil Güvenliği çağırdı. Arazinin eğimi ve gelgit etkisi yüzünden ekiplerin araca ulaşması bir saat kadar sürdü.

Emniyet sözcüsü Parto Barkhordari, "Şu an için Bayan Thayer'ın cesedini bulmuş değiliz," dedi. "Ama aracın durumuna ve yılın bu zamanında denizdeki gelgit olaylarına bakarsak bu oldukça normal."

Thayer'ın hâlâ hayatta olup olmadığı sorulduğundaysa Barkhodari, "Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ama bu uçurumdan çıkıp kurtulabileceğini pek düşünemiyorum," dedi.

Oyuncu *Candy Girls* isimli melodramda oynamıştı. Eşi senarist Daniel Hayes'e ise ulaşılamıyor.

Pasifik Sahil Yolu California'nın en güzel manzaralı yollarından biri olmasına rağmen oldukça tehlikeli...

E! Online, 3 Kasım, 2009

CANDY GIRLS KAZASI BASİT BİR OLAY DEĞİL

Laney Thayer'ın hikayesi daha yeni başlıyordu... ta ki dizisinden alınmış bir sahne olabilecek kadar trajik bir kazayla son bulana kadar.

Ancak olaylar herkesin beklediğinden farklı bir yönde gelişiyor, görünüşe göre hikayesi henüz bitmemiş olabilir.

Polisler bir şey söylemese de araştırma, kaza sonucu ölümden daha kötü bir yöne doğru kayıyor.

Cinayet.

LAE'ndeki kaynaklar, yoldaki izlere göre Laney Thayer'ın zorla yoldan çıkarılmış olabileceğini açıkladı.

Eşi Daniel Hayes, henüz ne bir açıklama yaptı ne de ortalarda göründü.

Bu arada daha önce isimleri Pasifik Sahil Yolu'yla anılan diğer ünlülerin listesi şöyle: Mel Gibson, Nick Nolte, Robert Downey Jr., Bridget Fonda, Shannen Doherty...

Star, Haberler ve Dedikodular, 4 Kasım, 2009

LANEY THAYER HOLLYWOOD'DA OYUNCULAR TARAFINDAN ANILDI

Pazartesi günü gerçekleşen trajik kazadan beri, her yerden Laney Thayer'ın ölümüyle ilgili açıklamalar geliyor. Rol arkadaşı Robert Cameron "Laney'nin yüreği de kendi kadar güzeldi. Herkes ona hayrandı, bense ona bayılırdım," dedi.

Jannie Wilson ise "Bu çok üzücü bir olay. O benim için gerçek bir kardeş gibiydi," dedi.

Thayer kısa bir süre önce FX'te yayınlanan *Candy Girls* dizisinden kontratı bitmemesine rağmen ayrılacağını açıklamıştı. Sürpriz bir başarı yakalayan dizi, dört yıldır devam ediyor...

PerezHilton.com, 4 Kasım, 2009

DANIEL HAYES NEREDE?

Artık herkes Laney Thayer'ın ~~cinayetini~~ kazasını öğrendi. Arabası takip edilmiş, rol arkadaşlarıyla ilişkisi varmış, polisin araştırmaları falan, Tanrım!

Bunca şey olurken kocası Daniel Hayes nerede peki? Neden kimse onu bulamıyor?

Belki de para kaynağını, karısını kaybettiği için yastadır?

Ya da belki, olayın sorumlusu odur?

CNN.com, 5 Kasım, 2009

LANEY THAYER'IN KOCASI ARANIYOR

LOS ANGELES (CNN)– Los Angeles Emniyeti'nin sözcüsü Parto Barkhordari bugün, polisin Daniel Hayes'i eşi Laney Thayer'ın 2 Kasım'daki ölümüyle ilgili olarak aradığını belirtti.

Başta kaza olduğuna inanılan dava, bulunan kanıtlara ve finansal düzensizliklere bakılarak olası bir cinayet şüphesiyle incelemeye alındı.

Araştırmayı yürüten dedektif Roger Waters, Hayes'i bir şüpheli gibi göstermekten kaçınsa da bu tarz vakalarda ilk kontrol edilecek kişilerin aile üyeleri olduğunu söyledi.

Araştırmacılar hava yastığında bulunan kanın Laney Thayer'ın kan grubuyla uyumlu olduğunu doğruladılar. Otoyolda yapılan incelemede, ikinci bir araç tarafından yapılan yüksek hızlı takibin kazaya sebep olduğu belirlendi.

Ne Waters ne de Barkhordari mali bulgularla ilgili detay verdi ancak ikisi de bunun teşvik edici bir sebep olabileceğini söylüyorlar...

People.com, Yıldızların Peşinde, 6 Kasım, 2009

MUTLU ÇİFT?

Laney Thayer'la kocası Daniel Hayes, Candy Girls'ün kamera arkası görüntülerinde oldukça samimi görünüyorlar fakat setteki kaynaklara göre ilişkileri, "o kadar da sıradan değildi."

Laney'nin kariyerini gösteren slaytlar için tıklayınız. Modellik yaptığı zamanlardan kırmızı halı günlerine, yakışıklı rol arkadaşı Robert Cameron'la plajdaki eğlencelerine kadar her şey!

TMZ.com, 7 Kasım, 2009

DANIEL HAYES = SCOTT PETERSON

Öldürülmüş bir eş. Okyanusta bir ceset. Kayıp bir koca. Sözde oldukça mutlu olan bir çiftin hikayesi.

Candy Girl Laney Thayer'ın eşi Daniel Hayes'in, Scott Peterson'la olan korkunç benzerliği dikkatinizi çekiyor mu?
Doğru, Laney hamile değildi – en azından bildiğimiz kadarıyla – yoksa işler yazarımız için oldukça kötü görünürdü.

Özellikle kaybolduğundan beri. Los Angeles Emniyeti'ndeki kaynaklarımızdan aldığımız bilgiye göre, Hayes yalnızca ortadan kaybolmakla kalmamış, polisten de kaçıyormuş.

Fakat içerdeki adamımız, "Elimizde kredi kartı bilgileri var, kendisini takip ediyoruz," da dedi.

Daniel oradaysan, unutma ki Scotty de kaçmaya çalışmıştı...

Sponsor bağlantıları:

- Seksi bir karına sahip olmanın sırrı
- Yarı zamanlı çalışarak ayda 5200$ kazanın
- Beyaz dişler için ipuçları

Okuyucu yorumları

1. Birinciyim!
   7 Kasım 2009'da, 03:50'de, newsjunx tarafından yazıldı.
2. Kadın zengin VE seksi ama adam yine de onu öldürüyor öyle mi? Tam bir pislik.
   7 Kasım 2009'da, 03:52'de, hisnameisrobertpaulson tarafından yazıldı.
3. 1.
   7 Kasım 2009'da, 03:52'de, K tarafından yazıldı.
4. Ölmüş olması onunla olmak istemeyeceğim anlamına gelmez...
   7 Kasım 2009'da, 03:54'de, PinkLVR tarafından yazıldı.

Yeter! Tanrım, yeter.

Tarayıcıyı kapattı, kusacak gibi hissediyordu. Son yazının tarihi 7 Kasım'dı, yani bugün.

O her şeyden habersizce arabasıyla buraya gelirken olanlar bunlardı. Aradığı cevapların yarısı gazetelerde mevcuttu. Bunca zaman neyin yanlış olduğunu merak etmiş, koca bir suçluluk duygusuyla kıvranmıştı

Hayır. Bu doğru olamaz.

Daniel'ın midesi sıkışıyordu, sendeleyerek ayağa kalktı. Arkasından bir ses "Dostum daha nerdeyse bir buçuk saat vaktin var," derken çarpan kapı, adamın sesini bastırdı.

Ne oluyor sana böyle?

Kimsin sen?

Rastgele bir sokaktan sola döndü, etrafındaki her şey dönüyordu. Mutlu bir çift ona yol vermek için ayrılırken evsiz bir kadın bir ATM'de bağırıp duruyordu. Kahveci, butik, kahveci, restoran, kahveci. Kahrolası Santa Monica ve 340 gün boyunca kaybolmayan güneşi ve kahrolası kahvecileri. İhtiyacı olan son şey, kahve ve güneş ışığıydı.

Nasıl olup da bir insanın başına bu kadar şey gelebilirdi? Bu çok fazlaydı: Hafıza kaybı, yalnız başına geçen son haftanın yaşattığı stres, eve gidip güzel bir hayata sahip olduğunu görmek ve yalnızca birkaç saat sonra o hayatın elinden uçup gittiğini öğrenmek. Tabii bir de herkesin onu suçlu bulduğunu.

Bu doğru olamaz. Düşündükleri şeyi yapmış olamazsın.

Lütfen. Tanrım, lütfen. Maine'deki o plajda ölmek bile daha iyiydi.

Lütfen öyle bir adam olmama izin verme.

9

Belinda Nichols çölde, yıpranmış beyaz arabasıyla ilerliyordu.

İhtiyacı olan şeyleri Los Angeles dışındaki kasabaların birinden almayı düşünmüştü çünkü şehirdeki kurallar son derece katı olsa da birkaç kilometre uzaklaşınca işler kolaylaşıyordu. Ehliyetini göster, parayı nakit öde ve git.

Ama ehliyetini göstermeyi hiç istemiyordu. Bunun yakalanmasına sebep olma ihtimali çok azdı ama arkasında bir iz bırakmak, herhangi bir iz, büyük bir soruna yol açabilirdi. Daha önce kimseyi öldürmemişti ve böyle bir düşüncesi yokken, yakalanma olasılığıyla falan da ilgilenmiyordu.

Bu yüzden daha güvenli olan yolu seçti. İkisi Los Angeles trafiğinde harcanan beş saatlik bir sürüştü bu. Şehirden ayrılıp kuzeye giden 15 numaralı yola çıkınca etraftaki şeyler azalmaya başladı, yalnızca o, kayalık çöl ve uçsuz bucaksız beyaz gökyüzü kalmıştı.

Kısa bir süre sonra, Vegas'ın kenar mahallelerine geldi. Belinda şehir dışında kendini hep savunmasız hissederdi. Geniş yollar, büyük otoparklar, oto yıkamacılar ve eski püskü tabelalar. Walmart, East Serene adındaki bir sokaktaydı

ki bunu hep sükûnetin doğusu* olarak düşünürdü. Bennett hayatına döndüğünden beri böyle hissediyordu.

Arabasını park ederken tam öğle vaktiydi. Motoru durdurup dikiz aynasından kendine baktı, şarap lekesi gözünü ve yanağını gölgeliyordu.

Artık Belinda Nichols değil, Barb Schroeder'sin. Çok etkileyici ve neşeli bir kadınsın. Güneyde doğdun ve hayatının çoğunu Orta Batı'da – Wisconsin – geçirmene rağmen aksanın kaybolmadı. İki yıl önce "Tamam kış, sen kazandın" diye pes edip en hızlı büyüyen kent olan Las Vegas'a geldin. Emlak piyasası için daha iyi bir yer olamazdı, en azından sen buraya gelene kadar. Ama neyse ne, hava sıcak, gökyüzü masmavi ve yarın önünde uzun bir yol var.

Kıyafetini kontrol etti, kot pantolonu bir iki yıl öncenin modasına ait olsa da vücudunu sarıyor ve göz alıcı duruyordu. Target'ta bulduğu, üzerine oturan beyaz gömlekle birlikte hiç de fena değildi. Üstten iki düğmeyi açarak sutyeninin kenarındaki dantelin görünmesini sağladı. Böyle daha iyi.

Mağaza bir hangardı. Işık kabloları uzayıp gidiyor, sıkılmış çalışanlar bitmeyecekmiş gibi görünen bir kuyruk oluşturan müşterilerin ödeyeceği tutarları hesaplıyorlardı. Barb Schroeder etrafa bir baktıktan sonra spor eşyaları bölümüne doğru ilerledi.

Bu mağazalarda her şeyi bulabilmek çok hoşuna gidiyordu. Her şey, aklınıza ne gelirse. Abur cubur, kıyafet, oyuncak, elek-tronik eşyalar, ev gereçleri... cephane.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" Ses arkasından geliyordu.

* Esası Serene'in anlamı. (Çev.N.)

Barb döndü, gülümsedi ve adamın, yüzündeki lekeye bakışını izledi. Hayatı boyunca en önemli parçası haline gelmiş o koyu kırmızı lekeye. Adamın gözleri klasik hareketleri yapıyordu; önce lekeye bak, sonra yere, sonra tekrar yüzüne ama lekeye kadar değil.

"Umarım," dedi sesine o belli belirsiz tınıyı vererek, Kentucky aksanı, Alabama değil. "Mermi almam gerekiyor da."

"Mühimmat," dedi. Muhtemelen kırklı yaşlarının sonlarında olan adam, hoş görünüyordu, kovboyları andıran bir havası vardı. "Biz onlara mühimmat diyoruz."

"Affedersiniz," dedi gülerek. "Erkek arkadaşım bana bu silahı almış, Sig Sauer diye bir şey. Onun yanımda taşınmazsam buna ihtiyacım olacağını söylüyor. Kendisi polis de, onlar dışarıdaki tüm kötü adamları yakalayana kadar herkesin bunlardan bir tane edinmesi gerektiği kanısında."

"Silahın modelini biliyor musunuz?"

"Güzel bir şey. Gümüş ve siyah renkte."

"Şey–"

"Şaka yapıyorum canım. .45 ACP olacak."

Adam sırıttı ve kemerinden aldığı anahtarla cam bir dolabı açtı. "Marka tercihiniz var mı?"

"Fark eder mi ki?"

"Pek değil. Winchesterlar güzeldir, Blazer ise biraz daha ucuz."

"Winchester olsun."

"Bir kutuda yüz tane bulunur."

"Ben... üç tane alsam? Biraz pratik yapmam lazım da."

Adam başıyla onaylayarak üç kutu çıkardı. "Başka bir şey?"

"Hedef var mı?"

Dart gibi görünenlerden, geyik ve insan figürlü olanlardan oluşan bir yığın gösterdi adam. Belinda da insan şeklinde olanı aldı.

"Ödemenizi şu taraftan alabilirim." Koridordan geçip küçük bir kasanın önünde durdular ve adam kutuyu okuttu. Cihaz bir bip sesi çıkardıktan sonra şakayla karışık sordu: "Yirmi birden büyüksün değil mi?"

Güldü. "Tatlım, silahlı bir sevgilim olmasaydı, seninle sırf bunun için bile evlenebilirdim."

Adam da gülümsedi ve kutuları bir poşete koydu. "Seksen yedi dolar kırk sent."

"Kolay oldu değil mi?" Paraları saydı ve uzatırken bilerek adamın eline dokundu. "Yardımın için teşekkürler."

"Rica ederim."

Barb Schroeder ağırlığına şaşırdığı poşeti alarak kapıya yöneldi.

Saat nerdeyse dört olmuştu ve Belinda Nichols yeniden yoldaydı, Barstow'un on beş kilometre kadar dışında, yeniden çöle doğru ilerliyordu. 194 numaralı çıkışı gösteren tabelayı takip ederek yoldan ayrıldı ve modern kovboy filmlerinde görebileceğiniz türden iki şeritli tozlu bir yolda buldu kendini. Gökyüzüne doğru uzun ve düz bir koşuda gibiydi. Birkaç dakika sonra bir patika gördü ve saptı, on beş dakika kadar ilerledikten sonra kendini bir kanyonda buldu, tamamen taşlardan ve yabani otlardan ibaret bir yerde. Karavanı çekip yolun kenarına oturdu. Hiçbir şey olmadı, ne bir araba ne bir kamyon vardı. Hiçbir şey.

Belinda cephaneleri, hedefleri ve Daniel Hayes'in evinden aldığı Sig Sauer'i kapıp tepeye doğru ilerledi.

Eğilmiş bir ağaç bulup hedefi astı, bir dal kağıda değiyordu. Dokuz on metre kadar uzaklaştı, tabancayı eline alıp şarjörü çıkardı ve doldurdu. Parçaların bu kadar pürüzsüz, temiz ve göz alıcı olmasından, silahın duyarlılığından ve mermilerin kusursuz yuvarlaklığından rahatsız oluyordu. Tabancanın güzelliğinden nefret ediyordu, bu kadar çekici görünen bir şeyin yol açtığı sonucun bu denli kötücül ve çirkin olmasından.

Alış buna. Başka şansın yok. Bunu yapana kadar Bennett'a borçlu olacaksın. Bittiğindeyse özgürsün.

Derin bir nefes verip silahı iki eliyle kavradı. Silah ağırdı ve hedefe odaklanmaya çalışırken ileri geri oynadı. Elleri terlemişti.

Tetiği çekince çıkan gürültü o kadar yüksekti ki etraftaki diğer seslerin tümü bir vızıltı gibi kaldı.

Hedefin üzerinde düzgün bir delik açılmıştı, tam on ikiden vuramasa da halkaların içindeydi. Fena değil.

Yeteri kadar iyi de değil. Bu işi batırma şansın yok. Ateş ettiğin şey kağıttan bir hedef değil gerçek bir insan olacak. Iskalayamazsın.

Ellerini kotuna silip silahı tekrar kaldırdı.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Bina, Studio City'de, iki katlı eski bir dans salonunu yeniden düzenleyerek yapılmış, kiralık ofislerin bulunduğu bir yerdi. Ön cephesine ve yerdeki parkelere dokunulmamıştı. Bennett binayı inceledikten sonra elinde bir pizza kutusuyla

içeri girdi, baktığı ilk şey lobinin tavanında bulunan kameranın yeri oldu. İçeride öyle şaşaalı şeyler yoktu, standart bir kapalı devre, DVD-RW yazıcıları gibi, bilgi depolayan bir sistem. Duvarda, kiracıların isimlerinin bulunduğu bir liste. Bennett bu listeyi incelerken saniyeleri sayıyordu, çoğunlukla küçük çaplı prodüksiyon şirketleri – bu şehirde yapımcı *olmayan* biri var mıydı ki? – ve yazarlar vardı, bir iki tane asistan ve bir diş hekimi. Aradığı ismi buldu, 106 numaralı süit ve hızla 105 numarada kimin olduğuna baktı. Mavi üniformalı bir maymuna benzeyen görevli, tabelası olmayan bir kapıdan çıkıp geldiğinde nerdeyse yirmi iki saniye olmuştu ve adam, yardımcı olup olamayacağını sordu.

"Evet, şey için bir teslimatım vardı..." Elindeki makbuza bakıyormuş gibi yaptı "Kolombiya İthalat Kurulu?" Gülümsedi. "Şaka gibi değil mi?"

Güvenlik görevlisi sırıttı. "105 numaralı süit. Koridorun sonundan sağa dönün, tuvaletleri geçince."

"Teşekkürler, kardeşim."

"Bir şey değil."

Islık çalarak yavaşça yürüdü, sağa dönüp tuvaleti geçti. Köşede bir kamera daha vardı, koskoca alan için yalnızca bir kamera. Kapılar eski bir dedektif filmindendi, buzlu camları olan ahşap kapılar. Oda sahiplerinin isimleri altın rengiyle yazılmıştı. 105 numaralı süit, KOLOMBİYA İTHALAT KURULU. 106 numaralı süit, DANIEL HAYES. Bennett 105 numaranın kapısını çaldı. Bir dakika kadar sonra 1.50 boylarında güzel bir şey kapıyı açtı, kıvrımlı bir vücudu ve kocaman gözleri vardı. "Buyurun?"

"İyi günler, hanımefendi. Salami Jim'den geliyorum, yeni açıldık da, tanıtım amaçlı olarak yeni komşularımıza

bedava pizza dağıtıyoruz." Kutuyu uzattı ve kız hemen aldı, tam tahmin ettiği gibi. İnsan işte, ne yapacakları belli.

"Te-teşekkürler."

"Umarım beğenirsiniz. Unutmayın, Salami Jim'in sosisleri tam ağzınıza layık." Arkasını döndü.

"Bekleyin."

Bennett döndü ve şirin şey "Bahşiş verebilir miyim?" dedi.

Kızın çıkardığı iki buruşuk doları aldı ve gülümsedi. Niye kadınlar bu paraları sınıftan aldıkları ders notları gibi yanlarında taşırdı ki?

Bu, günün erken saatlerindeydi. Şimdiyse, saat onu geçerken caddenin karşısına çektiği arabasının içinde oturuyordu. Birkaç saat kadar önce Kolombiya İthalat Kurulu'nun pencereleri kararmıştı. Daniel Hayes'inkiyse hiç açılmadı ama zaten bunu beklemiyordu. Bennett bir çift sürüş eldiveni giydi ve Colt'u ceketinden görünmeyecek şekilde beline takıp arabadan indi.

Ofis binasının bir otoparkı vardı ve Bennett orada bulunduğu sürece güvenlik – bu kez başka biri, şişman ve bıyıklı bir adam – yalnızca bir kez etrafı kontrol etmişti. Yavaş yavaş yürüyerek Ventura Caddesi'ni geçen Bennett, otoparka girdi. Saat geç olmasına rağmen otoparkta altı yedi tane araç vardı. Hepsi farklı farklıydı ama en iyisi, ön panelinde yanıp sönen kırmızı bir LED olan bir Mustang'di. Çöp kutularını geçip binanın etrafını saran otların yanında durdu ve pencereleri saymaya başladı. *Uno, dos, tres, cuatro*, Kolombiya İthalat Kurulu'nunki ve Daniel Hayes'inki. Çift katlı camda herhangi bir sensör yoktu, güvenlikten çok, sesi içeri almamak için yapılmıştı demek. Mükemmel.

Karanlıkta uygun büyüklükte taşlar bulması beş dakikasını aldı. İlk atışı isabetli olmadı, Mustang'in bir metre kadar uzağına düştü. Bennett bir tane daha fırlattı, bu kez Mustang'in yanındaki Civic'in yan tarafında minik bir göçüğe yol açmıştı. Tanrı aşkına. Bir nefes aldı, kolunu salladı ve tekrar denedi.

Taş Mustang'in ön camına çarptı ve alarm çalıştı. Farlar yanıp sönüyor, korna bağırıyordu. Işıklara ve sese bakılırsa, taşın etkisi uzun süreliydi.

Wayne Reynolds ayaklarını uzatmış, bilgisayarında Apartments.com isimli bir siteye bakıyordu. Sitede şehrin renkli bir haritası vardı: Gri, turuncu ve mor.

Sadece yeşille gölgelendirilmeliydi.

Doğuda ya da vadide, bütçesine uygun yerler vardı. Ama Marta tüm evlerinin birbirinin aynısı olduğu Crenshaw'daki iki odalı evlerinden sıkılmıştı ve sahil bölgesine taşınmak istiyordu. Belki Santa Monica, demişti, sanki buna paraları yetermiş gibi. Sanki öyle bir yerde yaşamak için tek gereken, okyanus havasını sevmekmiş gibi.

Arama butonuna bastı, maksimum ücrete şu anda ödedikleri tutarı yazmıştı. Sonuç... pek de iç açıcı değildi.

"Bahçe katı." Bodrum demenin bir başka yolu.

"Yeterli" aslında "tuvaletinizi yaptığınız ve yemeğinizi yediğiniz oda aynı," anlamına geliyordu.

Bu durumda "çatı katı" da "penceresiz bir ambar" demek oluyordu muhtemelen.

Wayne derin bir iç çekti ve yağsız mayonez, soya filizi

ve ton balığından oluşan sandviçine uzanıp – Marta diyet yapmasına yardımcı oluyordu – hevessiz bir yudum aldı. Sonra bir şey buldu, Tarzana'da tek yatak odalı hiç de fena görünmeyen bir ev...

Bir korna çalmaya başladı, bir, iki, üç... Devam ediyordu. Güvenlik kamerasına bakınca onunkilerden biri olduğunu gördü. Jerry Logue'un Mustang'i. Kahretsin. Ama otoparkta kimse yoktu, geçen kamyonlardan birinin yarattığı titreşim sebep olmuştu muhtemelen.

Sorun da bu, Wayne. Tatlım, hiç inisiyatif kullanmıyorsun. Bir şeyler başarmak istiyorsan... Marta'nın geçen haftaki kavgalarında söylediği sözler aklına geldi.

Bir nefes alıp omuz silkerek kalktı. Belindeki Taser'ı* kontrol edip el fenerini aldıktan sonra ofisinden ayrıldı. Lobi sessiz, ışıklar kısıktı, belindeki anahtarların şıkırtısı duyuluyordu. Gökyüzü mor bulutlarla kaplı, gece serindi.

Mustang bağırmaya devam ediyor, farları yanıp sönüyordu. Bir elini cebine sokup diğeriyle el fenerini tutarak etrafa bakındı. Kaçan kimse yoktu. Arabaya gidip yanında durdu. *Şimdi ne yapacaksın? Parmak izlerine mi bakacaksın?*

Görebildiği kadarıyla otoparkta kimse yoktu. Ventura Caddesi'nin trafiği de yoğun değildi. Bitişikteki eczanede, bir Ford Explorer'ın yanında duran bir adam, belli ki alarmın sesiyle irkilmiş etrafına bakınıyordu. Wayne'i görünce başını sallayıp aracına döndü.

Wayne eğilip elindeki fenerle Mustang'in altına baktı ama fırlayıp kaçan kimse olmadı. Omuz silkip lastiği tekmeledi, ayağı tekere değdiği anda alarm sustu.

* Elektrik şoku veren bir silah. (Çev.N.)

Sihirliyim ben! Harika Adam Wayne görev başında! El fenerini kapatıp Tarzana'daki evi düşünerek içeri doğru yöneldi. Tam olarak Santa Monica sayılmasa da bir değişiklik yapmış olacaklardı, büyük ihtimalle Marta'nın esas istediği de buydu zaten. Ekonominin durumuna bakılırsa, pazarlık da yapabilirlerdi.

Lobinin sıcaklığına dönmek iyi gelmişti. Saatine baktı, bir sonraki tur yirmi dakika sonraydı ama şimdi de yapabilirdi. Nasıl olsa ayaktaydı, yemeğine bayıldığı da söylenemezdi.

Wayne koridora bakıp ikinci kattan başlamaya karar verdi. Tam asansöre yönelmişti ki Marta'nın biraz egzersiz yapması gerektiğini söyleyişi geldi aklına ve merdiveni kullandı.

Bitişikteki CVS'in otoparkında duran Bennett, şişman güvenliğin Mustang'e gidişini izledi. Adam kendisini görünce de arkasını dönüp elini cebine atarak anahtarlarını arıyormuş gibi yaptı. Bir süre sonra alarm susunca güvenlik de içeri girdi. Ne güvenlik ama!

Bennett gülümseyerek biraz bekledi ve tekrar Hayes'in penceresinin önüne gitti. Mustang'in alarmı başlar başlamaz attığı taşın sesi, hemen yanında olmasına rağmen bile duyulmamıştı. Kendini yaralamamaya dikkat ederek büyük cam parçalarını çıkardı ve içeri girdi.

Ofis oldukça sade olsa da güzeldi. Bir masa ve karşısında bir kanepe, küçük bir toplantı masası, mini bir buzdolabı

ve üzerinde üç şişe viski. En iyisini alıp kendine bir kadeh doldurdu ve içti. Güzel.

Pekala, işe koyulma vakti.

El fenerinin parıltısı görünmesin diye jaluziyi kapatıp çekmeceleri karıştırmaya başladı. Fazla dolu olmadıkları için az vakit almışlardı. Daniel'ın Malibu'daki evinin o güzel odası dururken bu ofisi neden tuttuğunu merak etti. Belli ki bunun yazmakla bir ilgisi yoktu. Toplantılar için belki. Bennett'ın toplantılarla arası hiç iyi olmamıştı ama burası güzel bir yer gibi duruyordu.

Çerçevelenmiş *Memento* posterine güvenlik amacıyla – zevkten değil – bir göz attı. *Solaris* ve *The Fountain* posterlerine de. Raflarda duran *Kediyi Kurtarın* ve *Yazarın Yolculuğu* gibi kitapları da alıp baktı ama yine bir şey yoktu.

Bennett odanın ortasında durup etrafına bakındı ve sonra pazısındaki yara izine dokundu, Detroit'te aldığı derin bir bıçak darbesinin hatırası.

Şimdi nereye?

Burada bir şey bulmayı pek beklemiyordu zaten, söz konusu Daniel bile olsa, bu belli bir şeydi. Yine de Bennett'ın alacağını bir yerlere saklamış olmalıydı. Ve Hayes ortaya çıkana kadar bir bakmakta yarar vardı, ne de olsa yarım milyon dolar her şeye değerdi.

Sistemli çalışmak lazım o zaman. Viskisinden bir yudum daha alıp bardağı bıraktı ve masadan başlayıp odayı aramaya karar verdi. Eğer burada bir şey varsa, mutlaka bulacaktı.

Wayne mırıldanarak ikinci katı kontrol ederken, anahtarları da ritim tutar gibi şıkırdıyordu. Jerry Logue'un ofisinin ışığı yanıyordu, kapıyı çaldı. Böylece biraz da göze girmiş olurdu. Kapı açılınca Logue ürktü. "Buyrun?"

"Bay Logue, ben Wayne, güvenlikten." Sanki adam üniformadan anlamayacakmış ya da kırk kez onu görmemiş gibi.

"Evet?"

"Sadece arabanızın alarmının çaldığını haber vermek istedim."

Adam bir kaşını kaldırdı.

"Gidip baktım, her şey yolunda görünüyor."

"Güzel."

"Bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Tamam." Kapıyı yüzüne kapattı.

Rica ederim, adi herif.

Katın geri kalanı sakindi. O da dönüp merdivenin basamaklarını tek tek indi. Böylece vücudun daha çok çalıştığını söylüyorlardı. Lobiye gelince sağa dönüp koridorda ilerledi. Her yer sessizdi, kiracıların çoğu gece olduğu için ayrılmışlardı. Köşeyi dönüp Kolombiya İthalat Kurulu'nu – bu gerçekten bir şaka olmalıydı – geçtiği an tuvalete gitmesi gerektiğini fark etti. Kapıyı açıp içeri girince ışıklar yandı, pisuarın önüne gelip pantolonunu indirdi ve topukları üzerinde sallandı. Ortak kullanılan tuvaletler onu huzursuz ederdi, eşyaların o tuhaf temizliği falan. El değmeden açılan musluklar, el kurutucular. Araba alarmlarını susturmanın yanında, sensörlere karşı görünmez olmak gibi bir yeteneği daha vardı. Lavabonun onun var olduğunu kabul etmesi için yirmi saniye kadar uğraşması gerekti. *Şimdi güçlerimi*

iyiye mi yoksa kötüye mi kullanacağıma karar verme vakti. Kurutucuyla uğraşmak yerine ellerini üstüne silip çıktı.

106 numarada bir ışık vardı.

Wayne donakaldı. Kıpırdamadan buzlu cama doğru bakıyordu, dikkat kesildi. Bir kazıma sesi duyar gibi oldu.

Demek ki içerde biri var. Önemli olan bu.

Elbette. Ama 106 numara Bay Hayes'indi. Adam ona karşı hep iyi davranmıştı, iyi birine benziyordu, ama tüm katillerin ardından böyle şeyler söylenirdi. "Ah Theodore Bundy mi? Çok iyi bir çocuğa benziyordu."

Sorun da bu Wayne. Tatlım, hiç inisiyatif kullanmıyorsun. Bir şeyler başarmak istiyorsan...

Wayne ileri doğru bir adım attı. Anahtarları şıkırdayınca durdu ve onları yavaşça terli ellerine aldı. Parmak uçlarında yürüyor, bir yandan da bunu yapmak için çok büyük olduğundan saçmalıyormuş gibi hissediyordu. Neyse ne, sonuçta işe yarıyordu, ayrıca görecek kimse de yoktu.

İçeriden bir çekmece açılıp kapanmış gibi bir ses geldi, ardından da belli belirsiz bir ışık parıltısı.

Kalbi duracak gibi oldu. *Şimdi ne yapacaksın, Harika Adam?*

Yapabildiği kadar hızla anahtarlıktan odanın anahtarını bulup kilide soktu. Ve Taser'ını çıkardı, silah elindeyken kendini tuhaf hissediyordu. İki yıl önceki eğitimden beri onu bir kez bile kullanmamıştı. Yine de uzaktan kumanda kullanmak kadar kolay bir şeydi bu. Kanalları değiştirebiliyorsa bir senaristi de Taser'la vurabilirdi.

Pekala. Sorun çıkarmadan yap. Başlıkları şimdiden görebiliyordu, KAHRAMAN GÜVENLİK GÖREVLİSİ KARISINI ÖLDÜREN ADAMI YAKALADI, anahtarı çevirdi, kapıyı açtı ve içeri gir-

diği anda el fenerini yaktı. Daniel iki metre kadar ileride, bir dosya dolabının yanına eğilmiş duruyordu, ışığı adamın gözlerine tutarak bağırdı. "Bay Hayes, kıpırdamayın!"

Adam durdu ama Daniel Hayes değildi.

Wayne onu tanıyamadı, siyah deri bir ceket giymiş, dosyaları daha rahat karıştırabilsin diye feneri ağzıyla tutan ortalama görünümlü bir adam. Aklından bin tane şey geçiyor, hepsi beyninde toplanıp birbiriyle yarışıyordu.

"Hey," dedi adam, ayağa kalkıp gözlerini kırpıştırarak, "Tanrım. Ödümü kopardın."

Wayne aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Sen Bay Hayes değilsin."

"Doğru."

"Ben sanmıştım ki–"

"Dur tahmin edeyim." Adam rahatlamıştı. "Beni ortağım zannettin."

"Ortağın mı?"

"Daniel. Birlikte yazıyoruz."

Bu da Wayne'in kilitli bir ofise izin almadan öylece daldığı anlamına geliyordu. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Ama sonra biraz düşününce, bu hiç de mantıklı gelmedi. Ortaklarsa, nasıl olup da adamı hiç görmemişti? Ayrıca adam neden bir el feneri kullanıyordu? "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Karımla kavga ettik, Dan de o dönene kadar burada kalmama izin verdi." Adam gülümseyerek ellerini indirdi ve birini kalbine koydu. "Kahretsin, beni çok korkuttun." Sonra gözlerini kısarak Wayne'e döndü. "Şunu gözlerimden çekebilir misin, şef?"

"İçeri nasıl girdin?"

"Pencereyi kırdım." Omzunun üzerinden arkaya baktı. "Ne sanıyorsun? Ön kapıdan elbette."

"Ben seni görmedim ama."

"Tüm gün buradaydım. Artık cidden, şu feneri gözümden çek."

Yolunda olmayan bir şeyler var gibiydi ama adam son derece sakindi. Ayrıca zorla girildiğine dair bir kanıt yoksa Wayne'e de laf düşmezdi. Feneri eğip yere doğru tuttu, ışık hâlâ etrafı görmeye yetiyordu. "Kimliğin var mı?"

"Evde." Adam başını kaşıyarak masum masum baktı. "Biraz aceleyle çıktım anlarsın ya. Karım üzerime tabak fırlatıyordu ve bu konuda gerçekten inanılmaz yeteneklidir."

Marta'nın öyle bir huyu yoktu ama Wayne, kavga anında evden kaçma isteğinin ne kadar güçlü olabileceğini biliyordu. Mücadele etmeyi hiçbir zaman sevmemişti ki Marta da bunu, daha iyi bir işe geçmesi gerektiğini söylerken hep vurgulardı.

O anda daha önce gördüğü ama dikkat etmediği bir şeyi fark etti. "Bir dakika."

"Evet?"

"Neden eldiven takıyorsun?"

Ah, olamaz!

Bennett gülerek başını eğdi, sol elini tekrar alnına götürdü, hareketi yaptığı ilk seferin güvenliği alıştırmış olmasını umuyordu. "Komik," dedi. Güvenlik sol eline odaklanmışken sağ elini arkasına götürüp Colt'unu tuttu ve çıkarmaya hazırlandı. "Parmak izi bırakmamak için."

Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralamış olan adam ona bakıyordu. Bıyığında ekmek kırıntısı, alnında ter vardı.

"Olay şu ki, şef..." Bennett sesindeki dostça havayı koruyordu, "sende bir Taser var, güvenlik için – nedir o bir C2 mi? – dolayısıyla da kötü adamların hiçbiri bunu kullanmaz. Bendeyse bir Colt Defender. Bu oyunun üç ihtimali var. Bir, önce ben ateş ederim. Yuvarlak uçlu A.45, temas anında genişleyip iç organları paramparça etmek üzere tasarlanmıştır. Dolayısıyla senin için pek iyi olmaz. İki, belki ikimiz de aynı anda ateş ederiz. Bu mesafeden ıskalamazsın ama ben de ıskalamam. O yüzden otuz saniye kadar şoka maruz kalırım, pek eğlenceli sayılmaz ama sen de vurulmuş olacağından yine senin için daha kötü olur." Durup olaya biraz daha teatral bir hava verdi. "Üç, ki bu gerçekten en ilginci, belki de göründüğünden daha hızlısındır. Ben tetiği çekemeden sen beni vurursun, sorun şu ki o zaman ne olur biliyor musun? O elektrik tüm vücudumu dolaşır ve bum, kaslarım kasılmaya başlar – buna işaret parmağım da dahil tabii – bu da, evet tam tahmin ettiğin gibi, yine seni vuracağım anlamına gelir."

Güvenlik bir an duraksadı, dudaklarını yalıyordu. Bennett adamın gözlerinin yerinden fırlamak üzere olduğunu görebiliyordu. "Kısacası devre dışı kaldın, dostum. Talihsizlik ama hayat böyle..."

"Silahını yere bırak ve masaya doğru ilerle." Adamın sesi titriyordu.

"Benim daha iyi bir fikrim var. Seni vurmayı hiç istemiyorum, gerçekten. O yüzden önerim şu, sen kendi silahını indir, ben de benimkini. Sonra da herkes kendi yoluna

gitsin. Ben gittikten beş dakika sonra buraya gelip camın kırıldığını görünce belki de kahraman olursun."

Uzun bir duraklama, adam Bennett'ın söylediklerini düşünüyordu. "Beni - beni vurmayacağını nereden bileceğim?"

"Niye vurayım ki? Cinayet masasını peşime takmak için mi? Almayayım. Ben sadece buradan gitmek istiyorum." Bir an durup devam etti, "Bak, seçim senin. Ya kahraman olursun ya ölürsün. Ama o oyuncağı yere bırakırsan, söz veriyorum canını yakmam."

Odanın havası soğumuş, dışarıdaki kasım rüzgarı kırık camdan içeri giriyordu. Bennett hedefini kaybetmedi. Silahı bel hizasında dursa da hâlâ adamın göğsüne nişan almış durumdaydı. Adamın düşündüğünü görebiliyor, nerdeyse aklını okuyordu: Saatte kazandığı on iki doları, masasında onu bekleyen akşam yemeğini, tuvalete gitmek zorunda olduğunu. Karar verdiğini anladı, şartları gözden geçiren adam silahını indirmişti.

Bennett Colt'unun arkasıyla adamın yüzüne vurdu.

Adam acıyla haykırdı ve o refleksle ellerini yüzüne götürünce Taser'ı düşürdü. Kan yüzüne toplanıyor, gözleri kayıyordu. Arkaya doğru kaydı ve kendi ayağına takılıp dengesini kaybedince düştü.

Bennett, Taser'ı alıp uzağa fırlattı. Güvenlik görevlisi hızla soluyor ve feryat ediyordu.

"Ne garip," dedi Bennett. "Hiç anlayamamışımdır. İnsanlara bir şey vaat ettiğinde hemen inanırlar, bunu söylerken yüzlerine bir silah doğrultmuş olsan bile." Viskisine uzanıp içmeye başladı, yaşananların etkisiyle her yudumun tadı mükemmel geliyordu.

Güvenlik yerde kımıldadı, dirseklerinden destek alarak kalkmaya çalışıyordu. Bennett viski bardağını iyice temizleyip geri bıraktıktan sonra masanın arkasına geçti. Fırlattığı taşı buldu.

Şişkonun bir yaka kartı vardı, Wayne Reynolds. Bennett bir iç çekip adamın üzerine oturdu ve kollarını bastırdı.

"Hayır," dedi Wayne. Burnu kırıldığı için sesi biraz garip çıkıyordu. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı. "Yapma."

"Üzgünüm, başka şansım yok."

"Bekle, hayır. Kim olduğunu bilmiyorum ki, beni–"

"Maalesef ben gidince yeniden cesur olup polisi arayacaksın, onlar da güvenlik kamerasının kayıtlarına bakacaklar, sen de kahraman olmak uğruna beni ele vereceksin. Onlar da baştan eldiven takmadığımı görecek ve parmak izi alacaklar. Ve ben dostum, bunu göze alamam."

"Yapmam. Onlara hiçbir şey söylemem."

"Risk alamam."

"Lütfen..."

"Böyle olması gerektiği için üzgünüm, kişisel bir şey değil. Ama bu bir amatörün işi gibi görünmek zorunda."

Bennett taşı indirirken Wayne bağırdı, "Marta!"

Adamın sesi hemen kesildi. Ama nefes almayı bırakması Bennett'ın tahmin ettiğinden daha fazla darbe gerektirmişti.

İÇ MEKAN - DURUŞMA SALONU / ÖĞLEDEN SONRA

Ağır taşlardan yapılmış kare şeklinde bir oda. Duvarlarda yanan meşaleler, tavana doğru yükselen duman.

Uzaktan gelen dalgalar gibi zayıf, belli belirsiz bir ses.

DANIEL HAYES dirseklerini dizlerine dayamış, sandalyesinde oturuyor. Ellerinde koyu renkli bir şey var ve onları ovuşturarak düşünüyor.

BİRİNCİ YARGIÇ (SAHNENİN DIŞINDA)
Kan.

Daniel korkarak bakıyor.

Önünde bir masa var, masanın arkasında da kukuletalı üç figür. YARGIÇLAR uzun ve bir deri bir kemik, yüzleri pek seçilmiyor.

DANIEL
Neredeyim ben?

İKİNCİ VE ÜÇÜNCÜ YARGIÇ
(aynı anda)
Suçlu.

BİRİNCİ YARGIÇ
Ellerinde kan var.

Yargıcın sesi derin bir kuyunun dibinden gelir gibi yankılı ve uzaktan geliyor.

Daniel önüne bakınca parmaklarını kaplayan koyu renkli sıvıyı görüyor. Korkarak ellerini

kendinden uzaklaştırıyor. Yere bir damla düşüyor, sonra bir tane daha.

DANIEL

Ben bir şey yapmadım!

İKİNCİ VE ÜÇÜNCÜ YARGIÇ

Suçlusun.

BİRİNCİ YARGIÇ

Madem bir şey yapmadın, neden buradasın?

DANIEL

Ben... Ben bilmiyorum.

BİRİNCİ YARGIÇ

Öyleyse burada olmaman gerektiğini nereden biliyorsun?

DANIEL

Rüyadayım ben, bu bir rüya.

BİRİNCİ YARGIÇ

Diğerleri rüyaydı, bu gerçek.

DANIEL

Hayır, hayır, olamaz.

İKİNCİ VE ÜÇÜNCÜ YARGIÇ

Suçlusun.

BİRİNCİ YARGIÇ

Ellerine kan bulaşmış, ruhuna da.

DANIEL

Size inanmıyorum, bunların hiçbirine inanmıyorum.

(ellerini yumruk yapar)

Ben bir canavar değilim.

İKİNCİ VE ÜÇÜNCÜ YARGIÇ

Suçlusun.

DANIEL

Hayır!

Hızla sandalyeden fırlar, yargıçlar simsiyah kafalarıyla hâlâ kıpırdamadan oturmaktadırlar.

Daniel dönüp kaçmaya çalışırken sandalyeye takılıp düşer.

Arkasındaki duvarda bir kapı vardır, kolu tutup çeker ve kapı ağır ağır açılır.

İKİNCİ VE ÜÇÜNCÜ YARGIÇ

Suçlusun.

İÇ MEKAN - DANIEL VE LANEY'NİN MALİBU'DAKİ EVİ / DEVAM

Ortaçağdan kalma oda, cübbeli yargıçlar, meşaleler, hepsi gitmiş.

Daniel mutfakta. Güneş ışınları camdan sızarak yerlerde, duvarlarda ve tezgahlarda izler oluşturuyor. Okyanusun sesi rahatça duyuluyor.

BİR KADIN SESİ (SAHNE DIŞINDAN)

Ne yaptın?

Ses diğer odadan geldiği için Daniel oraya doğru yürümeye başlıyor.

Çarpan bir kapı.

Daniel kaçmaya başlıyor.

Mutfaktan çıkıp oturma odasına gidiyor.

BİR KADIN SESİ (SAHNE DIŞINDAN)
Ne yaptın?

Daniel hızlanıyor ve oturma odasından çıkıyor.

Yine mutfakta.

DANIEL
Laney?

Diğer tarafa, koridora doğru koşuyor. Ön kapıyı açıp bir adım atıyor.

Yine mutfakta.

Daniel yeniden koşmaya başlıyor. Ev kabus dolu bir labirent gibi. Var olmayan kapılar imkansız yerlere açılıyor.

Bir ses şarkı söylemeye başlıyor. Bir kadın sesi ama yabancı, uzatarak konuşuyor.

BİR KADIN SESİ (SAHNE DIŞINDAN)
Dinlee haberci me-leklerin şarkısını-

(ses durup gülerek konuşmaya başlar)

Başlarını geri atıp ağızlarını kocaman açarak söylüyorlar ya

(şarkıya döner)

Ye-ni kralın zafeeri iiçin.

(konuşma)

Hatırlıyor musun?

Daniel koşmaya devam ediyor, daha da hızlı. Dokunduğu her yerde kan izleri kalıyor.

BİR KADIN SESİ (SAHNE DIŞINDAN)

Hatırlıyor musun?

DANIEL

Laney, ben bir şey yapmadım, yapmadım eminim! Yardım et lütfen, yardım–

Yine aynı kapı yaklaşırken Daniel yavaşlıyor.

BİR KADIN SESİ (SAHNE DIŞINDAN)
(Daniel'ı duymamış gibi)

Ve dans ederler.

(bir film müziği duyulur)

da-na-na-nanana-na-naa, da-na-na-naa...
da-na-na-nanana-na-naa, da-dada, da-dada...

Daniel kapıyı açıp bir adım atar...

BİR KADIN SESİ (SAHNE DIŞINDAN)

Baa-daa-daa-daa! Dım dı dım dım dı dım dım dı dım,
Baa-daa-daa-daa! Dım dı dım dım dı dım dım dı dım

Yine mutfakta.

DANIEL
Deniyorum! Bana yardım et!

Kadının sesi güzel, dolu dolu bir kahkahanın içinde kaybolur.
Daniel yere çöker.

DANIEL
Yardım etmen gerek.

(bitkinleşir)
Yardıma ihtiyacım var.

(kanlı ellerine bakar)
Lütfen.

Ayağına bir şey çarpınca, Daniel sıçrayarak uyandı. Kalbi hızla atıyordu ve karnı davul gibi şişti, gözlerini kör edecek kadar yoğun bir ışık gördü. Bir elini kaldırıp gözlerini kısarak baktı, "Ne..."

"Kalk." Ses katıydı, emir vermeye alışkın biri. Bir dalga şiddetle kıyıya vurunca sarsıldı. Daniel kendini düşünmeye, hatırlamaya zorladı. Neredeydi? Neler oluyordu?

Önceki gece. O yazıları, o saçma, iğrenç yazıları okumuştu. Sevdiği kadının öldüğünü, sonsuza kadar yok olduğunu ve tüm dünyanın bunu onun yaptığını düşündüğünü görmüştü, karısını öldürebilecek bir adam olduğunu. Kafeden çıkıp sokaklarda gezmiş, herkesten ve her şeyden nefret etmişti. En çok da Los Angeles'tan. Sonunda buraya gelebilmişti, niye? Burada olmak istemediğini görmek için. Her yer gösterişli ve şaşaalı şeylerle doluydu ve bu, işler ters gittiğinde çekeceğiniz acıya hazırlıksız yakalanmanız

için yapılmış bir kamuflajdı. Herkesin araba kullanmasına rağmen berbat olan park yerleri, gün boyu yoga yapıp, gece kokain içmeler. Hayalinizdeki kadınla hayalinizdeki hayatı yaşayabilirdiniz, sonrasında unutmak ve ağır bir faturayla karşı karşıya kalmak kaydıyla.

Sonunda bir likör dükkanı bulmuş, Sih bir çocuk ona bourbon satmıştı. Mükemmel.

Sonra yürümüş, içmiş ve daha çok yürüyüp kendini Venice'teki plajda bulmuştu. Şişe nerdeyse bitikti, dalgalar sonsuz bir zamana sahipmiş ve hiçbir şey dikkate değer değilmiş gibi yavaş yavaş gidip geliyordu. Uzandı, altında dünya, üzerinde evren hızla dönüp duruyordu, sonra hatırladı, uykuya dalmadan hemen önce yukarı bakmak yerine aşağı bakıyor, korkunç ve sonsuz görünen gecenin üstündeki dünyaya asılı duruyor...

"*Kalk* dedim." İlk kelime, bir tekme eşliğinde özellikle vurgulanmıştı.

"Hey dostum, sakin ol." Daniel oturup gözlerini ovuşturdu. "Uyuyakalmışım sadece." *Bir polis, bir polis, bir polis.* Yüzünü fazla kaldırmıyor, adamın ona fazla dikkat etmediğini, yeni görünüşünün yeteri kadar itici olduğunu umut ediyordu. Gözüne tutulan fener, dünyasını oldukça küçültmüştü.

"Burada uyumak yasak." Işık bourbonun sarılı olduğu kese kağıdına kaydı. "İçmek de."

Bir yanı panikleyip hızla kaçmak istese de aklı, bir şekilde olayları kontrol altına alıyordu. Köşeye sıkışmış ya da yakalanmış değildi. Adam özellikle onu aramıyor sadece bir sarhoşu kovmaya çalışıyordu. Yine de kimlik sorarsa ya da ceza falan kesmek isterse...

"Özür dilerim, memur bey. Ben serseri falan değilim.

Sadece... ben ve sevgilim." Durdu, bu hissi hatırlaması oldukça kolaydı. "Onu kaybettim." Kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Onu kaybettim."

Fenerin ışığı uzun bir süre üstünde gezindi. Daniel adamın düşüncelerini nerdeyse duyuyordu, kıyafetlerini inceleyişini, pahalı saç kesimini fark edişini. Kalbi kırık sıradan bir vatandaşı kızdırmanın sonuçlarını hesapladığını görebiliyordu, ağlayıp sızlayan ve belki de kusan bir vatandaşı.

"Sadece git buradan tamam mı? Burada kalamazsın."

Daniel başıyla onayladı. "Tabii, affedersiniz." Çantasındaki kumları silkeleyip ayağa kalktı.

"Şunu da al." Adam şişeyi işaret etti. Daniel eğilip şişeyi aldı ve adam fikrini değiştirmeden önce gitmeye karar verdi. Işık gölgesini takip ediyor, kum ayaklarının altında kayıyordu. Gökyüzü sabahın ilk ışıklarıyla şarap rengine bürünmüştü. Bir gece daha uykusuz geçmiş ve güne yine akşamdan kalma başlamıştı. Ürperdi. Şu rüya. Ellerindeki kan ve şarkı söyleyen o ses.

Rüyanda yargıçlar görmene şaşmamak lazım. Karını öldürdün. Onun o uçurumdan düşmesine sebep oldun ve yaptığın şeyi görünce kaldıramadın. Ve kaçtın. Arabana atlayıp dönüştüğün canavardan uzaklaşmak istedin. İki gün boyunca araba kullanıp içtin, ilaç aldın. Dünya benzin istasyonlarından ve otobanlardan ibaret bir yer haline geldi ve sonunda Laney'yle evlendiğin plaja geldiğinde hâlâ yeteri kadar uzaklaşamadığını hissettin. O yüzden son bir yol geldi aklına, her şeyi unutmak için soğuk ve acımasız bir yüzüş.

Hayır.

Hayır? İnanmadığın için mi yoksa inanmak istemediğin *için mi?*

Midesi ekşimiş, karnı şişmişti. Ağzı kupkuruydu, başı çatlıyordu. Kaldırıma çıktı, gökyüzü her adımında biraz daha aydınlanıyor ve Venice kapalı kapılar ardında uyuyordu. Laney burayı hep sevmişti, içindeki zıtlıklarıyla beraber. Yolda milyon dolarlık evler, plajda uyuşturucu iğneleri. Çok uzun zaman önce bir öğleden sonra, ağustos sıcağında uzanıyorlardı. Laney, ter ve güneş kremi kokuyordu. Oturup gelecekten ve bir gün işi bırakmaktan konuşmuşlardı. Çocuk yapıp birlikte maçlara gitmekten, piknik yapmaktan. Sonra eve gidip, perdeler esintiyle havalanırken sevişmişlerdi.

O zaman. Laney hâlâ hayattayken, Daniel onu–

Bir dakika.

Şişeyi çöpe attı ve yakınlardaki bir banka oturdu. Yanaklarını tokatlayıp elleriyle saçını taradı, kumla jölenin karışması, saçlarını mahvetmişti. Üzerinde dans eden tortillaların resminin olduğu bir pikap geçti. Daniel derin bir nefes alıp tuttu.

Bu çok saçma.

Hafızasında problemler olduğunu zaten biliyordu ama her şey, giderek artan bir hızla geri geliyordu. Her ne olduysa, belli ki geçici bir şeydi. Yorgunluktan, aldığı maddelerden, geçirdiği şoktan, fiziksel hasardan kaynaklanmış bir şeydi ve geçiyordu. Tamam, istediği kadar çabuk değil ama geçiyordu işte. Mesela o plajdaki anılar, gerçekti. Laney'nin, saçları ikisini de gölgelerken üzerinde olduğunu hatırlıyordu. Gülümseyip bunu çok sevdiğini söylemişti, etraflarında kimse olmadan baş başa olmalarını. Daniel etraflarındaki kalabalığı gösterince de "Ben burada kimseyi görmüyorum," demişti.

Bu gerçekti. Gerçekten yaşanmıştı.

Evlerindeki fotoğraflar. Evlilik fotoğrafları, Cadılar Bayramı ve Noel'de çekilmiş fotoğraflar, kayak yaparkenki fotoğrafları... Başka kimse yoktu, sadece ikisi vardı.

Çantasından limonlu kremi aldı, kapağını açıp kokuyu içine çekti.

Zihni tamamen boşaldığında, adını dahi hatırlamadığında bile karısı ona televizyondan gülümseyip yol göstermiş, eve gitmesini sağlamıştı. Birlikte mutlu ve başarılıydılar. Üstelik romantik komedilerdeki gibi bir aşkla kutsanmışlardı.

Gazeteler yanılıyordu. Zaten onlardan nefret ederdi, sadece kirli çamaşırları ortaya dökmekle kalmayıp iyi şeyleri de kötü gösteriyorlardı. Tüm o kavga ve ilişki dedikoduları, "iddia" sözüyle yumuşatılan imalar. Laney bunlara her zaman Daniel'dan daha tahammüllü olmuştu, neyse ki onlar da Laney hakkında yazmayı daha çok seviyorlardı. Seksi oyuncular yazarları hep geçerdi, *Star*'ın kapağında Angelina'yı binlerce kez görmüş olmasına rağmen Joss Whedon'a hiç rastlamamıştı.

Ama sadece magazin dergilerine bakmadın ki, CNN'de de vardı, başka yerlerde de.

Ayrıca şu suçluluk duygusu da vardı. Sahilde uyandığından beri duyduğu suçluluk. Rüyalarına bile giren, tüm yol boyu peşini bırakmayan, ruhunu yiyip bitiren suçluluk.

Bir sebebi olmayabilirdi. Belki bu sadece yaşadığı kayıp, hissettiği üzüntü ve Laney'yi koruyamamış olmaktan kaynaklanıyordu. Ama ya değilse?

Daniel bir iç çekip gözlerini ovuşturdu. Her şey olabilirdi, her şey.

Öğrenmesi gereken çok şey vardı. Ve bunu yapmanın tek yolu, büyük bir risk almaktı.

10

"Sanırım bir kitap yazacağım," dedi Peter McShane, elindeki simidi sallayarak. "Kötü adam olmak isteyenlere tavsiyeler."

Dedektif Roger Waters bir kaşını kaldırıp dosyayı çevirdi, "Tavuk Suyuna Çorba, Suçlular İçin?"

"Bölüm Bir. Suç işlemeden önce bir kaçış planı yapın. Jet Skiler ve uçurtma planörleri eğlenceli olsa da zeki bir kötü adam, daima tercihini otomobilden yana kullanır. Kaçmak için kullanacağınız arabayı ya da 'kaçış aracınızı' seçerken," McShane elleriyle tırnak işareti açar gibi yaptı, "ailenizin Audi'sini kullanmamanız önerilir. Bu basit önlemi atladığınız zaman, kapınıza dayandığımızda şaşırma hakkınızı kaybetmiş oluyorsunuz."

Waters güldü. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Torrance'ın dışında şu kızı kaçıran beyaz çocuklar vardı ya, hani borulara zincirleyenler? Annelerinin arabasını almışlardı. Ce-e, iki kurnaz yakalandı." Simidin kırıntıları üstüne dökülüyordu. "Senden ne haber? Leziz Laney hakkında bir gelişme var mı? Hâlâ kocasının üzerinde mi duruyorsunuz?"

"Evet." Waters masasındaki dosyayı uzatıp gerindi. "Evlerindeki tişört vardı ya?"

"Kanlı olan."

"Laboratuvardan gelen ilk sonuçlara göre kan grubu A pozitif, kurbanınkiyle aynı. Kocası da B pozitif, yani ona ait değil. Laboratuvar o aşamaya gelene kadar, yani önümüzdeki on yıl DNA sonucunu bilemeyeceğiz ama yarım milyon dolar gibi bir sebebi olan bir kaçağı, şüphelinin dolabında kurbanın kanına bulanmış uygun boyda bir tişörtü de hesaba katarsan..."

"Peki, senaryo ne? Kavga ederler, adam kadını bıçaklar..."

"Vurur, adamın üç tane silahı var. Ama kadın VW'siyle kaçmayı başarır..."

"Tabii kocası da onu takip eder ve yoldan çıkmasına sebep olur."

"İşin güzel tarafı, adam şehre geri dönmüş biliyor musun?"

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Kredi kartlarına göre Hayes, Maine'e kadar gelmiş. O yüzden ben de bir teleks gönderdim, bir şey çıkmasını beklemiyordum ama Washington Bölge Emniyeti'nden bir çocuk arabayı görüp adamımızı yakalamaya çalışmış. Yüzüne gözüne bulaştırmış tabii. Ahmak herif şüpheliye ateş açmış, düşünebiliyor musun?" Koridorda bir teğmen, iyi giyimli bir kadına ofisine kadar eşlik ediyordu. Kadın gülümsemeye çalışsa da beceremedi, fazla endişeli görünüyordu. Belki de çocuğu kayıptı. Genellikle bu tarz vakalarda görülürdü o panik ifadesi. "Hayes kaçmış ve dün bir komşusu, Malibu'daki evine, çitlere tırmanarak girmeye çalıştığını görmüş."

"Yok artık."

"Öyle. Hemen oraya gittik ama kaçmayı başardı."

"Niye tırmanmış ki?"

"Nereden bileyim! Waters bir kalem alıp döndürmeye başladı. Telefon çaldı ve biri *LosAngelesEmniyetiŞehirMerkezi* diye cevapladı. "Bu iş giderek tuhaflaşıyor. Geçen gün Sophie Zeigler isminde bir kadından telefon gelmiş. Biri evine girip duştayken kadına silah doğrultmuş ve ne sormuş biliyor musun? Şüphelinin nerede olduğunu. Peki Sophie Zeigler kim? Hayes'in avukatı."

"Avukat mı tutmuş?"

"Hayır, Hollywood'da çalışıyor ya, anlaşmalarda falan lazım oluyordur. Ama eve giren adam kim?"

McShane simidini bitirip ellerini sildi ve cevapladı. "Suç ortağı."

"Ben de böyle düşünüyorum. Adamı kendine yardım etmesi için tuttu, sonra da parayı ödemeden kaçtı."

"Eh, insan işte..." McShane ayağa kalktı. "Nasıl bir varlık. Ne kadar da asil... bazen."

"Bunu biraz daha süsleyip kitabının sonunda kullanabilirsin."

Diğer polis bir el hareketi yaptı, Waters da sırıtarak masasına döndü. Dosyayı açıp arabanın fotoğraflarına baktı. Görüntü artık tanıdık geliyordu ama Tanrım, ne vahim bir tablo! Ters dönen VW yarıya kadar suya batmıştı, dalgalar aracı dövüyordu. Üstü bir konserve kutusu gibi açılmış, tüm camlar kırılmış, yanlar çökmüştü. Bir sonraki fotoğrafta, aracın çarptığı yerde boya izlerinin olduğu bariyerler vardı, dışa doğru bükülmüş kısım denizi işaret ediyor gibiydi. Ve uçurum. Otuz metrelik olduğu halde üç metre gibi görünen sarp yamaç. Dökülen toprak ve zarar gören bitkiler, aracın yönünü gösteriyor...

"Dedektif?"

Waters başını kaldırıp baktı: Bej üniformalı bir devriye polisi. "Evet?"

"Size bir telefon geldi, yine Daniel Hayes."

Waters bir iç çekti. Günde, Laney Thayer'ı öldürdüğünü itiraf eden dört beş kişi arıyordu. Bazıları oldukça eğlenceliydi, bir süre üzerinde uğraştıkları belli olan fanteziler anlatıyor ama hiçbiri testi geçemiyordu. Saatine baktı. "Pekala."

Kadın başını sallayıp bölmenin etrafından dolaştı. Waters "Bir saniye," dediğini duydu ve kendi telefonu çaldı. Fotoğrafları toplayıp masanın diğer tarafına koydu ve telefonu açıp omzuyla kulağının arasına yerleştirdi. "Ben Waters."

"Merhaba. Mmm. Ben..." Duraksadı, sonra, "Ben Daniel Hayes," dedi.

Waters fotoğrafları dosyaya geri koydu. "Evet?"

"Siz ilgileniyorsunuz değil mi... Laney'yle? Yani Laney davasıyla?"

"Evet." Dosyayı yerine kaldırıp kalemlerle yapışkan not kağıtlarının bulunduğu çekmecesini açtı.

"Dün evime gelen siz miydiniz?"

Dünya durmuştu sanki. Waters dikleşti, etrafına bakındı. Polislerden biri şaka mı yapıyordu?

"Sizdiniz değil mi? Diyafondan konuşan?"

Waters telefonu diğer kulağına aldı. "Evet, bendim Bay Hayes. Neden kaçtınız?"

"Benim bu işle hiçbir ilgim yok." Derin bir nefes aldığı duyulabiliyordu, bir şeyler anlatmaya, birini ikna etmeye çalışır bir hali vardı adamın. Bir sonraki cümlesi, bunu doğruladı. "Karımı ben öldürmedim."

Waters o an bir filmde olmayı ve birilerine işaret ederek arayanın yerini tespit ettirebiliyor olmayı diledi. "Sana inanıyorum, Daniel."

"Öyle mi?"

"Evet." Waters samimi görünmeye çalıştı. "Birçok insanla görüştüm. Arkadaşlarınızla, birlikte çalıştığınız insanlarla. Hepsi de birbirinize ne kadar aşık olduğunuzu söyledi."

Bir yutkunma sesi geldi. "Öyleyse neden peşimdesiniz?"

"Daniel, beni anlaman lazım. *Ben* sana inanıyorum ama üstlerim? Beni onlar kontrol ediyor. Böyle davalarda ilk odaklandığımız isim kurbanın eşidir. Sen de ortadan kaybolunca, bize başka seçenek bırakmadın."

"Onu birinin öldürdüğünü nereden–"

"Hadi ama. Zekamı hafife alma. O bariyerin kilometrelerce gerisinden başlayan izler bulduk."

"Belki de çok hızlı gidiyordu–"

"İzler sadece ona ait değildi Daniel. Birinden kaçıyormuş. Sen bunun sen olmadığını söylüyorsun, ben de sana inanıyorum." Sakinmiş gibi davranıp ses tonuna dikkat etti. "Bir açıklaması olmalı, biliyorum. Ama senin de bana yardım etmen lazım, ikimizin iyiliği için." Bir saniye durdu. "Gel konuşalım, Daniel. Bu işi birlikte çözelim."

Uzun bir sessizliğin ardından bir kıkırdama geldi. "Adımı dört beş kez söyledin. Ne bu, bir bağ kurma taktiği mi? Arkadaşmışız gibi hissedeyim diye mi?"

Waters'ın vücudundaki tüm kan beyninde toplanıyor gibiydi. Elindeki kalemi sallayıp masaya vuruyordu. "Haklısın, yapmaya çalıştığım buydu. Ama gerçekten buraya gelmen gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü başın dertte. Cevaplaman gereken çok şey var. Karın öldürüldükten hemen sonra şehri terk ettin. Maine'de polisten kaçıp bir kovalamacaya sebep oldun, evine geldiğimizde bizden kaçtın."

"Şu izler. Ne tür bir araca ait olduklarını tespit edebilirsiniz değil mi?"

"Birçok şeyi tespit edebiliriz."

"Nasıl bir araçmış peki?"

Waters arkasına yaslandı, adamın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordu. "İzlere bakarak tam bir marka ve model söyleyemeyiz."

"Ama dediniz ki..."

"Ama büyük bir araç. Bir arazi aracı."

"Ben bir BMW kullanıyorum, bir M5. Arazi aracı değil."

O zaman kesin suçsuzsundur. "Gördün mü? Böyle şeyler sayesinde seni temize çıkarabiliriz." Uzun bir sessizlik oldu. Waters konuşmadan beklemeye çalışıyordu. *Hadi gel oltaya.*

"Gelirsem beni tutuklarsınız."

"Sana yalan söylemeyeceğim, bu mümkün. Ama gelmezsen, bu kaçınılmaz son olacak. Anlamıyor musun? Şu anda kötü adam sensin, ölümüyle hiçbir alakan olmasa da." Taktik değiştirdi. "Ayrıca sen yapmadıysan başka biri yaptı demektir."

"Belki de sadece kontrolü kaybetmiştir." Umutsuzca bir çaba.

"Mümkün değil. Biri onu takip ediyormuş, onu öldürmek isteyen biri. Yoldaki izlerin fotoğraflarını görmek ister misin? Bariyerin nasıl parçalandığını? Hava yastığından al-

dığımız kanlı parçaya dokunmayı?" Söylenenleri algılamasına izin verdi, sonra biraz daha yumuşak bir şekilde devam etti. "Biri bunu benim karıma yapsaydı, onları yakalamak için her şeyi yapardım, *her şeyi.* Karımın hak ettiği adaleti sağlardım. Bunu yapan kişi her kimse, yakalanmasını istiyorsun değil mi?"

"Diğer... Diğer şüphelileri araştırdınız mı?"

"Her şeyi araştırıyoruz, Daniel." Adamın kendine şüpheli dediği, gözünden kaçmadı. "Ünlü birinden bahsediyorsak, bir sapık olma ihtimali her zaman vardır. Ama dürüst olacağım, bir kadın öldürülüyorsa, yüzde doksan ihtimalle kocası da işin içindedir. Ve bir de..." Adamın yol göstermesini bekleyerek durdu.

"Ne?"

"Öldürüldüğü gün beş yüz bin dolarlık bir kolye almış."

"Ne?"

"2 Kasım Pazartesi, öğleden hemen önce, Harry Winston'dan. Bir kolyenin bu kadar pahalı olabileceğini bile bilmiyordum ama görünüşe göre olabiliyormuş. Banka hesabınızı nerdeyse sıfırlamış. Niye böyle bir şey yapsın, Daniel?"

"Bilmiyorum."

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmış mıydı?"

"Ben..."

"Gördün mü? Bunu açıklamanın birçok yolu var ama hiçbiri iyi değil. Belki de korkmuştu ve bu parayı kaçmak için kullanmak istedi. Belki ikiniz boşanıyordunuz ve böyle yaparak kendini güvence altına alacağını düşündü. Ya da belki onu bir şekilde tehdit ederek kolyeyi almasına sen sebep oldun."

"Niye böyle–"

"Bilmiyorum." Adamı sıkıştırıyor, düşünmesine fırsat vermemeye çalışıyordu. "Ama aklımı kurcalayan sorulardan biri bu. Bir diğeri de, birinin avukatının evine girdiğini biliyor muydun?"

Bir sessizlik oldu, sonra Daniel sordu. "Ne demek istiyorsunuz?" Sesinde bir tuhaflık vardı, kelimelerini özenle seçiyormuş gibi bir his.

"Öyle. Ona silah doğrultmuş."

"O–o iyi mi?"

"İyi. Ama eve giren kim?"

"Nereden bileyim?"

"Seni soruyormuş."

Sessizlik.

"Hadi, Daniel. Bana yardım et. Kendine de yardım etmiş olacaksın. Kim bu adam?"

"Bilmiyorum."

Tabii. Waters kendini tuttu. Bunu olması gerektiği şekilde yapıyor olsalardı, bir sorgu odasında, ev sahibi olmanın avantajı ve Daniel'ın bileklerinde kelepçe izleriyle, bu an o an olurdu. Böyle bir çatlak gördünüz mü daha sert saldırmaya başlardınız.

O zaman onu buraya getir. "Seni buraya çağırmamın bir nedeni daha var, Daniel. Derin bir nefes aldı. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama cesedi teşhis etmen gerekiyor."

Bir yutkunma sesi. "Ben sanmıştım ki–"

"Laney'yi dün bulduk. Akıntı onu güneye sürükle..." Durdu. "Bunu duymak istiyor musun?"

"Evet."

"Karın emniyet kemeri takmıyormuş. Hava yastığındaki

kana ve ön camın kırılışına bakarsak ölümüne cam sebep olmuş. Gittiği hızı göz önüne alırsak ölümünün çabuk olduğunu söyleyebiliriz." Dosyayı açıp o bölgedeki gelgitin hızını ve yönünü gösteren haritayı buldu. "Boyuna bakılırsa arabadan on – on beş metre uzağa fırlamış olmalı, akıntıya bakarak da güney-güneybatıya gitmiş olması gerektiğini düşündük. Dün de bir balıkçı teknesinden telefon geldi. Ceset ağlarına tak..."

"Yeter," dedi güçlükle. "Anlatma."

"Üzgünüm, Daniel. Gerçekten."

"Tanrım, ben... Sanmıştım ki, belki..."

"Anlıyorum." Susup Hayes'in nefesini dinledi. Arka planda sesler vardı, müzik. Adam dışarıda bir yerlerdeydi, belki de ankesörlü bir telefondan arıyordu. "Bunu istediğim için üzgünüm, ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama onu morgda bekletme. Aranızda geçen ne olursa olsun, bunu hak etmiyor."

"Bunu ben yapmadım." Sesi yumuşaktı, titriyordu. Emin değilmiş de ikna edilmek istermiş gibi. "Yapamazdım. Biz birbirimizi seviyorduk."

"Biliyorum."

"Başka biri olmalı. Onu o kolyeyi almaya zorlayan biri."

Waters onaylarcasına başını salladı. "Mantıklı."

"Öyle mi?" Şüpheliydi.

"Elbette. Onun gibi bir ünlü, mükemmel bir hedeftir. Peşinde olacak birçok insan olabilir. Belki seni bile tehdit etmişlerdir, belki Laney de bunu yapmak zorunda hissetmiştir."

"Evet, bir dakika," – aklına bir şey geldi – "o adam! Avukatımı tehdit eden."

"Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi Waters. "Duyduğum anda."

"O halde niye onu aramıyorsunuz?"

"Kimi?"

"Ne demek kimi? O..."

"Biliyorum ama o kim? Elimizde ne bir parmak izi var ne de başka bir somut kanıt. Sadece Sophie'nin tarifi var ki o da yeterli değil. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Ben..."

"Ama sen yapabilirsin. Bana yardım et, karına yardım et. Çünkü sana karşı dürüst olacağım, kaçmaya devam ettiğin sürece sadece bir olasılıktan ibaret olan şeylerin peşinde koşamam."

"Dalga mı geçiyorsunuz benimle?"

"Bay Hayes..."

"Karım öldü, onu öldüren adam evlere giriyor, arkadaşlarıma silah doğrultuyor ve siz bana onu aramayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Kahretsin. "Öyle demiyorum. Sadece..."

"Evet anlıyorum. Bu işi kolay yoldan halletmek istiyorsunuz. Madem yüzde doksan şüpheli olan biri var, niye kalan onla uğraşasınız ki?"

"Alakası yok."

"Karımı ben öldürmedim. Buna inanmak zorundayım."

İnanmak zorundayım mı? Bu da ne demek? "O halde gel konuşalım, Daniel. Karına huzur ve adalet ver. Bunu yapan adamı birlikte yakalayalım."

Sessizlik uzadı. Artık bir karar verilmesi gerekiyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

Sonunda Hayes konuştu. "Biliyor musun, *Roger?* Hiç sanmıyorum."

Bir ses geldi ve telefon kapandı.

Waters telefonu sarsacak kadar şiddetle kapadı. Kahretsin. Bir an gerçekten Hayes'i buraya getirebileceğine inanmıştı. Hayes bir Hollywood çocuğuydu, kurduğu fantezilerde yaşamaya alışkın olan bir yazar, etrafındaki dünyanın hikayelerden oluştuğunu düşünen biri. Olayların kendi yorumladığı versiyonlarına inanmakta iyi gibi görünüyordu. Mücevherin fiyatını duyunca yaşadığı şaşkınlık, bazı cümleleri, tereddütleri... Daniel Hayes, kesinlikle bu saçma testi geçememişti.

Şimdi ne olacak?

Medyayı kullanabilirdi. Hayes'in durumunu 'şüpheli'den 'aranıyor'a çıkarabilir, fotoğrafını her yere dağıtabilir hatta silahlı ve tehlikeli olduğunu duyurabilirdi, sonuçta adamın ruhsatlı üç tane silahı vardı. Bu ilkel ve vahşi bir yöntemdi ama yine de saklanmasını zorlaştıracaktı.

Telefonu çaldı ve açtı. "Büyük Suçlar, Waters?"

"Ben Los Angeles Emniyeti'nden Dedektif Nancy Palmisano. Dedektif Waters'la mı görüşüyorum?"

"Evet."

"Şu televizyon yıldızının davasına siz mi bakıyorsunuz? Hani kocası aranan?"

"Laney Thayer ve Daniel Hayes, evet. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir saniye." Parmak izlerini soran başka bir ses duyuldu ve Palmisano, *evet, pencerelerin dışını da kontrol edin* dedikten sonra döndü. "Affedersiniz, bir olay yerindeyim de. Stüdyo Şehri'nde bir binaya giren bir saldırgan, güvenlik görevlisini öldürmüş."

"Pekala..."

"Sizi aradım, çünkü tahmin edin cesedi bulduğumuz oda kime ait?"

11

Uğrunda yaşayacağı bir şey vardı.

Daniel bir çatal dolusu yumurtayı alıp kendini otomatiğe almış gibi çiğnedi. Denny's'in penceresinden Sepulveda'ya doğru bakınca *Die Today* adında bir filmin afişini gördü. silahını Daniel'a doğrultmuş asık suratlı zenci bir adam vardı. Adamın adı Too G. idi. Anne ve Baba G. gurur duyuyor olmalılardı.

"Biraz daha kahve alır mıydınız?"

Başını sallayıp fincanını uzattı.

"Buradan titreyerek çıkacaksınız."

"Ne?"

"Çok kahve içtiniz diyorum." Garson kız, güzel bir gülüşe sahip bir Latin'di. Daniel tekrar başını salladı ve kız gitti.

Başta dedektife kızmıştı, pislik herif onunla oynuyordu. Onu bir aptal gibi tuzağa düşürmeye çalışmıştı, sanki Daniel oraya adım attığı an hiçbir şansı kalmayacağını bilmiyormuş gibi. Ama adamın, konuşmayı kendisinin yönlendirdiğini düşünmesine izin verip bilgi almaya bakmıştı.

Yine de Laney hakkında bir şey duymayı beklemiyordu. Güzel sevgilisinin Pasifik'in soğuk sularında sürüklendiğini, koyu renk saçlarının deniz yosunu gibi dalgalandığını, vücudunun yuvarlandığını– *dur*.

Ama şimdi, uğrunda yaşayacağı bir şey vardı. Biri karısını öldürmüştü.

Hâlâ çözemediği çok fazla şey vardı ama polisin araştırmayı doğru düzgün yapmadığından emindi – konuştuğu polis bunu açıkça söylemek dışında her şeyi yapmıştı. Daniel'ın suçlu olduğundan o kadar eminlerdi ki diğer her şeyi gözden kaçırıyorlardı. Daniel bu konuda bir şeyler yapabilirdi.

Garson hesabı uzatıp "Yine bekleriz," dedi ve gitti. Daniel kahvesini yudumlayıp pastırmasını bitirdi, yeni aldığı telefonu – bir benzin istasyonundan aldığı ön ödemeli telefonu – alıp tuvalete gitti. Yüzüne soğuk su çarptı, saçını elleriyle düzeltti ve peçetelerle koltuk altlarını sildi. Sonra Los Angeles'ın her zamanki gibi güneşe boğulmuş pırıl pırıl havasına doğru yürüdü. BMW'yi açıp bindi.

Bir kadın öldürülüyorsa, yüzde doksan ihtimalle kocası da işin içindedir.

Pekala, ya kalan yüzde on? O zaman ne oluyor?

Yazar olarak düşün. İnsanlar neden öldürür?

Aşk ve para. Laney'nin aldığı kolyeye bakılırsa, para da bir şekilde işin içindeydi. Ama bunun pek yardımı olmadı, en azından bir şeyler hatırlamaya başlayana kadar da olacak gibi durmuyordu.

O halde geriye aşk kalıyordu. Ve Daniel'ın bu konuda bir fikri vardı.

Arabayı çalıştırıp kuzeye doğru ilerledi. Yine içgüdüsel olarak hangi yollar birbiriyle bağlantılı, hangileri daha açık biliyordu. Geçtiği yerlerin bazıları tanıdık geldi; bir zamanlar takılmış olabileceği bir bar, manzarasını nerdeyse hatırladığı, terası olan bir kafe. Anılarının, bilinçaltının onu ken-

dinden korumak için oluşturduğu duvarlara yaptığı baskıyı nerdeyse hissedebiliyordu. Belki duvarlar kendiliğinden kalkacak, belki de bunun için mutlaka bir şeyler öğrenmesi gerekecekti. Belki, bunu yapan kişiyi bulması gerekiyordu.

Bir sürü 'belki'. Ama şimdilik böyle olmak zorundaydı. Olaylara tepki veren taraf olmaktan bıkmıştı, artık olayın kendisi olmak istiyordu.

Sonra köşeyi döndü ve ona bakan Laney'yle karşılaştı.

Stüdyonun duvarı on metre yüksekliğinde olsa da arkadaki devasa sahneleri gizleyemiyordu. Ama FOX'un önemli yapımlarını göstermeye yetmişti: *American Idol, The Simpsons...* ve *Candy Girls*. Laney'nin fotoğrafı "kız kardeşleriyle" birlikteydi. Kızıl olan masumca gülümsüyor, sarışın olan bir entrika çevirecekmiş gibi ve baştan çıkarıcı görünüyor, Laney'yse her zamanki Emily Sweet Tarzı hareketiyle başını eğmiş gülümsüyordu.

Daniel ölen karısına baktı. Hayatın bundan daha gerçek dışı göründüğü bir an olabilir miydi?

Tabii ki hayır. Daniel izlerken, eski bir Tercel kullanan uzay giysili bir adam, güvenliğe bir şey uzattı ve açılan kapıdan geçti. Güvenlik görevlisi kaşlarını düzeltti ve elini beline koyarak kabinine doğru yürüdü.

Daniel ağzından nefes alarak yolu izliyordu. Arabalar, güvenliğin yanında durarak gelip gidiyorlardı. Önceki gece okuduğu satırları düşündü, o iğrenç şeyleri.

"Laney nin yüreği de kendi kadar güzeldi. Herkes ona hayrandı, bense ona bayılırdım."

Robert Cameron. Laney'nin taş gibi olan partneri. Perez Hilton saçmalığına göre Laney'yle bir ilişkisi olan, *People* dergisinde bir gece kulübünde Laney'yle, şu seksi La-

tin danslarından birini yaparken çekilmiş fotoğrafları olan adam.

Karısının böyle bir şey yaptığına inanmak istemiyordu. Ama suçlu, yüzde doksan ihtimalle kocaysa, belki yüzde on ihtimalle de sevgilisiydi. Polislerin ilgisini çekmesi gereken apaçık bir şeydi bu ama Daniel'ı suçlamakla meşgul olduklarından hiç oralı olmamışlardı.

"Laney'nin yüreği de kendi kadar güzeldi. Herkes ona hayrandı, bense ona bayılırdım."

"Hiç şüphem yok," dedi Daniel ve ışık değişince uzaklaştı. Dikiz aynasından karısının gözlerini görebiliyordu.

Ama Cameron'a nasıl ulaşmalı? Adamın adresi de telefonu da muhtemelen gizli tutuluyordu. Stüdyoya girip onun çıkmasını da bekleyemezdi. Hem güvenlik fark ederdi hem de içerisi *çok büyüktü*, kim bilir kaç ayrı giriş vardı. Cameron'ın kullandığı arabayı da bilmiyordu. Ee. Yıldız Haritası'na mı bakmalı?

Kimliğini açık etme riskini alamazdı. Pekala, öyleyse başka biri olmalıydı. Seçmelere gelmiş gibi davranabilirdi, stüdyoların daima figüranlara ihtiyacı oluyordu. Ama bu muhtemelen çok uzun sürerdi. Ayrıca oradaki herkesi buna ikna etmesi, gerekecekti, sonuçta kimse yazar olma heveslisi birinin, elinde senaryoyla Al Pacino'nun peşinde gezmesini istemezdi.

Hayır, güvenle geçebileceği mantıklı bir sebebi olmalıydı. Stüdyolara kim girip çıkar? Burada çalışmadığı halde kim dikkat çekmez? Kimin içeri girmesine izin verdikleri halde kim olduğuna fazla dikkat etmezler?

Buldum.

Daniel arabayı çalıştırdı.

Üniforma satan dükkan şehir merkezinin güneyindeydi, dışarıdan bakınca boş duvarları ve yükleme alanlarıyla bir depoyu andırıyordu. I-10 yolunun altında kalan bölgede trafik yoğun, hava egzoz dumanıyla doluydu.

Mağaza, alanın çok küçük bir bölümüne kurulmuş olsa da insanın gözünü korkutacak kadar doluydu. Askılar, raflar dolusu kıyafet. Daniel bu kadarını beklemiyordu. Polisler de o kıyafetleri bir yerden alıyor sonuçta diye düşünmüştü, ya da itfaiyeciler, aşçılar, hizmetçiler...

Planını değiştirmeyi düşünerek bir polis üniformasına yöneldi, kıyafetin bazı detayları eksikti elbette. Rütbeleri ve fark edilmeyi kolaylaştıran fosforlu şeritleri yoktu. Ama kim bunlara dikkat eder ki?

Hayır. İnsanlar polis memurlarına bakarlar. Oysa o görünmez olmak istiyordu.

Arka taraftaki bölümde parlak gri bir pantolon buldu. Son derece demode bir kesime sahip parlak mavi dikey çizgileri olan polyesterden yapılmış bir şeydi. Ve berbattı. Daniel pantolonu hemen aldı.

Sonra kısa kollu bir polo buldu. Baklava desenli, kağıt havlu gibi bir kumaştan yapılmış, yakasında ve kollarında mavi çizgiler olan parlak sarı bir tişört. Mükemmel. Ödemeyi yaptıktan sonra çıktı alabileceği bir yer aramaya başladı.

Zamanlama her şeydi.

Saat on bir olmadan ihtiyacı olan her şeyi almıştı, o yüzden Coffee Beanery'de bir masaya oturup vurulma sahnesinin üstünden geçen bir aktörle bir Robert Ludlum romanı okuyup latte içen şık bir hanımın arasında bir saat kadar oyalandı. Daniel vaktini bilgisayarının şifresini bulmaya çalışarak geçirdi ama işe yaramadı.

Öğlene yakın stüdyonun kapısına gitti. Öğle yemeği vakti olduğu için arabaların biri girip biri çıkıyordu. Güvenliğe ulaşması birkaç dakikasını aldı.

Gözlüğünü çıkarmadan camı indirdi. "Merhaba, dostum. Bir teslimatım var," diyerek durup yanındaki koltuktan not defterini aldı, "Robert Cameron adına."

"İsim?"

"Cameron, C-A-M–"

"Hayır, sizin adınız."

"Ah, benim adım Jay Dobry. Ama kayıt Arrow Couriers adına olmalı." Sarı tişörtündeki logoyu gösterdi. Çıktıyı alan çocuk iyi iş çıkarmıştı. İtalik yazdığı kelimelerin arkasına, hızlı gittiğini gösteren izler koymuştu.

Adam kendi not defterine göz gezdirip başını iki yana salladı.

"Listede göreme..."

"Evet, gönderi öne çekilmişti, arayıp biraz söylendiler de."

"Bir bakayım." Tekrar kabine girdi. Daniel sıkılmış görünerek radyoyla oynuyordu. Bir dakika kadar sonra adam geri döndü. "Hayır, Arrow adına hiçbir şey yok. Tekrar haber..."

"Bak arkadaşım, patronum beni arayıp bunun çok acil

olduğunu söyledi. Ben de hemen alıp" – üzerinde vitamin satan bir mağazanın amblemi olan bir poşet gösterdi – "öğle yemeğinden önce yetiştirmeye çalıştım. Bay Cameron'ın menajeri bunu almazsa işi kaybedebileceğini falan mı söylemiş işte öyle bir şeyler."

"O nedir?"

Daniel gülüp şişeyi poşetten çıkardı ve yüksek sesle okudu. "Kolombiya'nın And Dağları'ndan, doğal sarımsak ve papaya özlü probiyotik destek. Protein desteği sağlar, toksinlerin atılmasına yardımcı olur ve şişkinliği azaltır." Bakması için adama uzattı.

"Acelesi ne?"

"Nereden bileyim, ben sadece denileni yapıyorum."

Adam duraksayınca Daniel omuz silkti. "Patronumu arayabilirsin, o da menajeri arar ve olayı halledersiniz ama vaktinde geldiğimi kanıtlamak için burayı imzalamanı rica edeceğim. Adam Acele Posta Servisi ile gönderilsin diye ekstra ödeme yapmış, yani bir saat içinde teslim edilmesi gerekiyor ki" – arabasının saatine baktı – "şu an elli yedi dakika olmuş, yani istiyorsan teslim etme ama ben azar işitmek istemiyorum, anlarsın ya."

Bir korna sesi duyuldu, adam başını kaldırıp arkadaki Porsche'ye anlayışlı bir hareket yaptı ve bir iç çekip hapları tekrar Daniel'a uzattı. "Sahne on altı. Yerini biliyor musun?"

"Dostum, ben her gün buradayım."

"Pekala, bir dahaki sefere arayıp haber verdiklerinden emin ol, tamam mı?" İçerden mor bir otopark fişi alıp Daniel'a verdi. O da fişi bir kenara koyup gülümseyerek ilerledi. BMW'li bir kurye, acil diyet hapları getiriyor. Hollywood.

Alan, geniş sokaklardan ve işi bilen ellerden çıktığı belli olan dekor binaların olduğu kocaman sahnelerden oluşuyordu. Kolsuz tişörtler ve düşük belli bol pantolonlar giyen ekipler ışıkları ve kabloları taşırken takım elbiseli adamlar da golf arabalarıyla etrafta dolaşıyorlardı. Marilyn Monroe'nun bir adamın yanında gezindiği bir duvar resminin altında, az sonra üç yüz metre koşacak atlar gibi yan yana duran bir dolu beyaz karavan vardı. Geniş çimenlikleri, bir kilisesi, orta yerine bir çardak kondurulmuş olan bir parkı olan klasik Amerikan banliyölerine benzeyen alanın yanından geçti. Bir taraf, koşuşturup oynayan çocuklar görmeyi bekleyeceğiniz bir yerken diğer taraf Manhattan Projesi'nden fırlamış gibi duruyordu.

Yine kas hafızasıyla, birkaç dakika içinde sahneyi buldu. Üstündeki numarayı saymazsanız diğerlerinden bir farkı yoktu. Kocaman bir sokak. Arabayı park alanına çekip motoru durdurdu. Gölgelik alan öğle sıcağını biraz hafifletiyor, baş ağrısına iyi geliyordu.

İyi iş çıkardın, süpersin. Sırada ne var?

Motor bir tık sesi çıkardı, Daniel gözlerini ovuşturdu.

Tamam, şimdi arabadan inip Robert Cameron'a karınla yatıp yatmadığını ve onu öldürüp öldürmediğini sor.

Ya da karınla yatıp yatmadığını ve bunu öğrenince onu senin öldürüp öldürmediğini.

Her güzel aktrist gibi Laney'nin etrafında da bir sürü çekici adam vardı. Karizmatik, milyoner aktörler. Bazılarını öpmek zorunda bile kalmıştı, kahretsin ki *Candy Girls* izlerken Robert Cameron'la öpüştüğü bir sahneyi de görmüştü. Uzun süren çekimler, gazetecilerle birlikte çıkılan yolculuklar. Bir ilişki yaşamaları çok mümkün görünüyordu. Hollywood evlilikleri böyleydi işte, saman alevi gibi.

Üzerine bir umutsuzluk çöktü. Aldatılmış olmaktan değil – daha doğrusu sadece ondan değil – genel durumdan ötürü. Karısı onu aldatmış olsa da olmasa da şartlar değişmeyecek, Laney geri gelmeyecekti. Robert'la yatıyorduysa bu, adamın cinayet işlemek için bir sebebi olabileceği anlamına gelirdi. Belki. Böylece polisler Daniel'ın peşini bırakır, o da... Ne?

Hatırlamadığı evine mi dönecekti?

Eskiden karısının oynadığı diziyi yazmaya devam mı edecekti?

Hayatı şu an nasıldı? Daha yapacak ne vardı?

Amerika'nın bir ucundan diğerine yaptığı uzun yolculuk boyunca kendine yeni bir kimlik bulma oyunu oynamıştı. Kumarbaz bir itfaiyeci, futbol tutkunu eşcinsel bir sigorta pazarlamacısı, "Macarena"yı yazarak kazandığı paraları yiyen bir söz yazarı. Kıyafet giyer gibi bu kimliklerin her birine bürünmüş, üstüne olmayıp rahatsız eden, kesimi yanlış olan varsa onu bir kenara atıp yenisine geçmişti. Ama şimdi, bu seçeneklerin sınırsız olmadığı gerçeğiyle yüzleşiyordu. Sonuçta önceden ait olduğu bir kimlik vardı ve o kişi, hayatında iyi yada kötü yaptığı seçimlerle bir yerlere gelmişti. Ve beğense de beğenmese de, şu anda da o kişi olmaya yaklaşıyordu. Sonsuz sayıda alternatifin özgürlüğü değil, daha önce alınmış bir kararın, yürünmüş bir yolun, yaşanmış bir hayatın hakimiyeti vardı.

Ya bu durumu beğenmezse?

Öyleyse bunu düzelteceksin. Değişiklikler yapacaksın, mesela şu lanet yogaya başlayacaksın. Her neyse. Şimdilik plana sadık kal ve polisin yapmayacaklarını yap.

Arabadan inip merdivenleri çıktı. *Karını kimin öldürdüğünü bul.*

Stüdyoya gelmek riskliydi. Ama elinde bir not defteri taşıyan, gri bir pantolon ve parlak sarı bir tişört giymiş birine kimsenin dikkat etmeyeceğini çabucak fark etti. Yeni saçları ve bronz görüntüsünün de yardımı dokunmuştu elbette. Ama çoğu insan onu başka bir kastın elemanı sanmış ve şöyle bir bakıp geçmişti. Meşgulmüş gibi bir havaya bürünüp ilerledi. Onu iyi tanıyan birine rastlamazsa güvendeydi ama yine de elinden geldiği kadar görünmez olmaya çalıştı.

Bu kısımda her yer betonla ve binalarla kaplıydı, o sahte Amerika'nın mükemmel görünümlü çimleri yoktu. 16. Sahne'nin girişi belliydi ama Daniel bir güvenlik kontrolü daha olabileceğini düşündü. Yarı yolda uzun bir yükleme kapısı gördü, yarısı da boşaltım için ayrılmıştı. Daniel, sigara içen siyah giyinmiş bir kadına başıyla selam verdi ve kıyafet bölümünün arkasından dolaşıp yoldan ayrıldı...

...ve kendi bahçesine geldi.

Durdu.

Önündeki set bir evin dış cephesiydi. Sıradan bir evin değil ama. Kendi evinin. Malibu'daki evin.

Üç buçuk metre yüksekliğinde olan bu evin üzerindeki siyah bir boruya yerleştirilmiş olan bir düzine ışık, verandayı günbatımı rengine boyuyordu. Evi etrafındaki şeylerden çok daha gerçek gösteren bir aydınlık. Sahnenin inanılmaz yüksekliği, yerde duran kamera ray sistemi, etli sandviçler, protein barları ve vitaminli sularla dolu yemek masası, onların hakkında konuşan insanlar...

Laney ile birlikte Malibu'daki evi tuttukları gün, avukatın yanından doğruca sete gelip neşeyle yeni evlerinden bahsedip durmuşlardı. İkisinin de ilk evi, ne şans ki dizi için çekim yaptıkları yer olmuştu. Sanat yönetmeni Cindi, o evin

Candy Girls için muhteşem olduğuna karar vermişti. Venice yerine Malibu'daydı belki ama kim yolun başındaki oyuncuların Malibu'da yaşadığına inanırdı ki? O yüzden Daniel da işini yapıp olayları biraz değiştirerek yeniden yazmıştı. Parmaklarının klavyedeki birkaç hareketiyle evi güneye taşıyıp Sweet kardeşlerin yaşayacağı yere kondurmuştu. Ve şimdi iki yıl sonra, dizinin sağladığı kazançla evi satın alıyorlardı. Tuhaf bir zincir. Bir senarist ve bir zamanlar yeni yetme olan oyuncu eşi, kendi evlerini, adamın yazıp kadının oynadığı dizinin parasıyla alıyor. Üstelik dizinin çekildiği evi...

Daniel başını salladı. Hatıralar, o an gözünün önünde gerçekleşiyormuşçasına netti. Yalnız olmayı ve oturup evinin duvarlarına bakmayı ve arkasını görebilmeyi diledi. Ama yalnız değildi ve setin öbür ucundaki bir çalışanın onu tanıması an meselesiydi.

Elindeki not defterini yüzünü kapatacak bir açıyla kaldırıp yazıları okumaya çalışıyormuş gibi yaptı. Defterin üzerinden de evin etrafındaki insanları gözetliyordu. Muhtemelen hepsi tanıdığı insanlardı ama hiçbiri oyunculardan değildi. Demek ki bir sahneyi hazırlayan set çalışanlarıydılar.

Geri dönüp geldiği yoldan sahnenin sonuna, birkaç karavanın park edilmiş olduğu alana kadar ilerledi. Üçüncüsünün üzerinde ROBERT CAMERON yazıyordu. Bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı çaldı. "Arrow Kurye. Paketiniz var."

"Girebilirsiniz".

Arkasına bir göz atıp – kimse yoktu – kapıyı açtı ve içeri girdi. Mekan güzel düzenlenmişti: Deri kanepeler, viski ve

bardakların bulunduğu bir bar, köşede bir kondisyon aleti. Robert Cameron önünde senaryo ile masada oturuyordu. Köşeli bir çenesi ve koyu renk saçları vardı, pahalı bir kot pantolon ve ince, kaşmir bir kazak giymişti. "İmza atmam..." Göz göze gelince sustu. *"Daniel?"*

Daniel kapıyı arkasından kapattı ve odayı, adamı inceledi. Adam gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı, orantılı yüz hatları, hafif bir sakal, rengini hemen fark edeceğiniz gözler. Daniel onun Laney'yi öptüğünü hayal etti; karısı parmak uçlarında yükselip adamın kaslı vücuduna yapışıyor... Düşüncesi bile berbattı.

"Tanrım." Adamın yüzünde anlaşılması güç bir ifade belirdi. Şaşkınlık? Suçluluk? Korku? Söylemek zordu. Her oyuncunun oynamayı öğrendiği ilk karakter kendisidir. O ifadenin yerini hemen bir sırıtma aldı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Nerelerdeydin? Herkes seni arıyor."

"Biraz karışık bir durum," dedi Daniel.

"Eminim." Robert kalkıp Daniel'ı süzdü. "Niye böyle giyindin?"

"Şey, ben..." Üzerindeki kurye kıyafetine baktı ve gülümsemeye çalışarak, "Bunun için üzgünüm," dedi. "Seninle konuşmam gerekiyordu ama kimsenin beni görmesini istemedim."

"Arayabilirdin. Tanrım, kazadan beri herkes, yani..."

"Benim o işle hiçbir ilgim yok."

"*Tabii ki* yok."

Daniel biraz gevşedi. Bunu başka birinden duymak çok iyi gelmişti.

"Tam da yemek söylemek üzereydim. Masasına doğru yürüdü. Sana da bir şeyler söyleyeyim, sen de o arada her şeyi anlatırsın. Suşiye ne dersin?"

"Hmm. Olur." Ne yapacağını bilemez halde etrafına bakındı. Adam ahizeyi kaldırıp numaraları çevirmeye başladı, parmakları titriyordu. Daniel onu hep yumruklarını sıkmış üstüne yürürken ya da korkmuş halde, gözlerinde bir suçlulukla ona bakarken hayal etmişti. Aklına gelecek en son şey böylesine cana yakın bir karşılama ve öğlen yemeği...

Daniel uzanıp telefonun tuşuna basarak aramayı sonlandırırken bir sandalyeye çarptı. Robert başını çevirip ona baktı, dostluk maskesini indirmişti.

"Güvenliği mi arıyordun?"

"Ben... Tabii ki hayır." Sözleri hiç inandırıcı gelmiyordu. "Sadece yemek..."

"Sen beni oyalarken onların da gelip beni bulacağını düşündün."

Adam yavaşça ahizeyi yerine bıraktı.

"Ne istiyorsun?"

"Laney ile aranızda olanları duymak istiyorum."

"Sen neden..."

"Gazetelere ona bayıldığını söyleyip duruyorsun, bana da söyle." Adamın açığa çıkıp cinayeti kabul etmeyeceğini biliyordu. Ama Daniel bir polis değildi, adamın itirafını istemiyordu. Sadece bir anlık dalgınlıkla ağzından bir şey kaçırmasını, aralarındaki ilişkiyi doğrulayacak tek bir ipucu yakalamayı bekliyordu. En iyi seçeneği blöf yapmaktı. "Karımı ne kadar sevdiğini duymak istiyorum."

Robert şaşkın görünüyordu. "O benim en iyi arkadaşımdı."

Tabii. "Rol arkadaşın."

"Evet."

"Uzun saatler. Berbat çekim süreleri, birlikte geçen onca

zaman. Vakit geçirmene yardımcı olacak bir arkadaşın olması güzel bir duygu olsa gerek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aranızdakileri bilmek istiyorum." *Bir göz kırpma, çok ufak bir korkma belirtisi. Gözüm üstünde.* "Laney ölmeden önce bana anlattı."

"Neyi anlattı?"

"İlişkinizi."

"İlişkimizi?"

"Sen ve o." Adamın gözlerine bakıp bir duraksama, bir kaçış görmeyi bekledi.

Beklemediği tek şey, Robert Cameron'ın bir kahkaha patlatmasıydı. "Ne kadar içtin sen bugün?"

"Bana yalan söylemeye kalkma, seni..."

"Dalga mı geçiyorsun?" Başını salladı. "Pislik bir herif olduğunu biliyordum ama bu kadarını düşünmemiştim."

"Neyi düşünmedin, *Bob*?"

"Cinsel tercihin yalnızca karşı taraftan yana kullanılması gerektiğini düşünen dar kafalılardan olduğunu. Ciddiyim. Kasabalısın, tamam, ama bu senin için bile fazla."

"Sen ne–ne?"

Robert bir iç çekip masasındaki çerçeveyi aldı ve Daniel'a uzattı. "Alan'ı hatırlıyor musun?" Adam fotoğrafta sarışın, sörfçü saçlı bir adamla birlikteydi ve sarışının eli Robert'ın beline dolanmış kalçasına dokunuyordu.

Daniel yüzünün kızardığını hissetti. "Yani sen..."

"Of, Tanrı aşkına. Bu bir cumartesi gecesi çıkıp deneyebileceğin bir şey değil. Arada bir cinsel hayatımı renklendirmek için internette erkek erkeğe porno aramıyorum ben. Yalnızca karısı etrafta yokken gay olanlardan da değilim."

Robert fotoğrafı alıp yerine koymadan önce bir kez daha baktı ona. "Evet, karına bayılırdım. Laney eğlenceli, zeki ve seni aşan bir kadındı. Ama *elbette ki* onunla yatmıyordum, seni homofobik."

Bunun Daniel'ı rahatlatmış olması gerekiyordu, bir açıdan rahatlatmıştı da. Egosunun incinmesinden çok karısının mutsuz olduğuna inanmaktan korkmuştu. Onu sıktığına, kırdığına ya da o uçurumdan düşürdüğüne. Evlerinde gördüğü hayatın bir yalan olduğuna. Az da olsa inanmamak için bir sebebi vardı, zaten olmasa işi biterdi.

Bu yüzden Robert'la yatmadıklarına sevinmişti ama şimdi yine aynı sorunla karşı karşıyaydı: Ne yapacağını bilememek. Laney'nin ölümünden Robert Cameron'ın sorumlu olabileceği ihtimali ortaya çıktığından beri, bir amacı, kendi masumiyetine inanmak için bir sebebi vardı ama şimdi hepsi gitmişti.

"Özür dilerim, bununla hiç alakası yok gerçekten. Ben sadece..." Cümlesinin sonunu getiremedi.

"Gay olduğumu biliyorsun. Laney'ye gay dostu olduğu için sürekli sataşırdın. Şimdi de bu rahatsız edici gerçeği unutup işleri kolaylaştıracak bir senaryo yazmayı planladın, öyle mi? Karın öldü, o yüzden seni aldatıyor olmalıydı ki ölümüne katlanmak daha kolay olsun, öyle mi?" Başını salladı. "Üzgünüm Daniel, gerçekten çok üzgünüm ama bu olaya üzülen tek insan sen değilsin. Laney'yi ben de seviyordum ve sadece kendini daha iyi hissedebilmek için onun hatırasını lekelemene izin vermeyeceğim."

"Bak, benim derdim bu değil. Ben gerçekten hatırlamıyorum. Yani biliyorum bunu anlatmak güç, ama ben... ben..." Daniel o kelimeleri söyleyemediğini fark etti.

Robert'a hafıza kaybından bahsetmek istemiyordu. Sorun olmazdı belki ama şu anda sahip olduğu tek sır buydu ve bundan vazgeçmeyecekti. Ayrıca işin içinde biraz da utanç vardı. Kim olduğunu bilmemekten ve dar kafalı bir homofobik gibi tuhaf bir hikaye yazmaktan duyduğu utanç. "Boş ver."

Robert homurdandı. "İşte."

"Ne?"

"Bana bir şey söyleyecektin değil mi? Sonra da vazgeçip kendine saklamaya karar verdin, tipik Daniel."

Utanç ve kafa karışıklığı içinde dönüp dururken aktörün bu sözleri, onları başka bir şeye çevirmişti. Öfkenin başlangıcı olan bir kıvılcıma. Ama bu utançtan daha iyiydi. "Efendim?"

"Duydun işte."

"Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki?" *Pislik herif, ne yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin yok.*

Robert neşeyle güldü. "Çok şey."

"Hadi ya? Ne mesela?"

"Hayır Daniel, buna gerek olduğunu sanmıyorum. Doğrulup saçlarını düzeltti. Şimdi, yapmam gereken işler var. Neden şimdi gitmiyorsun?"

"Hayır, söyleyeceğin şeyi duymalıyım."

Robert bir nefes aldı. "Bundan emin misin?"

"Evet."

"Pekala. Laney öldüğüne göre bizim de iyi geçiniyormuş gibi davranmamıza gerek kalmadı değil mi? Madem gerçeği istiyorsun, işte sana gerçek. Sende ne bulduğunu hiçbir zaman anlamadım."

Daniel gülümsedi, açık verebileceğine dair ufak bir işaretti bu. "Devam et."

"Yeterince iyi bir adamsın ama gerçekte kimsin? Vasat bir yazar, ki bütün şehir böyleleriyle dolu. Ne yetenekli ne zeki ne cesur. Çan eğrisinin tam ortasındasın sen."

Daniel onu şöyle bir süzdü. "Eh, elbette bir *Candy Girls* yıldızı değilim."

"Ve ona yaptıkların," diye devam etti Robert. "Ulusal televizyonda ilişkinizin sorunlarını bıçak altına yatırman. Laney, Laney'yi canlandıran Emily'yi canlandırıyordu, sen de kuklacısıydın. Bunların özel şeyler olduğu, onun bunların göz önünde olmasını istemediği kimin umrunda, bu sanat ya! İçki içişin, koyduğun mesafeler. Hepsi."

İçindeki kıvılcım bir aleve dönüşmüştü. "Saçmalık."

"Ah elbette bir zamanlar birbirinize aşıktınız. Uzun bir zaman önce, Laney bana, hayatının evlendiğiniz gün başladığını söylemişti. Ama ben ne düşünüyorum biliyor musun? Seni gözünde çok büyütmüş."

Daniel'ın elleri yumruk haline gelmiş, tırnakları avucuna batmaya başlamıştı. Cevap vermedi, konuşacak kadar güvenemiyordu kendine. *Bu doğru değil. Bunların hiçbiri doğru değil. Sen onu seviyordun, o da seni. O öldü diye sen de kendini öldürmek istedin, Tanrı aşkına.*

"Bence benim sende gördüğüm şeyler onu da zamanla bıktırdı," dedi Robert. "Seni korkutan da bu oldu bence. Tüm o kavgaların sebebinin de bu olduğunu düşünüyorum."

"Ne kavgası?"

"Elbette, bir kez daha tadını çıkar. Tüm o bağırıp çağırmaları, biri onu o uçurumdan aşağı düşürmeden önceki koca bir haftayı sil kafandan."

Bu adam seni hiçbir zaman sevmedi, kendi ağzıyla söyledi işte. O yüzden onun anlattıklarına güvenemezsin. Laney ve sen birbirinizi seviyordunuz.

"Tanrım, onu sen öldürdün değil mi?" Robert kısık bir sesle soruyordu. "Buna inanmak zor ama sen yaptın değil mi?"

"Hayır." *Ben öyle bir adam değilim. O beni seviyordu. Buna inanmasam o plaja da gitmezdim. O beni seviyordu.*

"Onu sen öldürdün. Laney seni artık sevmiyordu, sen de..."

Daniel öne atılıp adamın mükemmel burnuna bir yumruk attı. Eli ve bileği inanılmaz acımış olsa da bununla sonra ilgilenebilirdi, bir yumruk da midesine indirdi. Robert'ın gözleri şaşkınlıktan ve acıdan kocaman olmuştu, güçlükle duvara tutundu. Daniel kolu arkasında, adamın peşinden gitti, o film yıldızı gözlerinin ta içine bakıyordu...

... ve adamın dehşet içinde olduğunu gördü.

Bir anda Daniel'ın içindeki öfke, yerini korkunç bir hisse bıraktı. Ne yapmıştı böyle? Geri çekildi. Oda dönüyordu sanki. Bu hiddet neyin nesiydi? Ve ne-nerdeyse... Masanın üzerine vurup çerçeveyi düşürdü.

"Ben-Robert, ben..." Alnını ovuşturdu, nabzını hissedebiliyordu. Düşün. Düşünmek zorundaydı. "Üzgünüm, çok üzgünüm."

Adam titreyen eliyle burnundaki kanı sildi. "Burnumu kırdın." O hakimiyet kurar gibi olan ses tonu, yerini birden Daniel'ın utanmasına sebep olacak bir ürkekliğe bırakmıştı.

Çık buradan. Bu sen değilsin. Kaçman gerekiyor.

Kapıya baktı. Şimdi çıkarsa, adam bütün güvenliği peşine takacaktı. Onu izleyen güvenlik, yolda olan polisler.

Odaya göz gezdirirken midesindeki o berbat his de giderek büyüyordu. Gözleri telefona takıldı, önce fişi çekti, son-

ra da duvarlardaki kabloyu söktü. İki buçuk metre uzunluğunda bir kabloydu bu. Robert'a doğru yürüdü, adam onun yaklaşmasından ürkmüştü, hemen yumruklarını kaldırıp uzaklaşmaya çalıştı.

"Git buradan, Daniel."

"Seni bağlamam lazım."

"*Çık* buradan!"

"Üzgünüm. Ben yapamam, yani söylediğin şeyler, yapamam." Bir nefes aldı. "Dürüstçe söyleyebilirim ki hayatımda hiçbir şey için, sana vurduğumda olduğu kadar kötü hissetmedim. Ama yine de seni bağlamam lazım."

"Hayır–"

Daniel adamın kolunu tutup çekmeye çalıştı ama çabası boşa gitti. Robert ondan çok daha güçlüydü, Daniel adil bir dövüşte bir şansı olur muydu diye merak etti. "Bak, mecbur kalmazsam sana bir daha vurmayacağım. Ama şu an seni bağlamak zorundayım, o yüzden ellerini *uzat*."

Bir an için Robert karşı koyacakmış gibi göründü ama sonra bileklerini birbirine yapıştırıp kollarını uzattı. Daniel kabloyu birkaç kez doladıktan sonra aşağı sarkıtıp masanın ayağına bağladı ve birkaç düğüm attı. Çok dayanmasalar da işini göreceklerdi.

"Ben." Derin bir nefes aldı. "Ben gerçekten üzgünüm Robert. Ben..." Açıklama yapmanın ne faydası olacaktı ki? Yaptıklarını geri alamazdı, Daniel kapıya doğru ilerleyip açtı, sonra arkasına dönüp bir kez daha özür diledi.

Dışarıda mükemmel bir hava vardı ama Daniel, kalabalık alanda koşturup duran insanlar ve parlak gökyüzünün yerine Robert Cameron'ın gözlerini görüyordu ve Daniel yaklaşırken nasıl baktıklarını. O paniği, bir hayvanın avcı

yaklaşırken yaşadığı korkuyu görüyordu. Daniel olabildiğince hızlı bir şekilde otoparka doğru yürüdü.

Bir yandan düşünüyordu, *sebep yumruklarım değildi. Benden onu döveceğim için korkmadı.*

Korktu çünkü bir katil olduğumu düşünüyor.

Ve gözünü karartan o öfkeyi düşününce Daniel bunun gerçekten de doğru olup olamayacağını düşündü.

12

Bir avukata göre Sophie Zeigler'ın polisle olan tecrübesi son derece azdı. O bir temsilciydi, bir anlaşma uzmanı, bir sözcü, yorum yok diyen taraf. Kiralık bir dolma kalem. Müvekkilleri tutuklanınca – alkollü araç kullanmaktan, gece kulübünde olaya karışmaktan, uyuşturucudan – ellerinden tutar ve onları bir ceza avukatına yönlendirirdi.

Ama son iki haftada polis hakkında inanılmaz derecede fazla şey öğrenmişti. Özellikle de onu her gün arayıp aynı şeyleri soran Dedektif Roger Waters hakkında. "Daniel nerede? Neden kaçtı? Suçlamaların ciddiyetini anlıyor mu? Sen anlıyor musun?" diye soruyordu. *Biliyorum*, demişti adam omuz silkerek, *istersen bir David Gilmour şakası yapabilirsin.*

Sophie onu korumak için bir duvar örmüş olsa da çatlakları görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu. Daniel'ın yaptığı en kötü şey ortadan kaybolmaktı ve şu telefon görüşmesi. Yola koyulmadan önce arayıp açıklayamayacağı bir şey yüzünden dilediği özür ve o suçluluk duygusu. Belki yüzüncü kez, *kafası karışıktı* diye düşündü. *Sarhoştu, acı çekiyordu ve kafası karışıktı.*

Bir de hepsinden kötüsü, evine giren şu adam vardı. Daniel hakkında sorular sorup sürekli gülümseyen, işkence

etmekten bahsederken bile bir süpermarket çalışanı kadar nazik ve sıradan görünen şu adam.

Artık tüm bunlar biraz fazla geliyordu ve Waters da belki bunu fark ederek o sabah bir sürpriz yapmış ve ofisine gelmişti. Kısa boylu, derin bakışlı, saçları dökülmeye başlamış, omuzlarındaki vatkalar sayesinde oldukça köşeli görünen bir adam. Silahının dikkat çektiğini görünce belinden çıkarmış ve ona filmleri sevip sevmediğini sormuştu. Sophie, yüz ifadesini korumaya çalışıyordu. "Günaydın, dedektif."

"Günaydın, Bayan Zeigler." Tokalaşmaları son derece profesyonelce olmuştu. "Olanları duydum ve iyi misiniz diye bakmak istedim."

"İyiyim."

"Korkmuş olmalısınız."

Gerçekten mi? Olaydan sonra gelen polisler oldukça kibardı. Onu dinleyip notlar almış ve fenerleriyle etrafı kontrol edip kilitlere bakmışlardı ama adamı yakalayamayacakları yüzlerinden belliydi. İşlemler bir saat kadar sürmüş. sonra polisler kapıya ekstra devriye aracı bırakacaklarına söz vererek ve hâlâ korkuyorsa bir köpek almasını öneren ayrılmışlardı. "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Bana adamı anlatabilir misiniz biraz?"

"Zaten anlattım..."

"Ama Los Angeles Emniyeti'ne. Bense şerifin departmanındayım. Bazen iletişim o kadar da güçlü olamıyor biz ahmaklar arasında, bilirsiniz." Gülümsedi. "İtiraf etmek gerekirse iki taraf da biraz ukala."

Kadın onun bu çabasını karşılıksız bıraktı. "Bunun sizin vazifeniz olduğunu zannetmiyorum, haksız mıyım?"

"Hayır, hanımefendi ama davetsiz misafiriniz, Daniel Hayes hakkında sorular sormuş."

Sophie arkasına yaslanıp adamı inceledi. Bu işlerle ilgisi olmadığı halde ofisine gelen insanlar, gizliden gizliye etrafı süzme eğiliminde olurlardı. Deri kanepeye, Phil Hoffman ve Parker Posey'nin onun için imzaladığı *Accelerant* afişine, Bobby de Niro onu öperken çekilen fotoğrafa bakarlardı ve siz de bir yerlerde Oz dünyalarına açılan bir kapı olup olmadığını merak ettiklerini görebilirdiniz. İşin içinde olmayanlar, film çekmekle film izlemenin aynı şey olmadığını fark edemiyordu, yüz dakikalık bir film için üç yıl uğraşıldığını, sıkıcı yapımcılık işlerini falan göremiyorlardı.

Ama Waters, bunları önemsemiyor gibiydi. Filmlerden çok kitapları seviyordu belki de. Ofise öylesine bir göz gezdirmiş, o andan sonra da gözlerini Sophie'ninkilerden ayırmamıştı.

"Daha önce de söylediğim gibi Daniel Hayes'in nerede olduğunu bilmiyorum, onunla bir bağlantım da yok..."

"Biliyorum." Dedektif ellerini birleştirdi. "Benim merak ettiğim, bu adamın Laney'nin başına gelenlerle bir ilgisinin olup olmadığı."

Sophie adamın gözlerine baksa da aklından geçeni okuyamadı. Diyafonun tuşuna bastı ve "Mark, bana bir kahve getirebilir misin?" dedi, Waters'a teklif etmediği açıktı ve adamın gözlerindeki minik bir kıvılcım bunu fark ettiğini söylerken geri kalan her şey de umursamadığını gösteriyordu. Ortalama bir boyu ve sıkı bir vücudu vardı. Bol bir pantolon ve siyah...

"Raporu okudum. Demek istediğim, nasıl görünüyordu?"

Durakladı. "Sakin."

"Sakin?"

"Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Sanki bu onun için sıradan bir olaymış gibi."

"Siz banyodayken mi geldi?"

Sophie kollarını kavuşturdu. "Tam duştan çıkmak üzereydim ki orada dikildiğini gördüm."

"Evinizin anahtarı başka kimsede var mı? Ya da alarmınızın şifresi?"

"Temizlikçimde, birkaç arkadaşımda ve görüştüğüm adamda."

"Onlardan biri..."

"Hayır."

"Size neler söylediğini hatırlıyor musunuz? Tam olarak?"

Bana bir iyilik yap ve çığlık atma, tamam mı kardeşim?

"Bana Daniel'ı sordu, nerede olduğunu. Beni tehdit etti, bunu yapmaktan hoşlanmasa da canımı yakacağını söyledi. Sesi robot gibiydi."

"Maine'den bahsetti mi hiç?"

Kadın kendini durduramadan bir an donup kaldı, Waters'a bakınca da bunun hemen fark edildiğini anladı. *Dikkatsizsin, tatlım. Çok dikkatsizsin.* Blöf yapmanın anlamı yoktu. "Daniel'ın neden Maine'de olduğunu sordu. Orada tanıdığı kimsenin olup olmadığını."

"Ve siz de?"

"Ben de onun Maine'de olduğunu bile bilmediğimi söyledim."

Waters başını sallayarak onayladı. "Ben biliyordum."

Bu kez tepkisini kontrol etmeyi başardı. "Öyle mi?"

"Cherryfield adında bir yerde. Kuzeyde küçük bir yer."

"Anlıyorum." Zihni hızla çalışıyordu, düşünülecek çok şey vardı. Daniel'ın birinci sınıf bir ceza avukatına ihtiyacı olacağı kesindi bir kere. Medya onu, ortadan kaybolduğu için çoktan çarmıha germişti, şimdi yakalandığına göre de her şey yeniden başlayacaktı. Tanrım, yılın davası olacaktı bu, içinde gereken her şey vardı: seks, şiddet, para, ün. "Ne zaman buraya geri getirilecek?"

"Getirilmeyecek."

"Ama o..."

"Daniel tutuklanmadı, Bayan Zeigler."

"Efendim?"

"Bir telekste onu gören bir memur, arabasını tespit edince onu yakalamaya çalışmış."

Çalışmış? Bu da ne demek şimdi?

"Müvekkiliniz ne yapmış biliyor musunuz?" Waters masasına eğilmiş ona bakıyordu. "Memura saldırmış, sonra da BMW'siyle bir otel tabelasına çarpıp adamı amansız bir kovalamacanın içine çekmiş. Saatte yüz elli kilometreden yüksek bir hızla." Waters durup kadının söylenenleri algılamasına izin verdi. "Memur ona ateş etmiş."

Kapı şöyle bir çalındı ve asistanı Mark, elinde bir kahveyle kafasını uzattı. "İşte..."

"Şimdi olmaz," dedi Sophie sertçe. Mark alınmış görünse de ona aldırış etmeyip Waters'a döndü. "O–Daniel, iyi mi?"

Waters dikleşip kollarını düzeltti. "Bilmiyoruz."

Sophie arkasına yaslanıp ellerini şakaklarına dayadı. Aklına yıllar önceki bir Şükran Günü geldi, tatilde evine gidemeyenler ya da gitmeyenler için verdiği akşam yemeklerinden biri. Biri bir şaka yapmış, Daniel da sahneyi işaretler

gibi bir alkışla başlayan kendine has kahkahasını patlatmıştı. Onu tanıdığından beri böyle gülerdi. Vücudu yaşlanırken, ikisinin de hayatları değişirken ve zaman akarken hiç değişmeyen bir şeydi bu. O alkışı ve gülüşü duymanın kendisinde nasıl bir his uyandırdığını düşündü; ne şehvetle ne anne içgüdüsüyle, ikisinin tam ortasında bir duyguyla ona yardım etmek, onu korumak ve onun gösterdiği gelişimden tat almak arzusuydu bu.

"Bir şey daha," diye devam etti şerif katı yüreklilikle. "Daniel'ın bir ofisi vardı değil mi?"

"Stüdyo Şehri'nde, evet. Orayı pek kullanmazdı."

"Dün gece biri oraya girmiş..."

Kadın gözlerini devirdi. "Şaka yapıyorsunuz. Durun tahmin edeyim. Daniel'ın yaptığını düşünüyorsunuz değil mi?"

"...ve güvenlik görevlisiyle karşılaşınca da adamı taşla döverek öldürmüş."

Sophie'nin ağzı açık kaldı, sözleri boğazına dizilmişti.

"Şimdi ilginizi çekmeyi başardım galiba? Onun hem müvekkiliniz hem de arkadaşınız olduğunu biliyorum. Anlıyorum da. Ama bu, adının karıştığı ikinci cinayet. O yüzden lütfen, bana yardım edin."

"Ne." Sesi bir karga gibi çıkmıştı. "Niye böyle..."

"Güvenlik Daniel'ın ofisindeymiş. Taş, camı kırmak için kullanılan taşmış ve her yerde Daniel'ın parmak izleri bulunmuş."

"Orası onun ofisi."

"Biliyorum ama yine de izler onu gösteriyor." Bir nefes aldı. "Bakın, adamı öldürmek istemediğine eminim. Muhtemelen bunu düşünmemiştir bile ama Daniel'ın sinirini

biliyorsunuz. Onunla çalışan herkes böyle söylüyor. Dünyanın en iyi insanı olduğunu ama kızınca birden parladığını söylüyorlar."

Bu doğru olamaz. Daniel yapmaz – yapamaz ah, tatlım lütfen bunun doğru olmadığını söyle. "Sadece bağırır o. Kimseyi incitmez ki."

"*Daha önce* kimseyi incitmedi ama şimdi korkuyor, çaresiz."

"Bir dakika. Los Angeles Emniyeti'ndekilere söylemiştim, evime giren adam bana bir kolye sordu. Laney öldüğü gün bir kolye almıştı biliyorsunuz, pahalı bir şey. Asıl aramanız gereken adam o."

Şerif başını salladı, "Bence de."

"Öyle mi?"

"Elbette. Hepimiz böyle düşünüyoruz. Ama sizin de şunu anlamanız gerekiyor, Daniel'ın davranışları bize başka bir yol bırakmıyor. Diğer adam işin içinde olsa bile, şu an Daniel da onunla birlikteymiş gibi görünüyor. Ve bizimle konuşana kadar da suçlu görünecek."

Sözleri, Sophie'nin yüzlerce kez aklından silmeye çalıştığı bir hatırayı canlandırmıştı. Gece yarısı çalan bir telefonun yarattığı panik. Daniel'ın söylediği kelimeler birbirine karışıyor, sarhoşluktan dili dolanıyordu. Ağlıyor, hıçkırıyor ve içinde bulunduğu durumun vahameti, konuşmasından anlaşılıyordu. Tamamen dağıldığı belliydi. Kesik kesik aldığı nefeslerin arasından güçlükle duyulan sesi, aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu, *üzgünüm, üzgünüm, benim hatam.*

Maskesini düşürmedi. *Sarhoştu. Bu konuşma, polisin düşündüğü anlama gelmez.* Dedektife baktı, adam sakindi,

kararlıydı ve keskin gözlerle bakıyordu. Sophie onu suçlayamazdı, sonuçta adamın söylediği her şey mantıklıydı.

"Sophie, lütfen. Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Ama Daniel hâlâ onun çocuğuydu.

"Bayan Zeigler diyecektiniz. Ve Daniel'ın nerede olduğunu bilmiyorum, ayrıca onunla bir bağlantım..."

"Pekala," dedi sert bir tavırla. "Öyle olsun. Ama Bayan Zeigler, şunu unutmayın. İnsanlar polisten en çok ne zaman zarar görür biliyor musunuz?" Durdu ve sonra dikkatle devam etti. "Bizden kaçtıkları zaman."

Sophie ağzını açtı, ve tam bir şey söyleyecekti ki sustu.

"Şimdi gidiyorum ama Hayes'i gerçekten korumak istiyorsanız bana yardım etmelisiniz."

Belinda Nichols barlardan sıkılmaya başlıyordu.

Sunset'te ilerliyor, meyhanelere, tiki mekanlarına, duvarlarda filmlerin oynatıldığı ve köşelerde kutu oyunlarının bulunduğu sanat barlarına bakıyordu. Silver Gölü'nün solunda Latinler, homoseksüeller ve hippilerden oluşan, gece hayatı için mükemmel bir kombinasyon vardı. Ama başı çatlıyordu ve üzerindeki kokuyu duyabiliyordu – bir karavanda uyumanın pek de hijyenik olduğu söylenemezdi sonuçta – ve belindeki silah da onu deli ediyordu. Arkasına yaslansa batıyor, yaslanmasa düşecek kadar boşta kalıyordu. Ve hepsinden öte, o iki düşünce kafasında dönüp duruyor, çarpışıyor, sonra ayrılıp yine dönmeye başlıyordu.

Canlı, nefes alan bir insana silah doğrultup tetiği çekeceksin.

Ve *Daniel Hayes nerede?*

Saat daha yedi ve günlerden pazartesi olduğu için kolayca bir park yeri buldu. Arabasının yanından geçerken o büyük göçüğü gördü ve temas edince dökülmüş olan boyayı hissetti.

Artık Belinda Nichols değil, Niki Boivin'sin. İşin, insanları bulmak. Kung fu bilen özel bir dedektif/hemşire olmak istedin, yetmişlerdeki aksiyon dizilerinden fırlamış bir karakter gibi ama şu anda avukatlar ve alacaklılar için çalışıyorsun. Bu çoğunlukla bir masanın arkasında oturup bir yerleri aradığın anlamına geliyor ama zaman zaman işleri eski usulle halletmen gerekiyor ve o geceler en sevdiklerin oluyor. Günün en mutlu anı, sabahları köpeğinle birlikte yürüyüş yaptığın anlar ki o da pitbull-daksund karışımı bir ahmak, muhtemelen bir tecavüz sonucu doğdu.

Günün çoğunda Niki Boivin olmuş, yeni kimliğini bir kıyafet gibi üstüne geçirivermişti.

Eski, gri ambar, bir otomobil tamircisinin yanı başındaydı ve küçücük bir tabelayla gösterilen Spaceland Los Angeles'ın en iyi müzik mekanlarından biri olduğu halde güney otoyolunda bulunan alelade bir müzik kulübü gibi duruyordu. Niki gözlerini kırpıştırarak içeri girdi. Sahneyi kapatan gümüş mavi perde ışıklarla aydınlatılmış olsa da grup henüz yerini almamıştı. Bara gidip boyalı saçlar ve hüzünden ibaret olan güzel emo kıza, istemediği halde bir bira söyledi ve uzattığı yirmiliğin üstünü almadı.

Dirseklerini bar tezgahına dayayarak durdu. Mekan henüz kalabalıklaşmamıştı, belki elli kişi vardı. Onlar da

muhtemelen grubun arkadaşlarıydılar. Pazartesiler, sahneyi paylaştıkları grupların başarılı kariyerlerini de paylaşmak isteyen yeni isimlere ayrılırdı. O arada inek öğrenci gözlüğü takan zayıf bir çocuk sahneye çıktı, bas gitarı alıp çalmaya başladı. Notalar alçak sesle ve yavaş yavaş akıyordu.

Daniel Hayes orada değildi.

Bir iç çekip birasını yudumladı. Baş ağrısı giderek kötüleşiyordu, basçı görme sinirlerini de gitarın telleriyle beraber titretiyor gibiydi. Barda çalışan kız dönünce, Niki onu yanına çağırdı.

"Ne istiyorsun?"

"Aslında ben birini arıyorum."

"Burada çalışan biri mi?"

"Hayır." Cebinden Hayes'in fotoğrafını çıkardı, kağıt biraz buruşmuştu. "Bu adamı."

"Vay, bu tam bir dedektif filmi gibi oldu." Kız fotoğrafa bakmak için uzandı, meyve aromalı bir parfüm kullanıyordu, Niki'nin beklediğinden çok daha ferah ve güzel bir koku. "Dur dur, repliğimi biliyorum." Dikleşti, başını kaldırıp sert sert bakarak sordu. "Polis misin?"

Niki güldü, kız fena değildi. "Hayır."

"Kelle avcısı?"

Madem oynamak istiyor, oynayalım. "Onun gibi bir şey."

"Onu niye arıyorsun?"

"Sana ne?"

"Bulursan ona ne yapacaksın?"

"Eh..." Niki sessizliği uzattı. "Muhtemelen başından vuracağım."

Basçı bir pasaj çalıp tellerin akordunu yapmak için durunca müzik kesildi.

"Başımın belaya girmesini istemiyorum."

"Bela istemiyorsan aradığım şeyi söylesen iyi edersin."

Kız gülümsedi. "Bu çok eğlenceli ama müşterilerim var."

"Yani..."

"Onu tabii ki gördüm, haberlerde. Şu karısını öldüren adam."

"Peki ya burada?"

"Daha önce buraya gelmişti sanırım ama son zamanlarda hiç görmedim."

"Pekala, teşekkürler." Niki fotoğrafı katladı ve birasından bir yudum daha alarak gitmeye hazırlandı.

"Bekle."

"Ne?"

"Unuttun. Bir kartvizit çıkarıp," – sesini biraz düşürdü – "'bir şey hatırlayacak olursanız, herhangi bir şey, beni arayın' demeyi unuttun."

Niki durdu, silah sırtına batıyordu. Kıza bakıp tüm hayatını gördü. Orta Batı'da doğmuştu, Michigan ya da Ohio'da. Haftada iki kez oyunculuk derslerine gidiyordu. İki üç yıldır bitmek üzere olan bir senaryosu vardı. Birçok filmde figüranlık yapmış, rol kaptığı komedi dizisi yayından kaldırılmıştı. Muhtemelen bir iki rock yıldızıyla arka tarafta birlikte olmuş, porno teklifleri almış ama şimdiye kadar reddetmişti. Yirmi dört yaşındaydı ama Los Angeles'ta geçen yıllar köpek yılı gibi olduğundan çok fazla bir vakti kaldığı söylenemezdi.

"Söylemiştim," dedi ve arkasını döndü. "Ben polis değilim."

Bir botoks daha yaptırmanın vakti gelmişti.

Jerry D'Agostino, kafasını sağa sola çevirerek aynada kendini inceliyordu. Kaz ayakları. Kesin. Şu alnındaki şeyler birer çizgi miydi? *Çizgi?* Tanrım, olamaz. Bir botoks seansı daha ayarlaması gerekecekti. Salı günkü çekimden sonra belki, küçük bir ödül olarak.

Ecza dolabını açtı, yüz kremini – ki gramı on beş dolardı, yani ezerek toz haline getirip burnunuza çekebiliyor olmalıydınız – aldı ve iki işaret parmağına da bezelye büyüklüğünde sürdü. Cildini ovmamaya dikkat ederek kremin emilmesini sağladı.

Merdivenlerden inip *Son Tabu, ...nın A'sı, Annenin Kirli Çamaşırları* posterlerinin yanından geçip mutfağa gitti. Bir poşet havuç çıkarıp soymaya başladı, uzun kabuklar lavaboya düşüyordu. İşi bitince havuçları doğrayıp meyve sıkacağına attı, turuncu bir sıvı yarım litrelik kabı doldurmuştu. Biraz balık yağı, yeşil çay özü, bir paket vitamin katıp acı suyu karıştırdı ve bir yudum aldı.

Iyy.

Öksürdü ve bir yudum daha aldı, sonra bornozunun kemerini sıkıp ofisine doğru yürüdü. Pencereden, on binlerce mum yanıyormuşçasına bir görüntü veren San Fernando Vadisi' ni izlemeye koyuldu. 405 numaralı yol ışıl ışıldı. Burbank'ten kalkan ve oraya inen uçaklar birer kıvılcım gibiydi ama tepelerde parlak noktalar çok daha azdı ve birer mücevher gibi görünüyorlardı. Kalabalık ve şaşaalı Los Angeles'ta, karanlık bir lükstü.

Gerçekten otuz yıl oldu mu?

Buraya Watts'tan sonra, Rodney King'ten önce gelmişti, görkemli seksenlerde, Arnold Schwarzenegger'ın haberlerde konuşmak yerine macera filmlerinde taşı gediğine koyduğu zamanlarda. Simi Vadisi, kendi hikayesini kendi yazan yerlerden biriydi. O dönemde Jerry, orayı değiştirip kendine ait bir yer yapabileceğini düşünmüştü ama Los Angeles'ta hiçbir şey aynı kalmasa da asla tam anlamıyla bir değişim de geçirmezdi. İnsanlar servetlerini nasıl idare ederlerse etsinler buralarda hiç varoş göremezdiniz. Dünyayı değiştirememiş olsa da kendini çok daha iyi bir yere taşımıştı.

Kanepeye geçip bilgisayarını çıkardı. Dago Productions logosu ekranı kapladı, "O"su erkek sembolünden oluşuyordu ve ok yerine yukarı doğru giden büyük, gururlu bir penis vardı. Şimdi buna bakmak garip gelmişti. Biraz, neydi o kelime, çelişkili hissetmişti. Sonsuza doğru uzanan penislere kadar istediği her şeye sahipken yine de sektörde otuzdan fazla yıl, dört yüzden fazla film, şöminesinin üzerinde bir düzine Woody olması onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Dur, diye düzeltti. *İlla da kötü bir şeyler olmak zorunda değil. Sen şanslısın. Sahip olduğun gücün güzelliğini keşfet ve seni değiştirmesine izin ver.*

Senaryoyu açıp son sayfaya atladı.

İÇ MEKAN - HOLLYWOOD'DA BİR DAİRE / GECE

Küçük bir oda. JENNA ST. JOHN SIMONE, Los Angeles'a bir YILDIZ olmak için gelen temiz kalpli güzel bir kadın, yatağında oturuyor.

SAFLIĞINI temsil eden güzel, beyaz bir elbise giyiyor.

JENNA

Orada olduğunu biliyorum.

Jenna dudaklarını ısırır, üzgündür.

Hayır, üzgünden daha iyi bir şey olmalı. Kelimenin üstünü çizip eş anlamlılarını düşündü.

Jenna dudaklarını ısırır, düşüncelidir.

JENNA

Neredesin? Benim güzel bir kadından fazlası olduğumu görecek, beni kalbim için sevecek adam nerede?

Jerry iç çekip gözlerini ovuşturdu. İyiydi ama ya şimdi? Tüm kitaplar bir senaryonun 110 sayfa civarında olması gerektiğini söylüyordu ama o, sayfa 68'e gelmiş olmasına rağmen Jenna St. John Simone henüz ne bir yıldız olabilmiş ne de kendisini beklediğine inandığı adamı bulabilmişti.

İnancını kaybetme. Sen güneşten...

Verandasında biri vardı.

Jerry o kadar hızlı doğruldu ki bilgisayar kucağından kayıp yere düştü. Işığı kapatıp cama yaklaştı, ve ne olduğunu anlamaya çalıştı. Havuzun ışıkları sayesinde görebildiği tek şey korkuluklara yaslanmış bir adamdı.

Bir erkek arkadaş. Yılda bir kez Kansas'lı, kalbi kırılmış bir taşralı bunu denerdi. Hepsi de kız arkadaşlarını kurtardıklarını zannederdi, sanki Dago, bir yetenek avcısı değil

de peri masallarından fırlamış bir canavarmış gibi. Yine de hiçbiri, mülküne girecek kadar aptal değildi.

Ama bu defaki dersini alacaktı. Çalışma masasındaki çekmeceyi açtı ve silahını aldı. Bornozunun kemerini sıktı ve omuzlarını dikleştirip verandaya açılan kapıyı itti.

"Pislik herif, mülküme izinsiz giriyorsun."

Adam ne kıpırdadı ne de arkasına döndü. Neler oluyordu?

Jerry öne atıldı. "Hey! Seni görebiliyorum. Dön de yüzünü göster."

Bennett döndü, dirsekleriyle korkuluğa dayanıyordu. Havuzun dalgalanan yansıması, D'Agostino'ya alttan bir ışık veriyor, tenine sarı bir pırıltı gönderiyor ve sağ elindeki silahı görünür kılıyordu. "Ne güzel bir manzaran var, Jerry."

"Bennett? Tanrım." Yapımcı derin bir nefes alıp silahını indirdi. Adamda hafif bir spiker havası vardı: oldukça sıkı bir cilt, bembeyaz dişler, çok miktarda bronzlaştırıcı. Yine de kahvaltının bir ayna üzerinde servis edilmesi gerektiğini söyleyen bir adama göre bayağı iyi görünüyordu. "Geri geldiğini bilmiyordum. Burada ne arıyorsun?"

"Borcu tahsil etmek için geldim."

"Kimin borcunu?"

"Senin."

"Hey, bir dakika, ödeştiğimizi söylemiştin. O şeyi yaptıktan sonra."

"Yalan söyledim."

"Söz verdin."

"Yalan söyledim." Başıyla silahı işaret etti. "Ve o şeyi kaldırmazsan misafirlerini hoş karşılamadığını düşüneceğim."

Yapımcının rengi attı ve silahı hızla bornozun cebine soktu. "Affedersin."

Bennett bir şey demeyip sessizliği daha da derinleştirdi. Geçen her saniyenin diğer adamı daha da gerdiğini görebiliyordu. Zavallı Jerry hep böyle endişeli bir çocuk olmuştu.

"Peki ne ist–"

"Bir süre burada kalacağım."

"Harika. O zaman bir akşam yemeği yiyelim, bir şeyler içeriz. Bize eşlik edebilecek birkaç kız..."

"Tam olarak anlamadın galiba, burada kalacağım."

"Burada? Benim evimde? Yani," adam kendi ayağına takıldı, "seninle çok uzun süredir tanışırız, seni gördüğüme de çok sevindim ama, buna..."

"Jerry."

Adını söylemesi yeterliydi. Olay, ilk çözümlemedeydi. Bunu asla unutmazlar, ondan sonra küçük bir ipucundan fazlasına gerek kalmazdı. Bir serseriyle, bir televizyon yıldızıyla ya da bir porno yapımcısıyla konuşuyor olmak, bunu değiştirmiyordu.

1981'de Jerry D'agostino, kız arkadaşını video çekmeye ikna etmiş, bunun sadece kendileri için bir fantezi aracı olduğunu söyleyerek – şirket için her şeyini veren bir sekreter, takıma moral veren bir ponpon kız hakkında – filmler çekmişti. O zamanlar pornonun altın çağı yeni başlıyordu, her eve bir videokaset oynatıcının girdiği ve her video mağazasının perdeyle ayrılmış bir arka bölümünün olduğu zamanlar. Kız arkadaşıyla ilişkisi yürümese de Dago

Productions'ın ilk filmi büyük ilgi görmüş, onu yüzlerce yenisi izlemişti.

Bennett bazı söylentiler duymuş ve araştırma yapınca Dago'nun iki seri kitabı olduğunu bulmuştu. Aradığı adamın Vegas'la ve New York'la bağlantıları olduğu ve çölde ceset bırakmak gibi bir hobisi olduğu göz önüne alınırsa bu tehlikeli bir hareketti. O yüzden Jerry'ye dolaylı yollardan yaklaşmaya çalışmış, ona iş teklifinde bulunmuş, "yıldızlarından" bazılarını kullanarak kusursuz bir dolap çevirmeyi denemişti.

Dago kaçmayı denese de sonunda Bennett'ın dediğine geldi.

"Öyleyse, sadece kalacak bir yere mi ihtiyacın var?"

"Öyle de denebilir."

"Pekala o zaman. Ben, şey, misafir odasını hazırlayayım."

"Affedersin Jerry, pek açık olamadım. Sessiz sakin bir yere ihtiyacım var." O cana yakın gülümsemesini takınmıştı.

"Ben..."

"Sen bir seyahate çıkıyorsun."

"Ne?"

"Bu gece."

"Hayır, gidemem, bu hafta çekim var. Şu yeni kız, tam bir bomba. On sekiz yaşında ve göğüsleri füze gibi. Ayrıca sert olacak, boğulmayı ya da tükürmeyi sorun etmiyor. Gırtlağına kadar alacak ve gününün en güzel şeyi buymuş gibi inleyecek. Artık böyle şeyler gidiyor, tecavüz gibi fanteziler. Orta Batı' da çok iyi iş yapar."

Bennett hiçbir şey söylemeden durup geceyi kokladı,

uzaktan gelen trafik sesini ve havuzdaki filtrenin fokurtusunu dinledi. Soğuk, bacağında on-on beş yıl kadar önce kırılan yeri sızlattı. Bir işte yaşanan kaza sonucu olmuştu... Dallas'ta galiba.

"B., gerçekten gidemem." Adam artık daha hızlı konuşuyor, nerdeyse yalvarıyordu. "Şöyle yapsak? Ben bir otelde oda tutsam? Sen evde kalabilirsin, biliyorsun benim için bir zevk. Ev senin olsun."

Havuzun yüzeyinde dalgalanan ışıklar, yapımcının yüzünde çizgiler oluşturuyordu. Uzaktan uzun ve yüksek sesli bir araba kornası duyuldu. Dago'yu şehir dışına çıkarmanın gereği yoktu aslında – Bennett çok konuşup az düşünen bu adamı etrafında istemiyordu – ama Jerry'nin pazarlık yaptıklarını düşünmesini de istemedi. O yüzden sadece yüzündeki gülümsemenin yavaşça kaybolmasına izin verdi.

"Ben." D'Agostino çıplak ayaklarına bakıyordu. "Ben toparlanayım."

Bennett başını sallayıp manzaraya geri döndü. Van Nuys civarında bir yerlerde uçan helikopter ileri geri sallanıyor, arama ışığı parlıyordu. Dago'nun ayak seslerini duyup adam kapıya gelene kadar bekledi. "Jerry?"

"Evet?"

"Silah."

Bir sessizlik, sonra adamın geriye doğru yürüyüşünün sesi. Bennett'ın yanına gelip cebindeki silahı çıkardı. Bennett silahı alıp doğruca onu hedeflemeden elinde tuttu. "Ve arabanın anahtarları?"

"Ne? Havaalanına nasıl gideceğim peki?"

"Taksi çağır."

Sonra Bennett yeni evini gezdi. Gerçekten güzel bir

yerdi, dekor biraz eskimiş olsa da manzara mükemmeldi. Bilgisayarını alıp Jerry'nin ofisine gitti ve aşağıdaki şehrin hareketliliğini gören bir masaya oturdu.

Laney'nin ölümünden kısa bir süre sonra Bennett evlerine girip birkaç şey bırakmıştı. Hayat artık çok kolaylaştı, internet sağ olsun. Eskiden gözetleme işi çok zordu, ne canlı video yayınları, ne kablosuz bağlantılar ne de dosya aktarma protokolleri vardı.

Eve üç kamera yerleştirmişti. İlkinin karbon monoksit algılayıcısı vardı ve tüm alanı görecek şekilde girişe yerleştirilmişti. İkincisi Hayes'in evdeki ofisinde bir kitaba gizlenmiş, sonuncusu da, ki bu en sevdiğiydi, bir Kleenex kutusundaydı, zenginlerin sevdiği şu dekoratif versiyonlardan birinde. Adamlar mendillerinin bile odayla uyumlu görünmesini istiyorlardı. Kutu yatak odalarında, Laney'nin komodinindeydi. Kameraların üçü de yüksek çözünürlüklü, loş ışıkta da çalışabilen ve hepsinden önemlisi hareket algılayabilen modellerdi. Yayın Hayes'in kablosuz bağlantısından yapılıyor ve cihazların kaydettiği her şey açık bir sunucuya düşüyordu.

Çok değil birkaç yıl önce olsa, Bennett kıçının üstüne oturup kameraları izlemek zorunda kalırdı ama şimdi sadece bağlantıya tıklayıp giriş yapması yetiyordu.

Üç kamera da birden fazla dosyayı gösteriyordu. Meşgul, meşgul. Önce en son kaydedileni açtı, koridor görüntüsü olanı. Video, adamların hızla kapıdan içeri girmesiyle başlıyordu. Silahlı polisler hızla eve dağılıyor ve bağırıyorlardı, *Temiz!*

İlginç.

Ofis ve yatak odası kameralarında da yine aynı hızla ge-

len polisler vardı – hayır polisler değil şerifler. Sonra, aradıkları kişinin orada olmadığı anlaşılınca rahatlayıp etrafta dolaşmaya başladılar. Çekmeceleri açıyor, dolaplara bakıyorlardı. Ses kötü olsa da eve giren birinden bahsettiklerini ve Hayes'in adının geçtiğini duydu.

Demek ki çocuk şehre dönmüştü.

Daha önceki dosyaları açmak üzereydi ki adamlardan birinin etrafı kontrol ettikten sonra hızla bir giysi dolabını açtığını ve beyaz, dantelli bir iç çamaşırını alıp ön cebine attığını gördü ve güldü. Ekran görüntüsünü kaydedip Photoshop'a aldı ve boyutunu büyütüp adamın adını okuyana kadar kurcaladı. "Şerif yardımcısı Wasserman. Seni sapık seni." Bennett dosyayı kaydedip şerifin adını not aldı, sonra işine yarayabilirdi.

Sonraki video, kaybolan adama aitti. Daniel Hayes sağ salim, oturma odalarına doğru ilerliyordu.

Yakalandın.

Adam yorgun görünüyordu ama kat ettiği mesafeye bakılınca bu oldukça normal bir şeydi. Bennett'ın American Express'te çalışan bir tanıdığı vardı ve kadın, kokaini "yeniden yaratma" alışkanlığını patronunun bilmesini istemediği için, Hayes'in kart kullanım bilgilerini vermek zorunda kalmıştı. Bunlara bakılınca adam kıçı tutuşmuş gibi, tüm ülkeyi geçerek hızla doğuya gitmiş ve Maine'de kaybolmuş gibi görünüyordu.

Seni geri getiren ne, Dan?

Ekranda fotoğraflara bakarken şaşkınlıktan ağzı açık kalan bir adam vardı. Yukarı yatak odasına çıkınca, elinde bir kadeh viskiyle ağır ağır hareket etmiş, kendi çekmecelerini sanki bir ipucu arıyormuş gibi incelemişti. Yatağın

Laney'ye ait olan tarafına, tam da kameraya doğru bakınca, Bennett yakayı ele verdiğini düşündü ama adam başka bir şeye takılmış gibi dizlerinin üstüne çöktü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Bir sonraki sahnede yazar kendi ofisine, daha önce hiç görmediği bir yere girer gibi giriyordu. Işıldayan ödülünü görünce güldü, sonra masasına oturup camdan dışarı baktı ve bir anda irkildi. Ayağa kalkıp dolapları karıştırdı, bilgisayarını kaptı. O anda kayıttan bir ses duyuldu ama hem çok uzaktı hem de net değildi. Videonun zamanına bakınca, bunun eve gelen polislerin sesi olduğunu anladı. Hayes çalışma odasından fırlayıp yatak odasına geçiyor, sonra da kayboluyordu. Bennett, pencereden kaçtığını düşündü.

Arkasına yaslandı ve parmağını dişlerine vurdu. *Bu da neydi böyle?*

Hayes'in davranışında tuhaf bir şeyler vardı. Keder mi? Mutlaka, ama başka bir şeyler de olmalıydı. Yorgunluk? Adam rekor sayılabilecek bir sürede ülkenin bir ucundan diğerine gidip geri gelmişti, canı çıkmış olmalıydı.

Onun nasıl göründüğünü biliyorsun, bu başka bir şey. Ne olduğunu kestiremedi ama adam... Tuhaf görünüyordu.

Bennett videoyu tekrar izledi, olay o andaydı, ödülü bulduğu anda. Gülümsemişti, ufak bir şeydi bu belki ama yersizdi. Yorgunluk ve acı mantıklıydı, hayatının aşkını kaybetmişti ve ondan sonra pek de fazla uyuyamamış gibi görünüyordu.

Bu durumda bir ödül onu neşelendirebilir mi? Kısa bir an için bile olsa?

Bennett videoyu tekrar tekrar başa alıp emin olana ka-

dar izledi. Net bir fikri olmasa da bir şeyler döndüğünden emindi.

Neyse ki istediğini almış, Daniel Hayes geri dönmüştü. Videoyu kapatmak üzereyken daha eski kayıtların olduğunu fark etti. Başka biri gelmiş olmalıydı. Yine mi polis?

Koridoru kaydeden kameraya döndü, ön kapı açılıyor ve sırtında çantasıyla bir kadın içeri giriyordu.

Bennett görüntüyü dondurdu ve bakakaldı.

Şaka yapıyor olmalısın.

13

İnsan içine çıkmak riskliydi ama Daniel'ın bunu umursayacak hali yoktu. Arabasında, boktan otel odalarında ve kafasının içinde geçirdiği onca zamandan sonra, biraz durup düşünmeye ve bunu yapabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Bu yüzden BMW'sini Fuller'ın kuzeyine park edip aptal kamuflajını giydikten sonra Runyon Kanyon'una doğru yola koyuldu.

Batmakta olan güneş, gökyüzünü puslu bir turuncuya boyarken bir sürü insan yolda yürüyüş yapıyor, köpekleri de etraflarında daireler çiziyordu. Yolun zorlu kısımlarına doğru ilerleyince, etraftaki kalabalık azaldı ve kaldırım taşlarından çok toprakla ve kumla kaplı olan bir yola çıktı. Baldırları, uylukları ve ciğerleri yanıyordu. Acı, iyi hissetmesini sağlayınca kendini zorlayıp gidebildiği yere kadar yürümeye karar verdi. Yarım saatlik bir egzersiz Robert Cameron'a yaptığı şeyi telafi edebilirmiş gibi.

Sen vahşi bir adam değilsin, öyle olman gerekmiyor.

Ama o an midesinde hissettiği şeyi, onun kendisini nasıl ele geçirdiğini hatırladı. Robert Cameron'ı bağlarken adamın gözlerinde gördüğü korkuyu. Daha önce inanmamış olsa bile, o an kesinlikle Laney'yi öldüren kişinin Daniel olduğuna emin olmuştu.

Ama onu ben öldürmedim. Yapmadığımı–

Tabii tabii.

Tepeye yaklaşmışken onu nefes nefese bırakan dar ve dik bir yamaç, kaslarının gerilmesine neden oldu. İpek gömleğinin koltuk altları terden sırılsıklamdı ama egzersiz, kafasındaki düşünceleri biraz olsun uzaklaştırmıştı.

Kanyonun tepesi beklenmedik bir şekilde, anayola çıkan bir düzlüktü. Gökyüzü hâlâ aydınlık olsa da güneş artık ufuk çizgisinin altındaydı. Sporcu sutyeni giymiş hafif koşu yapan bir kadın yanından geçti. Yolun diğer tarafında sohbet ederek yürüyen iki genç adam, durup kadının geçişini izlediler ve birbirlerine bakarak sırıttılar. Daniel, onların arkadaşlığını görünce içinde bir kıskançlık hissetti.

Yol, upuzun bir bankın ve göz kamaştıran Los Angeles manzarasının olduğu bir noktada kesildi. Aşağıda Hollywood, Beverly Hills ve uzakta Westwood görünüyordu. Milyonlarca Noel ışığı parıldıyor, kim bilir kaç kişi buralarda yaşıyordu. Daniel alnındaki teri silip kenara doğru yürüdü. Etrafa yayılmış tepeler, hayal bile edilemeyecek fiyatlarda malikaneler, geniş arsalarında mavi yeşil havuzları olan mimari harikaları. Bir süre güçlükle nefes alarak bu güzelliği izledi.

Aktörün karavanında neler olmuştu öyle? Daniel böyle bir öfkesi olduğunu, şiddete meyilli, hatta ondan hoşlanan bir tarafının olduğunu gerçekten hiç fark etmemişti. Adamın üstüne yürürken onun canını acıtacak olmak, o mükemmel görüntüsünü bozacak olmak onu heyecanlandırmıştı.

Evet. Ama karının seni onunla aldattığını düşünüyordun. Hatta onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu. Yerinde kim olsa böyle davranırdı.

Daniel parmaklarını çıtlatıp sağ bileğini okşadı. Canı çok yanıyordu. Görünüşe bakılırsa birini yumruklamak oldukça acı veren bir şeydi.

Bir de söylediği şeyler var. Laney için yeteri kadar iyi olmadığın falan. O ne biliyor ki?

Bu tıpkı magazin dergilerindeki haberlere benziyordu, iğrenç ve nefret edilesi bir resim. Ama hayatlarına dair gördüğü diğer her şey, tam aksini gösteriyordu.

Yine de o suçluluk duygusu vardı. Rüyalarında gördüğü kanlı elleri ve onu yargılayan kuleler falan. Laney'yle kavga etmiş olabilirler miydi? Belki o zaman da öfkesine hakim olamamıştı.

Peki ya sonra? Onu evin dışına çıkarıp bir SUV aldın ve yoldan çıkmasına sebep olana kadar peşine mi takıldın? Sorguluyor olmak iyidir, bu önemli bir şey. Ama düşünmeyi de bırakma.

Hayır, Robert'a yaptığı şeyden gurur duymuyor oluşu, gerçekleri değiştirmiyordu. Bir türlü anlamlandıramadığı çok fazla şey vardı. Mesela o elmas kolye. Laney ondan kaçmak istediyse, banka hesaplarını boşaltmasına gerek yoktu ki. Daniel sadece bir yazardı, oysa bir aktris. Ellerine geçen paranın esas kaynağı muhtemelen oydu, bu tuhaf bir şeydi belki ama yine de doğruydu. Piyasanın oyunculara yazarlardan daha çok değer biçmesi onun suçu değildi sonuçta.

Gerçekte kimsin ki? Vasat bir yazar, ki bütün şehir böyleleriyle dolu. Ne yetenekli ne zeki ne cesur. Çan eğrisinin tam ortasındasın sen. Robert Cameron'ın sesi kulaklarında çınlıyordu.

Tekrar düşününce adamı tartaklamanın o kadar da

kötü bir şey olmadığına kanaat getirdi. Pislik herif. Sözde Laney'nin en iyi arkadaşı olacakken, onu kocasına karşı dolduruyordu demek. Pek de dostça bir tavır değildi bu. Özellikle de Laney'nin Daniel'ı sevdiğini kendi ağzıyla söylemişken. "Laney bana hayatının evlendiğiniz gün başladığını söylemişti."

Bu önemli bir şeydi, kendinden emin olmakta haklıydı yani. Laney Daniel'ı, o da Laney'yi seviyordu ve onun ölümüyle–

Aman Tanrım.

Daniel donakaldı, sonra döndü ve hızla tepeden aşağı koşmaya başladı.

Kendi sokaklarına kadar arabayla gitmek yerine, plaja park etti. Polisler hâlâ evi gözetliyorlarsa, muhtemelen orada olacaklardı çünkü. Etrafta gezintiye çıkmış bir mahalle sakini gibi yavaş yavaş yürümeye zorladı kendini. Gri bir güvenlik aracı yanı başında yavaşlayınca, onlara başıyla bir selam verdi. Adamlar da aynısını yaparak yola devam ettiler.

Hayat onunla başlıyor. Bilgisayarındaki şifrenin ipucu. Ve Robert Cameron, Laney'nin evlendikleri güne bu gözle baktığını söylüyor.

Daniel şifrenin evlendikleri tarih olduğunu biliyordu, *biliyordu*. O bilgisayarda bu basit kodun ardına saklanmış kaç tane cevap vardı kim bilir. Maine'de, denizin içinde güllerlerken çekilen fotoğrafa yazılmış bir tarih.

Ki bu harikaydı, tarihi hatırlayamamasının dışında. *Komik, bunu hafıza kaybının üstüne bile atamıyorsun. Hatırlayamadın işte.*

Evet komikti. İroni bazen o kadar komik bir şekilde ortaya çıkıyordu ki, kendinizi vurmak isteyebiliyordunuz.

Oturdukları sokağa bağlanan caddeye gitmesi on dakikasını aldı. Seçtiği ev sokağın geri kalanına göre oldukça mütevazı, etrafını çevreleyen çitlerin tamamı Noel ışıklarıyla süslenmiş bir evdi. Birinin camdan bakıp bakmadığına emin olamasa da, sokakta kimse yoktu.

Derin bir nefes alıp kollarını salladı ve koşmaya başladı. Son adımında ayağını duvara koydu ve hızı, onu yukarı taşıyarak tepeye tutunmasını ve öbür tarafa geçebilmesini sağladı. Aşağıdaki çimenlerin üstüne düşmeden önce, bacaklarını kendine çekmeyi başarmıştı.

Kahretsin, ama yine de bu güzel bir hisli.

Bahçe geniş ve ağaçların altından yansıyan ışıklar sayesinde oldukça aydınlıktı. Daniel ayağa kalkmadan evin çevresinden yürüdü. Belirgin derecede zengin olmanın iyi yanlarından biri, son derece gizli davranmanıza olanak sağlayabilmesiydi. Malibu'da yaşayan kimse, orada yaşayan diğerlerinin bundan haberi olmasını istemediği için, en yakın evle bunun arasında kalın bir ağaç dizisi vardı. Daniel da buna güvenerek ilerledi, evin içinden bir köpek havlaması duyunca kalbi yerinden fırlasa da yürümeye devam edip diğer çite ulaştı. Bu defaki güvenlikten çok mahremiyet için dikilmişti.

On saniye sonra, kendi evinin arka bahçesindeydi.

Avokado ağacına değen rüzgar, yaprakların kendi aralarında fısıldaşıyormuşçasına bir ses çıkarmasına sebep oldu. Kaçarken atladığı yerde duran kırık dal parçalarını görünce, pişman olmuş gibi gülümsedi ve arka kapıya yöneldi. Anahtarlığındaki üçüncü anahtar, kapıyı açtı.

Tam ışığın düğmesini aramaya koyulmuştu ki ne yaptığını fark edip durdu. *Salak.* Nefesini düzenleyip gözlerini

karanlığa alıştırabilmek için bir süre kendine izin verdi ve sonra mutfağın içinden geçerek oturma odasına gitti.

Karanlıkta ev, hem aşina hem yabancı görünüyordu. Uzun zamandır görüşülmeyen ve geçen yıllarda görüntüsü değişen eski bir dost gibi. Yavaşça hareket etti, pencereden sızan gümüş renkli ışık, odadaki eşyaların hatlarını belirliyordu. Şöminenin üzerindeki çerçeveler birer karartıdan ibaret olsa da, Daniel hangisini istediğinden emindi. Fotoğrafı alıp pencereye yürüdü ve ışığa doğru tutarak okumaya çalıştı.

Oradalardı, dalgaların arasında. Hâlâ ve sonsuza dek. Tarih, alt köşeye yazılmıştı. 23 Mayıs 2003. Elbette. hatırlamak güzeldi.

Göz alıcı beyaz bir ışık pencereden süzüldü.

Daniel vurulmuş gibi yere çöktü.

Bu sıradan bir far değil bir spot ışığıydı. Polislerin kullandıklarından.

Hayır, hayır, hayır! Şimdi olmaz. Kaç, kaçmalısın, acele edersen–

Derin bir nefes alıp yavaşça geri verdi. Panik yapmadan düşünmesi gerekiyordu. Bir asker gibi dirseklerinin ve dizlerinin üstünde sürünerek pencereden uzaklaştı. Işık titreyerek yanmaya devam ediyordu, adeta onu suçlayan bir parmak gibiydi; beyaz, katı ve gaddar. Pencereden kaybolup kapının camlarından süzülmeye başladı. Durdu ve sonra tekrar pencereye döndü.

Bu sadece bir devriye arabası. Waters muhtemelen her ihtimale karşı buralarda dolanmalarını istemiştir, hepsi bu. Gerçekten senin için geliyor olsalar böyle olmaz, ellerinde birer fener taşıyan polisler ön ve arka kapıdan aynı anda eve dalardı.

Düşünmek başka, ona göre hareket etmek başka bir şeydi. Ama sakin olup kıpırdamadan durdu ve elinde düğün fotoğraflarıyla yerde uzanmaya devam etti.

On saniye sonra ışık söndü ve bir araba sesi duyuldu.

Daniel rahat bir nefes aldı.

Sokağa dönünce en zor gelen şey yavaş yürümek oldu. Koşsa dikkat çekecekti ama deli gibi koşmak istiyordu. Kısmen polis yüzünden ama daha çok bilgisayarını bir an önce açabilmek için.

Arabaya dönmesi çok ama çok uzun sürdü.

İçeri girip de güvende olduğuna emin olunca bilgisayarı çantasından çıkardı. Açılana kadar sabırsızca parmaklarıyla ritim tutarak bekledi. Ve karşılama ekranı açılınca "052303"ü tuşladı.

Yanlış Şifre.

Dalga mı geçiyorsun?

Ekrana baktı, düşünmeye çalışıyordu. "05232003" yazıp yeniden Tamam'a bastı.

Karşılama ekranı, birkaç piyano notasından oluşan bir melodi eşliğinde kayboldu ve masaüstü belirdi. Duvar kağıdı, el hareketi yapan bir rahibenin resmiydi. Sol tarafta bazı programların simgeleri vardı: Word, Final Draft, Outlook, iTunes, Firefox, Quicken, Steam, Mayın Tarlası. Sağda da klasörler: Belgelerim, Senaryolar, Fotoğraflar, Müziğim, Videolar.

Daniel fareyi gezdirirken, bilgisayarına da kutsal bir esermiş gibi bakıyordu. Fare hareketine cevap verince, Outlook'a tıkladı. Bir anlık bekleyişten sonra e-posta programı bir pencerede bir düzine klasör, diğerinde de Daniel'ın gelen kutusunu – 1128 e-posta – açtı. İletilerin başlığı "97. Bölüm ile İlgili Notlar"dan "Tamamen Doğal Penis Büyütücü"ye kadar değişen bir yelpazedeydi. İsimler, isimler, isimler...

İçlerinde Laney'den gelenler de vardı. Rastgele birini seçip açtı.

Kimden: Laney Thayer (malibubarbie27@gmail.com)
Kime: Daniel Hayes (Dhayes@comcast.net)
Gönderilen Tarih: 29/10/2008 11:18
Konu: Acil

Pişştt, Kelly'nin doğum günü için top kek getiriyorlar! Hani şu ekşi krema kaplı olan müthiş şeyler. Planımız şöyle:

Sen birinin bana olduğunu söyleyip iki tane alacaksın, ben de aynı şeyi yapıp birinin sana olduğunu söyleyeceğim.

Karavanımın arkasında buluşuruz, gri bir trençkot giyiyor olacağım. Parola: "mmm"

Bu mesaj kendisini yok edecek şekilde programlanmıştır. 5, 4, 3...

Daniel iletiyi tekrar okudu ve bilgisayarı kapatıp arabasını çalıştırdı.

Görevli kız şarap lekesini inceledikten sonra sakızıyla yaptığı balonu patlattı ve Belinda Nichols'a bir bilgisayar verdi.

Belinda günlerdir Daniel Hayes'i arıyor, takıldığı barlarda, arkadaşlarının ve tanıdıklarının peşinde dolanıyordu ama bir şey bulamamıştı. Bu yüzden farklı bir şey denemeye karar verdi. Cafcaflı internet kafenin içerisine doğru ilerleyip bilgisayarını buldu ve açtı. Daniel hayatının çoğunu bilgisayar ekranının karşısında geçiren bir adamdı, hâlâ aynı şeyi yapıyor olabilirdi. Facebook'la başlayıp adını arattı ve hayran sayfasına ulaştı, 2314 kişi. Duvar, o hayranlardan gelen mesajlarla doluydu.

Florian Maas Daniel, Senin yapmadığını biliyorum!
3 saat önce

Brandee Crisp, Neredesin, Daniel? İstersen gelip benim evimde saklanabilirsin, Laney'yi unutmana yardım ederim.
8 saat önce

Kelly Hager, Çok çok üzgünüm ama bu da geçer merak etme.
8 Kasım Pazartesi, 21:08

"İlişkisi var" linki, Laney Thayer'ın sayfasına bağlanıyordu. Heyecan olsun diye, Belinda linke tıkladı, 153289 hayran. Komik. Laney'nin de mesajları vardı.

Keith Henneman, Yalnızca iyi insanlar erken ölür, huzur içinde uyu, Laney.
2 dakika önce

Steve Medallin, Birçok insan için güneş gibiydin. Huzur içinde uyu tatlım, kocana üzüldüm.
5 dakika önce

Sara Varys, Bence çoğunuzun o öldü diye bu sayfaya katılmış olması iğrenç! Ben 6000 üye olduğu zamanlardan beri buradayım. Laney seni çok özlüyoruz!
Bir saat önce

Bob Egan, Böyle bir şeyin bu kadar güzel bir insanın başına gelmesi ne kadar korkunç! Eşine, ailene ve arkadaşlarına başsağlığı diliyorum.
2 saat önce

Kilburn Hall Umm, alo? Hepiniz onu öldürenin kocası olduğunun farkındasınız değil mi?
2 saat önce

Bilgisayar üzerinden gönderilen arkadaşlık teklifleri, birbirlerine not yazmak yerine mesaj atan çocuklar. Dijital kimlikler artık gerçek olanlardan daha kanlı canlıydı.

Ünlü oldukları için ünlü olan ünlüler, cinayete kurban gitmiş biri için açılan sayfalar, ölümden sonra kalabalıklaşan hayran kitleleri, tamamen yabancı insanlardan gelen taziyeler. Hepsi sanal, kimsenin ziyaret edemeyeceği bir adreste bulunan şeylerdi. Ölüler için Facebook. *Dünyayı ne hale getirdik böyle.*

Belinda başını sallayıp Daniel'ın sayfasına geri döndü ve hızla aşağı doğru indi. Daniel'dan gelen bir şey yoktu; ne polise ne fanlarına yazılmış bir mesaj ne de iyi olduğunu belirten bir şeyler. Şaşırmadı ama yine de bunu denemeye değer görmüştü.

Biraz daha derine inelim bakalım.

Daniel'ın internet servis sağlayıcısının adresini yazdı. E-postalara ulaşmasını sağlayan kutucuğa tıkladığında, adresi ve şifreyi soran bir pencere açıldı. Adresi biliyordu ama şifre...

Şifreler nelerden seçilir? Doğum günleri, eşinin ya da evcil hayvanının adı. Asla unutmayacağın şeyler.

Hmm. Önce olabilecek en açık şeyleri denedi: CandyGirls. Daniel'ın doğum günü. Evlilik yıldönümü. Sonuncuda, ekran değişti ve gelen kutusu açıldı. Bennett haklıydı, gerçekten de insanların davranışlarını tahmin etmek çok kolaydı.

Burada binden fazla mesaj vardı, Belinda en üsttekinden başladı.

Greyhound İstasyonu'nun yakınlarında, eskiden berbat bir yer olan Altıncı Cadde'de bir otel buldu. Tuğlalarla örülmüş dar ön cephesinde, neon ışıklarla THE AMBASSADOR yazıyordu. Daniel buranın diplomatların uğrak yeri olmadığından emindi, parke kaplı olan lobi sidik gibi kokuyordu. İki üç santimetre kalınlığında bir plastik camın ardına konulmuş olan bankoda oturan kadının saçları, öyle olmadığı halde bigudili gibi duruyordu. Gözleri minik televizyona kilitlenmişti.

"Bir oda istiyorum."

Kadın bir parmağını kaldırıp sessiz olmasını işaret etti. Ekranda köşeli bir çenesi olan, doktor önlüğü giymiş bir adam dalgın dalgın bir yere bakıyor, fonda bir müzik çalıyordu.

"Hey," Daniel pleksiglasa vurdu. "Bee Teyze."*

Kadın başını kaldırdı. "Efen*dim*?"

Daniel masaya birkaç yirmilik koydu. "Bir oda istiyorum."

Duvarlar bir zamanlar beyazdı belki ama şimdi, Daniel'ın yakından bakmamaya çalıştığı lekelerle kaplıydı. Komşusu, oyunlara düşkün olduğu açıkça belli olan ve boğuluyormuş gibi dolu dolu öksüren biriydi. Köşedeki radyatör, odayı bir hamama çeviriyordu adeta. Daniel pencereyi açıp bilgisayarın fişini prize taktı. Şifreyi girince artık aşina olduğu o programlar, sırlarla dolu klasörler ve hareket çeken rahibe, yeniden karşısına çıktı.

Derin bir nefes alıp parmaklarını klavyeye koydu ve birden gerildi. Burada onlarca cevap ve bir o kadar da detay vardı hayatına dair. Ama olayları gerçek kılanlar da o

* Bir film karakteri. (Çev.N.)

detaylardı. Peki ya bulduğu şeyden hoşlanmazsa? Ya kaba bir adam olduğunu, Laney'nin ondan korktuğunu, evliliklerinin bir yalandan ibaret olduğunu ve Laney'nin mutsuz olduğunu öğrenirse...

Gerçekleri öğrenme zamanı dostum. Yaşadığın hayatla yüzleşme zamanı. Bu birçok insanın hiç yapmak zorunda kalmadığı bir şey. Kaç kişiye yeniden başlama ve istediği şey olma şansı verilir ve kaçı bunu değerlendirebilir ki? Kaç evlilik var alışkanlık olarak devam eden, kaç hayat var umutsuzca süren?

Ya seninki de onlardan biriyse?

Pencereden dışarı baktı. Mor bulutlar Mark Rothko yamaçlarına doğru ilerlerken içinde bir tane bile beyazın bulunmadığı balık istifi bir otobüs geçti. Uzaktan siren sesleri geliyordu.

Yine de bu, her saniye terörle yaşamaktan iyidir.

Daniel gülümseyip bilgisayarına daldı.

Çok fazla şey vardı. Bir dolu klasöre yerleştirilmiş binlerce e-posta ve sınıflandırılmamış binlercesi daha. Dizinin oyuncu kadrosundaki bir sorun hakkında dönen uzun yazışmalar. Görünüşe göre yakın arkadaşı olan insanlarla planlanan yemekler, partiler. Menajerine, yapımcılara, stüdyo çalışanlarına ve avukatına gönderdiği notlar. Yıllardır görmediği insanlarla hasret giderdikleri sohbetler. Ve Laney. Ondan gelen farklı konularda birçok mesaj vardı.

Kimden: Laney Thayer (malibubarbie27@gmail.com)
Kime: Daniel Hayes (Dhayes@comcast.net)
Gönderilen Tarih: 23/07/2008 19:54
Konu: Pavilions

Eve gelirken tuvalet kağıdı alır mısın?

Kimden: Laney Thayer (malibubarbie27@gmail.com)
Kime: Daniel Hayes (Dhayes@comcast.net)
Gönderilen Tarih: 10/09/2008 09:23
Konu: Cumartesi...

Kapıları kilitleyip, telefonları kapatıp, yorganın altında tüm gün Battlestar Galactica izleyebilir miyiz lütfen?

Kimden: Daniel Hayes (Dhayes@comcast.net)
Kime: Laney Thayer (malibubarbie27@gmail.com)
Gönderilen Tarih: 10/09/2008 09:25
Konu: RE: Cumartesi...

Starbucks'la yataktaymışım gibi yapabilir miyim? ;)

Kimden: Laney Thayer (malibubarbie27@gmail.com)
Kime: Daniel Hayes (Dhayes@comcast.net)
Gönderilen Tarih: 10/09/2008 09:27
Konu: RE: Cumartesi...

Neden olmasın? Benim planım o.

Aşk mektupları, faturaları hatırlatan notlar, fıkralar, forward edilen bebek fotoğrafları. Politikayla ilgili sayfaların linkleri, çalışma arkadaşlarıyla ilgili dedikodular. Saatlerce okudu, gözleri acıyıp ağrıyana, kelimeler kaymaya başlayana kadar. Bu bir ormandan, her açıklığa gelişinde rastgele bir yön seçerek kurtulmaya çalışmak gibiydi. Çok fazla şey vardı ama aradığı bilgiler yoktu.

Fotoğraflara geçti, milyonlarca vardı sanki. Laney'yle birlikte tatilde, sette, arabada, evde. Sabah erken çekildiği belli olan, saçlarının darmadağınık olduğu bir fotoğraf. Laney kucağında bir bebekle, onun kameraya el sallamasını sağlarken, arkadaşlarıyla akşam yemeklerinde ya da Noel kutlamalarında çekilmiş fotoğraflar. Ama genelde, fotoğraflar ikisine aitti; birlikte ya da yalnız.

İki kişilik bir dünya.

Bu gerçeküstü bir şeydi. Kendi hayatıyla ilgili şeyleri, gizlice dinleyerek öğrenmeye çalışıyordu sanki. Ta ki videoları bulana kadar.

İÇ MEKAN – DANIEL VE LANEY'NİN MUTFAĞI / AKŞAM

Bir aşçının rüyalarını süsleyebilecek güzellikte altı gözlü bir Viking ocağı, kalın bir tezgah, arka duvarda bir avokado ağacına ve küçük bir bahçeye bakan bir pencere. Biri dolu biri yarılanmış iki şişe şarap, birkaç tane kadeh.

LANEY THAYER, uzun kollu siyah bir bluzun üzerine giydiği pembe bir tişört ve bir kotla gayet sıradan. Tezgahın yanında ayakta duruyor. Atkuyruğu şeklinde topladığı saçlarından bazı tutamlar dökülmüş ve kıkırdıyor.

DANIEL (SAHNE DIŞINDAN)

Tamam.

Sesinden gülmemeye çalıştığı belli olur ve Laney yeniden gülmeye başlar. Videonun görüntüsü net değil, belli ki basit bir dijital kamerayla çekilmiş.

DANIEL (SAHNE DIŞINDAN)

Pekala. Tamam tamam.

(kendini toplar ve teatral bir tonda devam eder)

Ve şimdi, televizyonun en iyi dizilerinden Candy Girls'ün yıldızı Laney Thayer, The Peanuts Noel Filmi'ni yeniden yorumluyor.

Laney kırmızı şarap dolu kadehini bırakıp kameraya döner. Gülüşü tüm şehri aydınlatacak kadar güzeldir ve Candy Girls'teki klasik asık suratıyla hiç ilgisi yoktur.

Bir şarkı söylemeye başlar.

LANEY

Dinlee haberci meleklerin şarkısıını-

(durup gülerek devam eder)

Kafalarını arkaya yatırıp ağızlarını kocaman açıyorlar ya-

Ağzını kocaman açar ve elleriyle bir Pac-Man taklidi yapar.

LANEY (DEVAM)

(şarkı söyleyerek)

Yenii doğan kralaa zafer diliyorlaar.

(konuşmaya döner)

Hatırladın mı? Hatırladın değil mi?

Daniel'ın cevabı kamerayı sarsan bir gülüş olur.

LANEY (DEVAM)

Sonra da dans ediyorlar.

(filmin müziğini söyler)

dı-nı-nı-nınını-nıı, dı-nı-nı-nıı...

dı-nı-nı-nınını-nıı, dı-dıdı, dı-dıdı...

Dansı aptalcadır, bir o ayağında bir öbüründe sekmekte, kolları arkasında ve başı geriye yatık, kendi şarkısını söylemektedir.

LANEY (DEVAM)

Daa-ra-ra-ra!Ra-la-lay ra-la-lay ra-la-lay, daa-ra-ra-ra!

Sesi giderek neşeli bir kahkahaya dönüşür. Sonra bir an durur ve bir şovmen gibi selam verir.

LANEY (DEVAM)

Evvet. İşte böyle, aynen böyle yapıyorlar.

Videodaki görüntü sarsılmaya, yan yatmaya başlar ve sonunda ters döner. Önce Laney'nin omzunun net bir yansıması sonra da parke zemin görünür. Son olarak da tüylü ve koyu renk bir şey, muhtemelen bir kazak.

Görünüşe göre kameraman, gidip sarılmak uğruna işini aksatmaktadır.

DANIEL(SAHNE DIŞINDAN)

(sevgi dolu bir sesle)

Sen var ya sen...

(bir an bekleyiş)

Sen çok seksi bir şeysin.

Laney yeniden kıkırdar ve video donar.

Daniel'ın dudakları, canını acıtacak kadar kocaman gülümsüyor olsa da vücudu çok gergindi. Bir fıkranın orta yerinde hevesi kursağında bırakılmıştı sanki.

Hepsi bu muydu yani? Nasıl bu kadar kısa olabilirdi? Videoyu yeniden başlattı.

Mutfakları bir yaşam kaynağıydı adeta. Daha önce gördüğü o sarhoş mağarasının yerine, sıcak bir yuvanın parçası gelmişti. Kırmızı şarap parlıyor, Laney, onun Laney'si,

onun için şarkı söyleyip dans ediyordu. Atkuyruğu saçları bir o yana bir bu yana sallanıyor, ayakları o saçma dansın hareketleriyle dans ediyor, kalçaları zarafetle titreşiyordu. Komik ve özel bir andı bu. Şairlerin yazacağı türden değil belki ama yazmaları *gereken* türden. Fırtınalı gökler, saplantılı tutkular, güçlü ordular ve dalgalı denizler gibi değil, gerçek aşk. Kuru temizlemedeki kıyafetleri alması gereken, geç saatlere kadar çalışan ve bir anlık gülümsemeyle mutlu olan bir aşk. Gerçek hayata uygun olan bir aşk.

Videoyu tekrara aldı.

Laney onun için dans edip duruyordu. Neşeli, özgürce ve kendini kasmadan. Daniel, bir damla yaş yanağından süzülene kadar ağladığını fark etmedi. Ama kendini durdurmaya da çalışmadı, oturup Laney'nin dansını izledi ve bir çocuk gibi ağlamaya devam etti.

Ah bebeğim, bebeğim nerdesin? Beni nasıl yalnız bırakırsın?

Tarihine bakmak için videoyu durdurdu. 18 Ekim'de çekilmiş, Laney'yse 3 Kasım'da öldürülmüştü.

İki hafta, yalnızca iki hafta, tüylü çoraplar içinde dans eden kadını, okyanusun soğuk sularında süzülen bir cesede çevirmeye yetmişti.

Bulantı midesini ele geçirince sendeleyerek ayağa kalktı, banyoya gidip klozete kapandı. İçi dışına çıkmadan, son anda yetişebilmişti. Parmakları kirli porselene sarıldı, omuzları ateşle titriyor, acı, bir şimşek gibi vücudunu sarsarken, gözlerinin önünde beliren flaşlar görüşünü bozuyor ve onu iyice güçsüzleştiriyordu.

Hepsi gitmişti; sahip oldukları hayat, paylaştıkları özel

anlar, zaferleri, çöküşleri ve sıradan şeyler. Yemek pişirmek, televizyon izlemek ya da ayaklarını onun kucağına uzatıp oturmak. Hepsi gitmişti, sonsuza kadar.

Hiçbir şeyin bu kadar kötü olması gerekmiyordu.

Şaşmamalı. Arabaya atlayıp çekip gidişime hiç şaşmamalı. Şaşırtıcı olan tek şey, buraya kadar gelebilmiş olmam.

Artık yapması gereken tek şey, hepsini hatırlayacağı anı beklemekti. Asit damlaları gibi, her anı, bir iz bırakacaktı. Bir daha asla geri gelmeyeceklerini hatırlatan acı bir iz.

Daniel, ucuz banyosunun çatlak yerlerine kapanıp ağladı.

Orada öylece ne kadar kaldığını bilmiyordu ama sonunda kendini ayağa kalkmaya zorladı. Sifonu çekip soğuk suyu sonuna kadar açtı ve kafasını altına soktu. Buz gibi su saçlarına değiyor, kulaklarından boynuna süzülüyordu. Odanın sıcaklığından sonra bu soğuk, vücudunda bir şok etkisi yarattı. Lavabonun porseleninde, örümcek ağı gibi görünen çatlaklar vardı. Havlu olmadığı için tişörtünü çıkartıp yüzünü onunla kuruladı.

Daha önce hakkında söylenen tüm o şeylerin doğru olup olamayacağını merak ediyordu: öfkesi, para meseleleri, ilişki dedikoduları ve Laney'nin ölümüyle bir ilgisinin olma ihtimali.

Bundan sonra ne öğrenirse öğrensin, birbirlerini sevdiklerinden ve Laney için her şeyi yapacağından asla şüphe etmeyecekti. Ona zarar vereceğine tüm dünyayı yakacağından da.

Geçmişleri, oraya buraya uzanan sivri yanları ve düzlükleriyle bir origami gibiydi. Bir yerlerde bu olaya neyin sebep olduğunu, bunu yapanın kim olduğunu gösterecek

ipuçları mutlaka olmalıydı ama şimdi bunların cevaplarını düşünmenin bile bir anlamı yoktu. Tanrı'nın da yardımıyla, bunu yapanı bulacak ve bedelini ödetecekti.

Ama gerçekten de bu kimin umrundaydı ki? Daniel bile bunu umursamıyordu. Asıl soru *Karımı kim öldürdü?* değil...

*Bu nasıl bizim başımıza gelebilir?*di.

Ve *Tanrım lütfen,* lütfen, *bunu geri alabilir misin?*

Daniel, boğulmak üzere olan bir adamın sudan çıkmak için mücadele ederken çıkaracağı bir horultuyla uyandı. Rüyasında taşlık bir kanyondayken, ter içinde ve başında bir ağrıyla uyandığında oteldeydi. Güneş ışığı kirli pencereden içeri giriyor, Laney, yastığın üzerinde duran ve sessize alınmış olan bilgisayarda hâlâ onun için dans ediyordu. Onun görüntüsüne bakarak, bilincindeki sınırların kalktığı, öldüğünü unutmuş olarak onu göreceği bir anın gelmesini hatta belki bir an için, yine birlikte olmayı umarak uyuyakalmıştı.

Bir süre kıpırdamadan durdu. Göğsündeki acı onu neredeyse öldürüyordu. Sonra derin bir nefes alıp kalkarak banyoya gitti.

Palisades'ten gelen güneş ışınlarıyla aydınlanırken, başındaki ağrı da Laney'yi kaybetmenin acısı da biraz olsun hafiflemişti.

Yasın daha bitmedi, hatta yeni başlıyor.

Ama Tanrı'ya yalvarıp bir değişiklik yapmasını istemekten başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranacağın bir mola verdin.

Şimdi bir değişiklik yapmanın tam zamanı.

Gece, ağlama krizlerinin en kötüsü bitince, yeniden e-postalarına dönmüş ve bu kez Laney'den gelenlere değil de en son gelenlere odaklanmıştı. İyi olup olmadığını soran arkadaşları, ağzından laf almaya çalışan muhabirler, içinde adının geçtiği binlerce Google Alert.

Ve yedi, saydı, Sophie Zeigler adında bir kadından gelen tam yedi tane e-posta.

Mesajların uzunluğu ve üslubu değişkenlik gösterse de aslında her biri aynı temadaydı; araması, iletişime geçmesi, kaçmayı bırakması için birer çağrı. Çektiği acının dünyanın sonu olmadığına ve ortadan kaybolarak kendini hem medyanın hem de polisin gözünde suçlu konuma düşürdüğüne dair katı bir hatırlatma. İsmini kişi listesinden kontrol edince avukatı olduğunu anladı ve Beverly Hills'teki ofisiyle Pasifik Palisades'indeki evinin adresini buldu.

Birine kimliğini açık etmek büyük bir riskti ama yardıma ihtiyacı vardı ve muhtemelen avukatının yanı, olabilecek en güvenli yerdi. O yüzden olabildiğince toparlanıp BMW'sine, sadık atına bindi.

Avukatın evinin uçurum kenarındakilerden biri olup olmadığını merak ediyordu ama ev, daha makul bir bölgede, büyük ve gür yapraklı ağaçlarla, gösterişli evlerle dolu olan sokağın hemen arkasındaki sokaktaydı. Sophie'nin evi, Frank Lloyd Wright tarzında olduğu hemen anlaşılan, göz alıcı çiçeklere ve parke taşlarla döşenmiş bir otomobil girişine sahip müthiş bir evdi. Zen'e göre döşenmiş kaldırım taşları verandaya uzanıyor, bir müzeye ait gibi görünen lake bir bank, kapının hemen yanında duruyordu. Zile bastı ve hafif bir müzik duyuldu. Daniel parmak ucunda yükselip kimse var mı diye arkasına baktı ve zili tekrar çaldı.

Pekala, hazırlıklı ol. Dedektif Waters bu eve birinin zorla girdiğini ve kadına silah doğrultulduğunu söylemişti. Bu, işleri biraz değiştirebilir. Ayrıca birden ortadan kayboldun, bu pek de bir avukatın isteyeceği türden bir gelişme değil. Kızmış olabilir, hatta belki biraz soğuk davranabilir.

Kapı, zincirin izin verdiği ölçüde açıldı, sekiz on santimetrelik aralıktan bir kadın yüzü görünüyordu. Kırklarının sonlarında, belki biraz daha yaşlı, çekici bir kadın diye düşündü. Daniel'ı görünce, kadının gözleri yerinden fırladı.

"Bayan Zeigler," dedi, "Biliyorum..."

Kapı yüzüne kapandı.

Tamam, "soğuk" demek biraz az kalmış olabilir. Tekrar arkasına baktı. En iyisi–

Zincirin sesi duyuldu, kapı ardına kadar açıldı ve kadın kollarını açarak ona sarıldı. Daniel kendisini sıkıca saran kolların etkisi, kadının sıcaklığı ve saçlarının yanağında yarattığı ani ve şaşırtıcı hisle, adeta olduğu yere mıhlanmış gibi kımıldamadan duruyordu. O sahilde uyandığından beri ilk kez biri ona temas ediyordu.

Ve bu harikaydı.

"Daniel, ah tatlım." Daha da sıkı sarıldı. "İnanamıyorum – gerçekten sen misin?"

"Ben..."

Sophie nihayet onu bırakıp geri çekildi, gözleri parlıyordu. "Bunca zamandır hangi *cehennemdeydin?*"

"Ben..."

"İyi misin?"

"Eh, şey..."

"Seni gördüğüme bu kadar sevinmesem çoktan öldürmüştüm." Gülümsemesi yanaklarında çizgiler oluştu-

yor ve ince kaz ayağı çizgileri belirginleşiyordu. Sonra Daniel'ın arkasına, sokağa doğru baktı ve yüzü birden gölgelendi. "Sen – polisle..."

"Yalnızım."

"İçeri gelsene."

"Emin misin?"

"Hayır, Daniel. Amerika'nın En Çok Aranan Adamıyla verandamda konuşmak istiyorum."

Daniel güldü, aklı da vücudu da hâlâ sarılmanın etkisindeydi, bir insanla konuşmanın rahatlatıcı etkisi. Kadın kapıyı tuttu ve o da içeri girdi.

Cilalanmış parke yerler, sanat eserleriyle dolu duvarlar. Sophie kapıyı kapatıp zinciri taktı ve omzunun üzerinden onunla konuşmaya devam ederek ilerledi. "Burada olduğuna inanamıyorum. Nerelerdeydin?"

"Şey... biraz karışık. Ama seni korkutmak istememiştim."

"Eh, yaptın ama. Sadece ben de değil üstelik, tüm dünya seni arıyor. Şerif her gün iki kez telefon etti bana."

"Evet, söylemişti." Mutfağa geçtiler. Güneşli bir pencere, *New York Times'ın* serili olduğu bir kahvaltı masası, kaynamakta olan bir cezve.

"Ne?" Hızla döndü. "Kim, ne söylemişti?"

"Ben..."

"Lütfen düşündüğüm şey olmasın. Onlarla konuşmadın." Ses tonu çok sertti. "Lütfen bana yanında bir avukat olmadan polisle konuşmadığını söyle."

"Hayır. Yani şey, evet. Bir dedektifle konuştum ama telefonda."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır bak, ben..."

"Niye böyle bir şey yaptın? Bu işin ne kadar ciddi olduğunu göremiyor musun?"

"Evet ama..."

"Asla, asla, asla yanında bir avukat olmadan polisle konuşma. Özellikle de böyle bir konu hakkında. Neden beni aramadın?"

"Ben..."

"Ne zaman konuştunuz?"

"Dün."

"Telefonda?"

"Evet." Yavaşça, sanki azar işiten bir çocukmuşçasına konuşuyordu ve bu garip bir şekilde iyi gelmişti.

"Dedektif Waters'la?"

"Evet, dedi ki..."

"Neredeydin peki?"

"Ben..."

"Yani birden ortadan kayboldun. Gecenin bir yarısı sarhoş bir halde beni arayıp sonra da ortadan kayboldun? Nasıl görünüyor sence?"

Dolabı açıp iki tane kahve fincanı aldı, ellerini sallayarak konuşuyordu. "İşleri nasıl berbat ettiğinin farkında mısın?"

"Sophie, ben..."

"Neredeydin?"

Daniel ona yaklaşıp kollarını tuttu. "Uzun hikaye. Önce açıklamam..."

"Anlatsana o zaman..."

"Bunun için iki dakika susup bana izin vermen gerekiyor." Başını salladı, "Ne olur?"

Bir kahkaha patlattı. "Hâlâ aynı Daniel." Sophie kolla-

rını ondan kurtarıp fincanları doldurdu ve birini ona uzattı. "Pekala ufaklık, anlat bakalım."

"Şaka mı bu?"

Daniel kahvesinden bir yudum aldı, olanları anlatması yarım saat sürmüştü, sahilden başlayıp bir önceki geceye kadar olan her şeyi. Sophie sessizce, pür dikkat dinledi. Anlatmak Daniel'ın içini rahatlatmış, bir nevi itiraf etkisi yaratmış, o da bu yüzden hiçbir detayı atlamamıştı. "Değil."

"Hafızanı kaybettin."

"Onun gibi bir şey. Şu tuhaf haberler olur ya; adam trende uyanır, kim olduğunu hatırlamıyordur ya da yürüyüşe çıkıp haftalarca ortadan kaybolan kızın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktur falan? Bir füg durumu. Yani sanırım öyle bir şey."

"Ne farkı var?"

"Bilsem. Nasıl hissettirdiğini anlatıyorum işte sana. Araba kullanmayı hatırlıyorum, konuşabiliyorum, yazabiliyorum. Sadece kişisel şeyler kayıp."

"Tamamen mi?"

Daniel başını salladı. "Zamanla geri geliyor. Bazen küçük parçalar halinde, bazen daha fazla. Bazen farkında bile olmuyorum. Eve gitmek çok işe yaradı, bir de rüyalarım var tabii. Gerçek bir hafıza kaybı olduğunu sanmıyorum, daha çok... bir bloklama gibi. Geçici bir şok."

"Şok bu kadar sürmezdi."

"Eh, belki sadece şok değildir. Bazı şeylerin kombinasyonu olduğunu düşünüyorum ben. Laney'nin... Laney,

sonra onca yolu gitmek. Galiba hepsini karıştırdım, kafeine yüklenip gaza bastım. Alkol de var tabii. Ve sonunda oraya varınca..." Söylemek üzere olduğu şeyi, kulağa nasıl geleceğini fark edince duraksadı. "Kendimi öldürmeye çalıştım."

"Kendini öldürmeye."

"Belki de sadece acımı dindirmeye çalışıyordum, ama belki de o noktaya gelince bir yanım ölmek istemedi. Çok yaklaşmıştım oysa. Sanırım bu hafıza kaybı, bilinçaltımın beni korumaya çalışmasının bir ürünü. Bunu tekrar denememi önlemeye çalışıyor."

Sophie fincanı alıp iki eliyle tuttu, dirsekleri masadaydı. "Ve beni hatırlamıyorsun."

Daniel duraksadı. Buraya gelirken en iyi ihtimalle profesyonelce yapılacak bir görüşme umuyordu ve tekrar kaçmak zorunda kalsa bile şaşırmayacaktı. Ama bunların yerine onu seven birini bulmuştu. "Üzgünüm, kişisel bir şey değil. Laney'yi bile çok iyi hatırlamıyorum. Demek istediğim," gülümsemeye çalıştı ama tek yapabildiği tuhaf bir ses çıkarmak oldu, "uyandığımda onun Emily Sweet olduğunu sanıyordum."

Sophie'nin bakışları donuktu, sanki bir kart oyunu oynuyormuş da elini belli etmemeye çalışıyormuş gibi. "Yasaların olduğu taraftan bakınca bu nasıl görünüyor farkında mısın? Önceden planlanmış bir savunma gibi. Zamanlaması çok uygun."

"Sana göre. Benim olduğum yerden bakınca berbat."

"Ne demek istiyorsun?"

Daniel ona baktı. "Karımın ölümünü tekrar, en baştan yaşamak zorunda kaldım."

Sophie sustu. "Üzgünüm." Parmaklarını masaya vurarak başka yöne baktı.

"Ee, ne düşünüyorsun?"

"Yirmi yedi yaşında biriyle seks yapmanın en güzel tarafı nedir?"

"Ne?"

"Bir espri. Yirmi yedi yaşında biriyle seks yapmanın en güzel tarafı nedir?"

"Ben... umrumda değil, Sophie. Şaka kaldıracak halde değilim."

Kadın ona rahatsız edecek kadar dikkatli bakıyordu. "Hafızanı gerçekten de kaybettin değil mi? Şaka yapmıyorsun?"

"Hayır, yapmıyorum."

"Ve beni hiç hatırlamıyorsun."

"Hayır."

"Yirmi tane olmaları."

"Ne?"

"Yirmi" – durdu – "yedi yaşında biriyle seks yapmanın en güzel yanı yirmi tane olmalarıdır."

Daniel buna şaşırsa da kendini gülümserken buldu. "Bu iğrenç."

"Bu espriyi her yapışında, yani her ay, ben de aynı tepkiyi verirdim."

Güneş ışığı, penceredeki kristalden yayılarak odanın duvarlarını rengarenk boyuyordu. Uzun bir süre sonra Daniel sordu. "Biz arkadaştık değil mi?"

"Burada, dünya üzerinde hâlâ öyleyiz."

"Evet, yani tabii ki. Ben sadece..."

"... hatırlamıyorsun."

Başıyla onayladı. "Çok tuhaf. Durum hiçbir şey için

değişmiyor. Kim olduğumu bile hatırlamıyorum. Laney mesela, onu sevdiğimi *biliyorum*. Bunu hissedebiliyorum, yani gerçekten, fiziksel olarak bile hissediyorum. Öldüğünü öğrendiğimde ben – tekrar ölmek istedim. Ve ben bir şeyler hatırladıkça bu acı daha da artacak. Geri gelen her şey, aşkı bir hisden bir harekete, bir fiile, gerçekten olmuş bir şeye dönüştürecek. Birbirimizi sevdiğimiz anlar... Yıllardır birlikteydik değil mi? "

"Altı ya da yedi yıldır."

"Yedi yıl. O duygularla, birlikte alınan kararlarla, anılarla dolu yedi yıl. Ama şimdi o ölüyken ve ben hafızamı kaybetmişken tüm bunların ne anlamı var ki? Geçmişi olmayan bir aşk ne ifade eder? Alzheimer gibi bir şey bu. Karı koca bir ömrü birlikte geçiriyor; sevişiyorlar, kendilerine ait bir evleri oluyor, çocuklarını büyütüyorlar ve sonra içlerinden biri hasta oluyor, diğerini tanımamaya başlıyor. Hâlâ evli sayılırlar mı? Hâlâ birbirlerine aşıklar mıdır? Birlikte geçirdikleri onca zaman bir şey ifade eder mi, yoksa her şey sadece... geçici mi?"

"Hayat bir yağmur damlasıdır."

"Ne?"

Sophie gülümsedi. "Büyükannemin söylediği bir şeydi. 'Hayat bir yağmur damlasıdır.' Gençken bana hiçbir şey ifade etmezdi ama yaşlandıkça anlıyorum."

"Hayat bir yağmur damlasıdır, vay be." Cümle oldukça basit ama bir o kadar da güzeldi, insanın yüreğine dokunacak cinsten. Sanki gerçek, içinde bir yerde gizliymiş ve bir Zen koanı gibi, sonsuza kadar ona yoğunlaşabilir ve her defasında farklı bir anlam bulabilirmişsin gibi. "Hayat bir yağmur damlasıdır."

Duvarların dışından bir araba motoru duyuldu, hızla giden bir arabanın motoru. Daniel donup kaldı. Ses giderek arttı ve araba uzaklaşırken azalmaya başladı. Sophie'ye dönüp açıklama yapmaya hazırlanırken onun da kendisi kadar gerildiğini gördü.

Niye? Neden korkuyor ki? Jetonun düşmesi biraz uzun sürdü. "Şerif, birinin senin evine izinsiz girdiğini söyledi."

Sophie başını salladı, açık renk bluzundan omuzlarının titrediği görülebiliyordu.

"Beni soran biri."

"Evet." Sophie ayağa kalkıp fincanını lavaboya götürdü.

"Ben – seni incitti mi?" Karnındaki o yakıcı sıcaklık geri gelmişti.

"İyiyim ben." Fincanı ovmaya başladı.

"Bana biraz onu anlatabilir misin?"

"Neden? Hatırlayacak mısın sanki?"

Ah. Daniel kahvaltı masasından uzaklaştı. Sophie ise ona bakmadan bulaşıkları yıkamayı sürdürüyordu. "Soph."

Kadının vücudunda ani, minik bir kasılma olur gibi oldu. Sonra omzunun üzerinden, "Komik. Bana hep böyle seslenirdin," dedi. "Hatırlıyor musun yoksa sadece oralarda bir yerde kalmış da onu mu kullanıyorsun?"

"Soph, özür dilerim."

"Neden?"

Hasta bir geri zekalı evine geldiği için. Bunu beni ararken yaptığı için. Ne kadar güçlü görünsen de bu seni sarstığı, hatta belki yaraladığı için. Derin bir nefes aldı. "Her şey için sanırım."

"Saçmalama." Musluğu kapatıp arkasına döndü. "Bana zarar vermedi, sadece beni korkuttu hepsi bu." Bir havlu

alıp ellerini kurulamaya koyuldu, ses tonu oldukça alçaktı. "Çok sakindi, gülümsüyordu, daima gülümsüyordu. En kötü tarafı da buydu. Bana ne isterse yapar ve sonra da hayatına kaldığı yerden devam edebilir diye düşündüm. Hem de hiçbir şey hissetmeden."

Daniel bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp kapattı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda, "Umarım ona bildiğin her şeyi söylemişsindir," dedi.

"Pek fazla şey bilmiyorum ki zaten."

"Bu adam, bence o olmalı..." *Söyle. Bununla yüzleşmek zorundasın.* "Laney'yi öldüren adam o."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Sesi oldukça düzdü.

"Biri, elinde bir silahla gelip Laney'nin ölümünden hemen sonra seni tehdit etti, öyle mi?"

"Ama onu değil seni soruyordu."

"Evet ama benim o olayla bir ilgim yok biliyorsun değil mi?" Sophie cevap vermeyince Daniel bir iç çekti. "Bak, anlıyorum. Kendim bile şüphelenmiştim. Hatta aslına bakarsan inanmak üzereydim. Ama şimdi biliyorum, bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Öyleyse ne demek..." Elindeki bezi tezgaha bırakıp başını salladı.

"Ne?"

"Boş ver."

"Sophie."

Bir nefes aldı. "Beni aradın. Zil zurna sarhoştun. Üzgün olduğunu söyleyip durdun, nedenini sorunca da söylemedin. Sadece 'üzgünüm' dedin durdun ve..."

"Ne?"

"Senin hatan olduğunu söyledin."

"Benim hatam?" Gözlerini kapatıp hatırlamaya çalıştı.

Kelimelerin gözünün önüne gelmesini bekledi ve bu gerçekleşmeyince de kendini zorladı. Hiçbir şey olmuyordu. "Bilmiyorum. Ama onu öldürenin ben olmadığımı biliyorum. Tanrı aşkına Sophie, dün tüm geceyi ikimizin olduğu bir videoyu izleyerek geçirdim. İki hafta öncesine ait görüntüler var, görsen için acır. O kadar mutlu görünüyoruz ki, niye onu öldüreyim?"

"Bilmiyorum."

"Hayır." Başını salladı. "Aynı yola bir kez daha girmeyeceğim. O gece demeye çalıştığım neydi bilmiyorum ama Laney'yi öldürmediğimi *biliyorum*. Biz mutluyduk, kahretsin. Her şey mükemmeldi, biliyorsun. *Hatırlıyorsun* değil mi?"

"Mükemmel?" Tek kaşı havadaydı.

"Pekala, iyi diyelim ama demek istediğim şu ki biz birbirimize aşıktık. Öyle bir şey..."

"Tanrım, Daniel, yaşadığınız şey bir evlilikti, peri masalı değil. Mükemmel falan değildi. O öldü diye böyle düşünmekten vazgeç. İlişkiler böyle yürümüyor."

Daniel bir nefes alıp durdu. "Kavga eder miydik?"

"Tabii ki ederdiniz."

"Niye?"

"Herkes niye ediyorsa ondan. Para, seks, çocuklar, bulaşıkları kim yıkayacak falan."

"Ama dediğin gibi, bunu herkes yapıyor." Sophie'nin yüz ifadesini görünce sustu. "Ne? Çok mu kötüydük?"

"Laney bir aktristi, tatlım. Hepsi delidir. Ve sen de" homurdandı, "sen de çok çabuk öfkelenirsin. Birbirinizin üstüne gittiğinizde sınırları zorlardınız. Birbirinize bağırıp dururdunuz. Son kavganızda, o, hafta sonunu otelde geçirdi, sen de şişenin dibinde."

Daniel kendini kötü hissetti, inanılmaz derecede utanmıştı. Tıpkı önceki sabah, Robert Cameron onun hakkındaki düşüncelerini anlatırken karavanda hissettiği gibi. *Senin gibi binlercesinin bulunduğu bir şehirde yaşayan ortalama bir yazar. Ne ekstra yeteneklisin ne zeki ne de cesur. Çan eğrisinin tam ortası.* Bunları duymak onu öldürmüştü. Neden geçmişi mükemmel olamıyordu ki? Madem o anlara dönemiyor, en azından böyle olduğuna emin olabilseydi. "Çok mu kavga ederdik?"

"Çoktan kastın ne? Benim evliliğim de yürümemişti, o yüzden buna karar vermek bana düşmez." Sophie bir iç çekti. "Kavga eder ve her şeyi kırıp dökerdiniz ama her defasında barışmayı da bildiniz. Ve barıştığınızda da mutluluktan uçardınız. Sizin ilişkinizin doğasıydı bu, tutkulu bir aşk. Mutluyken harikaydınız ama kavgalarınız da çok şiddetli olurdu. Yani demek istediğim, mükemmel olduğunuza inanarak kendine hiç de iyilik etmiyorsun."

Daniel başıyla onayladı, mide bulantısı hâlâ devam ediyordu. Masadan fincanını alıp istemediği halde kendine bir kahve doldurdu. Zihninde bir dolu şey vardı, bir türlü aklına yatmayan şeyler. Ve her birine odaklanmak oldukça zor oluyordu. "Sorumu cevaplamadın."

"Ne sorusu?"

"Sence bunu ben yapmış olabilir miyim?"

Bakakalma sırası, parmakları birbirine düğümlenmiş olan Sophie'deydi. Daniel her şeyi onun cevabına endekslediğini fark etti. Bu kadın, bu arkadaş, şu anda onu kendisinden daha iyi tanıyordu. Eğer bunu yaptığını düşünürse...

"Ne olduğunu bilmiyorum. O gece beni aradığında ne

demeye çalıştın bilmiyorum. O adamın kim olduğunu, neden senin peşinde olduğunu ya da sorup durduğu o kolyenin olayla ne ilgisi olduğunu da bilmiyorum," dedi.

"Ben..."

"Bekle. Polis senin yaptığını düşünüyor ve dahası da var. Ofisinde biri öldürüldü."

"Ne?"

"Bir güvenlik görevlisi. Polisler bunu da senin yaptığını düşünüyorlar."

"Ne zaman oldu bu?"

"İki gece önce."

"Ben değildim. O kadarını hatırlayabiliyorum."

"Tamam, güzel. Ama diğer soruların cevabını bilmiyorum, ya sen?"

"Ben de. Ama sorduğum bu değil."

"Laney'yi senin öldürdüğünü düşünüp düşünmediğimi soruyorsun. Ya da onu öldürmek istemiş olabilir misin, bunu merak ediyorsun."

"Ne düşünüyorsun peki?"

"Asla. Böyle bir şeyi yaptığına dünyada inanmam."

Daniel derin bir oh çekti, gözleri dolmuştu. Elini ağzına götürüp nefesini bıraktı. Devasa bir el tarafından dibe itiliyormuş gibi hissediyordu ama Sophie'nin söyledikleri bu hissi alıp götürmüştü. Yeniden derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Teşekkür ederim."

"Etme. Hâlâ boka batmış durumdasın."

Kendisine rağmen güldü. "Teksaslı ponpon kız* gibi."

"Bana güveniyor musun?"

* Amerika'da 2006 yılında beş ponpon kızın, okul kurallarının dışına çıkarak karıştıkları skandala yapılan bir gönderme. (Çev.N.)

"Tanıdığım tek insan sensin. Sana da güvenmeyeceksem kendimi tekrar o okyanusa atarım daha iyi."

"Güzel. Çünkü bir planım var. Teslim olacaksın."

"Ne?"

"Susma sırası sende, ufaklık." Çocuğuna kızmış bir ebeveyn gibi susmasını işaret etti. "Bir avukat tutacaksın. Bir *ceza* avukatı. Arkadaşım Jen Forbus'ı arayacağım, kendisi Johnnie Cochran'ı Mr. Bean gibi gösterecek kadar yeteneklidir."

"Soph, yardım etmeye çalışıyorsun biliyorum ama–"

"Sus. Jen şerifi arayıp bir anlaşma yapacak. Bizim şartlarımıza göre teslim olacaksın. Medya olmayacak, Jen olmadan sorguya çekilmeyeceksin. Ayrıca durumunu da açıklayacağız ve tıbbi bir destek alacağından emin olacağız."

"Doktora ihtiyacım yok, zaten bir MR–"

"Sus. Hafıza kaybına neyin sebep olduğunu bilmiyoruz, belki uyuşturucunun etkisindeydin, belki ender görülen bir hastalığın var. Öğrenmemiz gerekiyor."

"Ne yap–"

"Sus. Bir uzman – belki da uzmanlardan oluşan bir heyet – savunmana oldukça büyük bir katkı sağlayacaktır. Şu anda senin cinayetlerden herhangi biriyle doğrudan bir ilişkin olduğunu gösteremiyorlar, ellerindeki her şey ikinci derece kanıt kategorisinde. Keşke bunu değiştirebilseydim. Ama Maine'de de burada da polise karşı koydun. Bunu kullanacaklardır, işte tıbbi teşhis de tam bu noktada işimize yarayacak."

"Soph–"

"Yalan söylemeyeceğim, bu sana pahalıya patlayacak. Ayrıca kısa bir süre hapiste yatman da gerekebilir ama me-

rak etme, öyle ekstra güvenlikli falan olmayacak. İçerdeyken farklı hayat tarzlarına aşina olman da gerekmeyecek, muhtemelen birkaç aydan fazla sürmez. Bu arada sen teslim olunca ben de basınla bir görüşme ayarlayıp şerife ve ekibine baskı yapmalarını sağlayacağım. Waters'ın kıçını kaldırıp da arkadaşımın karısının katilini bulmak için uğraşıp uğraşmayacağını göreceğiz."

Daniel ona baktı, içtenlikle gülümsüyordu. Ne kadın ama! Önceden nasıl biri olursa olsun, nasıl karakter sorunları yaşıyor olursa olsun, Sophie Zeigler'in arkadaş olmaya değer bulduğu biriydi. "Artık konuşabilir miyim?"

"Konuşamazsın diyen kim? Konuşmak istiyorsan konuş."

Sophie avukat arkadaşını ararken Daniel da etrafta dolandı. Bir elinde kahve fincanıyla bir arkadaşının evinde olmak, hiç olmadığı kadar iyi hissetmesini sağlamıştı. Sanki sıradan bir adamdı. Birkaç sorunu olan bir adamdı belki ama durumu düzeltmek için bir planı da vardı.

Evin girişten mutfağa doğru uzanan uzun koridoru, çerçevelenmiş ve bir müze gibi özenle, yatay olarak dizilmiş fotoğraflarla süslenmişti. Sophie'nin hayatından kareler. Üzerinde çiçekli bir elbise, elinde bir Bob Marley sigarası, gözleri kapalı halde bir konserde dans eden yirmili yaşlardaki bir hali. Kolunu onun omzuna dolamış yakışıklı, saçları geriye doğru taranmış, tembel tembel gülümseyen mafya tipli bir adamla çekilmiş bir fotoğrafı ve aktörlerle

ve müzisyenlerle çekilen daha nicesi. Koridorun ortalarında bir yerde, etrafında gülümseyen bir düzine insanın olduğu uzun bir masada çekilen siyah-beyaz bir fotoğraf vardı. Sondan ikinci adam, Daniel'dı. Üzerinde korkunç derecede dar bir ceketle, bir hindi bagetini kadeh gibi havaya kaldırmış gülümsüyordu. Dikkatle kendine baktı.

Merhaba kendim. Neler oldu biliyor musun? Başına neler geleceğine dair en ufak bir fikrin bile yok.

Bu düşünce sırıtmasına sebep oldu. Kahvesinden bir yudum daha alıp sert zemin üzerinde yürüyen çıplak ayak sesine doğru döndü. "Bu ne zaman çekildi?"

Sophie fotoğrafa baktı. "Bin dokuz yüz doksan... altı? Ya da öyle bir şey. Hollywood Yetimleri."

"Ne?"

"Hatırlamadığını unutup duruyorum. Her Şükran Günü'nde Hollywood Yetimleri için bir yemek düzenlerim. Tatilde eve gitmeyen arkadaşlarım için yani."

"Evim neresi?"

"Little Rock'ta doğmuşsun. Ama senin evin hep burasıydı."

"Bir ailem yok mu?"

"Aileyle neyi kastettiğine bağlı."

Daniel başıyla onayladı. "Öyleyse uzun süredir burada yaşıyorum."

"Eskiden Los Angeles'ın en sevdiğin yanlarından birinin, hafızası olmaması olduğunu söylerdin. İronik değil mi?"

"Evet." Fotoğrafa doğru eğildi. "Saçlarım da öyle."

"Moda anlamında en iyi devrin olduğu söylenemez ama hep dediğin gibi, şaka kaldıramıyorlarsa boş ver."

"Bunu ben mi söylerdim?"

"Sürekli, tatlım. Bu ve 'Özür dilemek izin istemekten kolaydır.' Daniel Hayes Yaşam Felsefesinin iki temel taşı." Sophie doğruldu ve "Jen'le konuştum," dedi. "Bir ifadeye girmek üzereymiş, sadece bir dakikası vardı ama kabul etti. Ona anlattıklarıma dayanarak, işlerin yoluna gireceğini söylüyor."

"Gerçekten mi?"

"Tam olarak şöyle dedi: 'İşim bittiğinde o şerif Tanrı'nın var olup olmadığını merak ediyor olacak.'"

Daniel başını salladı. "Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"İşimiz bu. Neyse, Jen mahkemeden çıkar çıkmaz buraya gelecek. Muhtemelen altıdan önce gelemez. Bu sırada senin bir yere kıpırdamamanı söyledi."

"Mümkün değil."

"Ne?"

Ona dönüp, kollarını tuttu. "Sen telefondayken bunu düşünüyordum. Sen bir avukatsın."

"Bunu anlamak için düşünmen mi gerekti?"

"Söylemeye çalıştığım şey, burada kalamayacağım. Ben bir kaçağım, sen de bana yataklık ediyorsun. Hukuk okumadım ama bunun iyi sonuçlanmayacağını biliyorum."

"Ama..."

"Bana beklediğimden çok daha fazlasını verdin zaten. Başını belaya sokacak bir şey yapmayacağım. Tanrım bunun için barodan bile atılabilirsin."

Sophie sustu.

"Değil mi?"

"Bilmem. Hem kimse bilmek zorunda değil ki."

"Kariyerini böyle bir riske atamam, o kadar."

"Peki ne..."

"Endişelenme. Charles Bronson olmaya niyetim yok. Şehir merkezinde berbat bir otelde bir oda tuttum. Biraz Tayland yemeği alıp kapımı kilitler ve aramanı beklerim."

Sophie durdu, profesyonellik maskesi geri gelmişti, durum değerlendirmesi yapıyordu yani. Sonunda "Orada kalacaksın ama?" dedi.

"Söz." Gülümsedi Daniel. "Neyse, bilgisayarım bende, daha öğrenilecek çok şey var. Belki bize yardımcı olabilecek bir şey bulabilirim."

Sophie yavaşça başını salladı. "Tamam, bu mantıklı. Zaten yapacak işlerim var."

"Tehdit edilecek bir stüdyo mu?"

"Organize edilecek bir parti. Too G."

"Ne?"

"Rap yıldızı, Too G. filminin galası yarın akşam, o da Lux adındaki bir kulüpte büyük bir lansman partisi düzenliyor. Tam bir bela. Kendisi bir 'gangster' olduğu için" – elleriyle tırnak işareti çizer gibi yaptı – "her şey sert görünmek zorunda. Güvenlik görevlileri tuttuk, kapılara metal dedektörler koyduk, kurşun geçirmez limuzinler kiraladık. Hepsi Tudy Wadell'ın tehlikeli bir adam olduğu imajını vermek için."

"Los Angeles'ı seviyor olmalısın."

"Bu şehir bir şirket gibi, yapacak bir şey yok. Neyse, sana nasıl ulaşabilirim?"

"Dün gece bir cep telefonu aldım." Numarasını verdi. "Bir şey daha." Dudağını ısırdı.

"Ne?"

"Ben – bu biraz garip gelecek ama acaba... yani sen – şey yapabilir miydin..."

"Dökülsene ufaklık."

"Sana tekrar sarılabilir miyim?" Utanarak omuzlarını silkti. "Sadece, yani uzun zamandır..."

Sophie hiçbir şey söylemeyerek onu rahatlattı. Sadece gülümsedi ve kollarını açtı. Daniel da bu sıcak ve güvenli kollara atılıp sıkı sıkı sarıldı. Tanrım, onu seven birinin olması güzeldi.

Bir süre sonra geri çekildi ve "Dikkatli ol," dedi.

"Kaçak olan sensin."

"Evet ama – sen yine de dikkatli ol, tamam mı?" Kapıyı açıp dışarı çıktı, sonra arkasına döndü. "Ve tekrar teşekkürler. Her şey için. Çoğu insan beni hemen infaz ederdi."

"Hey," dedi Sophie. "Şaka kaldıramıyorlarsa boş ver."

Daniel ona gülümseyip arabasına doğru ilerledi. Arabayı çalıştırdıktan sonra da aynadan kadına bakmaya devam etti. Sophie'nin yüzündeki ifade, anlaşılması güç bir şeydi. Tüm duyguların karışımı gibi bir şey, üzüntü ve neşe bir arada.

Bu bir yetenekti.

El sallayıp yola koyuldu. Güneş her yeri ışıl ışıl yapıyordu, o da pencereleri açıp radyosunu çalıştırdı. Bu son birkaç gündür hiç yapmadığı bir şeydi ama şimdi canı müzik dinlemek istiyordu. Yüksek sesle, neşeli bir rock'n roll dinlemek. Bas gitarla davulun öne çıktığı, şarkıyı söyleyen adamın henüz on yedi yaşında olup haykırışlarını bastırmaya çalışmasını ve kız arkadaşıyla birlikte çarşafları paramparça etmelerini anlatan şarkıya gelene kadar radyo kanalları arasında gezindi. 10 numaralı yola çıkarken sesi sonuna kadar açtı ve direksiyonda ritim tutarak şarkıya eşlik etti.

Hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez kendini iyi hissediyordu. İyiden de iyi. Beyninde dönüp duran sorular cevap-

larına kavuşuyordu. Artık kaçmak ve korkmak yoktu, sonunda gerçeklerle yüzleşebilecek hale gelmiş ve inanılmaz derecede rahatlamıştı. Tüm o kaçış, saklanma çabaları ve gölgesinden bile korktuğu zamanlar geride kalmıştı. Her hareketinde biraz daha daralan bir deli gömleği giymiş gibi hissettiği zamanlar. Dikiz aynasına baktı – arkasında trafik ışıkları, birkaç ithal araba ve büyük beyaz bir karavan vardı – ve gaza bastı. Önündeki yol açıktı, fonda güzel bir müzik ve aklında bir plan. Sözleri bildiğine şaşırarak şarkıya eşlik etti: Anıların içimi delip geçiyor, benzin gibi, benzin gibi, her şeyi yakıp geçiyor.

Şarkı bitti ve bir DJ konuşmaya başladı. Daniel sesi kıstı ve nerdeyse yüz otuz beşle gittiğini fark etti. Dur bakalım. Frene basarak hızını doksana indirdi.

Pekala, şimdi ne yapıyoruz?

Ambassador'a dönüp toparlanmaya, bir duş alıp Sophie'nin arkadaşına iyi görünmeye karar verdi. Öğleden sonrayı bilgisayarını inceleyerek geçirecekti. Henüz içindekilerin sadece binde birini görebilmişti, muhtemelen biraz daha arasa bazı ipuçlarına ulaşabilirdi. Laney'den gelen ve olayı biraz açıklığa kavuşturabilecek bir e-posta mesela. Her ne olduysa, bir komplo teorisinin tüm elemanlarını da içinde barındırıyordu – kim olduğu belli olmayan silahlı adamlar, bir ev kadar değerli elmas bir kolye – ve kendisi de bir yazar olduğu için böyle şeylerin arkasında başka olayların olduğunu biliyordu. Radyo, eski bir Cracker şarkısı çalmaya başladı: Seninle birlikte olmak kendinden geçmek gibi, hey hey hey kafayı bulup uçmak gibi. Radyonun sesini yine açtı ama bu kez hızına dikkat etti ve aynasını kontrol ederek sinyal verdi.

Karavanın hâlâ arkasında olduğunu, ancak şerit değiştirdikten sonra fark etti.

E, ne var bunda? Nerede olacaktı ki?

Ama sonra, birkaç dakika boyunca oldukça hızlı ilerlemesine rağmen karavan peşinden ayrılmadı, o yavaşlayınca karavan da hızını kesti. Daniel'ın gözleri önündeki yolla ayna arasında gidip geliyordu. Tam olarak göremese de arkasındaki araç büyük bir panelvandı, bahçe düzenlemesinde ve temizlik işlerinde çalışanların kullandığı cinsten, pek öyle sık rastlanan bir şey değil yani. Yan tarafında uzun ve kötü bir sıyrık vardı, eski bir çarpma izi. Aralarındaki mesafe, sürücüyü tam olarak seçmesini engelliyordu ama bir beysbol şapkası ve güneş gözlüğü taktığını görebiliyordu.

Görelim bakalım. Daniel yeniden sağa sinyal verip ilk çıkıştan sağa dönerek kuzeye, Fairfax'e doğru ilerledi, karavan arkasındaydı. Radyoyu kapatıp Venice'ten sağa döndü, panelvan onunla gelmeye devam ediyordu.

Mutluluğu bir sis bulutu gibi hızla dağılıp kayboldu. Biri onu takip ediyordu ama polis değil. Panelvan dünyanın en berbat kamufle aracı olsa da şimdiye kadar çoktan devriye arabaları gelir ve onu köşeye sıkıştırırlardı. Kimdi bu o zaman?

Çok sakindi, en kötü tarafı da buydu. Bana ne isterse yapar ve sonra da hayatına kaldığı yerden devam edebilir. Hem de hiçbir şey hissetmeden.

Daniel'ın parmakları, direksiyonu sıkı sıkı kavradı, avuçları terliyordu. Sophie'nin evine girip ona silah doğrultan adam. Onu arayan ve elmas kolye hakkında sorular soran adam.

Karısını öldüren adam.

Hauser'daki ışık kırmızıydı, yavaşlayıp sola dönecek olan şeride geçti. Panelvan hâlâ arkasındaydı.

Tamam, çok basit. Trafiğin durmasını bekle ve sola dönmek yerine onu şaşırtarak hızla kavşağa gir. Diğer arabalar onu sıkıştıracak, ışık değişene kadar da sen çoktan uzaklaşmış olacaksın.

Adam onu nasıl bulabilmişti ki? Los Angeles devasa bir yerdi, birbirlerine tesadüfen rastlamaları, hesaplanamayacak kadar küçük bir olasılıktı. Daniel'ın başından aşağı kaynar sular döküldü. Bu pislik onu Sophie'nin evinde bulmuş olmalıydı, yani Daniel'ı kaybederse yine oraya gidecekti ve bu kez Sophie'yi korkutmakla kalmayacağı kesindi.

Bana ne isterse yapar ve sonra da hayatına kaldığı yerden devam edebilir. Hem de hiçbir şey hissetmeden.

Hayır. Bunu asla yapamazdı.

Işık yeşile döndü ve Daniel ilerledi. Panelvanla aralarında iki tane araba vardı. *Bir plan yapman gerek. Sophie'ye bir zarar gelmesine asla, asla izin veremezsin. Ayrıca bu adam karını öldürdü. Ondan kaçmaktansa peşine düşmek istemez misin? Öyleyse düşün, yazar olan sensin.*

Yaz bir şeyler.

Belinda gülümsüyordu.

Sophie'nin evini gözetlemek hesaplıca yaptığı bir şeydi. Avukat Daniel'a bir dolu mesaj göndermiş, yanına gelip onu görmesini ve bunu bir an önce yapmasını istemişti. Ama Belinda bile bunun bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti. Daniel da o da aynı anda Daniel'ın e-postalarını okuyordu demek, vay be.

BMW'nin biraz arkasında kalarak, o Hauser'dan geçip üçüncü yola saparken hızını korumuştu. Daniel anında tekrar sinyal verip eski Farmers Market'in otoparkına girdi. Masmavi gökyüzüne doğru yükselen pvc kaplı beyaz saat kulesinin saçma görüntüsü tablo gibiydi. Beverly Hills'ten çok kırsal Maine'e uyan bir manzaraydı bu. Henüz erken olduğu için otoparkın yarısı boştu, Hayes'in önden gitmesine izin verip çıkışa yakın bir yer seçti. Arkasındaki silahı çıkarıp kucağına koydu. Ön camdan, Daniel'ın arabasından inip ağır adımlarla girişe yürüyüşünü izledi, göz alıcı Hawai gömleği, takip edilmesini kolaylaştırıyordu. Daniel, hiç kaygısı olmayan bir adam gibi yürüyordu.

Burada peşinden gitmek pek de akıllıca olmazdı. Etrafta çok fazla insan, çok fazla dikkatli göz vardı. Ve içerde bulunması muhtemel güvenlik kameraları. Belinda motoru kapatıp arkasına yaslandı. Nasılsa Daniel arabasını almadan bir yere gitmeyeceği için o da bekleyip ona yaklaşabileceği tenha bir yere kadar arkasından gidecekti. Gelip giden insanları seyre koyuldu: Çocuğuyla birlikte gelen bir kadın, birkaç genç kız, ağır ağır ilerleyen iyi giyimli bir adam. Belinda gözlerini kısıp odaklanmaya çalıştı. Bu...

Silahını alıp karavandan indi.

Bennett birilerinin onu fark etmesini engelleyecek kadar yavaş ama olabildiğince de hızlı yürüyordu. Farmers Market'in kapısı açıktı, içerde sürüyle insan vardı ama Daniel Hayes yine de rahat rahat buraya girmişti.

Pislik herif. Eyaletteki bütün polisler onu arıyor, oysa

böyle kalabalık bir yere geliyordu. Biri onu tanısa her şey bitecekti.

Peki. Taktik kullanmanın özü, taktiklerinizin amaca giden yoldaki değişikliklere uyum sağlayabiliyor olmasıdır. En iyi satranç oyuncuları her hamlede bütün oyun alanını görür ve ona göre oynarlar. Bu yüzden o da, Sophie yalan söylemiyor olsa bile evinin izlenmeye değeceğine karar vermiş ve karşılığını da almıştı. Ama şimdi bir kez daha değişiklik yapması gerekiyordu. Adamı takip et, gözden uzak bir yere çek – nasılsa Daniel Bennett'ın neye benzediğini bilmiyordu – ve yakala.

Sonra ıssız bir yere git ve Daniel'ı, istediğin şeyi vermesi için ikna et.

İçeri girip bir oyuncakçıyı, bir tişört mağazasını, bir churrascariayı* geçti, kalabalığın içine kaynayıp adamını aramaya başladı.

Daniel'ın avuçları terliyordu ama kendini, etrafta telaşla dönüp durmak yerine yavaşça yürümeye zorladı. Bu hareketi, ancak adam Daniel'ın kendisini fark ettiğini anlamadıysa işe yarayacaktı ve Daniel, adil bir dövüşte kazanma şansının olmadığını biliyordu.

Adil olma o zaman.

Marketin içinde hızlı bir tur attı. Her yönden gelen onlarca farklı koku, midesini bulandırdı. Çikolatayla karışan salsa verde, rozbifle yarışan karamelli mısır. Güneş, bez ça-

* Brezilya'ya özgü bir biftek restoranı. (Ed. N.)

dırların arasından sızıyordu, yakınlardaki bir barda oturan bir grup adamdan bir kahkaha yükseldi.

Güneş gözlüğü ve mücevher satan bir yer vardı. Daniel durup vitrinden bir gözlük aldı ve takıp aynanın karşısına geçti. Arkasındaki koridorlarda her yaştan kadınlar ve erkekler dolanıyordu ve birçoğunda beysbol şapkası vardı. Kahretsin. Gözlükleri rafa bırakıp yürümeye devam etti. Sessiz bir yere ihtiyacı vardı, bu kalabalıktan uzak bir yere.

Ortalıktan uzaklaşmaya başladı, yanından geçtiği her adama bakıyor, katilin hangisi olduğunu merak ediyordu. Dövmeli Meksikalı mı? Takım elbiseli olan mı? Yoksa bir Dodgers şapkası takan kısa boylu, sarhoş adam mı? Hepsi olabilirdi. *Sakin ol. Bu kalabalıkta sana bir şey yapamaz.*

Bunun doğru olmasını umdu.

Belinda koşarak otoparkı kat edip biraz uzaktaki kapıya gitmeye çalışıyordu. Bennett'ın hemen arkasından içeri dalmanın hiç anlamı yoktu. Elinde domuz etleri olan ve nerdeyse düşüreceği adama "Affedersiniz," dedi ve doğu tarafındaki bir barbekücünün köşesine kadar gidip durdu.

Plastik masa ve sandalyeler, çöpten gelen tatlı koku, tentelerin kapalı bir alandaymışsınız hissi veren gölgeleri. Daniel'dan eser yoktu ama Bennett'ın batıya doğru gittiğini görüp paralelindeki koridordan onu takip etti. Pantolonunun kemerine takılı olan silah, beline sürtünüyordu.

Bir şarküteri, mum dükkanı ve aromaterapi salonu. Etraf kalabalıktı ve Bennett'ı göremiyordu. Yanlış mı anlamıştı

acaba? Belki de adam sadece gözden kaybolmadığına emin olmak için Daniel'ı takip ediyordu.

Hayır. Bennett her zaman, bu işin püf noktasının açık açık saldırıya geçebileceğin ana kadar son derece dikkatli olmak olduğunu söylerdi. Buraya gelmek dikkatli bir hamle değildi. Yani...

Daniel Hayes, onun olduğu koridorun sonundaydı, gömleğindeki parlak baskı, masaların arasından gözüküyordu.

Belinda etrafına bakındı, Bennett'tan bir iz yoktu. Bir şekilde harekete geçmek zorundaydı, gömleğinin üstünden silahına dokundu ve cüret edebildiği kadar hızla ilerlemeye başladı.

Yemek alanının kalabalık koridorlarına karşın, bakım alanı son derece sessizdi. Floresanlarla aydınlatılmış gri duvarlar, "işi olmayan giremez" diye bağırıyordu. Daniel alana girip köşeyi döndü. Koridor on metre boyunca uzanıp dönüyordu ve sonuna doğru birkaç kapı vardı, dolaplara ait kapılar belki de.

Yolun yarısında duvara dayanmış iki adam, İspanyolca bir şeyler konuşuyorlardı. Daniel'a bakıp sohbetlerine döndüler. Kahretsin, bu ikisi hariç, alan mükemmeldi.

Öyleyse kurtul onlardan. Yanlarına gidip "Ne oluyor? Yapacak işiniz yok mu sizin?" dedi.

İçlerinden biri, yakalanmışlar gibi bakarken diğeri, "Moladayız, sen kimsin?" diye sordu.

"Anlayamadım?" Daniel bir kaşını kaldırdı. "Sence burası kendi kendini mi yönetiyor?"

"Sen benim patronum değilsin..."

"İnan bana öyleyim. Burası çalışan bir market, çocuklar. Moladaysanız tamam ama koridorlarımı işgal etmeyin."

Bir an adamın kendisini zorlayacağını düşündü ama sonra bilindik güç dengesi işlemeye başladı. Kızgın beyaz adam, önlüklü Latini ezer. Hayatın boktan gerçeklerinden biriydi bu belki ama etik şeylerle sonra ilgilenebilirdi. Suçlu olan "Tabii, tabii, sorun değil," dedi. Koridorda yürümeye başladılar, biri İspanyolca bir şeyler geveliyordu. "*¿Quien se cree? Mamón presumido.*"

"*Y cuidate lo que dices, pendejo,*" diyerek cevapladı Daniel omzunun üzerinden ve sonra fark etti. *Hah, İspanyolca biliyorum demek, güzel.*

Odaklanmak zorundaydı, fazla zamanı yoktu. Koridora girmeden önce markette birkaç tur atıp katilin kendisini izlediğinden emin olmuştu. Karısının katilinin orada olduğunu bildiği halde arkaya bakmaması inanılmaz derecede zordu. *Çok yakında o pisliğin yüzüne bakabilecek ve hatta daha fazlasını yapacaksın.*

Hızla koridorun sonuna gidip bir kapıyı denedi. burası temizlik eşyalarının durduğu yerdi. Paspaslar. kovalar ve süpürgeler. Diğer taraftaki kapı. küçük bir çalışan tuvaletine açılıyordu. Fayanslar kirli, lavabo tuvalet kağıdı doluydu.

Burada kal ya da geri dönüp seni neyin beklediğini gör.

Tekrar temizlik odasına döndü: karanlık, gizli bir yer. Oyalanmamak kaydıyla burada istediği her şeyi yapabilirdi, tek yapması gereken adamı buraya çekmek olacaktı.

Gülümsedi ve işe koyuldu.

Belinda önce Daniel'ı kaybetti, sonra koridorun sonuna gelince, yalnızca çalışanlara ayrılmış alana girdiğini gördü. Durup kalabalığa bakındı. Yüzlerce insan, birbirine karışan konuşmaların yarattığı uğultu, tabağa çarpan çatalların ve betonda hareket eden sandalyelerin sesi. Ama Bennett'tan eser yoktu. Belki de Daniel'ın buraya girdiğini görmemişti.

Fark etmez. Sen Belinda Nichols'sın. Dolu bir silahı olan tehlikeli bir kadınsın ve aradığın adam az önce bomboş bir koridora girdi.

Bir nefes alıp yürümeye başladı. İki Latin genç, marketin içine doğru yürüyorlardı. İçlerinden biri bir şeye kızmış gibiyken diğeri şaka yaparak onu rahatlatmaya çalışıyordu. Belinda yanından geçmelerini bekledi ve koridora doğru ilerlemeyi sürdürdü.

Yerler fayans, aydınlatma güzeldi. On metre kadar sonra bir dönüş daha vardı, dışarı, çöpe giden bir yol belki? Belki de tüm bu olay bir oyundu. Belki de Daniel takip edildiğini biliyor ve kalabalığa karışıp gözden kaybolmaya çalışıyordu. Şimdi geri gidip arabasına ulaşmaya çalışıyor bile olabilirdi.

Acele etti, spor ayakkabıları her adımında gıcırdıyordu. Nerdeyse yolun sonuna gelmişti ki sol taraftaki kapılardan birinin aralık olduğunu gördü. Yavaşlayıp arkasına baktı, kalbi küt küt atıyordu. İçerdeki ışık kapalıydı ve gölgelerle siluetlerden başka bir şey göremiyordu... ve yeşil mavi bir desen. Daniel'ın gömleğindekine bir hayli benzeyen bir desen.

Burada saklanıyor.

Belinda hızlanıp kapıyı açtı.

Daniel kalbinin bu kadar hızlı atabiliyor olduğunu tahmin edemezdi. Katilin bunu duyabileceğinden bile korktu. Gözlerini kısıp derin bir nefes aldı. *Tek bir şansın var.*

Elinde tuttuğu paspasın sapı onu rahatlatıyordu, ahşabı pürüzsüz, ucuysa binlerce gece kullanılmaktan yıpranmıştı. Adamın geldiğini bilerek etrafı dinliyordu ve bir yandan gelmesini istiyor bir yandan korkuyordu, ağzında bu hissin tadını duyabilecek kadar hem de.

Ayak sesleri ve tenis ayakkabıların çıkardığı cinsten bir gıcırtı.

Nefesini tutup paspasa yapıştı. *Hadi, hadi.*

Ayak sesi kesildi. Sonra birden hızla ilerlemeye başladılar ve Daniel, kapının açıldığını duydu.

Şimdi.

Sol eliyle tuvaletin kapısını açıp içeri girdi, eğreti tokmak yamulmuştu. Daniel, katilin başını uçurmaya, adamı öldüresiye dövmeye hazırdı. Dışarı çıkarken sendeledi, başını hedefliyordu...

Bu bir kadındı. Narin, ince ve beysbol şapkalı bir kadın.

Belinda temizlik odasının kapısını açtı. Titreşmekte olan ışık, içerde bulunan paspasları, süpürgeleri, damlamakta olan musluğu ve lavaboya çarpan damlaları görebilmesine izin veriyordu. Kapının hemen yanında bir kova ve içinde

kırık saplı bir paspas, paspasın üstünde de yeşil ve mavi papağanlarla süslenmiş siyah gömlek duruyordu ve tüm bu görüntü, cansız bir korkuluğu andırıyordu. *Bu da...*

Arkasından bir ses geldi, bir kapı gıcırtısı ve Daniel Hayes elinde bir paspasla ona doğru atılırken, Belinda hemen silahına davranarak döndü. O tahta parçasının, kolunu yerinden çıkaracak kadar hızla geldiğini görünce geri çekildi. Elini hissizleştirecek olan o sert çarpmayı, sopa kafasına çarptığı an hissedeceği acıyı, göreceği yıldızları ve dünyasının sarsılacağını tahmin edebiliyordu.

Ama sopa inmedi. Daniel son anda durup tuhaf bir hareketle, onu kadının kafasından uzaklaştırmaya çalıştı ama momentum, topa vuran bir beysbolcuda olduğu gibi, hareketin hâlâ sürmesine sebep oluyordu. Sonunda durdu, kolları sanki teslim olmuş gibi garip bir pozisyonda, havada asılı duruyordu. Parmakları açıldı ve sopa yere düştü.

Belinda ellerini indirdi. Daniel ona bakıyordu, konuşmak istiyormuş da bunu nasıl yapacağını hatırlayamıyormuş gibiydi. Gözlerini kırptı, baktı, yine kırptı. Sonunda dudaklarını hareket ettirmeyi başardı. "*Sen?*" Güçlükle çıkan sesi, incelmişti. "Ama sen–"

"Ölüyüm. Biliyorum, çok üzgünüm, Daniel."

Ve sonra Laney Thayer ileri atılıp kocasına sarıldı.

SAHNE İKİ, BÖLÜM İKİ

"İnsanlar daima, bir şeylerin tamamen *doğru olduğunu düşünür."*

–J.D. Salinger. *Gönülçelen*

14

Biri, kulaklarına elektrotlar bağlayıp kafatasına elektrik şoku veriyordu sanki. Beyninde bir uğultu vardı. Ve o ses denizinde yüzen sorular, dönüp duran düşünceler. Paspasın sapı parmaklarının arasından kayıp yere düşerken hafif bir ses çıkarmıştı.

Karısı yaşıyordu.

Düz beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş, sarıya boyadığı saçlarını toplayıp şapkanın arkasından çıkarmıştı. Morarma gibi bir leke, gözünden yanağına doğru iniyordu ama bunların hiçbiri, Daniel'ın onu tanımasına engel değildi. Çıkık elmacık kemikleri, yüz binlerce kez öptüğü açık pembe dudakları, uzun ve zarif boynu, ve gözleri, pırıl pırıl, hayat dolu olan gözleri.

Beyniyle vücudu arasındaki bağlantı hasar görmüş gibiydi. İpleri kesilmiş bir kukla gibi, bir sarhoş gibi yalpaladığını hissediyordu. Deliriyor muydu gerçekten? Bütün bunlar tuhaf bir hayal miydi? Nasıl olur da...

Gözlerini kırptı, yutkundu, dudaklarını hareket ettirdi. "Sen? Ama sen..."

"Ölüydüm. Biliyorum, çok üzgünüm, Daniel." Emily Sweet'in, onu ölümün kıyısından alıp eve götüren sesi. Ve sonra Laney ona doğru atıldı, kolları Daniel'ı sıkı sıkı sarı-

yor, vücutları birbirine yapışık duruyordu. Kokusu, kendini evde hissetmesini sağlayan o aşina kokuydu.

Karısı yaşıyordu. Yaşıyordu ve kollarının arasındaydı.

Ölümüyle Daniel'ı intihara sürükleyen karısı. Ona yeniden aşık olduğu anda ölümüyle yüzleştiği kadın. Bir şekilde öbür dünyadan gelmiş, kollarının arasında duruyordu.

Göğsünden boğulur gibi bir ses duyuldu ve Daniel ona daha da sıkı sarıldı. Karısı hem ağlıyor hem gülüyordu. Teni sıcaktı ve Daniel'ın hissettiği şey, eski denizlerde yüzmek gibiydi, bir çekimi tamamlamak, sert bir bourbonla pahalı bir puro yakmak, ilk kez sevişmek gibi bir şeydi. Dünya umrunda değildi o an.

"Öldüğünü sanıyordum. Tanrım, nasıl – İyi misin?"

"Üzgünüm bebeğim, çok özür dilerim." Karısının sesini göğsünde hissedebiliyordu. "Seni bulmaya çalıştım ama gitmiştin. Polise de gidemezdim, öldüğümü düşünmesi gerekiyordu, tek çare buydu."

"Tek çare – Neden bahsediyorsun?"

"Gitmemiz gerek." Laney geri çekilip koridora baktı. "Bennett burada."

"Bennett da ne?" Parmakları, Laney'nin yumuşak kollarının tadına baktı.

Karısı başını eğip baktı. "Ha?"

"Neden bahsettiğini..."

"Bennett, Bennett, hani şu adam." Durdu. "Sen iyi misin?"

"Aslında..."

Dışarıda biri yüksek sesle güldü ve sesin yankısı Laney'yi sıçrattı. "Sonra. Hadi gidelim, bana güvenmek zorundasın." Kadın yalvaran gözlerle bakıyordu. "Bana güvenebilir misin?"

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ölen karısı geri gelmişti ve korkuyordu. Bennett adında biri buradaydı ve Daniel'ın tuzağa düşürmeye çalıştığı katil muhtemelen oydu. Ama tuzağa düşen Laney olmuştu ve o da ölmediğine göre adam da katil sayılmazdı. Ama Sophie'nin peşine düşen biri vardı. Ve Laney gözleriyle onayladı: "Tabii ki."

"Acele et." Elini tuttu, parmakları yılların verdiği alışkanlıkla kenetlendi, Daniel bu hissi hatırlayabiliyordu ama şimdi koridorda koşturuyorlarken, bunun tadını çıkarmaya vakti yoktu. Floresanlar bulanık görünüyor, kalbiyse sanki bir şarkı söylüyordu. Köşeyi dönüp marketin içine çıktılar.

Ve silahlı bir adamla karşı karşıya kaldılar.

"Merhaba çocuklar," dedi adam. "Beni özlediniz mi?"

Laney'nin parmakları Daniel'ınkileri, korkudan kanının hızla akışını hissettirecek kadar sıkı tutuyordu.

"Ölü bir kadına göre oldukça iyi görünüyorsun, kardeşim. Çok da iyi bir temizlikçi olmuşsun." Adam, sanki eski arkadaşlarına rastlamış gibi, rahatlamış görünüyordu. Siyah gömleği ve buruşuk pantolonu, düzgün saçları ve yüzündeki nazik ifade, elindeki silahla rahatsız edici bir zıtlık yaratsın diye vardı sanki. Sophie ne demişti? *Çok sakindi, gülümsüyordu, daima gülümsüyordu. En kötü tarafı da buydu. Bana ne isterse yapar ve sonra da hayatına kaldığı yerden devam edebilir diye düşündüm. Hem de hiçbir şey hissetmeden.*

"Bennett?" diye sordu cevabı bildiği halde.

"Ta kendisi." Adam üstü açık alana sırtını dönmüş bir şekilde, silahını görünmesin diye alçakta tutarak duruyor ve arkasındaki yüzlerce insandan biri bile, onun ne yaptığını fark etmemiş gibi görünüyordu. "Dur tahmin edeyim, beklediğinden farklı görünüyorum. Daha uzunum ve daha

büyük bir aletim var." Gülümseyip Laney'ye döndü. "Bu arada, seni tekrar görmek çok güzel, kardeşim."

"Bağıracağım," dedi Laney.

Bennett umursamadan omuz silkti. "Durma."

Ama Laney ağzını açtıktan sonra tereddüt ederek durdu.

"Ben de böyle düşünmüştüm. Bağırırsın ve seni kurtarmaya gelen kişi, belki de bir polis olur. Ve sen herhangi bir polisle konuşmayı istemezsin değil mi?"

Daniel bir ona bir diğerine bakıyordu. Konuşmanın gerisinde kalıyor gibi hissetti. Kelimelerin bazılarını anladığı anda bir yenisi gelip geçiyordu. Bir şantajdan bahsediyor olmalılardı, o kadarını anlayabilmişti ama adamın Laney'yi tahrik edişine bakılırsa, onu yakından tanıyor gibiydi. Ve Laney niye böyle yapıyordu? Niye bağırmıyordu? "Niye polisle konuşmak istemeyelim?"

Bennett güldü. "Bunu sevdim. Sence niye, Dan?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Eminim öyl–"

"Hayır, gerçekten bilmiyorum. Ama karıma silah doğrultmayı bırakmazsan..."

"Ne? Ne yaparsın? Beni öldürür müsün?"

"Kes şunu," dedi Laney. "Bizi vuramazsın. Çünkü vurursan kolyeyi alamazsın."

"İkinizi de vurmam gerekmiyor, tatlım. Bir sonraki rolünde bir dul olmaya ne dersin?" Tabanca hafif bir dönüşle Daniel'ın göğsünü hedefledi.

Laney gerilmişti. "Hayır."

Daniel harekete geçmek istedi, bir şey *yapmak*. Ama ne yapacağını bilmiyordu. Bennett'ı tehdit etmek iyi hissettirmişti ama ona saldırmak intihar olurdu. Adam gülümsüyor

ve rahat görünüyor olabilirdi ama tabancası oldukça sert görünüyordu ve adamın parmağı da tetikteydi.

"Ben sadece benim olanı istiyorum, kardeşim. Sonra hepimiz kendi yolumuza gidebiliriz, söz veriyorum."

"Sözünün ne kadar güvenilir olduğunu unutmuş değilim."

"Ah, Tanrım," dedi Bennett. "Bu acıttı. Kısa keseceğim." Gülüşü insanın kanını donduruyordu. "Hadi gidelim, koridora geri dönün."

"Hiç sanmıyorum." Laney'nin sağ eli tişörtüne gömüldü ve bir silah çıkardı.

Neler oluyor?

Bennett kıkırdadı. "Beni vuramazsın, Laney. Tıpkı polise gidemeyeceğin gibi."

"Seni vurmayacağım," dedi. "Gözleri üstüne çekeceğim." Sonra silahı havaya doğrultup üç el ateş etti.

Silahın sesi inanılmaz derecede yüksekti. insanın kulağını çınlatacak kadar. Bir süre hiçbir şey olmadı. yalnızca sessizlik ve Bennett'ın yüzündeki gülümsemenin kayboluşu.

Sonra bağırışlar başladı. Sanki Tanrı bir düğmeye basmış gibi, bir kaos hakim oldu; herkes aynı anda harekete geçti. İnsanlar ayağa kalkıp masaları devirerek, sandalyeleri düşürerek kaçışıyor, herkes farklı bir yöne koşarak çıkışı ve olayı kimin çıkardığını bulmaya çalışıyorlardı. Yere düşen bardaklar kırılıyor ve bir yerlerde biri dişlerinin yerinde çelik varmış gibi tiz bir sesle çığlık atıyordu.

Laney'nin eli Daniel'ınkini yakalayıp çekti. "Koş!" Ben-nett'ın yüzünde öfkeli olduğunu ve plan yapmakta olduğunu gösteren bir ifade vardı, silahı tutan eli havaya kalktı ve o anda Laney'nin çekişiyle koşmaya başla-

mak zorunda kalan Daniel, daha fazlasını göremedi. İnsan girdabının içine daldılar, herkes çığlık atarak kaçıyor, ite kaka ilerlemeye çalışıyordu. Laney'nin o narin figürü, bu kaosa hiç uymuyordu. Elini onunkinden kurtarıp kontrolü üstlendi, omzunu düşürüp kolunu sıkarak insanların arasından bir yol açtı, adrenalin ve panik onları güçlendiriyordu.

Ama zihni vücudundan da hızlı çalışıyordu. *Neler oluyor böyle?*

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin.* Bennett topukları üzerinde dönüp etrafına baktı. Sürü psikolojisi. İnsanların çoğu kaçmaya çalışıyor olsa da bazıları ona doğru geliyor olacaktı, kahraman olma meraklıları ve güvenlik görevlileri, hatta belki de polisler. Laney ve Daniel kaçınca o da içgüdüsel olarak silahını çıkarmış, onları izlemeye başlamıştı. Üç metre, çocuk oyuncağı. İlk atış, ikinci atış, üçüncüde bom.

Sadece aptallar kaybeden bir eli oynar. Onları öldürmek parasını almasını sağlamayacaktı, üstelik yakalanmasına da sebep olabilirdi. Silahı yerine koydu. Laney ve Daniel korkmuş insanlardan oluşan bir deniz gibi görünen kalabalığın içinde, süzülen kafaların arasında kaybolmuştu.

Giderek akıllanıyorsun, küçük kız. O korkmuş gözlerle bakan ufaklık değilsin artık.

Dönüp hızla meydana doğru ilerlemeye başladı.

Marketin çıkışına kadar güçlükle ilerlediler, artık kapılardan birini görebiliyorlardı. O insan seli şimdi tek bir yöne doğru akıyordu. Bir kadın düştü ve Daniel, kadını ezilmekten kurtarmak için yardımına gitti. İnsanları iterek geçen bir adamın dizi, Daniel kalkmak üzereyken omzuna çarptı, nerdeyse düşürüyordu. Daniel da onu itti ve ilerlemeye devam ettiler.

"Bu taraftan!" Laney kalabalığı yararak geçti. O da arkasından gitti ve kapıdan çıkıp kendilerini batı tarafındaki otoparkta buldular. Bir dizi araba Fairfax yolunda ilerliyordu.

Laney onun da geldiğinden emin olmak için dönüp arkasına baktı. Tişörtünün yakası yırtılmış ve şapkası kaybolmuştu. Eli de hâlâ, sanki orada unutmuş gibi, silahındaydı.

Daniel, "Kaldır şunu ortadan," deyince irkildi ve silahı hemen tişörtünün altına soktu.

"Hadi gidelim." Otoparkın kuzeyine yöneldi.

Ama Daniel kolundan tuttu. "Hayır, bu taraftan."

"Ne? Niye?"

"Güven bana."

Bir an karşı çıkacağını sansa da, karısı hemen onayladı. Güneye, arabalarından uzağa doğru yürüdüler. İnsanların kaçışıyla alan iyice boşalmıştı. Hızla üç numaralı yola saptılar, sokaklar tam bir curcunaydı, yanlış yönde ilerleyen arabalar, orta şeritte bir kaza, kaportaların üstünden atlayıp tamponların arasından geçerek koşuşan insanlar, bağırmakta olan kornalar. Yolun karşısına fırlayıp siyah, demir bir çitle karşı karşıya geldiler. "Hadi," deyip ellerini basamak

yaptı, Laney de ona basıp destek alarak çitin üzerinden atladı. Sonra Daniel da peşinden gitti, kendini dengelemeye çalışıp diğer tarafa düşerken, karnına batan metal canını yaktı.

Yüksek binalarla dolu, devasa bir yere çıkmışlardı. Etraf tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu, müstakil evlerle çevrelenmiş uzun kuleler. Her taraf bakımlı ve düzenliydi, köşedeki oyun bahçesinde oynayan çocuklar, meraklı gözlerle onlara bakıyordu.

Laney yeniden koşmaya başlamıştı. Sokaklar kulelerden çıkan birer jant teli gibiydi, kesiştikleri her nokta aynı görünse de, Laney yolu biliyor gibi davranıyordu, o da takip etti. Nefes nefeseydi ve tekmelenen omzu acımaya başlamıştı. Sekiz yüz metre kadar gittikten sonra Laney yavaşlayıp yürümeye başladı. Yorulmuş görünmüyordu, nefesi bile hâlâ düzenliydi. "Arabam orada kaldı," dedi.

"Biliyorum," dedi bir soluk alıp "benimki de."

"O halde niye bu tarafa geldik?"

Daniel durup parmaklarıyla saçını düzeltti. "Bennett artık gözükmüyordu."

Laney gözlerini kıstı. "Arabalarımızı bulmaya gitti."

"Akıllı bir kötü adam böyle yapardı."

Laney bir adım ileri gidip ellerini Daniel'ın yüzüne koydu. "İşte benim mükemmel yazar kocam." Sonra onu öptü ve kendilerinin dışında her şey – uzaktan gelen korna sesleri, giderek yaklaşan polis sirenleri, silahın çıkardığı ses, gökyüzündeki güneş ve altlarındaki zemin – kaybolup gitti.

Uzun bir süre sonra yeniden nefes alınca "Ölmediğine inanılmaz sevindim," dedi.

"Ben de. Senin ölmediğine yani. Bennett – Seni bulamayınca, onun seni öldürmüş olabileceğini düşündüm."

Daniel başını salladı. "Hayır. Los Angeles'ta değildim ben."

"Ha? Neredeydin?"

"Bu... uzun bir hikaye." Tam açıklamak üzereydi ki aklına bir şey geldi. "Ah, kahretsin." Cep telefonunu arıyordu. "Sophie."

Laney'nin gözleri kocaman oldu. "Sence..."

"Onu uyarmam gerek." Telefonu açtı. "Kahretsin."

"Ne oldu?"

"Telefonu. Yok bende."

"Yok mu?" Tuhaf bir bakış attı. "On beş yıldır arkadaşsınız siz."

"Durum biraz karışık. Sonra anlatırım." Numara bilgisayarındaydı, bilgisayar da BMW'de. Dört-bir-bir olabilir miydi? Ama Sophie oldukça iyi bir iş hukuku avukatıydı ve bu yüzden muhtemelen, numarası gizli tutuluyordu. Belki bir taksi çağırıp hızla oraya gidebilir ve Bennett'ı alt etmeyi umabilirdi. Ya da daha da iyisi, polisi arayıp–

"310-274-6611." Laney numarayı kendi cep telefonundan okuyordu.

Daniel ona baktı. Üstünden bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Laney'nin numarayı biliyor olması çok küçük bir şey olsa da, bir şekilde onun hayatta olduğunu öğrendiği zamanki kadar iyi hissetmesini sağlamıştı. Artık yalnız değildi. Bir ortağı vardı.

Sophie, üçüncü çalışta açtı. "Efendim?"

"Benim, hemen..."

"Sen iyi misin? Jen henüz aramadı..."

"Sophie, dinle beni. Hemen oradan çıkman lazım."

"Ne?"

"Hemen çık evden. Sana geliyor."

"Kim geliyor?"

"Bennett. Evine giren adam. Şu an senin evine geliyor."

"Ne?"

"Vakit yok, Sophie. Hemen çıkman lazım. Güvenli bir yere git, bir arkadaşına, bir otele. İşyerine gitme, oraya da bakacaktır."

"Ciddi misin sen?"

"Yemin ederim."

Hattın diğer ucundan gelen ses, bir iniltiydi ve Daniel'ın bu kadından, bu güçlü, akıllı kadından duymak istediği son şey buydu. "Dinle, fazla zamanın yok ama yeteri kadar var. Farmers Market'ten geliyor, yani biraz sürer. Ama gerçekten, hemen, çık oradan." Sessizlik. "Sophie!"

"Ne?"

"Şu an paniklemenin sırası değil..."

"Panikleyen kim? Toparlanıyorum."

Daniel gülümsedi. "İşte benim Sophie'm. Çok fazla şey alma, çantanı al ve çık."

"Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Laney'nin gözlerine bakarak. O da Daniel'ınkilere bakıyordu, gözünü kırpmak bile istemedi. "Evet, iyiyim. Hatta çok iyi..." dedi.

"Neredesin?"

"Endişelenme, işler değişti. Bir şey öğrendim de..."

Laney başını sallayıp elini dudaklarına götürerek susmasını söyledi. Hayatta olduğunu Sophie'nin bilmesini istemiyor muydu? Niye ki?

Fark etmezdi, ona güvendi. "Ben, şey, bunu yapan adamı buldum. Bunun bize yardımı dokunacaktır."

"Geldiğini nereden..."

"Zamanımız yok. Çıktın mı?"

"Kapıyı kilitliyorum, bekle." Önce anahtar sesi geldi, sonra da yürürken giderek sıklaşan nefesi.

"Arabaya bin, evin etrafında birkaç tur at ve aynadan arkanı kontrol et. Arkandan gelen bir araç varsa, herhangi bir araç, hemen bir karakola git. Yoksa da güvenli bir yere."

"Tamam. Sana nasıl..."

"Bir şeyler öğrenmek üzereyim. Fırsatım olunca seni ararım."

"Pekala."

"Seni seviyorum, Soph. Dikkatli ol."

"Sen de. Ama bu iş bitince senin canına okuyacağım."

"Makul görünüyor." Telefonu kapatıp derin bir nefes aldı.

"İyi miymiş?" dedi Laney.

"Evet."

"Emin misin?"

"Bennett'ın oraya gitmesi, nereden baksan, yirmi-yirmi beş dakika sürer, değil mi? Daha olsa olsa on dakika oldu."

"Yani Sophie güvende." Laney gözlerini ondan ayırmadan daha da yaklaştı.

"Evet."

"Ve sen de iyisin."

"Sayılır. Ve sen de hayattasın."

"Sayılır." Yaklaşmaya devam ediyordu, bakışları onunkilere sabitlenmişti.

"Gözüne ne oldu?"

Laney gülümseyerek bir parmağını yaladı ve mor lekenin üzerinde gezdirdi. "Bir süre Belinda Nichols adında sa-

rışın bir kadındım ve onun bir şarap lekesi vardı. Herkesin sadece ona bakması mükemmel bir şey."

"Ama şimdi yeniden kendin oldun."

"Evet."

"Ve Bennett nerede olduğumuzu bilmiyor."

"Bilmiyor."

"Pekala öyleyse." Güçlükle yutkundu. "Seni öpsem sorun olur mu?"

"Evet," dedi, sesi nerdeyse duyulmayacak kadar alçaktı. "Salıncakta sevişmek istemiyorsan yapma. Çünkü bir sonraki öpüşmemizde durmayı planlamıyorum."

"Hiç mi?"

"Uzunca bir süre."

Vücudu buna, Laney'ye tepki veriyordu. "Nerede?"

"Şehir merkezinde bir otel? Kimlik sormayan, şu ucuz olanlardan?"

Daniel Ambassador'ı düşündü: Lekeli duvarlar, lobideki sidik kokusu, tüm böceklere ev sahipliği yapan bir yer. Hayır. "Öldüğünü sanmıştım. Ve kendim de nerdeyse ölüyordum, buluşmamızın ucuz bir otelde olmasına izin veremem."

"Aklında ne var?"

Binanın ön cephesi, tuhaf çizgilerle oyulmuş gri taşlardan oluşan, yaklaşık on metre yüksekliğinde bir revakla süslenmişti. Abartılı bitkiler beton saksılardan dökülüyor, revağın üzerindeki bayraklar rüzgarla dalgalanıp fısıldıyor-

du. Üniformalı bir görevli, hazırolda bekliyordu. "Beverly Wilshire'a hoş geldiniz."

"Teşekkürler," dedi Daniel ve 'delirdin mi?' bakışını görmezden gelerek Laney'ye açık kapıdan içeri doğru eşlik etti. Lobi, parlak mermerlerden ve zarif kemerlerden meydana gelmişti. Odanın ortasında ışıl ışıl kristal bir avize vardı. Daniel derin bir nefes aldı: Hafif bir limon kokusu sezilen temiz bir hava. Resepsiyon masasının ardında duran, güzel bir takım elbise giymiş olan adam, başıyla onlara selam verdi.

"Ne yapıyorsun?" dedi Laney dişlerinin arasından. Güneş gözlüğü ve eliyle, yüzünü gizlemeye çalışıyordu.

"Önce bize bir oda tutacağım, sonra da orada sana çok kötü şeyler yapacağım."

Laney yere bakmaya devam ederek gülümsedi, "Çok romantik ama bu riske giremeyiz. Bennett'ın her yerde adamları var, kredi kartını kullanırsan bunu öğrenir."

"Yanında ne kadar nakit var?"

"Beş bin dolar kadar."

"Beş *bin* dolar mı? Ne yapıyorsun – Neyse fark etmez. Bu yeteri kadar fazla."

"Ama izin–"

"Rahatla," dedi. Haftalardır olduğundan çok daha iyi hissediyordu. "Ben bir yazarım." Göz kırparak döndü ve masaya doğru ilerlemeye başladı. Tezgahın arkasındaki adam pırıl pırıl bir gülümsemeyle, "Günaydın efendim," dedi.

Daniel duruşunu düzeltti ve o Hawai gömleğini Farmers Mar-ket'te bıraktığına sevindi. Los Angeles'ın en iyi yanlarından biri, siyah bir tişörtü olan herkesin bir yapımcı olma ola-

sılığının yüksek oluşuydu. "Günaydın. Buranın müdürü siz miydiniz acaba?"

"Evet, efendim." Adamın takımı hiç kırışmamıştı sanki. "Size nasıl yardım edebilirim?"

"Bir süit tutmak istiyorum."

"Şu anda müsait olan Beverly süitlerimiz mevcut, efendim."

"Odalar güzel mi?"

"Harikalar, efendim. Kral boy yatak, İtalyan mermer küvet, harika şehir manzarasına sahip bir balkon. Kaç gece kalacaksınız?"

"Sadece bir."

"Peki efendim." Adam görünmeyen bir klavyede bir şeyler yazdı. "Sadece–"

"Yalnız şöyle bir şey var – affedersin, adın neydi?"

"Thomas River."

"Dinle Thomas. Biraz gizliliğe ihtiyacım olacak." Belli belirsiz bir hareketle, arkasında durmakta olan Laney'yi işaret etti. "Anlarsın ya."

"Elbette efendim. Odayı tutmak için kredi kartınıza ihtiyacım var ama ödemeyi nasıl isterseniz öyle yapabilirsiniz." Aldatan kocalarla karşılaşmaya alışkın bir adamın hazır cevabı.

"Teşekkür ederim, Thomas, gerçekten ama kredi kartı ekstrelerim evime gidiyor. *Senin* dikkat edeceğinden şüphem olmasa da çalışanlarınızdan birinin bir hata yapıp oda servisini falan fatura etmesi riskini alamam. Yani korkarım biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Anlıyorum. O halde..."

"O yüzden ben, mümkünse, oda için nakit ödeme yapmak istiyorum. Zahmetlerin için de tabii."

"Efendim ben..."

"Mesela..." Cebinden bir hafta önce rehin bıraktığı Rolex'inden kalan tüm parayı çıkardı. "İki bin yüz seksen yedi dolar. Elbette, paranın nasıl harcanacağını sana bırakıyorum."

Müdürün gülümsemesi abartıya kaçmadan biraz daha genişledi ve sonra başını sallayarak "Beverly Wilshire'a hoş geldiniz efendim. Umarım memnun kalırsınız," dedi.

"Kalacağım." Adamın uzattığı oda kartını alıp başıyla selam verdikten sonra lobiye döndü.

Laney, girişten büyükçe bir kolonla ayrılmış beyaz bir tahta dizlerini birleştirip bacaklarını açmış ve bir elini de çenesine koymuş bir şekilde oturuyordu. Saçları Daniel'ın hatırladığı gibi kahverengi değil sarıydı ve televizyonda olduğundan çok daha küçük görünüyordu. Daniel kendisine yaklaşırken sıcacık gülümsemese, o kocaman gözlüğü soğuk bir star olduğu izlenimini verebilirdi. Laney yorulmuş gibi yaparak elleriyle saçını düzeltirken kolları yüzünü gizliyordu.

Daniel başını salladı. "Tanrım."

"Beni özledin mi?"

"Yukarı gel de göstereyim." Elini uzattı, Laney de tuttu. Ayak sesleri lobide yankılanıyordu. Asansörün gelmesi uzun sürünce, o da bu esnada Laney'yi inceledi. Bu kadın onun karısıydı, evlendiği kadın. Birlikte yaşamış, birbirlerini olabilecek en güçlü şekilde sevmişlerdi. Akşam yemeğini hazırlamış, evi temizlemiş, Noel sabahlarına birlikte uyanmışlardı. Kavga etmiş, hasta olmuş, çok çalışmaktan yorulmuş, zaman zaman gerilmişlerdi.

Ve sen yine de bunların hiçbirini hatırlamıyorsun.

Birden kendini bir sahtekar gibi hissetti. Kim oluyordu da bu kadını bir süite götürüp onunla sevişmeyi planlıyordu? Kaçışın yarattığı adrenalin kaybolmuştu ve geriye kalan gerçeklik, oldukça karmaşık görünüyordu. Kağıt üzerinde onun kocası olabilirdi ama birlikte geçen zamanlarını hatırlamazken böyle bir şey yapması yanlıştı. Hak etmediği bir şeyi almaya çalışıyor gibi hissetti.

Asansör, hafif bir ses çıkararak geldiğini haber verdi. Bindiler ve Daniel on dördüncü katın düğmesine bastı. "Dinle, sana söylemem gereken bir şey var."

"Neymiş?"

"Ben. Birkaç şey." Sustu. "Hiç kim olduğunu bilmiyormuş gibi hissettiğin oldu mu? Hayır, öyle değil. Yani kim olduğumu biliyorum. Sadece..."

"Ne?" dedi Laney yumuşak bir ses tonuyla, ona doğru yaklaştı. Daniel onun kokusunu alabiliyor, boynundaki ince tüyleri görebiliyordu. "Her şeyi unutmadın değil mi?"

Daniel güldü. "Hayır. Ama – yani her şeyi değil de – unuttuğum..."

"Daniel." Biraz daha yaklaştı.

"Ben..."

"Biraz önce bir psikopattan kaçtık ve bir asansörde yalnızız. Düşünecek daha iyi bir şeyin yok mu?"

"Ben sadece bundan yararlanmak..."

Laney bir parmağını onun dudaklarına götürünce biri güneş sinirağına* vurmuş gibi hissetti. Arzu, tanıdık bir şeylerin hissi ve çok daha temel bir şeyler. *Ama bir yandan...* Laney bir adım daha yaklaştı, başı havada, gözleri onunkilerde, dudakları hafifçe ayrık–

* Göbek deliğinin üzerindeki çakranın adı. (Çev.N.)

Asansörün sesi tekrar duyuldu ve kapı açıldı. Laney gözlerini ayırmadan bir süre daha durup Daniel'ın eline baktı ve odanın kartını alarak asansörden fırladı, kıkırdıyordu. Daniel bir süre onun arkasından baktı, ikilemdeydi.

Lanet olsun.

Peşinden gitti.

Daniel ona yetiştiğinde Laney kapıyı yeni açmıştı ki onu tutup hemen içeri çekti. Süit geniş ve ferahtı. Büyük, çift kişilik bir yatak vardı ve o an tek gördüğü şey buydu. Laney vücudunu onunkine yapıştırmadı ama öpüşmeyi kesmeden odada ilerlemeye başladılar. Karısının tişörtünü çıkartırken Daniel kanının hızla aktığını hissedebiliyordu. Tişörtü yukarı doğru çekti, kafası sıkışınca Laney yine kıkırdadı, cildi pürüzsüz ve ışıl ışıldı. Sonra ikisi birden yatağa devrildiler ve kıkırdama, boğuk bir gülüşe dönüştü. Daniel tişörtü çıkarmayı başarıp kendininkine geçti. Vücutları birbirine çekilip tüm sinir uçları uyarılırken yatakta yuvarlanıyorlardı. Laney ellerini arkasına götürüp sutyenini açtı ve göğüslerini serbest bıraktı. Daniel onu öperek boynundan aşağı iniyor, göğsünün ucunu yalıyor, Laney üzerine oturunca aleti pantolonundan çıkacakmış gibi ona doğru atıyordu. Kadın, inleyerek başını arkaya yatırdı, Tanrım, bu sesi biliyordu, düşündüğünden daha da derin bir yerlerde bu sesi tanıyordu. Ayaklarını birbirine sürterek ayakkabılarını çıkarırken Laney üzerinde doğrulup saçlarını açtı ve tekrar ona doğru eğildi. Saçlar etraflarını kapatınca, dünya iniltili bir yakarıştan ve dans eden dokunuşlarından ibaret bir yer haline geldi. Laney bir şekilde pantolonunu çıkarmıştı ve şimdi Daniel'ın pantolonunu açmaya çalışırken, çamaşırının ince dantelinden, sıcaklığı hissedilebiliyordu. Daniel kalçalarını kaldırıp tek harekette pantolonunu ve çamaşırını indirdi,

çamaşırını kenara çeken Laney kendini onun üzerine bıraktı, ıslak, sıcak ve kucak açmış gibiydi. Sonra eliyle ona yolu gösterdi, o an dünyada yalnızca bu his vardı sanki. Daniel tamamen içine girince, Laney başını geriye yatırıp inledi, evet, evet, *evet.*

Ev.

Ter ve seks kokusu, hem doğal hem güzel.

Kollarının ve bacaklarının birbirine dolanışı, tenin inanılmaz ağırlığı.

Bacaklarının arasındaki kıvrımın güzelliği.

Ateşli, sonra ölçülü, sonra yine arzulu bir tempo.

Saçlarının pahalı beyaz çarşaflara dökülüşü.

Yalvaran, zorlayan, ısrar eden, aldatan, baştan çıkaran, emreden sesi.

Çıplak ayaklarının soğukluğu – Laney'nin ayakları hep soğuk olurdu, Daniel bunu hatırlıyordu – tıpkı gizli ıslaklığı kadar tanıdık ve mahremdi.

Hızla içine girdiğinde titreyen bir şeye ulaşma çabasının verdiği his.

Laney orgazm olunca tüm vücudu, her bir kası kasıldı. Daniel'ınkiyse zincirlerinden kurtulmak gibiydi, sessiz bir feryat, bir alış veriş.

Sonra Daniel kendini onun üzerine bıraktı, ikisi de nefes nefeseydi. Islak ve yapış yapış vücutları birbirine o kadar yakındı ki, kendi vücudunun nerede bittiğini fark edemiyordu. Aynı anda nefes alıyorlar, Laney'nin göğsü inip kalktıkça Daniel'ın nefesi duyuluyordu. Gözlerini kapatıp yüzünü onun saçlarına gömdü ve kokusunu içine çekti. Kelimelerle tarif edilemeyecek bir dünyada, yan yana uzanıyorlardı.

Sonunda Laney boğazını temizledi. "Beni gerçekten özlemişsin."

"Tahmin bile edemezsin."

Laney derin derin soluyup hafifçe döndü ve Daniel da arkasından ona sarıldı. Güneş ışığı vücutlarını ısıtıyordu. "Bilemiyorum," dedi Laney. "Belki de işleri biraz kızıştırmak için, arada bir ben ölmüşüm gibi yapmalıyız."

Daniel'ın kahkahası, orgazm kadar güzeldi.

Hareket edecek gücü bulunca ayrıldılar. Laney oturup esnedi, kollarını uzatıp gerinerek bağdaş kurdu, vücudunun her santimetrekaresi meydandaydı. Çıplaklık konusunda hep böyle rahattı ve Daniel sadece onun yanında böyle olmasını ve bunu ekranda yapmayı reddederek binlerce yabancının aç gözlerinden uzak durmasını seviyordu.

"Bu anı bozmaktan nefret ediyorum ama konuşabilir miyiz?"

"Nereden başlamak istersin?"

"Hayatta kalmandan başlamaya ne dersin?"

Laney bir yastık alıp kucağına koydu ve ellerini ona dayadı. Yüz ifadesi anlaşılmazdı, tatmin olma duygusu bir şeyle daha karışıyordu sanki, korku mesela ya da pişmanlık. Daniel sırt üstü yatıp ellerini başının altına koydu ve karısının konuşmasını bekledi.

Sonunda, Laney anlatmaya başladı.

DIŞ MEKAN – DANIEL VE LANEY'NİN MALIBU'DAKİ EVİ / ÖĞLEDEN SONRA

LANEY THAYER çantasından anahtarları alıp açık mavi VOLKSWAGEN BEETLE'ının kapısını açar.

Çantayı yolcu koltuğuna atıp motoru çalıştırır ve bahçe kapısını açar.

Direksiyondaki ellerini sinirle açıp kapatmaktadır.

LANEY

Her şey yolunda. O burada değil, her şey yolunda.

Derin bir nefes alır.

DIŞ MEKAN – MALIBU SOKAKLARI / DEVAM

Laney hızla ilerler, gözleri bir aynadan diğerine gezinmektedir.

Sinyal vermeden döner, otoparka girip bir tur atar ve yola çıkıp geri döner. Sokakta defalarca tur atar.

Sonunda...

PASİFİK SAHİL YOLU / DEVAM

Laney otellerin, sörf malzemeleri satan mağazaların, Pepperdine'ın, kayalıkların hemen kenarına kondurulmuş ultra zengin evlerinin önünden hızla geçer.

Trafik olmadığından çabuk ilerleyip Malibu'yu arkasında bırakmış, Los Angeles'a yaklaşmıştır.

Işık sarıdan kırmızıya dönünce istemeye istemeye durur.

Arkasındaki bir kanyondan bir araç burnunu uzatır. Ön cama vuran güneş ışığı sürücünün yüzünü gizlemektedir.

Araba onun yoluna döner.

Laney dudaklarını ısırır.

Araç yaklaşmaktadır.

LANEY

(trafik ışığına)

Hadi.

(aynaya bakarak)

Hadi, hadi.

Araç yaklaşmaya devam eder.

Arkadaki araç bir ağacın altına yanaştığında, Laney Beetle'ı gazlayıp dönmekte olan araçların arasına dalmak üzeredir.

Gölge, sürücünün kötü bir saç kesimine sahip orta yaşlı bir kadın olduğunu ortaya çıkarır. Laney güler.

LANEY

Fazla hayal gücü.

Hızla çalan bir korna duyulur, bip-bip.

Laney yavaşça başını çevirir.

Yanındaki NISSAN XTERRA'nın sürücü koltuğundan BENNETT el sallar.

LANEY

Hayır.

Gaza basar.

Kavşağa doğru ilerlerken kornalar çalmaya başlar, arabaların arasından sıyrılır.

Aynadan bakma riskini göze alır. Beklenmeyen ilerleyişi Bennett'ı hazırlıksız yakalamış olsa da Xterra peşindedir.

LANEY

Kahretsin.

Parmakları direksiyonda çukur açacak kadar serttir.

Bir eliyle çantasına uzanıp bir şeyler aramaya başlar.

LANEY

Hadi, hadi.

Cep telefonunu bulur. Aynaya bakıp Bennett'ın dibinde olduğunu görünce beti benzi atar. Bennett onu ayıplar gibi bir parmağını sallamaktadır.

LANEY

Defol git.

Telefonu açar, numarayı çevirmeye çalışırken elleri titremektedir.

Laney telefona bakınca 8-1-1'i tuşladığını görür. Kızıp numarayı siler ve tekrar çevirmeye başlar.

Xterra iki kez kornaya basar.

Laney başını kaldırıp bakar ve...
Önündeki devasa NAKLİYE KAMYONUNU görür.

LANEY

Kahretsin.

Telefonu atıp iki eliyle direksiyonu kavrar ve yana kırar.

Arabasının burnu, kamyonun tamponundan son anda kurtulur.

Ama şimdi de yanlış şerittedir ve tüm arabalar ona doğru gelmektedir.

Derin bir nefes alıp kendi yoluna dönmeye çalışır, kaza yapacağını anlayınca gaza yüklenir ve kamyonu geçer.

Ve önünde harap olmuş ESKİ BİR PİKAP hızla ona doğru gelmekte, sürücüsü kornaya basmaktadır.

LANEY

Seni görebiliyorum.

Hızla ilerlemeye devam eder, çok tehlikeli bir hızla meydan okumaktadır.

Bennett da onun peşinden ters yola girer, Laney tamamen arada kalmıştır, her yön tehlikelidir.

Pikap inanılmaz derecede yakındır.

Laney dişlerini sıkıp arkasındaki kamyona bakar, nerdeyse gelmiştir.

Pikap sert bir fren yapar, lastikler yanmakta ve hızla dönmeye çalışmaktadır.

Son anda Laney direksiyonu sağa kırarak kamyonun önüne çıkar.

Pikap kontrolü kaybederken, fren sesleri ve öfkeli kornalar havayı doldurur. Pikabın arkası hızla kayar ve aniden araç yan yatıp yola düşer.

Nakliye kamyonu ona çarpmamak için yana kaymaya çalışır ama çok geçtir. Çarpışırlar ve ikisi de kontrolden çıkar.

Ama Laney geçmiştir.

Daha da iyisi, çarpışan araçlar yolu kapatmıştır.

Bennett'ın Xterra'sı arkada kalır.

Laney bağırır, güler, arabasının tavanını yumruklar.

Ama Amerika'nın en tehlikeli yollarından birinde saatte yüz elli kilometre hızla ilerlemektedir ve yaklaşmakta olan bir viraj vardır.

Sert bir viraj ve diğer tarafta da okyanusa doğru inen uzun bir uçurum.
Ani bir fren yapar. Araba zıplayıp kaymaya başlar. Laney kontrolü ele almak için direksiyonla savaşmaktadır.

Arabası bariyerleri sıyırır ve önce bir gürültü, ardından da kıvılcımlar çıkar.

O, arabanın kontrolünü kaybederken dünya hızla dönüyor gibidir. Ön camdan gökyüzü, ağaç, kayalıklar ve gökyüzü görünür.

Laney tekrar deneyip bu dönüşü durdurmayı başarır ama Beetle bu kez de doğrudan bariyerlere doğru gitmektedir.

LANEY

Hayır!

Metal yığınına çarparken çığlık atar.

Vücudu emniyet kemerinden fırlamak ister gibidir. Hava yastıkları açılır.

Dünya kırık cam parçaları ve dumandan oluşan bir karmaşa gibidir.

Ve sonra birden hepsi biter.

Laney inler. Titreyen ellerini yüzüne götürür, dudağı yarılmıştır ve hava yastığında kan vardır ama yine de hayattadır.

Kırılan camdan görebildiği tek şey su ve gökyüzüdür. VolksWagen'in motoru öksürür ve titremeye başlar.

LANEY

Ah Tanrım.

Vitesi park moduna alıp emniyet kemerini açmaya çalışır, paniklemektedir. Üçüncüde başarır.

Yolcu koltuğundaki çantası açılmış, makyaj malzemeleri, cüzdanı güneş gözlüğü ve biber gazı ortalığa saçılmıştır.

Tıpkı yirmilik dolarlardan oluşan beş deste gibi.

Laney bir an tereddüt ettikten sonra parayı, telefonunu ve cüzdanını çantaya atıp arabadan çıkar.

Ayağı yüzünden sekerek etrafına bakınır. VW bariyeri parçalamıştır ve ön lastikler uçurumdan yalnızca birkaç santim geridedir.

Ama yine de hayatta kalmayı başarmıştır.

Arkasına bakar. Kaza dönemecin öbür tarafında

kalmış ve o yönden gelen trafiği bir süreliğine kapatmıştır. Diğer yönden gelen araçlar da uzaktadır, yardım edebilecek kimse yoktur.

Ve Bennett muhtemelen birkaç saniye sonra oraya ulaşmış olacaktır.

Aklına bir fikir gelir ve hemen harekete geçer. Beetle'ın içine eğilip frene basar ve motoru çalıştırır.

Sonra gaza basar ve dışarı atlar.

VW ileri atılır, momentum onu uçurumdan aşağı çeker.

Yuvarlanmakta olan bir halter gibi kayalıklardan aşağı inerken her çarpmada çıkardığı ses oldukça yüksektir, sonra suya çarpan bir şeyin ve dalgaların sesi duyulur.

Laney uçuruma yaklaşıp bakar. Küçük arabası ters dönmüş bir şekilde suya batmakta, tekerleklerden biri yavaşça dönmeye devam etmektedir.

Arkadan bir motor sesi duyulur.

Laney yolun karşısına geçip çalılıkların arasına saklanır. Kendini hendeğe, kuru otların arkasına gizler.

Motor sesi yakınlardadır.

Xterra fren yapıp mahvolan bariyerin yanında durur. Kapı açılır ve Bennett iner.

Laney nefesini tutmaktadır. Bennett bu tarafa bakarsa, onu bulacaktır.

Bennett hızla uçurumun kenarına gidip aşağı bakar.

BENNETT

Kahrolası!

Alnını ovuşturur.

Sonra hızla arabasına döner ve uzaklaşır.

Laney saniyeler sonra sekerek, omzunda sallanan çantasıyla diğer yöne doğru ilerler.

LANEY

Tanrım, Tanrım.

(bir vuruş)

Ölmüş olmalıydın.

Dik bir patika, uçurumun diğer tarafına bağlanmaktadır ve Laney oraya yönelir.

LANEY

Sen öldün. Laney Thayer öldü.
Artık Laney Thayer değilsin.

(bir vuruş)

Sen... Belinda'sın. Belinda Nichols.

O, tepeyi tırmanmaya başlarken, arkasında siren sesleri duyulmaktadır.

"Başta sadece Bennett'tan kaçmaya çalışıyordum. Ama sonra öldüğümü görürse geri çekilir diye düşündüm. Tabii bunun işe yaraması için herkes öyle düşünmeliydi, sen bile."

"Neden..."

"Bennett'ın ne kadar zeki olduğunu biliyorsun. Evi izliyor olacaktı. Belki de telefonlarımızı bile dinleyecekti, etrafa mikrofonlar ve kameralar yerleştirmeyi sever. Ve hayatta olduğumu öğrenince de senin peşine düşecekti."

"Yani planın sonsuza kadar gizlenmek miydi? Bu hiç mantıklı değil."

Laney omuz silkti. "Yazar olan sensin, bir şeyler planlamak senin işin. Ben sadece doğaçlama yapıyordum."

"Doğaçlama."

"Aktrisler böyle yapar, sevgilim."

"Yani senin öldüğünü düşünmeme..."

"Sadece seninle temasa geçmenin güvenli bir yolunu bulana kadar. En fazla bir ya da iki gün. Senin için korkunç olacağını biliyordum ama başka şansım yoktu. Ama sonra sen ortadan kayboldun. Ve ben de Bennett ölü olduğumu düşünürse bunu kullanıp ona yaklaşma şansı elde edebilirim diye düşündüm. Bu yüzden temizlikçi bir kadın gibi giyinip Lila Bannister oldum ve eve gidip senin silahlarından birini aldım. Sonra da onu aramaya başladım ve seni."

Daniel tavana bakarak Laney'nin arabayla yaşadığı anları, sekerek kaçışını gözünde canlandırmaya çalışıyordu. "Nasıl hayatta olduğunu anladım ama Bennett neden peşindeydi ki? Kim o? Nereden tanıyorsun?"

Laney dalga geçerek güldü. "Evet, tabii."

"Ciddiyim."

"Bunları tekrar yaşamak istemiyorum, tamam mı? Kavga etmek istemiyorum. Bu çok uzun zaman önceydi."

Daniel kasıldı, midesi bulanıyordu. *Ne uzun zaman önceydi?* Ne zaman bir sorunun cevabını öğrense karşısına iki yeni soru çıkıyordu.

Sonra anladı, tüm bunları zaten biliyordu. Biliyor olmalıydı, sadece diğer şeyler gibi bunları da unutmuştu.

"Ayrıca senin geçmişin de pek temiz sayılmaz." Laney, sesini yükselterek devam ediyordu. "Eskiden birlikte olduğun şu sürtüğün adı neydi? Hani şu hamile kalıp sana ve *dört* başka adama daha, bebeğin babası olduğunuzu söyleyip para isteyen. Adı neydi ha?"

"Bilmiyorum," dedi Daniel. Gözlerini ovuşturuyordu.

"Evet eminim. Yani sen..."

"Laney."

"Tekrar hayatımıza gireceğini hiç düşünmemiştim. Bunun geçmişte kaldığını..."

"Sana bir şey söylemem gerekiyor." Ellerini tuttu. *Bunu nasıl açıklayacaksın? Sophie'ye onu hatırlamadığını söylemek kolaydı ama bu senin karın.* "Sorduğun şu kadın var ya?"

Laney'nin omuzları dikleşti. "Ne olmuş..."

"Adını hatırlamıyorum, hatta onu hiç hatırlamıyorum. Aslında" – gülmeye çalıştı ama beceremedi – "hayatımın çoğunu hatırlamıyorum."

"Ne? Ne diyor – felsefe mi yapmaya çalışıyorsun yine? Çünkü şu an bana Sartre'lık taslamanın hiç sırası değil."

"Hayır, gerçekten. Hatırlamıyorum, bir tür hafıza kaybı geçirdim."

Laney ona, Daniel da Laney'ye bakıyordu. Uzun bir süre sonra "Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

"Hâlâ kendimi çözmeye çalışıyorum. Yavaş yavaş geri geliyorlar, çoğu yani. Ama geçmişimin büyük kısmı... Hatırlayamıyorum." Duraksaya duraksaya, son bir haftasını anlattı. Panik ve acı içinde, yarı ölü bir şekilde ülkenin

yanlış tarafında uyanışını, kovalamacayı, bitmek bilmeyen yolları, yalnızlığını, rüyalarını. Hayatlarıyla ilgili gerçekleri – tamam, evli olduklarını öğrenince geçirdiği şoku biraz geçiştirmişti – ve onun öldüğünü öğrenişini. Kederini, öfkesini ve intikam denemelerini...

Laney ifadesiz bir yüzle dinledi. Bir yargıda bulunmamak için kendini tutuyor gibi görünüyordu, sanki biri yersiz bir fıkra anlatıyormuş da, sonunda ne çıkacağını görmek için bekliyormuş gibi. Onun ilgisizliği Daniel'ı hızlanmaya itti, kelimeleri yutarak, olayları abartarak, hikayeyi yapabildiği en iyi şekilde anlatıp hayatını, deliliğin kıyısından döndüğünü, yaşadığı belirsizlik hissini özetlemeye çalıştı.

Sonunda Laney araya girdi. "Hiçbir şey hatırlamıyorsun."

"Dediğim gibi bazıları geri geliyor. Ve şimdi birlikte olmamızın da etkisiyle..." Ne kadar acınası görüneceğini fark edince lafını yarıda kesti.

"Şaka yapmıyorsun."

"Hayır."

"Tuhaf bir oyun falan da değil?"

"Hayır."

"Geçen Noel ben tavuk yapmıştım ve arka bahçede uzanıp yıldızları izlemiştik. Hatırlamıyorsun?"

"Hayır."

"Maine'deki plajda evlendiğimiz günü?"

Daniel yavaşça başını iki yana salladı.

"Tanıştığımız günü?"

"Ben, üzgünüm. Bu benim seçtiğim bir şey değil, inan bana."

Laney döndü. "Beni hatırlıyor musun ki?"

"Ben..." Daniel derin bir nefes aldı. Tüm haftayı suçluluk ve utanç içinde geçirmişti zaten ama şimdi onu mahvetmenin farklı bir yolunu bulmuş gibi görünüyorlardı. "Seni sevdiğimi biliyorum. Bazı şeyler var, görüntüler... reklamlar gibi, sanırım böyle geliyorlar. Kontrol edemiyorum. Ama benim için ne kadar değerli olduğunu söyleyebilirim."

Gülümseme sayılabilecek bir ses çıkardı.

"Nasıl olduğunu... özellikle de... demek istediğimi biliyorsun." Dağılmış yatağı gösterdi.

"Asansörde söylemeye çalıştığın şey buydu."

"Laney, çok üzgünüm. Bunu düzeltebilsem, bundan kurtulabilsem emin ol yapardım. O plajda uyanıp da oraya nasıl gittiğimi hatırlayamadığımdan beri beni mahvediyor bu." Ona dokunmak için uzanıp son anda durdu. Elini bir süre öyle tuttuktan sonra indirdi. "Bunu biliyorum." dedi sessizce. "Hiçbir şey hatırlamazken bile senin orada olduğunu biliyordum. Sana dönmem gerektiğini biliyordum. Bir televizyon dizisinin, bir hayal ürününün peşine takılıp tüm ülkeyi kat ettim. *Adını* bile bilmeden senin peşinden geliyordum. Eve dönmeye çalışıyordum ve evim sendin."

Laney ellerini birleştirdi – *burası kilise, burası çan kulesi, aç kapıları ve gör insanları** – ve onlara bakarak konuştu. "Bir doktora görünmen lazım, bir beyin tümörü ya da bir anevrizma..."

"Hayır," dedi Daniel. Çektirdiği MR'ı ve teknisyenin söylediklerini anlattı. *Dostum, bir doktora görünmek istersen sen bilirsin ama bu senin beynin ve yolunda gitmeyen hiçbir şey yok. Fiziksel olarak en azından.*

"Belki başka bir şeydir, MR'da görünmeyen bir şey."

* Bir duadan alıntı. (Çev.N.)

"Sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun ki? Yani madem fiziksel bir şey değil, nasıl oldu bu?"

"Bir tahminim var."

"Evet?"

"Beynim kendini korumaya çalışmış olabilir diye düşünüyorum."

"Neden korumaya?"

"Ölmekten."

"Ölmekten mi? Ne demek istiyorsun?" Aniden döndü, gözleri delici bir maviye bürünmüştü.

Daniel başını çevirdi.

"Daniel?"

"Tam olarak bilemiyorum ama sanırım," bir nefes aldı, "sanırım kendimi öldürmeye çalışıyordum."

"*Ne?*"

"Bilmiyorum–"

"*Kendini öldürmeye* çalışmak mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Yani ben..." Masumca gülümsemeye çalışıp becerememeyince yeniden diğer tarafa döndü. "Tüm bunların nasıl başladığına dair en iyi tahminim bu, hafıza kaybının falan. Öldüğünü düşündüğüm için ben de kendimi öldürmek istedim."

"Ne?"

"Bilmiyorum tamam mı? *Hatırlamıyorum.* Tek bildiğim, öldüğünü sandığım. Ve sonrasına dair hatırladığım ilk şey evlendiğimiz plajda uyanışım. O yüzden ben de düşündüm ki..."

Omuz silkti. "Kaybolmuş gibi hissettim, zavallı bir haldeydim ve Los Angeles'tan kaçıp o plaja ulaşana kadar yola

devam ettim. Yanımda bir silah vardı ve sanırım kendimi vurmayı planlıyordum ama sonra okyanusa dalmayı tercih ettim. Bu daha uygun geldi, bir şekilde, ve–"

"Pislik!"

Daniel gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Bunun romantik falan mı olması gerekiyordu, Romeo ve Juliet hikayeleri falan? Bir an olsun durup bunun beni ne hale getireceğini düşündün mü? Düşündün mü?"

"Hatırlamıyorum ki. Ama o anki şartlarda nasıl öldüğünü düşününce, sanırım hayır."

Laney bağırmaya devam etmek ister gibi görünüyordu ama Daniel'ın sözleri onu susturmuştu. Başını sallayıp boş boş güldü. "Evet."

"Korkunç bir suçluluk duyuyordum, katlanılmayacak bir suçluluk ve utanç, tek hissettiğim buydu, her uyandığımda. Ve o rüyalar, özellikle de sürekli gördüğüm bir tanesi. Karanlık bir tünelin önünde duruyorum ve geri alamayacağımı bildiğim korkunç bir şey var. Kendimi öldürmeye çalışmam bunu açıklar değil mi?"

"Bir tünel?" Yüzünden bir ifade geçer gibi oldu.

"Evet, taşlık bir alandayım ve bir tünel var."

"Hatırladığın tek şey bu mu?"

"Rüyadan mı? Evet."

Laney başıyla onayladı. "Bennett hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsun yani."

"Hayır."

"Son birkaç haftadan?"

"Hayır."

"Hiç mi? En ufak bir şey bile yok mu?"

Daniel başını eğdi. "Bir şey mi..."

"Hayır sadece buna alışmaya çalışıyorum." Laney bir an devam edecekmiş gibi görünüp sustu. Kendini onun yerine koyuyormuş gibi geri çekildi. "Korkunç olmalı."

Daniel onayladı ve bir süre öylece oturdular. "Kim o?"

"O... bir kabus. Benim kabusum."

"Ne demek bu?"

Laney tekrar ellerine baktı. Daniel onu soru yağmuruna tutmamak için zor duruyordu, kendini hazır hissedeceği anı bekledi.

"On dört yaşımda modellik yapmaya başladım. Küçük işlerdi, sadece yerel çalışıyordum. Alışveriş merkezindeki çocuk mağazasının reklamları falan. Ama on yedi yaşına geldiğimde, Abercrombie'nin deneme çekimleri için bir ajansa gittim. Yer Chicago'daydı ve yüzlerce kız vardı. Nasıl olduysa ben seçildim ve ülke çapında bir kampanya olduğu için artık her mağazada ben vardım. Bir anda gerçek bir model oluvermiştim. Bir menajerim vardı ve bir sürü telefon alıyordu. Babam bununla nasıl başa çıkacağını bilemedi ama ben nerdeyse on sekiz yaşındaydım, bunu sadece birkaç ay erteleyebileceğini biliyordu, bu yüzden pes etti. O yılı bir orada bir burada geçirdim, deli gibi para kazanıyordum. On yedi yaşında, babamın bir yılda kazandığı paradan fazlasını bir haftada kazanıyordum. Hayatın büyük bir macera olduğunu düşünmeye başladım, güzel kıyafetler, ünlü insanlar, göz alıcı partiler. Ve o partilerden birinde bir adamla tanıştım."

"Bennett."

"Hiç kimseye benzemiyordu. Dünya onun için bir oyun gibiydi, her konuda bir fikri vardı. İnsanlar hakkında çok şey biliyordu, komik şeyler, utanç verici şeyler."

"Bir dolandırıcı mı?"

Dalga geçerek güldü. "Michelangelo da bir ressam. Bennett insanları mahveder. Dolandırır, şantaj yapar, onlarla oynar. Sırlarını öğrenir. Her zaman 'Herkesin bir günahı vardır ve ben bunu bulurum' derdi."

"Senin günahın neydi?"

"Aptallık." Yüzüne düşen bir tutam saçı geri itti. "On yedi yaşındaydım. On yedi yaşındaki kızlar aptaldır, motosikletli çocuklara bayılırlar. O da çok gizemliydi, etkileyici, akıllı."

"Peki..." Sözcükler boğazına dizildi. Bunun cevabını gerçekten duymak istiyor muydu? "Ne oldu?"

"Anlaman gerek, hayatım gerçek olamayacak kadar güzeldi. Diğer kızlar balo elbiseleri deneyip futbol maçlarına giderken ben *Vanity Fair*'e ve *Esquire*'a poz veriyordum. O zamanlar bu harika bir şeymiş gibi geliyordu ama şimdi geri dönüp bakınca *Ah seni aptal, seni aptal çocuk* diyorum. Yani o reklamlar, memeler önde, kafa arkada, dudaklar aralık, dil dişlerin üzerinde..." – pozu gösterdi – "Olay tamamen seksti. Tüm endüstri bunun üzerine kurulu, modeller kıyafetleri değil seks fantezilerini satıyorlar. Ve benim hâlâ bir bakire gibi görünmem de bunu destekliyordu, bilmiyorum. Çok toydum ve hatalı. Bekaretimi kurtulmak istediğim bir şey gibi görüyordum. Bunun aşk olmadığını biliyordum ama kendimi mükemmel hissettiriyordu. Çoğu kız bunu bir arabanın arkasında yapar, bense Four Seasons'ın çatı katındaydım."

Daniel'ın vücudu kasıldı. *Adi herif. Asla geri alamayacağını bildiği bir şeyi kaybetmesine sebep oldun, sadece eğlence için. Seni Sophie'ye ve hayatımıza yaptığın şeyler yüzünden bulmak istiyordum zaten. Ama şimdi...*

"Ve ertesi gün." Durdu. "Hemen ertesi gün, Bennett bana meclise girmek üzere olan bir adamdan bahsetti. Ailesinden kalan parayla zengin olan bir adamdan. Adam" – elleriyle tırnak işareti çizer gibi yaptı – "'genç vücut' istiyormuş ve ben de ona şantaj yapmasına yardım edecekmişim."

Daniel'ın kafasındaki düşünceler pis, iğrenç ve karanlıktı.

"Otele kameralar saklamış. Benim çıplak görüntülerim, ikimizin... bir şeyler yaparken çekilmiş halleri. Onları babama, ağabeyime, okuduğum liseye göndereceğini söyledi." Başını salladı. "Şimdi düşünüyorum da, *kimin umrunda?* Babamın elbette ki hoşuna gitmezdi ama gençler seks yapar ve bu dünyanın sonu değildir. Ölmezdi ya. Kariyerime de bir şey olmazdı. Ama bunları ancak şimdi düşünebiliyorum. On yedi yaşında olduğunu düşünsene. Herkes sana bakıp birbirine seni gösterecek. Ailenle gittiğin her yerde insanlar dönüp sana bakacak, hepsi çıplak halini görmüş olacak ve hatta daha fazlasını..." Durdu. "Aptallık, kibir. Ama Bennett böyle çalışır işte."

Daniel arkasından yaklaşıp ona sarıldı. "Yani kabul ettin."

"Evet. Ben..." Tüyleri ürperdi. "Yaptım. Nerdeyse kusacaktım ama yaptım. Bennett istediğini almış, ben de özgür kalmıştım. Chicago'dan ayrılıp Los Angeles'a, yeni bir kimlik edinmek için gidebileceğin en iyi yere geldim ve kendime, 'Artık o model, kurban ve aptal kız Elaine Sedlacek değil, ümit vaat eden aktris Laney Thayer'sın. Bir yıldız olacak ve eninde sonunda adam gibi biriyle tanışıp aşık olacaksın ve bir daha asla Bennett'ı dert etmen gerekmeyecek' dedim."

Daniel gözlerini kapattı. Laney'nin sıcak sırtı göğsüne değiyor ve kokusu içine doluyordu. "Ne zaman geri döndü?"

"İki hafta önce. Bu kadar beklemesine şaşırdım aslına bakarsan. Sonuçta benim günahlarımı zaten biliyordu, belki de beni bir yatırım olarak görmüş ve daha büyük bir kazanç sağlamak için beklemiştir. Her neyse, geri geldiğinde elinde on yedi yaşındaki halimle o evli vekilin kaseti vardı."

"Onu açığa çıkaracağını söyledi."

"Kariyerimle bunun üstesinden gelebilirdim – belki – ama belki de gelemezdim. Halkın affettiği her bir Drew Barrymore'a karşın artık kimsenin adını hatırlamadığı yüz kadın vardır. Ayrıca o politikacıya da şantaj yapmıştı ve buna benim de dahil olmadığımı kanıtlamamın hiçbir yolu yoktu. Ama gerçekten, esas önemsediğim bunlar değildi, sendin. Seni bu işe bulaştırmak istemedim, bu utanca. İnsanların karını öyle izlemesi..." Parmağındaki yüzükle oynuyordu. "İstediği tek şey paraydı."

"Sen de ona ödeme yapmak için kolyeyi aldın." Ona bu kadar şey yapan bu pezevengi ödüllendirmek onu delirtiyordu. Bu işi halletmenin en kolay yolu buydu belki de ama Bennett'ın hak ettiği ödeme değil, bir arabanın altında ezilmekti.

"Özellikle onu istedi. Ve on bin dolar nakit." Daniel'ın ne düşündüğünü anlamaya çalışır gibi ona baktı. "Neden hepsini nakit olarak istemedi bilmiyorum."

"O kadar çok parayı bir anda çekmek dikkat çeker çünkü. Çoğu bankanın arka odasında hazır bekleyen beş yüz bin doları yoktur. Ayrıca para o kadar çok olunca, seri numaralar sayesinde FBI'ın takip etmesi de kolay– Ne?" Laney'nin yüzünde tuhaf bir bakış vardı.

"Bu daha önce verdiğin cevabın aynısı."

"Daha önce mi?" Anladı. "Bunu bana daha önce de sormuştun." Laney onayladı. "Bu neydi peki? Bir test mi?"

"Sadece alışmaya çalışıyorum. Tamamen aynı cevabı vermen ilginç değil mi sence de? Hatırlıyorum çünkü sen arka odadaki beş yüz bin dolardan bahsettiğinde bunu kafamda canlandırmıştım, bilirsin, floresanlar, büyük metal bir kapı, raflarda dizili olan paralar. Sanki bu sözcükler senin içindeymiş gibi, orada bekliyormuş gibi."

"Evet. Beynim harikulade bir yer." Bir sessizlik oldu. Balkonun cam kapısı açıktı ve bir esinti ipek perdeleri havalandırdı. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

"Bana ondan bahsetmiş miydin? Bennett'tan?"

"Tabii ki." Ona doğru döndü. Gözleri kıpırdamadan, öylece kapalı duruyordu. "Sana yıllar önce her şeyi anlatmıştım."

"Nasıl..." Cevaptan korktuğunu fark etti ama bunu sormak zorundaydı. "Nasıl tepki verdim?"

"Evlenme teklif ettin."

"Teklif mi?"

"Maine'deki o plajda böyle evlendik. O zaman bir yıldır beraberdik ama birlikte ilk gerçek seyahatimiz buydu. Sen *Brothers Blue*'yu yazmakla meşguldün..." Hatırlamadığını fark edip açıklamaya başladı: "Polisiye bir dramaydı ve iyi bir işti ama kıymeti bilinmedi. İlk sezonun yarısında iptal edildi ve biz de oraya gittik. Yatakta uzanmış konuşuyorduk, dalgaların sesini duyabiliyordun ve ben güvende hissettim. O yüzden anlattım ve bitirdiğim an bana dönüp evlenme teklif ettin, ben kabul edince de 'hemen' demek istediğini söyledin." Gözleri mutlu bir hatırayı anımsadığını

gösteriyordu. "Sonra Unitaryen bir rahibe beş yüz dolar verip ertesi gün o plajda evlendik. Kameranı ona verip birkaç tane fotoğrafımızı çektirdin ve sonra 'Teşekkürler. Şimdi git buradan da karımla yatabileyim,' dedin."

Daniel bir yazardı ama o anki hislerini anlatması istense zorlanırdı. Sıcaklık, aşk, güven, eve dönmek ve orada bulduklarına memnun olmak ve bunlara ek olarak bir de rahatlama hissi. Duyduğu utanç ve korkunç bir şey yapmış olma şüphesiyle geçen bir haftadan sonra bunu, en azından masum olduğunu öğrenmek, kelimelerle tarif edilemeyecek bir histi.

Ama belki "mutluluk" diyebilirdi.

15

Bennett üç dakika kadar bekledi, çok uzun bir süre değildi bu. Hazır çorba alıp onu tüketinceye kadar geçen süre. Çok uzun sayılmazdı ama o ana kadar ne Laney ne de Daniel arabalarına dönünce, artık gelmeyeceklerini anlamasına yeterdi.

Eh pekala.

Jerry G'Agostino'nun Jaguar'ından indi ve otoparkta yürümeye başladı. Bağırışlar ve koşuşturmalar son bulmuştu ama klasik bir tepki olarak şimdi tehlike geçtiğine göre, korku yerini meraka bırakacaktı. Farmers Market'in otoparkında iki yüze yakın insan vardı ve dolanıp duruyorlardı. İnsanların ne yapacağını kestirebilirsin. Işıkları yanıp sönmekte olan bir polis arabasını izliyordu, yolu açmak için birkaç defa siren çalmışlar sonra da iki polis çıkıp içeri koşmuştu. Herkes onlara bakmış, kimse onun bıçağını çıkarıp Daniel'ın BMW'siyle Laney'nin o hurda panelvanının lastiklerini patlattığını fark etmemişti. Bu hiç olmazsa onları bir süre durdururdu.

Sophie Zeigler'ın oturduğu yere dönmesi yarım saatini almıştı. Bennett camlar açık, kolu kapının üzerinde ilerliyor, rüzgar içeri doluyordu. Palisades oldukça sakin ve

zengin bir yerdi, güneş ışığı her yeri aydınlatıyor, bir kadın bebek arabasıyla yürüyordu. Jaguar'ı Sophie'nin evinin önüne park edip bir elini dudaklarına götürdü.

Bu iş arapsaçına dönmüştü.

Yirmi yıldır her şeyin üstesinden dikkatliliğiyle gelmişti. Mesafeyi koruyarak, onun hakkında çok şey bilen kimsenin uzun süre hayatta kalmamasını sağlayarak. Teknikleri zamanla iyileşmiş, hata yapanları gördükçe ona göre önlemler almıştı. İnsanlar defalarca aynı hatayı yapıyorlardı, suçlular bile dikkatsizleşip gereğinden fazla yakınlaşabiliyor ve olayın kişiselleşmesine izin verebiliyorlardı.

Bu kişisel bir şey mi?

Bunu düşündü. Eğer öyleyse geri çekilmesi gerekiyordu, önemsemeye başlarsan işler boka sarar. Dünya bir oyun sahnesiydi ve parçalara gereğinden fazla değer verirsen kazanamazdın, onlar sadece amaca giden yolda birer maşaydılar.

Yıllarca Laney'nin kariyerini takip etmişti, bir nevi borsa hissesi gibi. Onu ucuza almıştı ve kadının değeri giderek yükseliyordu. Birkaç yıl sonra önemli rollerde oynayabilir, daha büyük paralar kazanabilir ve Bennett da peşine düşüp daha çok para isteyebilirdi. Ödemesinde sorun çıkaran olaylara da bu sebep olmuştu, ayrıca alışveriş merkezinde onu oyuna getirmeleri de son derece sinir bozucuydu.

Ama *umrunda* mıydı? Bu kelimeye diğer insanların yüklediği anlamda hayır.

Yani kişisel değildi ama yine de riskli bir durumdu. Ve daima başka fırsatlar da çıkardı.

Ama zaman çok önemli bir faktördü. İç Güvenlik, FBI, tüm zeki çocuklar Chicago'da batırdığı işten beri peşindelerdi. Yani artık taşınma zamanıydı, şöyle sıcak, devletin

işlemez olduğu bir yere. Meksika belki. O kartellerin elinde çok büyük paralar dönüyordu. Dikkatli ve iyi yatırım yapmış bir adamın koca bir servete konması son derece kolaydı.

Maalesef, şu an sende bu özelliklerin yalnızca bir tanesi var.

Bennett eldivenlerini takıp Sophie'nin evinin girişine geldi. Ön kapının kilidini açmak bir dakikasını bile almamıştı.

Ev soğuktu, klima hâlâ çalışıyordu. Koridorda fotoğraflara bakarak ilerledi. Sophie'nin hayatından parçalar, çerçevelenmiş ve bir tahtaya çivilenmiş kelebekler gibi duvarlara asılmıştı.

Yatağı, sadece kadınların becerebildiği gibi düzgünce toplanmıştı. Yorgan pürüzsüz, yastıklar karyola başlığına dayanmış. Ama dolabının kapısı da ışığı da açıktı, Bennett onlara bakıp başını salladı. Kahretsin.

Emin olmak için ebeveyn banyosuna gitti, havlular askıda duruyordu ve ona bir havlu uzatırken Sophie'nin yüzünde oluşan ifadeyi hatırladı, kadın Bennett'ın ne yaptığını biliyordu. Islaktı ve üzerinden sular süzülürken ona bakıyordu – onun yaşında bir kadına göre mükemmel bir vücudu vardı – sonra havluyu almıştı.

Bennett ecza dolabını açtı, losyonlar, ilaçlar, kremler ve pudralar. Dört tip saç bakım ürünü olmasına rağmen deodorantı organikti. Ağda, cımbız ve reçeteli birkaç ilaç; Lunesta, Prilosec ve Allegra. Vitamin takviyeleri, pahalı bir el kremi, Advil.

Diş fırçası ve diş macunu yoktu, Sophie kaçmıştı.

Banyodan çıkıp mutfağa gitti, lavaboda kahve fincanları

vardı ve kavanozun ağzı açıktı. Ne zaman çıktığını merak etti.

Duvardaki telefonu kaldırıp *69'u tuşladı, kısa bir sessizlik, sonra bir bant kaydı: "Üzgünüz ama bu numara rehberde bulunmaktadır." Ya bir ankesörlü ya da tek kullanımlık bir cep telefonu. Mutlu çiftimiz Sophie'yi uyarmayı akıl etmiş.

Demek ki sadece kaçmakla kalmadı, aynı zamanda saklanıyor.

Ofisi arka taraftaydı, güneş alan küçük bir yer. Açık renk, eski, küçük bir masa vardı, bir dosya dolabı, kitaplarla dolu bir raf. Bunlar hukuk kitabı değil gerçek kitaplardı, romanlar. Başlıklara bakınca kendini Ulusal Kitap Ödülleri'nde gibi hissetti.

Evdeki diğer her şey gibi, masa da temiz ve düzenliydi. Bir kutuda faturalar ve *Variety*'nin birkaç sayısı vardı. Pirinç kağıdından yapılmış bir lamba, kalemlik, zımba. Bir faks makinesi vardı ama bilgisayar yoktu, yanına almış olmalıydı. Dosya dolabını açıp banka hesaplarını bulana kadar bakındı.

Hah. Eğlence sektöründe avukatlık yapıyor olmalı.

Bennett sonuncuyu faks makinesine koydu ve makineyi çalıştırdı. Sonra bulduğu üç kredi kartı hesabının son faturalarını, sigorta poliçesini ve cep telefonu faturasını da ekledi. Geçen yılın vergi iadesini de. Bitirdiğinde elinde beş altı milimetre kalınlığında bir kağıt yığını vardı, hepsinin kopyasını almak birkaç dakika sürecekti.

Tekrar mutfağa gidip buzdolabını açtı, üst rafta yarısı içilmiş altılı bir Red Hook vardı ve içlerinden birini aldı. Lavabonun yanındaki çekmecede bulduğu açacakla kapağı açtı ve kocaman, buz gibi bir yudum aldı.

Polise giderler mi?

Laney'yi ilk gördüğünde dikkatli davranmış, ona onu bekleyen felaket senaryolarından oluşan bir kokteyl sunmuştu. Küçük düşmesinin yanı sıra kariyerine de zarar gelecek, yasalarla başı derde girecek ve en önemlisi, kocasının ona bakışı değişecekti. Olay zamanlamadaydı elbette. Spa salonuna daldığı an kadının yüzünde oluşan ifadeyi unutamıyordu. Güzeller güzeli Laney Thayer, genital bölgesine ağda sürdürmek için o meşhur bacaklarını açmış yatıyordu. Çalışan kadın – bir ağdacıya ne denir ki? Vajinal Tasarım Uzmanı mı? – bağırmaya başlayınca Bennett onu susturarak "Eski arkadaşız biz," demişti.

Laney'nin yüzündeki ifade, paha biçilemezdi ama kadını sakinleştirip kendilerine biraz izin vermesini söylemeyi başarmış, sonra da çıplak kasıklarına sürülmüş olan ağdanın kurumasını beklerken, saygınlığını korumaya çalışmıştı.

Sonrası kolaydı. Birini kontrol etmenin yolu, ona bir çıkış yolu gibi görünecek bir teklifte bulunmaktı. Laney parayı ödeyebilir ama polise gitme riskini göze alamazdı.

Farmers Market'te yaşananlar bunu değiştirir miydi? Hiç sanmıyordu ama Daniel da Laney de, onun istediğinden çok daha dikkatsiz davranıyorlardı. Muhtemelen onlar için bazı şeyleri netleştirmesi gerekecekti.

Faks makinesi bipleyince ofise döndü, sayfaları alıp düzenledi ve orijinalleri dolaptaki yerlerine koydu. Koridoru geçti ve bir elinde kağıtlar, diğerinde şişe, dışarı çıktı. Gün, sıcak geçeceğe benziyordu ve soğuk birasının tadı mükemmeldi.

Arabasına dönünce telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı.

Su bacaklarını yakıyor, beline ve göğsüne doğru çıkıyordu. Ama Laney Thayer suya daldığında, sıcaklık çoktan içine işlemeye başlamış ve kaslarının rahatladığını hissetmişti. Arkasına yaslanıp bir oh çekti. Musluğun altına otelde bulunan banyo tuzlarından koyunca su, adaçayı ve portakal gibi kokmaya başladı. Suyun sıcaklığını alıp yansıtan mermer, kısa süre içinde vücudunu sudan ayırt etmesini engeller hale geldi.

Laney gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. *Artık Belinda Nichols değil, Laney Thayer'sın ve yeniden evde olmak mükemmel.*

Bu kadar basit olmadığını biliyordu aslında ama yine de kendini harika hissediyordu. Bennett yeniden hayatına girdiğinden beri sürekli kötü şeyler olmuştu. Korku, utanç, kavgalar, Daniel'ın o korkunç tepkisi, uçuş korkusu, sahte ölümü ve sözde hayatlar, Bennett'ı alt etmek ve öldürmek için yaptığı üstünkörü plan. Her biri bir öncekinden daha berbattı ve bir mola vermek çok iyi gelmişti.

Yeniden Laney Thayer olmak da güzeldi, diğer kimliklere bürünmek rahat olduğu kadar gerilimliydi de. Belinda Nichols, Barb Schroeder ya da Niki Boivin olduğu anlarda kaybettiği şeylerle yüzleşmesi gerekmiyor, sevgili kocası için endişelenmek zorunda kalmıyordu. Ama yorucuydu da; o karakterlerin her birinden gelen şeyler, kendi kişiliğinin gerçekliğini bulanıklaştırıyordu.

Ama artık Daniel'la birlikte olduklarına göre, başlarındaki dertlerden biri eksilmişti. Geriye yalnızca Daniel'ın hafıza kaybı ve Bennett kalıyordu.

Daniel'ın, kendisini o plajda hiçbir şey hatırlamazken buluşunu hayal etti. Ne kadar korkutucu bir deneyim, ne kadar yalnız hissetmişti kendini kim bilir. Hayatını sürdürmek için gereken her şeyi bilirken yaşadıklarına dair hiçbir şey hatırlamamak, yaralı bir hayvan gibi korku ve acı içinde uyanmak...

Yine de bir yandan tuhaf bir şekilde özgürleştiriciydi. Daniel nasıl biri olmak istediğini seçebilir, kim olmak isterse o olabilirdi; geçmişinde yaşadığı şeylerin, kötü hatıraların ya da korkunç hataların esiri olmadan. Belki sonunda tüm bunları hatırlayacaktı ama hatırlamaya da bilirdi. Belki de sadece istediği şeyleri hatırlayacaktı. Anıları dinozor kemikleri gibi, nazikçe gömülü oldukları yerden çıkarılıp temizlenir, parlayana kadar cilalanırdı. Kötü olanlarsa, unutmayı tercih ettikleri, sonsuza dek gömülü kalabilirdi. Laney de ona yardım edip hangilerinden uzaklaşacağına, hangilerini hatırlamaya çalışacağına karar verebilirdi.

Ve bu bir lütuf olurdu.

Laney nemlendirici bir sabunun ambalajını açtı. Bir hafta karavanda uyuyup benzin istasyonlarının tuvaletlerinde yıkanmak onu berbat hale getirmiş ve seks de bu karışıma ter, tükürük ve meninin bereketli kokularını eklemişti. Tatlı bir ağrı hissediyordu, yürürken sancı duymasına sebep olacak ve ona yatakta geçirdikleri zamanı anımsatacak bir ağrı. Konuştuktan sonra yeniden sevişmişlerdi, bu sefer daha yavaş, daha nazik. Ve o süre boyunca Laney tüm sorunlarını, peşlerindeki her şeyi unutmuş ve bulutların üzerinde kaybolmuştu. Seksin en iyi tarafı buydu, gerçekten; orgazm değil, her şeyi unutturma yetisi.

Su soğuyunca birazını boşaltıp sıcak suyla doldurdu. Bir

bacağını uzatıp yavaşça ve tamamen ovarken bir lifinin ya da peelling gibi bir kreminin olmasını istedi ve sonra buna güldü. *Fazla alçakgönüllülük ha?*

Çantasından en iyi arkadaşının sesi duyuldu.

Laney kalkıp sese doğru yönelirken suda minik bir tsunami oluştu. Yeşil ışık, çantasının ağzından belli belirsiz görünürken Robert'ın sesi tekrar duyuldu, mırıldanır gibi olsa da anlaşılıyordu. "Çalıyor, tatlım." Bir yıl kadar önce ekibin ışıkları ve sahneyi hazırlamasını beklerken, Robert Laney'nin telefonuyla oynamaya başlamış, zil sesi kaydetmeyi öğrenince de çocuk gibi sevinmişti. O zamandan beri biri aradığında, çantasından Robert'ın yankılanan sesi duyuluyordu, "Çalıyor, tatlım."

Kendine özel anlarını korumayı sevmesi dışında bir sorun yoktu ve Daniel haricinde numarasını bilenler yalnızca menajeri, yönetmeni, babası, ağabeyi ve Robert gibi, güvendiği birkaç arkadaşıydı. Ve bunların hepsi onu ölü sanıyordu. Dolayısıyla–

O listede bir kişi daha var.

Laney küvete tutunarak çıkmaya çalışırken ayağı kaydı ve su küvetten taşıp yerdeki paspası ıslattı. Hemen ellerini kurulayıp – "Çalıyor tatlım"– çantasının içine daldı. Silahı, karavanın anahtarlarını ve kalan parasını kenara çekip kapının kapalı olduğunu kontrol etmek için arkasına baktı ve telefonu açtı.

"Bil bakalım kimim?"

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...

"Komik, hayatta olduğunu bilsem daha önce arar, zamandan tasarruf ederdim."

"Ne isti–" Kendini sakinleştirmeye çalıştı ve yatak oda-

sının kapısına bakarak sesini bir fısıltı haline getirdi. "Ne istiyorsun?"

"Sana faydalı bir bilgi vereyim. Bulunmak istemiyorsan telefonunun pilini çıkardığına emin ol. Kapalı bile olsa bir nevi izleme cihazı taşıyormuşsun gibi çalışır ve sinyalin yerini belirleyen biri, seni eliyle koymuş gibi bulur."

Göğsü sıkıştı, nefes alamıyordu sanki. *Silah.* Panikle silahı kullanmak zorunda kalma fikrinden hiç hoşlanmadı. Sinyalin yerini tespit ettiyse neredeydi? Lobide mi? Kaldıkları odayı bulabilecek kadar–

Telefondaki ses bir kahkahaya dönüştü. "Ah, sadece oynuyordum seninle. Öyle şeylerin nasıl yapıldığı hakkında bir fikrim yok."

Laney yine de silahı bırakmadı. "Ne istiyorsun?"

"Buralara biraz espri sıkıştırmalıyım 'dünya barışı' ya da 'bir bardak sıcak yağ ve Alfredo Garica'nın başı'* gibi ama klasikten şaşmasak ve 'borcunu' desem?"

Banyo kapısına yaklaşan ayak seslerini duyduğunda Laney cevap vermek üzereydi. Kalbi deli gibi atmaya başladı ve telefonu tezgaha bırakıp elinde silahla kapıya yöneldi. Elleri titriyor, kapının açılması sanki yüz yıl sürüyordu.

"Ooo!" Daniel ellerini havaya kaldırıp geri çekildi.

Laney nefesini tuttuğunu fark edip bıraktı ve silahı hemen indirdi. "Tanrım!"

"Bu da neydi böyle?"

"Özür dilerim bebeğim. Ben, şey..." Bakışlarını kaçırıp telefona baktı, o telaşla kapatmayı unutmuştu. *Sıçtık.* Daniel'a belli etmeden telefona ulaşmasının imkanı yoktu, başka yöne bakıp silahı tezgaha bıraktı. Bennett'ın ko-

* *America's Top Sleuths* dizisinden bir karakterin sözü. (Çev.N.)

nuşmamasını ve Daniel'ın dikkatini telefona çekmemesini umuyordu. "Sadece biraz tedirginim."

Daniel kısa bir kahkahadan sonra şakaklarını ovuşturdu. "O tedirginlik beni uykudan uyandırdı."

"Üzgünüm."

"Önemli değil. Sadece, bilirsin, beni vurma da..."

Defalarca çalıştığı tebessümlerinden biriyle karşılık verince ayna da ona gülümsedi, yeteri kadar doğal görünüyordu. "Söz veremem."

Daniel güldü. "Oda servisini çağıracaktım, bir şey ister misin?"

"Salata? Gözüne ne hoş görünürse."

"Tamamdır." Kapıyı yavaşça kapatırken, "Dikkatli ol, tamam mı, kovboy?" dedi.

"Olurum." Kapı kapanır kapanmaz Laney atılıp kilidi çevirdi ve telefonunu aldı.

"Bilirsin," dedi Bennett, "sır saklamak güveni öldürür."

"Sen güvenmenin ne demek olduğunu biliyor musun ki?"

"Elaine, bu benim çok iyi bildiğim bir konu. Bu ve sevgi. Bu ikisinden bahsederken şairler bile elime su dökemez. Ya da boşanma avukatları. Sevgi ya da güven olmasa ben hiçbir şey yapamazdım. O yüzden şimdi söyle bana, neden o çok sevdiğin, güvendiğin kocanın benimle konuştuğunu bilmesini istemedin?"

Laney bir cevap bulamayınca sessiz kaldı.

"Başka bir şey deneyelim o zaman. Daniel'ın nesi var? Markette biraz tuhaf davranıyordu, tabii o ana kadar neye benzediğimi bile bilmiyordu değil mi?"

Odanın sıcaklığına rağmen Laney'nin tüyleri diken diken oldu.

"Yine de," diye devam etti "polisten bahsetmesi komikti."

"Gidip onlarla konuşacağız."

"Tabii ki yapmayacaksınız, onun yerine bana borcunuzu ödeyip yolunuza gideceksiniz."

"Kolye bende değil."

"Küçük, şirin arabanla beraber onun da uçurumdan yuvarlandığını söylemeye kalkma sakın. Öyle olmadığını biliyorum."

"Olmadı zaten."

"Öyleyse nerede, fıstık?"

"Dinle," dedi Laney. "Bunun kulağa nasıl geleceğini biliyorum ama gerçek bu. Daniel..." Bir nefes aldı. "Hafızasıyla ilgili bazı sorunları var."

"Ne o, hafızasını falan mı kaybetti?"

"Evet."

Bir sessizlik. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Amnezi?"

"Evet. Ya da onun gibi bir şey. Geçici bir bilinç kaybı. Anıları yavaş yavaş geri geliyor ama... Kolyenin nerede olduğunu hatırlamayacaktır."

"Hah." Bennett'ın sesi şaşılacak kadar düşünceli geliyordu. Dalga geçmesini, kuşkulanmasını hatta onu tehdit etmesini bekliyordu Laney ama sorunsuzca kabul etmesi? Hatta inanması? Bunu umut etmeye bile cüret edemezdi.

"Yani sorun şu ki, paranı ödeyemeyiz. Çok isterdim, gerçekten. Sadece bunun bitmesini istiyorum. Ama paramızın çoğunu o kolyeye harcadım, evi ya da başka bir şeyi de satamayız, şu an olmaz, ben..."

"Ölüyken. Tabii, anlıyorum."

"Sen-öyle mi?"

"Hatta ne var biliyor musun? Sana inanıyorum."

Bu doğru olabilir miydi? "Gerçeği söylüyorum."

"Umrumda değil."

Zaten kırılgan olan umudu tamamen kayboldu. "Ama..."

"Borcunu ödeyeceksin. O şahane performansın hâlâ bende ve ortaya çıkarmaktan da çok memnun olurum. Belki bir web sitesi bile yaparım. LaneyThayer'iYataktaİzle.com. Ne dersin?"

"Ben..."

"Ama biliyor musun, esas sebep bu değil, kardeşim. Kariyerin, suçlamalar ya da kocanı utandıracak olman değil önemli olan, artık değil. Şimdi Daniel'ın gerçeği yeniden öğrenmemesi için yapacaksın bunu."

Midesine bir sancı girdi. "Seni pislik..."

"Evet evet, karmam berbat, biliyorum. Ama Dan ilk seferinde bununla pek de iyi başa çıkamadı değil mi? Bahse girerim tuvalete yapışıp içi dışına çıkana kadar kusmuştur."

Çok büyük bir çaba gerektirse de kendini konuşmaya zorladı. "Sana söyledim, kolyenin yerini bilmiyorum."

"Bul. Hemen."

Sonra kapattı, Laney çıplak ve ürpermiş bir halde, elinde kapalı bir telefonla dikiliyordu.

Daniel, üzerinde sadece iç çamaşırıyla balkondaydı. Aşağıda etkileyici ışıltısıyla Beverly Hills uzanıyor, Angelenolar*

* Los Angeles'ta yaşayanlar için kullanılan bir isim. (Çev.N.)

ellerinde alışveriş torbalarıyla kaldırımda yürüyorlardı. Hafif bir esinti ağaçların yapraklarını kımıldattı. Bir yerlerden bir korna sesi geldi.

Gülümseyip gerindi. Vücudu güneş ışığının ve seksin etkisiyle ısınmıştı. Yeniden sevişmişlerdi; bu kez daha yavaş, daha tatlı, gözleri birbirine kilitlenmiş olarak. Sanki bu deneyim, ikisini de ışıltıyla doldurmuştu. Daniel önce her şeyini kaybetmiş, sonra da aslında yok olmayıp gizlendiklerini fark etmişti. Ve şimdi eve dönüş yolunu da bulduğuna göre, bunları bir daha asla kaybetmeyecekti. Hafızası zamanla geri gelecek ve güzel karısı onun yanında olup ona yardım edecekti. Artık yalnız değildi.

Daniel odaya geri döndü ve rüzgarın perdeleri havalandırabilmesi için kapıyı açık bıraktı. Banyodan saç kurutma makinesinin sesi geliyordu. Oda muhteşemdi, zevkli ve modern bir dekora sahip ve her detayı muhteşem bir yer. Ambassador'a on basardı.

Kapı tıklanınca yerinde sıçradı. "Evet?"

"Oda servisi."

Dolaptan bir sabahlık alıp kemerini bağlarken kapıya doğru yürüdü. Delikten bakınca, omuz hizasında bir tepsi taşıyan bir görevli gördü. Kapıyı açınca adam içeri girdi. "İyi günler, efendim."

"Size de. Şuraya bırakabilirsiniz."

Adam başıyla onaylayıp tepsiyi yatağın üzerine bıraktı. Daniel para çıkarınca istemedi. "Müdürümüz, Bay River gerekeni yaptı, efendim."

O gidince Daniel banyonun kapısını çalıp Laney'ye yemeklerin geldiğini söyledi. Sonra siparişlerinin üzerindeki ağır, gümüş kapakları kaldırdı; Laney'nin salatası ve ken-

disinin karamelize soğanlı, rokforlu, biftekli sandviçi. Açacakla Sierra Nevada'lardan birini açtıktan sonra koca bir yudum aldı.

Laney etrafında buhardan bir bulutla banyodan çıktı, açık bornozundan, parlak pembe cildi görünüyordu. Kocasının bakışlarını yakaladı, gülümsedi ve tepsiye yöneldi. "Of, sandviç mükemmel görünüyor, ben niye salata istedim ki?"

"Paylaşabiliriz."

"Bu yüzden kocamı seviyorum." Bir bacağını altına alarak yatağa oturdu ve sandviçin yarısını alıp tepsiye eğilerek ısırdı.

Daniel da yatağın başlığına yaslanarak oturup yemeye başladı. Biftek yumuşak, kanlı ve suluydu.

"Az önce telefonum çaldı," dedi Laney. "Banyodayken."

"Telefonun yanında mı hâlâ?"

"Ararsın diye bir araba şarjı bile aldım."

Daniel başını salladı. "Bunca zaman."

"Evet. Neyse, iyi bir haber aldım." Devam etmeden önce bir ısırık alıp çiğnedi. "Chicago'dan tanıdığım bir kızdı. Bütün hafta ona ulaşmaya çalıştım, o da Bennett'ı tanıyor."

"Ciddi misin?"

Laney başını salladı. "Birkaç yıl önce Beverly Hills'teki partilerden birinde karşılaşmıştık. Tabii o zamanlar ikimiz de geçmişimizi hatırlamak istemediğimizden konuşmadık ama şimdi belki de bize yardımı dokunacak bir şeyler biliyordur diye düşündüm."

"Mesela?"

"Bilmiyorum. Belki elinde Bennett'ın bir fotoğrafı vardır, ya da Bennett onu da istemediği bir şeyler yapmaya zorlamıştır, işimize yarayacak ne olursa işte."

"Onunla konuşmak güvenli mi sence? Senin ölü olman gerekiyor, hem Bennett'ın herkesi izliyor olacağını söylemiştin."

"Bu kızın burada olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Neden direk polise gitmiyoruz ki?"

"Olmaz."

"Neden ama?"

"Seni tutuklarlar çünkü."

"Niye? Sen hayattasın ya."

"Ama onlardan kaçtın."

"Aman ne büyük olay! Şu anda bunu önemseyecek değilim."

"Tamam ama ya tutuklanırsan? Bennett hâlâ dışarıda olacak ve ben yine yalnız kalmış olacağım."

Bunu düşününce Daniel'ın tüyleri ürperdi.

"Bak," dedi Laney. "Polise gitmeyelim demiyorum, sadece henüz değil. Şimdilik alternatiflerimizi değerlendirsek daha iyi."

"Tamam, anlaştık o zaman. Ben bir taksi çağırayım."

"Yok, yalnız gitmem lazım."

"İmkanı yok."

"Daniel, kızın ödü kopuyor. Bize yardım etmesinin tek yolu yalnız olmam."

"O zaman ben de arabada..."

"Tabii, sokağın başındaki bir takside bekleyen bir yabancı hiç dikkat çekmez çünkü."

"Laney..."

"Bunu tek başıma yapmam lazım."

Daniel parmaklarını birbirine kenetledi, karısını daha yeni bulmuştu ve her bir hücresi sürekli onun yanında ol-

mak istiyordu. Öte yandan Laney, korku filmlerindeki o işe yaramaz kadınlardan değildi. Son bir haftadır her şeyle tek başına mücadele etmişti. *Ayrıca aklıyla ilgili sorunları olan da o değil.* "Ne kadar sürer?"

"Bir saat, belki iki."

"Gerçekten dikkatli olacak mısın?"

"Elbette."

"Herhangi bir şeyden şüphelenirsen – biri seni takip eder ya da kız bir şeyler saklıyor gibi görünürse..."

"Güven bana. Hiç riske girmeyeceğim."

Daniel sandviçini bitirip birasını aldı ve pencereye gidip şehri seyre koyuldu.

"Bence bu yapılacak en doğru şey," dedi Laney arkasından. "Ama gerçekten gitmemi istemiyorsan gitmem."

Burası büyük bir şehir. Bennett her yeri gözetleyemez. Ayrıca Laney haklı – polise giderseniz büyük olasılıkla o yine yalnız kalacak. Bir iki saatliğine değil, günlerce, belki haftalarca.

Yine de bunların hiçbiri içindeki korkuyu bastırmaya yetmedi. Şişeyi dudaklarına götürünce, boş olduğunu fark etti.

"Silahı al yanına."

Laney çıkmadan önce Robert'ı aradı. İki dakikası, gerçekten kendisiyle konuştuğuna ikna etmekle, bir beş dakikası da onu sakinleştirmeye çalışmakla geçti. Sonunda araya girdi. "Robert, söz veriyorum her şeyi anlatacağım, her şeyi ama sonra tamam mı? Şimdi yardımına ihtiyacım var."

"Tabii, affedersin. Ben sadece... Tanrım, anlatacak kelime bulamıyorum ki. Senin için ne yapabilirim?"

"Arabanı ödünç verebilir misin?" O da Daniel da, polisin Farmers Market'te ne kadar kalacağını bilmiyordu ama riske girmek istemediler. Ayrıca Robert'a güveniyordu.

"Tatlım, al *senin* olsun."

Laney gülümsedi. "Bana bir iyilik yapıp buraya getirebilir misin?"

"Neredesin?"

"Beverly Wilshire."

"Ölü olmak için harika bir yer. Şimdi çekim arasındayız ama merak etme, diva kartımı oynarım."

"Hayır hayır, gerek yok. İşin bitince getirirsin." Oda numaralarını söyledi. "Valeye bırakırsın."

"Ne? Dur biraz. Ben seni görmek istiyorum."

"Biliyorum, ben de seni görmek istiyorum ama şimdi bu riski alamam."

"Neden?"

"Gözden uzak durmamız lazım..."

"Durmanız?"

"Daniel ve ben."

"Daniel." Sözcük ağzından öyle bir çıktı ki "hemoroid" dediğini düşünebilirdiniz.

"Evet, kocam hani?" Daniel'la yıldızlarının bir türlü barışmadığını biliyordu. Erkeklerin bölgelerini koruma içgüdüsü işte, üçünün bir arada çalışmalarıyla bu durum tetiklenmişti. "Dinle bak, şimdi hiç sırası değil. Sadece yardım etmen lazım. Yapacak mısın?"

"Elbette. Ama bunca gizlilik neden? En azından bu kadarını söyle."

"Üzgünüm, söyleyemem, şimdi olmaz."

Uzun bir sessizlik oldu. "Sen iyi misin, Laney?"

"Hayır ama iyi olmaya çalışıyoruz."

Banyonun loş ışığında, makyaj malzemeleriyle şarap lekeli yüzünü yeniden yarattı. Sonra Daniel'a şarjının ve Sig Sauer'inin dolu olduğunu gösterdi ve parmak ucunda yükselip kocasını öptü. Odadan çıkıp koridorda ilerledi, asansörle lobiye inip pırıl pırıl güneşli, mükemmel bir Los Angeles gününe adımını attı.

Yüzündeki maskeyi hiç belli etmiyordu.

Artık Laney Thayer değil Elaine Hayes'sin. Adın annenin adı, soyadınsa kocanınki. Herkesin tanıdığı birinin gizli tarafısın. Bir cumartesi gecesi kırmızı halıda kasılarak yürüyen bir yıldız adayı olmak yerine bir şişe kırmızı şarap içip Scrabble oynayan birisin. İnsanların karşısında dimdik durup gözlerinin içine bakar ama poz vermez ya da sürekli üstünü başını düzeltmek zorunda kalmazsın. Gözlüklerinin boyutları gayet normaldir.

Beverly Hills sokaklarında, Hollywood'un batısında yaşayan hayali bir kıza değil de yapay bitkileri, floresan lambaları, düz bir halısı olan bu nezih müesseseye gelirken, sürekli bunları tekrarladı. Bankalar niye bu kadar sessiz olurdu ki? İnsanlar sıra bekledikleri diğer her yerde birbiriyle konuşur, şakalaşır, cep telefonuyla konuşurdu ama işin içine para girince herkes derin bir sessizliğe bürünüyor, duyulan tek ses kağıt hışırtısı oluyordu. Ya da bir öksürük, saatine bakan biri kıyafetinin kolunu çekerken çıkan ses.

Etrafta kameralar var, güvenlik görevlileri. Ve senin yüzün, oldukça popüler bir yüz. Biri seni tanırsa...

"Yardımcı olabilir miyim?" Adam pırıl pırıl görünüyor-

du, göze çarpan bir tarzı olmasa da hoş bir takımı, pembe yanakları vardı.

"Evet," dedi. "Benim bir kasam vardı." Sesini cümlenin sonuna doğru hafifçe yükseltmiş, kasada sahte pasaportların ya da ruhsatsız silahların değil de normal insanların koyacağı tarzda belgelerin olduğunu ve çok da fazla kullanılmadıklarını vurgulamaya çalışmıştı. Bu kendileri için bir değişiklikmiş ama çok da önemli değilmiş gibi.

"Tabii efendim, benimle gelin, Bayan..."

"Hayes."

"Bayan Hayes." Onu boş bir masaya götürüp – bankalarda neden daima boş bir masa olurdu ki? – kendisi de arka tarafına geçti. "Ehliyetinizi görebilir miyim?"

Laney başını sallayıp cüzdanında duran kimliğini çıkardı. Fotoğraf birkaç senelikti, *Candy Girls*'ün yayınlanmaya başladığı zamanlarda, yüzünü çevreleyen saçları omuz hizasında ve kendi rengindeyken çekilmişti. Yüzlerce reklam panosunda ve dergi reklamındaki yüzün aynısı, üstelik şarap lekesi de yok. Kimliği bir süre tuttu, adama vermek istemiyordu. Ya onu tanıdıysa? Herhangi bir şey sorarsa? O oyuncuya benzediğini söylerse? Kimlikteki isim Laney Thayer değil gerçek ismiydi, Elaine Hayes. Ama yine de küçük de olsa bir ihtimal vardı.

Bul. Hemen. Bennett'ın sesi hâlâ kulaklarındaydı.

Elaine Hayes kartı uzatıp kendini gülümsemeye zorladı.

Adam birkaç tuşa bastı, gözleri monitördeydi. Ehliyete bakıp birkaç tuşa daha bastı. Sonunda konuştu. "İşte, 152 numaralı kutu muydu?"

"Evet."

"Tamam." Birkaç tuşa daha bastı. "Haberleri duydunuz mu?"

"Ne olmuş?"

"Farmers Market'te silahlı bir saldırı olmuş."

"Gerçekten mi?"

"Bu sabah." Ona baktı. "İnanabiliyor musunuz?"

"Aa, hayır. Kocamla ben hep oraya gideriz."

"Korkunç değil mi? Güvende olduğunuzu sanıyorsunuz, böyle şeyler hep başkalarının başına gelir sanıyorsunuz ama..." Başını salladı. "Bu taraftan, Bayan Hayes."

Laney, kameraların onu suçlarcasına baktıklarını hissederek başını önüne eğdi ve adamı takip etti. Bir kapının önüne geldiler ve adam hızlıca birkaç numara tuşladı. LED ekran kırmızıdan yeşile döndü, kapı açıldı ve içeri girdiler.

Oda hâlâ hatırladığı gibiydi. İçerde metal kapaklı, numaralı kutuların olduğu bir duvar, yerde gri bir halı, ve temiz, pudralı bir koku vardı. Laney, köşede duran kamerayı fark etti.

"Buyrun," dedi ve etrafı perdeyle çevrilmiş bir masayı işaret etti. "Gizlilik için burayı kullanabilirsiniz. İşiniz bitince kutuyu geri koymanız yeterli, kapı kendiliğinden kilitlenecektir."

Laney teşekkür edip adamın çıkmasını bekledi ve anahtarlığındaki en küçük anahtarla kilidi açıp kutuyu çıkardı ve masaya koydu. Perdeyi de kapattı.

Ve hızlıca dua etti: *Lütfen burada olsun, burada olsun ve bu işi hemen halledeyim. Daniel'ın bilmesi gerekmiyor.*

Elaine kutunun kapağını açtı, içinde evrak yığını vardı, anlaşmalar, vergi belgeleri, pasaportları, içinde bir düzine fotoğraf olan bir zarf. Bunları, Daniel'ın çekmesine izin verdiği bu pozları unutmuştu. Ona göre "erotik", Laney'ye göre pornografik fotoğraflardı bunlar ama ona poz vermek

eğlenceli olmuş, elli yıl sonra genç, şehvetli ve çıplak hallerinin fotoğraflarına bakabilecek olmak ona şevk vermişti. Dizi tutulunca sahte arkadaşlarının çekmecelerde bulup paparazzilere satmaması için de buraya saklamışlardı. Annesine ait olan broşu gördü ve anıları gözünde canlandı. Altın rengi güneş, bal kokan saçlar ve Laney'ye doğru eğilince boynunda sallanan kolye.

Burada olmayan, yokluğu hemen fark edilense, yarım milyon dolar değerindeki elmas kolyeydi.

Kutuyu ters çevirip sallamak istedi ve masayı yumruklayıp bağırmak.

Sakin ol. Sırrını korumak istiyorsan sakinleşmek zorundasın.

Elaine kutuyu kapatıp yerine koydu ve çıktı. Adam ona iyi günler dilese de, Laney bankadan çıkana kadar başını yerden kaldırmadı.

Nasıl olduysa işler iyiye gideceği yerde kötüleşmişti. Elini alnına götürüp başını ovdu, bu zaten uzak bir ihtimaldi ama Daniel kolyeyi başka nereye koymuş olabilirdi ki? En güvenli yer burasıydı. Ama şimdi düşününce, Malibu'dan çıkıp ülkenin öbür ucuna, kendini öldürmeye giderken kolyeyi güvenli bir yere tıkmaya çalışması mantıksızdı. Doğaçlama yapmaya çalışmanın zor tarafı buydu, doğru yolda olduğunuzu ummak zorundaydınız. Haklı olsaydı, kolye burada olsaydı, Bennett'ı arayıp–

"Hey, şu Laney Thayer mı?"

Döndü.

Bennett gülümsüyordu. Üzerinde yine o sıradan kıyafetler ve yüzünde aynı nazik ifade vardı ama bu kez elinde bir topu beyaz bir topu pembe olan bir külah da dondurma tutuyordu.

"Nasıl–sen–"

"Evinize son girdiğimde banka kayıtlarınızı buldum. Ah bu kötü alışkanlıklarım! Bir kasanızın olduğunu gördüm ve kolyemi buraya saklamış olabileceğinizi düşündüm." Dondurmasını ısırdı.

"Hayır." Güneşe rağmen Laney buz gibiydi, silah beline batıyordu. "Daniel öyle yapmıştır sandım ama yok."

"Yalamak ister misin?" Külahı uzattı. Laney sadece bakmakla yetinince de omuz silkip dondurmayı dudaklarına götürdü ve döndürerek yemeye devam etti.

"Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Hepimizin öyle, kardeşim."

"Uğraşıyorum ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"Daniel biliyor."

"Bak, hafızası, sana söyledim–"

"Ben de sana söyledim." Çenesindeki pembe damlayı sildi. "Umrumda değil, Daniel biliyor. Git onunla uğraş biraz." Bir ısırık daha alıp kaldırıma fırlattığı külah, bir ses çıkararak yere çarptı. Bennett ellerini temizledi. "Yoksa ben uğraşacağım."

Arkasını dönüp gitti. Laney bakakaldı, şu an adamın sırtı ona dönüktü. Çok basitti, silahı belinden çıkarıp daha önce denediği gibi dikkatle hedefleyecekti. Sonra tetiği çekip–

Tabii. Güpegündüz, Wilshire Bulvarı'nda bir bankanın önünde vur adamı. Mükemmel plan.

Dişlerini o kadar sıktı ki çenesi acıdı.

Sonra yürümeye başladı.

16

"Los Angeles Şerif Departmanı."

"Merhaba merhaba. Beni özledin mi, kardeşim?"

"Kahretsin" – telefonun diğer ucundan bir hışırtı geldi ve ses kayboldu – "sana beni bir daha aramamanı söylemiştim."

"Cidden söyledin."

"O zaman niye–"

"Bir iyiliğe daha ihtiyacım var."

"Hayır, artık iyilik falan yok."

Beş, dört, üç, iki...

"Ne istiyorsun?"

"Bir adres."

"Kimin?"

"Bilmiyorum. Elimde bir telefon numarası var, senin ondan yola çıkarak söyleyeceğini umuyorum."

"Neyim ben, senin bilgisayarcın falan mı? İnternetten bak."

"Gizli bir numara."

"O halde git de adamlarından birini ara."

"Şu anda öyle yapıyorum zaten." Adamın bunu kabullenmesi için bir süre verdi. "Beni sevmek zorunda değilsin,

kardeşim, reddedilmeye dayanabilirim ama o güzel polis yazılımlarımızda birkaç tuşa basmak yerine bildiklerimi herkesle paylaşmamı ister misin gerçekten?"

"Bunu sonsuza kadar yapmana izin vermeyeceğim. Dikkat et de şansını fazla zorlama, bugünlerde pek çok insan ortadan kayboluyor."

"Oo, çok korktum. Ciddiyim, tüylerim diken diken oldu."

"Dinle seni lağım faresi—"

"Hayır, sen dinle. Ben ortadan kaybolursam bir sürü sır açığa çıkar. Seninki de dahil. Bunu gerçekten istiyor musun?" Bir sessizlik. "Öğrenmen gereken şeylerden biri benim çalışma şeklimin tamamen borçlara dayalı olduğu. Bu olayda hâlâ biraz kredim var, sen de biliyorsun. O yüzden vakit harcamayı bırak da şu numaraya bak."

Bir iç çekiş. "Söyle."

17

Daniel taşlık bir kanyondaydı.

Yine. Yeniden o taşlık kanyon.

Damla damla su geliyor, güneş her yeri kızıla boyuyordu. İlerde uzun ve geniş bir tünel vardı. Girişi kapkaranlık olsa da içerde bir şeyin beklediğini biliyordu, beklediğini ve izlediğini.

Korkunç bir şeyin.

Rüya bu kez daha netti. Kanyonun arka tarafında pencereleri birer göz gibi parıldayan binalar vardı, kızıl gökyüzünde siyah binalardan oluşan bir ufuk çizgisi. Giderek azalan günışığı, binaların her birini onu yargılayan kocaman birer canavar figürüne dönüştürüyordu.

Eli ağırlaşmıştı.

Karanlıktan hafif bir ses geldi. Biri ya da bir şey hareket ediyormuş gibi ama belli belirsiz ve düzensiz. Karanlık deliklerde dolaşan yılanlar gibi, dev bir canavarın nefesi gibi. Hissettiği korku hem mükemmel hem çocukçaydı ve Daniel'ı tamamen etkisi altına almıştı. Kaçmak istedi.

Orada ne var?

Niye buradayım?

Öne doğru bir adım attı, korkusu cesaretine ağır basıyor

gibiydi. İnsanın uyanmak üzereyken hissettiği o belirsizlik ve kayma hissine kapıldı birden. Hareketlerini tam olarak kontrol edemese de tetikleyebiliyor, fikir üretebiliyor ve rüyada olduğunu biliyordu. Bir şeyler tanıdık geliyordu ve bunun tek sebebi rüyayı daha önce de görmüş olması değildi. Bir rüya mahvolmuş bir hafızanın, hayal gücünün ve endişenin ürünü olmak dışında ne olabilirdi ki?

Tünelin girişi kapkaranlıktı, olağanüstü bir karanlık. Işık o noktaya değince ölüyordu sanki.

O karanlıkta bekleyen bir şey vardı. Onu izleyen. Ona bakan.

Yargılayan.

Korkunun yanı sıra bir de suçluluk duygusu vardı, endişe ve utanç hissini bastıracak kadar güçlü bir his.

Tozlu bir rüzgar, kıyafetlerinin altından girdi.

Elleri ağırdı.

İleri doğru bir adım attı. Bir tane daha. Nerdeyse tünele varmış–

"Daniel?"

Birden gözlerini açtı, kafasını arkaya yatırdı ve karyolanın başlığına çarptı. Homurdanarak gözlerini kırpıştırıyordu. "Ne? Buradayım."

Tünel ortadan kaybolmuş, yerine otel odası gelmişti. Nasıl uyuyakaldığını düşündü. Laney gittikten sonra balkonda durup sokağı seyretmiş, halıda çukurlara sebep olacak kadar odada dolanmıştı. Sonunda haberleri izleyerek kafasını dağıtmaya karar vermiş ama reklamlardaki ses sinirini bozunca sesi kapatıp arkasına yaslanmış, yanmakta olan gözlerini bir saniyeliğine yummuştu...

Laney "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Yüzünü ekşiterek başının arkasını ovuşturdu. Sonra bacaklarını yataktan indirip oturdu ve kollarını dizlerine dayadı. Kestirmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Fikir genel olarak iyi gibi görünse de uyandığında sersemlemiş ve kafası karışmış oluyor, kendini uyumadan önce olduğundan daha kötü bir halde buluyordu. "Affedersin, dalmışım." Bir haftadır doğru düzgün uyumamıştı, plajda uyandığından beri. Gözlerini kırpıştırdı ve ona baktı. "Sen nasıl oldun? İyi misin?"

Laney başıyla onayladı ve bir sandalye çekip oturdu.

"Şu kadınla görüşmen," aklı yavaş yavaş yerine geliyordu, "Nasıl gitti?"

"Ne? Ah." Başını iki yana salladı. "Bir şey yok, sadece vakit kaybı."

"Bize yardım etmeyecek mi?"

"Hiçbir şey bilmiyormuş." Laney saçını elleriyle topladı ve bıraktı. "Parayı versek ne olur?"

"Ha?"

"Yani yapacağımız şey zaten buydu. Sadece yolda öylece karşıma çıkınca beni korkuttu ve ben de kaçtım, sonra da her şey çığırından çıktı. Niye parayı vermeyelim ki?"

Daniel başını salladı. "Sana yaptığı onca şeyden sonra mı?"

"Altı üstü para, hayatımızdan değerli değil ya." Parmağıyla dişine vurdu. "Kolye nerede?"

"Pardon?"

"Kolye."

"Ben sende... Sende değil mi?"

"Hayır."

Daniel güldü. "Eh, şimdi yandık işte."

"Sen nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Belki de biliyordum ama hatırlamıyorum. Evlendiğimiz günü bile hatırlamıyorum ki." Laney'nin yüz ifadesi birden değişti, ciddi bir üzüntü ve hayal kırıklığı yaşadığı açıkça görülüyordu. *Salak herif.* Çabucak konuştu. "Üzgünüm, öyle sıradan bir şey gibi göstermek istememiştim. Ben sadece – olup bitenlere gülmek bunca zamandır ayakta kalabilmemi sağlayan tek şey."

Laney saçıyla oynuyordu.

"Yine de bir fikrim var," dedi Daniel. Ayağa kalkıp gerindi. "Sen gittikten sonra düşündüm. Görüşmeye gittiğin kadının adı neydi?"

"Ne? Ah, Lisa."

"Lisa. Bize yardım edebileceğini düşündüğün için onunla görüşmeye gittin değil mi? Bir fotoğraf bile yeterdi. Ve sen gidene kadar hiç aklıma gelmemişti, bir fotoğraf neyi değiştirir ki? Ama haklıydın. Hatta bu dahice."

Laney bir kaşını kaldırmış ona bakıyordu.

"Anladın mı? Olay şu ki, şimdi polise gidersek..."

"Daniel, hayır..."

"Bir dinle. Şimdi gidersek tek yapabileceğimiz onu tarif etmek olacak değil mi? Sophie de bizimle gelip hikayemizi doğrulayabilir, eh, sen de hâlâ hayattasın. Ama hâlâ Bennett'ı suçlayacak bir şeyimiz yok. Onu yakalamalarını sağlayacak hiçbir şeyimiz yok, ben hapse girersem senin peşine düşmeyeceğinin garantisi de tabii."

"Tamam," dedi Daniel'ın hatırladığı bir ses tonuyla. Senaryoyla ilgili değişikliklerden bahsettikleri zaman böyle konuşurdu. Güneşin doldurduğu bir oda canlandı gözünde – evdeki ofisi belki – Daniel onu heyecanlandıracak bir

şeyler anlatırken Laney arkasına yaslanmış gülümsüyor ve *Tamam,* diyordu. Bu güzel bir anıydı, güzel bir his. Daniel da bunun peşine takılıp sanki bir senaryoymuşçasına, fikri aklına yerleştirdi.

"Ya elimizde onu suçlayacak bir şey varsa?" Durup bekledi. "Ya bir kez olsun *biz, Bennett'in* açığa çıkmasını istemediği bir şey biliyorsak?"

Henüz akşamüstü olmasına rağmen Westwood köyünün sokakları kalabalıklaşmaya başlamıştı, kuzeyde Valley'ye ya da güneyde Mar Vista'ya doğru giden UCLA öğrencileri yollardaydı. Bennett Broxton'a yönelip bir falafelciyi,* bir sinemayı ve gizemli bir kitapçıyı geçtikten sonra buraya neden "köy" dendiğini düşündü, etrafta ne kulübeler ne de köylüler vardı.

"K-Dünya 101, Dünya'nın en iyi şarkıları!" dedi radyo ve Diana Ross'un aşkı aceleye getiremeyeceğinizi, beklemeniz gerektiğini anlatan şarkısı duyuldu. Bennett sesi kısıp ıslık çalmaya başladı. Diana zamanında çok güzel bir kadındı.

Kısık bir radar sesi gibi bir şey duyuldu, telefonu çalıyordu. Bennett sol eliyle direksiyonu kontrol ederken sağ eline telefonu alıp ekrana baktı. "Merhaba Laney." Batıya döndü. "Bu kadar çabuk aramanı beklemiyordum."

"Kolyeyi verirsek bizi rahat bırakır mısın?"

"Emin olabilirsin."

* Bir çeşit fast food. (Ed. N.)

Uzun bir sessizlikten sonra "Bunu güvenli bir yerde yapacağız," dedi.

"Neresiymiş orası?"

"Santa Monica Pier."

"Sence de biraz klişe olmadı mı?" Kampüsün biraz batısında kalan sessiz bir mahalleden geçti. "Yani niye bu işi Hollywood tabelasının altında yapmıyoruz da o kadar yol gidiyoruz?"

"Gelecek misin gelmeyecek misin?"

"Ne zaman?"

"Günbatımında."

"Ne romantik!"

"Paranı vereceğiz, sonra da seni bir daha görmek istemiyoruz." Telefon kapandı.

Bennett telefonu yanındaki koltuğa atıp gökyüzüne baktı, bir saat kadar vakti vardı. Belki biraz daha fazla.

Evler büyük ve bakımlıydı, ön taraflarda çiçekler ve çimenlikler vardı. Kampüse çok yakın olmasına rağmen burası, bırakın öğrencileri, birçok profesörün bile bütçesini aşacak bir yerdi. Görünüşe bakılırsa aradığı adres, tek katlı, İspanyol esintileri taşıyan bir evdi ve uzun ağaçlar evi gölgeliyordu. İki ağacın arasına asılmış bir de hamak vardı. Bennett bir sokak kadar ilerleyip yolun karşısına park etti.

Her şey bir diğerini tetiklemişti. Arama kayıtlarından en çok görüşülen beş numarayı işaretlemiş, sonra da hafta sonları ve gece geç saatlerde arananı bulmuştu. Polis arkadaşı da o numaraları bir adrese ve isme dönüştürdü.

Biraz ikna edilmesi gerekmişti elbette.

Bennett'ın adama olan kozu, on yıl önce polisin örtbas ettiği bir olaydan kalmaydı ve doğruyu söylemek gerekirse

de etkisini giderek kaybediyordu. Tabii adam bu adresi bularak kendini sonsuza kadar Bennett'a bağlı hale getirdiğinin farkında bile değildi.

Bütün bu olaylar birbirine bağlı olarak gelişmişti. On yedi yaşındaki Laney'yle flört etmek, yatakta çekilen fotoğraflara, o fotoğraflar yükselmekte olan bir milletvekiline şantaj yapmaya, o şantaj güzel bir ödemeye, o ödeme de yeniden Laney üzerinde kullanabileceği bir koza dönüşmüştü.

Görünüşe göre ev, ender bir ismi olan Charles Charlemagne, Esq.* adında bir adama aitti. Biraz araştırma yapınca profesör olmadan önce avukatlık yaptığını ve hâlâ da küçük ama kârlı bir şirketin ortağı olduğunu öğrenmişti.

Esquire. Taşaklı bir herif.

Bennett arabadan inip Diana Ross'un bir şarkısını mırıldanarak yürüdü. Ön kapıyla uğraşmak yerine yan evin araba yoluna girip oradan da Chuck'ın arka bahçesine geçti. Burada bir sebze bahçesi, küçük ama hoş bir veranda ve güzel bir mangal vardı. Bir de mutfak gibi görünen bir yere açılan Fransız kapılar.

Ellerine eldiven geçirdi ve yumruğunu giysisinin koluyla kapatarak içeri açılan camı kırdı. Camın yere düşerken çıkardığı ses kesilmeden, Bennett kapıya uzanmıştı bile.

Arka arkaya iki bip sesi duyuldu. Alarm.

Bennett hızla koridoru geçti, panikleyen birinin çıkardığı sesleri duyabiliyordu, evde biri vardı.

Ayak sesleri ön kapıya doğru gidiyordu, normal, insanlar genel olarak böyle yapardı. Kilit açıldığı an, o da köşeyi dönmüştü. Kadın onun geldiğini duyunca döndü, kocaman açılmış gözleriyle ellerini havaya kaldırmış ona bakıyordu.

* İngiliz asillerine verilen, şövalyeden sonra gelen rütbe. (Çev.N.)

"Merhaba," diyerek gülümsedi. "Alarmın şifresiyle başlayalım."

Daniel Santa Monica Pier'de ilerlerken, güneş ufuk çizgisinin altına doğru kaymış, gökyüzü hızla solup renklerini kaybetmeye, vahşi kırmızılar ve sarılar mora dönmeye başlamıştı. Cep telefonundaki saate baktı.

Dalgalar yavaşça sahile vuruyor, çıkan köpükler sicim gibi desenler oluşturuyordu. Sörf yapan çocuklar iyi bir dalga yakalamaya çalışırken birbirleriyle sohbet ediyor, yakalayınca da yolun ancak yarısına kadar gitmeyi başarıp düşüyorlardı. Birkaç fotoğrafçı, görüntüyü yakınlaştırmak için lenslerini uzattıkları kameraları tripodların üzerine yerleştirmiş, Wichita'daki bu iç denizi herkese gösterebilmek için güzel bir yaz akşamını resmeden o mükemmel kareyi yakalamayı bekliyordu.

Laney Bennett'la konuştuktan sonra otelden ayrılmışlardı. Robert Cameron söz verdiği gibi gümüş renkli PT Cruiser'ını valeye bırakmış, bir de not yazmıştı.

L:

Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Lütfen dikkatli ol. Seni seviyorum.

–R

"Sen kullan," dedi Laney, "ben de telefonumu ayarlayayım."

Daniel kabul edip direksiyona geçti. Araba güzel olsa da

BMW'sini özlediğini fark etti, ne de olsa son zamanlarda evi olarak gördüğü tek şey oydu.

"Tamam, dene bakalım."

Daniel tek kullanımlık telefonunu çıkarıp Laney'nin numarasını çevirdi ve Robert Cameron'ın sesi duyuldu: "Çalıyor, tatlım."

"Zil sesin bu mu?"

"Onu bırak da telefonu dene sen."

Telefonu kapatmadan cebine koyup konuştu. "Hanımefendi, kocanız çok seksi bir herif."

Laney telefonu kapatıp bir düğmeye bastı. Telefonun hoparlörü ufacık olmasına ve ses cızırtılı gelmesine rağmen yeterince netti ve Daniel'ın *Hanımefendi, kocanız çok seksi bir herif* diyen sesi duyuluyordu.

"Bilemiyorum," dedi Laney kaşlarını çatarak.

"Neyi bilemiyorsun? Çalışıyor işte."

"Evet ama burası sessiz bir yer."

"İşe yarayacaktır."

"Yine de parasını ödemeyi tercih ederim."

"Neyle?" dedi Daniel omuz silkerek. "Bu işe yarayacak. Fotoğraflarını çekip bizi tehdit eden konuşmasını kaydedeceğiz, bu da bize yeteri kadar malzeme verecektir."

"Tek başına oraya gitmeni istemiyorum."

"Ama öyle yapmalıyız. Sen de orada olursan ikimizi birden alt eder ama tek başıma ben işine yaramam." Uzanıp elini tuttu. "Bennett'ın hep dikkatli davrandığını, insanların onun hakkında pek bir şey bilmemesi sayesinde hayatta kalabildiğini söylemiştin. Elimizde bunlarla polise gitmemizi asla göze alamaz."

Laney cevap vermedi. Batmakta olan güneş, gökyüzünü altın rengine boyuyordu.

Daniel parmaklarını esnetip direksiyonda tempo tutmaya başladı, yorgun olmak onu daha da gergin yapıyordu. Oteldeki kısa uykusu, sadece ne kadar yorulduğunu anlamasını sağlamıştı. "Biraz komik aslında. Bennett'ı bir ses kaydıyla tehdit etmek."

"İronik."

"Evet, son zamanlarda pek çok şey böyle oluyor. Biliyor musun, bu kadar korkutucu olmasa, tüm bu olanlar oldukça ilginç bir deneyim olabilirdi."

"İlginç?" Bir kaşı havadaydı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Olaylara bakışım değişti, neyin gerçek olduğu hakkındaki düşüncelerim. Kim olduğunu bildiğini düşünüyorsun, hayatının sana ne ifade ettiğini, kendini buna ikna ediyorsun. Başına gelen şeyleri hatırlıyorsun ama gerçekte bunlar doğru değil, değil mi? Anılar sadece işlerin o noktaya nasıl geldiğini anlatırken kullandığımız hikayeler. Hiçbirinin bir kesinliği yok, hepsi göreceli."

"Benim anılarım göreceli falan değil."

"Tabii ki öyleler, sen sadece hangi sırayla gerçekleştiklerinden eminsin. Ama hangilerini saklayıp hangilerini sileceğin yine sana kalmış. Bilinçli olarak olmasa da öyle."

"Hatıralarımızı ayırmayız, Daniel."

"Ayırırız ve bunu sen de biliyorsun. Tıpkı başka biri olmaya karar verdiğinde yaptığın gibi, tüm o diğer kadınların yerine geçtiğinde onlara ait anılar yarattın ve kişiliklerini gerçek kılmak için bunları kullandın."

"O başka."

"Nesi başka?"

"Çünkü..." Sıkıldığını gösteren bir ses çıkardı. "Çünkü öyle. Başka biriymiş gibi davrandığımda gerçekten başka biri olmuyorum, kim olduğumu biliyorum."

"Ama bak, ben bilmiyorum. Ve bu da böyle bir şeyin olabileceğini fark etmemi sağladı." Yüzüne bakabilmek için döndü. "O kaset gibi, Bennett'ın elinde olan."

Laney gözlerini kısarak ona baktı. "Ne olmuş ona?"

"O sensin değil mi? Hoşnut olmadığın şeyler yapıyorsun, geri almayı dilediğin şeyler. Öyle bir adamla seks–" Cümlesini bitirmedi. "Ama bir de Peanuts'ın Noel şarkısını söyleyerek dans ettiğin, mutfağımızda çekilen video var."

Gülümsedi. "Hatırlıyorum."

"Eh, bunların ikisi de gerçekten var. Biri diğerinden daha mı gerçek? Ya da ikisini de aynı derecede mi önemsemek zorundayız? İkisi de geçmişte kaldı. Bir daha asla geri gelmeyecek kaydedilmiş anlar onlar. Ve sen ikisinden sonra da değiştin." Dünya etraflarında dönmeye devam ediyordu, sessiz ama hareketli, arabalar, reklam panoları ve diğer insanlar. "Bu bir haftada öğrendiğim bir şey varsa, o da kim olmak istiyorsan o olduğun. Her an, her saniye. Geçmiş geçmişte kaldı. Hatırladıklarınsa ancak rüyaların kadar gerçek. Gerçek olan tek şey, doğru olan tek şey şu an. Hepsi bu."

"Yani daha önce yaptığımız şeyler sayılmıyor mu?"

"Elbette sayılıyor. Ama ne kadar önemli oldukları bizim kararımıza kalmış. Ve yaşadığımız anın nasıl olacağına da karar verebiliriz, onu ne kadar istersek o kadar uzatabiliriz, her dakikası bizim olabilir, kim olmak istiyorsak o oluruz."

Laney uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Bence kim olduğumuzu değiştirebilecek şeyler var, unutamayacağımız ya da atlatamayacağımız şeyler."

Nazik davran, bir yaraya parmak basıyorsun. "Bak, on yıl önce yaptığın şeyler beni ilgilendirmiyor, bunu demek

istiyorum. Ben seninle olmak istiyorum, benim hatırlayacağım video şarkı söyleyip dans ettiğin olacak."

Laney cevap vermeyince o da devam etmedi. Trafik sıkışıktı, gökyüzü kararmaya başlarken aklına yine o kanyon ve karanlık tünel geldi. Onu yargılar gibi görünen o binalar. "Yine aynı rüyayı gördüm."

"Hangisi?"

"Sahilde uyandığımdan beri gördüğüm. Çok tuhaf, kendimi çok suçlu hissediyorum. Sanki korkunç bir şey yapmışım gibi, seni bulmadan önce..."

"Ben seni buldum."

"...seni bulmadan önce," diye devam etti gülümseyerek, "bilinçaltım bana bir şeyler mi anlatmaya çalışıyor diye düşünüyordum, kendime seni öldürdüğümü söylememin yolu bu olabilir mi diye."

"Nasıl bir bilinçaltı o öyle?"

"Değil mi?" Güldü. "Yine de ne anlama geldiğini merak ediyorum. Sen hayatta olduğuna göre artık bitmesi gerekmez miydi? Bu kadar suçlu hissetmeme sebep olacak ne var ki?"

Laney omuz silkti. "Muhtemelen erkekçe bir şeydir."

"O ne demek?"

"Yani sonuçta öldüğümü düşünüyordun, erkekler böyledir, olayları çözmek isterler. Mağaraya gelen kürklü koca mamutu öldürüp kadınlarını korumak isterler mesela ama sen yapamadın ve ben öldüm."

"Hah." *Belki de.*

On dakika sonra Santa Monica'ya gelince otoyoldan ayrılıp dönerek iskelenin yanındaki büyük otoparka girdi. Bir cumartesi günü öğleden sonra burası tıklım tıklım olabilirdi

ama şimdi anca dörtte biri doluydu. İskeleye çocuklar için kurulmuş olan roller coaster bir tur attı. Gürültüsü, okyanustan esen soğuk rüzgarla etrafa yayılıyordu. Yavaşladı ve bir park yerine yanaştı, bir süre camlardan etrafı izlediler.

"Mamutu avlama vakti."

Laney etrafına bakınıyor, ne kadar gerildiği yüzünden okunuyordu. "Daniel..."

Daniel bekledi ama devamı gelmedi. "Her şey yolunda gidecek."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kapıya uzandı.

"Hey, bir şey unuttun."

Daniel dönüp de onun gülümsediğini görünce neyi unuttuğunu fark etti ve gidip karısını uzun uzun öptü.

İskelenin sonunda altı yedi tane fotoğrafçı vardı ve tripodlarının üzerine eğilmiş lensini denize doğru uzatıp sörfçülerin, batmakta olan güneşin ve çökmeye başlayan karanlıkta kırpılan birer göz gibi parıldayan iskele ışıklarının fotoğraflarını çekmeye çalışıyorlardı. Daniel diğerlerinden daha uzakta tek başına duranı seçti.

Adam önce ne yapması gerektiğini anlamadı. "Ne bu, bir film için falan mı?"

"Öyle bir şey. Bak birazdan yanıma gelecek olan adamın fotoğrafını çekebildiğin kadar çek tamam mı? Yüzünü yakınlaştır, ikimizi birlikte al, yakalayabildiğin her detayı istiyorum."

"Beş yüz kağıt?"

"Beş yüz kağıt."

"Emrindeyim, dostum."

Daniel parlak sarılara ve kırmızılara bürünmüş gökyü-

zünün altında köpüren denizi ve sörf yapan çocukları izleyerek bekliyordu. Fotoğrafçılar hâlâ mükemmel kareyi yakalama çabasındaydı ve bu mesafeden, herhangi birinin kamerasını onlara yönelttiğini anlamak imkansızdı.

Teoride plan son derece netti, tek yapması gereken Bennett'ın açığa çıkmasını sağlayacak kadar soğukkanlı davranmaktı. Sonra adamı kameraya doğru çevirecek ve ne yapmakta olduğunu anlatacak, basit bir anlaşma önerecekti: Bennett çekip giderse ne ses kaydı ne de fotoğraflar polisin eline geçecek, o gizliliğini, Daniel ve Laney de hayatlarını korumuş olacaktı.

Umalım da teorin haklı çıksın.

Okyanustan gelen esinti Daniel'ı ürpertti. Turist bir aile korkuluklara yaslanmış fotoğraf çektiriyor, diğer tarafta bir çift el ele oturuyordu.

Daniel telefonuna baktı, vakit gelmiş olmasına rağmen Bennett hâlâ ortalarda yoktu. Çürümüş tahtaların üzerinde, paslı metal halkalara basmadan yürümeye çalışıyor, böyle oyun oynayarak kafasını dağıtmaya, burada kendini ne kadar göz önünde hissettiğini unutmaya çalışıyordu.

Ya Bennett seni öldürüp Laney'nin peşine düşmeye karar verdiyse?

Ya sırtına bir silah dayar ve Laney'yi çağırmanı isterse?

Ya artık parayı umursamıyor da sadece...

"Hayes sen misin?"

Kadın, üzerindeki kıyafetlerle birlikte ancak kırk kilo edecek kadar zayıftı. Yüzü güzel olsa da o kadar sert hatları vardı ki dokunsanız elinizin kesileceğini düşünebilirdiniz. Tedirgin gözleri, sarı saçlarıyla çevrelenmişti.

"Ben..." *Fotoğrafın ana haber bültenlerinde yayınla-*

niyor, haliyle birinin seni tanıması an meselesi. Şu an bu kadının tek yapması gereken bağırmak, ondan sonra yapabileceğin tek şey dünyanın ve dahiyane planının çöküşünü izlemek olacak. "Şey."

Kadın hızlıca etrafına bakındı ve cebindeki sigara paketini alıp titreyen elleriyle bir sigara çıkardı. "Sana paketi sormam söylendi."

"Ne?"

"Sana paketi sormamı söyledi." Bir kibrit çaktı, sonra bir daha. Elleriyle rüzgarı keserek sigarasını yaktı. "İçmem sorun olmaz umarım, çok gerginim de."

Ne demeye çalışıyor ki? Ne pake–

Ah, lanet olsun!

Daniel'ın ağzı açık kaldı. Güvende olmaya ve Bennett'ın ona saldıramayacağı bir yer seçmeye o kadar odaklanmasına rağmen oyuna getirilen yine onlar olmuştu.

Parmak uçlarında yükselip sahile bakındı, Bennett'tan eser yoktu. Para verdiği fotoğrafçı arka arkaya deklanşöre basıyor, hiçbir işe yaramayacak bir dolu fotoğraf çekiyordu.

Kadın sigarasından derin bir nefes çekti, duman ciğerlerine dolarken rahatladığı görülebiliyordu. "Ee? Yanında mı?"

"Nerede o?"

"Gevezelik yapmayıp sadece–"

Daniel kadının bileğine yapıştı. "Nerede o dedim!"

Kadın kurtulmaya çalıştıkça, daha da çok sıkıyordu. "Ah! Bırak beni!"

İskeledeki mutlu ailenin babası kadının sesini duyup onlara döndü. Daniel dişlerini sıkarak parmaklarını gevşetti ve kadın hemen kolunu çekip diğer eliyle ovalamaya başladı. "Aşağılık herif."

"Bak," dedi, kadının o cılız vücudunu alıp korkuluklardan sallandırmak ve istediği cevabı alana kadar da öyle tutmak istiyordu. "Bennett sana ne söyledi bilmiyorum ama ailemin peşinde o, karımın peşinde. Bizi öldürmeye çalışıyor."

Kadının gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bundan haberim yoktu, ben sadece – ona borçluydum, bu yüzden o da gelip paketi almamı söyledi. Bir de dedi ki, sen ona oyun oynamaya çalışıyormuşsun ama sen burada benimle konuşurken, o başka bir işi hallediyor olacakmış."

Bu ne demek şimdi?

"Az önce yaptığım şey için özür dilerim, gerçekten. Ama lütfen, sana yalvarıyorum onun yerini söyle bana." *Biz burada konuşurken başka bir işi halletmek...*

"Bak, sana söyledim, o–"

...ben burada oyalanırken.

Ah, kahretsin!

Daniel dönüp koşmaya başladı, kadın arkasından bağırıyordu. Ayakkabılarının tahtanın üzerinde çıkardığı ses, çocukluğunu hatırlattı. Nefes nefese koşarken kolları havada savruluyor, gözünde korku dolu imgeler canlanıyordu, arabalarını boş bulmak ya da daha da kötüsü Laney'yi arabanın içinde, bu kez gerçekten ölmüş ve boş gözlerle bakar halde bulmak.

"Çekilin!" Daniel gülüşüp sohbet eden liseli bir kız grubunun arasına dalarken çarptığı kızlardan birinin külahı yere düştü. Ardından iki dilde yükselen küfürleri duyabiliyordu. Bir bisikletin yanından geçip iskelenin sonuna doğru koştu, korkuluğa tutunup üç metre yükseklikten atladı ve plaja indi. Bilekleri ve baldırları acısa da düşmemeyi ba-

şardı, yeniden koşmaya başlayıp buluşmaya karar verdikleri yere, otoparka doğru ilerledi. Laney'nin yalnız kaldığı, Bennett'ın her yönden gelebileceği otoparka. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilmişti, nasıl olup da bu adamın onu alt etmesine, planını bozmasına izin vermişti? Nihayet ayakları betona değdi. Robert'ın gümüş renkli PT Cruiser'ına yaklaşıyordu ama cama vuran güneş, arabanın içini görmesini engelliyordu.

Sürücü kapısı açıldı ve Laney dışarı çıktı. Elini siper edip gözlerini kısarak güneşe bakıyordu.

Daniel saniyeler içinde Laney'nin yanına gidip kollarını karısının boynuna doladı ve onu kendine yapıştırıp güneş kadar sıcak tenini hissetti. Saçları burnuna değiyor, kalbi, göğsüne kapatılmış bir kuş gibi çırpınıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, Daniel, sesi göğsünden duyabiliyordu.

"Başka biriydi. Adi herif başkasını göndermiş."

"Biliyorum, duydum. Sonra da hep cızırtılar... ve koşarak geldiğini gördüm..."

Daniel güler gibi bir ses çıkardı. "Telefon. Onu unutmuşum bile. O kadar korktum ki, hemen buraya gelmeye çalıştım." Telefonu çıkarıp kapattı. "Her şeyi mahvettim, bebeğim."

"Senin hatan değil, o çok iyi."

Sesinin tonlaması Daniel'ı rahatsız etmişti. "Ne o? Bir hayran kulübü falan mı var?"

"Aptal aptal konuşma."

Daniel cevap veremeden telefonu çaldı ve ekrana bakıp hemen cevap verdi. "Sophie, şimdi hiç..."

"Dizilerde olacakları tahmin etmek neden bu kadar kolaydır biliyor musun?"

Ses Sophie'ye ait değildi, dünya hızla dönüyor, dizleri güçsüzleştikçe etraftaki palmiye ağaçları devriliyor gibi görünüyordu.

"Kolaydır, çünkü onları senin gibi adamlar yazar."

"Yemin ederim," dedi Daniel hemen, "eğer–"

"'–ona bir şey yaparsan seni öldürürüm.' Demek istediğimi anladın mı? Bu konuşmayı yapmak için sana ihtiyacım bile yok, kendi kendime de konuşabilirim. Hatta sanırım öyle yapacağım. 'Hadi ama kendim, onu tuzağa düşürmeye çalışmak dahice değil mi?' 'Biliyor musun bence hiç de değil, sanırım borcumu ödeyip yoluma gitsem daha iyi olacak. Aksi halde *neler* yapar Tanrı bilir.' "

"Bennett–"

"Galiba hâlâ anlamadın. Daha açık olayım öyleyse, Denslow ve Levering."

"Ne? Ben–"

"Tekrar ararım."

"Hayır, Bennett dur, lütfen. Özür dilerim–"

Telefon kapandı. Daniel elinde sessiz bir telefonla ağzı açık halde, yavaş yavaş karanlığa gömülmekte olan otoparkta dikiliyordu. İskeleden kahkahalar yükseliyor ve her yer mısırlı sosis ile egzoz karışımı bir şey kokuyordu.

"Hayatım?" Laney Cruiser'ın içinden kocaman gözleriyle ona bakıyor ve oyuncak bir bebek gibi sallanıp duruyordu. "Ne oldu?"

Daniel telefonu kulağından çekip güçlükle yutkundu, boğazı kupkuruydu. Bir yerlerden hafif bir müzik sesi geliyordu. "Sophie," dedi. "Sophie'yi bulmuş."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Ne – Onunla konuşabildin mi? İyi mi..." Cümlenin sonuna doğru sesi azaldı.

Daniel başını hayır anlamında salladı, aklından bin bir tane şey geçiyordu. Sophie'ye yardım etmeli, polisi aramalıydı. Bu bir tuzaktı ama fark etmezdi. Sophie ölmüştü ama belki de yardıma ihtiyacı vardı. "Denslow ve Levering. Böyle dedi, oranın neresi olduğunu biliyor musun?"

Laney'nin beti benzi attı. "UCLA yakınlarında. Charles'ın oturduğu yer."

"Kimin?"

"Charles'ın. Sophie'nin görüştüğü adam, bir hukuk profesörü. Bir ay kadar önce bizi akşam yemeğine davet etmişlerdi."

Elbette, çok mantıklı. Sophie bir anda çıkıp nereye gidebilirdi ki? Güvenli görünen bir yere. Ofisi ya da otel güvenli olmayacağından sevgilisinin evini seçmişti belli ki.

Ve Bennett nasıl olduysa adamın yaşadığı yeri öğrenmişti. "Gitmemiz lazım."

"Bir dakika. Ya Bennett..."

"Umrumda bile değil." Arabanın etrafını dolanıp elini uzattı. "Ben kullanacağım."

"Bu bir tuzak olabilir."

"Bunu bilmiyor muyum sence?" Yüzü de elleri de taş kesilmişti sanki. "Onu öylece bırakamayız."

Bir an için Laney'nin karşı çıkacağını sansa da kadın hemen anahtarları uzattı. "Hadi gidelim."

Üç kilometrelik yol bir ömür sürmüştü sanki. Otoyoldan uzak durup arka sokaklardan ilerliyor, o takıldıkça Laney yolu bulmasına yardım ediyordu. İş saati olduğu için tüm yollar Los Angeles'ın o meşhur trafiğiyle tıkalıydı. Nereye baksanız bir çift fren lambası görüyordunuz. Yolculuk dur kalk yapmaktan ibaret bir kabus haline gelmişti, otoparklara dalıyor, arabaların arasından geçiyor, sarı ışıkları ve yeni yanmış olan kırmızıları dinlemiyordu. Arkasından çalınan kornaları ve yapılan selektörleri önemsemedi.

Bu senin hatan.

Bennett'ı küçümsemişti, Laney'nin anlattığı onca şeye rağmen, adamın kimliğini gizlemekte usta olduğunu, son dakika değişikliklerini uzun süreli planlara tercih ettiğini unutmuştu. Kontrolün başka birinin elinde olduğu bir olaya asla dahil olmayacağını, olayı kendine göre düzenleyip bir açık bulacağını.

Ellerine kan bulaşmış, Daniel, ruhuna da.

Vardıklarında hava alacakaranlıktı. İlk bakışta etraf oldukça hoş görünüyordu, güzel evler, güzel ağaçlar, güzel köpeklerini gezdiren güzel insanlar. Önce Levering'e gelmişler, dolambaçlı yolları takip ederek de kesişim noktasına ulaşmışlardı.

"Şurası." Laney, köşedeki İspanyol tarzı bir evi gösterip etrafına bakındı. "Bir şey olmuş gibi görünmüyor."

"Belki de blöf yapıyordu."

Laney dudağını ısırıp susmaya devam etti.

"Ne düşündüğünü biliyorum, ben de aynı şeyi düşünüyorum ama Sophie içerdeyse ve yardıma ihtiyacı varsa..."

"Ne istiyorsun?"

Daniel ona döndü. "Silahını."

"Senin silahın." Silahı çıkardı. "İşte."

Torpidoda bulduğu Glock'tan bu yana üç bin kilometre yol gitmiş ve başka bir hayata geçmişti. Ama Sig Sauer'i eline aldığında da en az o zamanki kadar iyi hissetti. Hazneyi açtı ve mermiyi alıp yerleştirdi, sürgüyü çektikten sonra emniyet kilidini açtı.

Vay vay, neler biliyorsun böyle. Gerçi muhtemelen yazabilmek için öğrenmiş, kağıt hedeflere yüzlerce kez atış yapmışsındır.

"Tamam, burada bekle."

"Ne?"

"Bir sorun olursa polisi ararsın."

Laney karşı çıktı. "Asla. Bu öyle bir mamut olayı falan değil."

"Laney..."

Ama Laney dinlemedi, kapısını açıp çıktı ve Daniel istemeye istemeye onun peşinden gitti. 405 numaralı yoldan batıya doğru akan trafiğin sesini duyabiliyorlardı, bir yerlerde bir çim biçme makinesi çalıştı. Daniel'ın kalbi, her adımında iki kez atıyordu.

Laney ön kapıya yönelince karşı çıkmayı düşünse de daha iyi bir seçenek göremedi. Bennett oradaysa, eve girmenin gizli ya da güvenli bir yolunu bulmak mümkün değildi ve harcayacak vakit yoktu.

Daniel kapıya uzanıp kolu çevirdi, kilitli değildi. Silahını elinden bırakmadan kapıyı açtı.

Koridor karanlıktı ama gözlerinin buna alışmasını beklemeden silahını doğrulttu ve içeri önce o girdi. Polisiye dizilerde gördüğü şeyleri hatırlamaya çalışıyordu. *Sakin ol. Hareket eden her şeyi vurmaya kalkma.*

Nefes alıp verdiği duyulabiliyordu. Laney arkasından gelip kapıyı kapatırken çıkan ses, Daniel'ı korkuttu ama yavaş yavaş ilerlemeye devam etti. Tam olarak hatırlayamasa da, etrafındaki şeyler tanıdık geliyordu.

Salondan bir tıkırtı geldi.

Daniel bir anda koşmaya başladı ve hızla merdivenleri geçip oturma odasına girdi. Silahı havadaydı. Görüntü bulanıklaşıyor, yerleri karo döşeli olan bir odanın kapısından ışık geliyordu. İçerde bir dizi tava ve raflı bir dolap vardı. Nereden geldiğini anlayamadığı bir ses daha duydu ve köşeyi döndü, eğilerek ilerliyor, Sophie'nin iyi olması, Bennett'ın karşılarına çıkması için dua ediyordu.

Gördüğü ilk şey tezgahta oturan şişman, turunculu bir kedi oldu. Yanı başında devrilmiş bir kap ve ondan dökülen mutfak malzemeleri vardı ve kedi de bir spatulayla oynuyordu.

İkinci şey Sophie'ydi. Mutfak masasının üzerinde sırt üstü yatan Sophie. Kolları iki yanına düşmüş, gözleri bomboş bakan Sophie.

"Hayır." Elleri titremeye başladı, şokun sessiz ve mekanik işleme süreci ilerlerken, kadının alnındaki düzgün yuvarlak deliği ve masaya saçılan parçaları gördü. "Hayır."

Laney yanına gelip de manzarayı görünce güçlükle soluyarak ellerini yüzüne kapadı.

Masanın başında bir adam oturuyordu, kır saçlı, yüzü oldukça yıpranmış bir adam. Siyah bantla sandalyeye bağlanmıştı ve kollarındaki derin kesikler yüzünden cildi kıpkırmızıydı. Kasları ve yağları, fazlaca doldurulmuş bir yastıktan taşar gibi dışarı çıkmıştı.

Laney dayanamadı. "Tanrım."

Daniel da manzaraya bakıyordu, içindeki yazar parçaları birleştirmeye çalıştı. Sevgilisine işkence yapmış ve Sophie'yi de bunu izlemeye mecbur bırakmış, sorular sormuş, bilmek istediği şeyi söylerse her şeyin sona ereceğini söylemişti. Yarım milyon eden kolyenin nerede olduğunu söylerse.

Sophie'nin cevabını bilmediği sorular.

Laney arkasından geldi ve yüzünü Daniel'ın sırtına gömdü. Sıcaklığı ve kalbinin hızla atışı hissediliyordu. Cep telefonunun titreşimi, bir elektrik şoku gibi geldi. Geri çekilip bir elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. "Lanet olası pislik herif."

"Bu senin suçun, Daniel."

Kusacak gibi oldu. "Yemin ederim..."

"Ah, hadi ama kes şunu. Tek yapman gereken paramı vermekti."

"O lanet parayı sana asla..."

"Öyleyse ben de bir ziyaret daha ayarlarım, belki de Laney'nin kankasına giderim, Robert Cameron'a. Sonuçta size arabasını ödünç verecek kadar iyi bir adammış."

Daniel Laney'den uzaklaştı. Bennett nasıl–

"PT Cruiser, bir aktör için oldukça enteresan bir seçim. Farklı bir tarzı var belki ama bence yine de sıradan."

Vücuduna bolca adrenalin pompalanıyordu. Bir elinde telefon, bir elinde silahla Laney'yi mutfak girişinden çekip oturma odasına fırlattı. Sonra camın önüne geçip dışarıyı kolaçan etti, verandada kimse yoktu, bahçede ya da girişte de.

Sokağın karşısında gümüş rengi bir Jaguar vardı ve Daniel aracı fark ettiği an, otomobilin içindeki ışık yandı. Gecenin karanlığına karşın arabanın içi parıldıyordu. Bennett

direksiyonun arkasından bir elini kaldırıp bir şeyler söyledi ve dudak hareketinin hemen ardından, sesi telefonda yankılandı. "Merhaba."

Daniel gözlerini kısarak geri doğru bir adım attı ve tabancasını kaldırdı.

"Biraz zor," dedi Bennett. "Yirmi beş otuz metre mesafeden basit bir tabancayla, aranızda iki kat camın bulunduğu bir hedefe atış yapmak. Hem de tek elle. Ha bir de..." Işık kapandı ve Jaguar'ın içi birden karanlığa gömüldü. "Artık hedefini göremiyorsun bile. Ne dersin, Daniel? Şansını deneyecek misin?"

Namluya bakıp biraz önce Bennett'ın kafasını gördüğü noktayı hedefledi, bunu yapabilirdi, biliyordu. Elleri kararlı, tabancanın açısı doğruydu.

Yap hadi. Şimdi!

Parmakları kımıldamadı.

"Diğer yandan benim tabancam panele dayalı ve iki elimle tutuyorum. Ne diyorsun, Altın Portakal? Hangimizin vuracağına dair iddiaya girmek ister misin? Sonra o güzel gelinine neler olacağını düşünmek ister misin?"

Laney'nin Sophie'nin yerinde olduğu bir görüntü zihninde belirince tüm vücudu ürperdi. Aklındaki görüntülerle araba yer değiştirip duruyordu, silahını indirdi ve pencerenin önünden uzaklaştı. "Kolye yanımızda değil, bizi öldürürsen hiçbir şey alamazsın."

"Bunu ben de biliyorum, niye içerde değilim sanıyorsun?"

Daniel korkunç gerçeği o anda anladı. "Onu bize ders olsun diye öldürdün."

"Doğru. Ve başka arkadaşlarımız da var. Bu bir boks maçı değil, Daniel, adil bir dövüşte değiliz. Beni bir kez daha tuzağa düşürmeye çalışırsan, belki bu kez bir sandalyeye

bağlanmış halde küçük bir kız gibi ağlayıp duran Robert Cameron olur. Polise gidersen onlar seninle ilgilenirken ben de Laney'yle ilgilenirim. Kimse seni koruyamaz, saklanabileceğiniz hiçbir yer yok, anladın mı beni?"

Daniel gözlerini kapattı, arkadaşının cansız bedeni gözlerinin önünden gitmiyordu. "Evet."

"Söyle."

"Anladım."

"Şimdi, kolyenin yanınızda olmadığına inanıyorum, onu bir yere sakladınız. Gidin ve alın yoksa yarın başka bir arkadaşınızı ziyaret ederim." Telefon kapandı. Kısa bir süre sonra da bir motor sesi duyuldu, Daniel yeniden pencereye yaklaşıp Jaguar'ın gidişini izledi. Dikkatle bakınca plakayı okuyabildi, 5BBM299. *Elbette bu da ancak senin BMW'ndeki plaka kadar gerçek.*

"Daniel?"

Döndü, Laney arkasındaki mutfaktan gelen ışığın etkisiyle, kapıda dikilen bir siluet gibi duruyordu.

"Gitti." *Ama çok uzağa değil, asla uzaklaşmayacak.* Sig Sauer'in emniyetini ancak ikinci seferde kapatabildi. Parmakları birer odun parçası, bacaklarıysa külçe gibiydi, tüm vücudu hissizleşti. "Kolyeyi ona vermek zorunda olduğumuzu söyledi, yoksa Robert'ın ve diğer arkadaşlarımızın peşine düşermiş. Bunu yapmalıydım niye onu orada – yapabileceğim halde – vurmadım ki? "Sus." Laney yanına gelip ona sarıldı. Çok gergindi, birinin ona dokunmasını ve onu rahatlatmasını istemiyordu, bunu hak etmiyordu. İyi bir insan, iyi bir arkadaşı ölmüştü, hem de son anlarını korku içinde geçirerek. Onun yüzünden.

Birden hıçkırmaya başladı, bunca zamandır bunu yap-

mamak için zor duruyor gibiydi. Laney uzanıp boynunu okşarken o kaçıp kurtulmaya çalışıyordu. "Bırak beni..."

"Sakin ol, hayatım." Daniel'ı tamamen sarıyor gibiydi. "Dur."

Gözlerini, uçuşan yıldızlar görecek kadar sıkıyor, bu parıltı Sophie'nin görüntüsünü siliyordu. Vücudu sarsılmaya, göğsü inip kalkmaya başladı. Sesi ağlayan birinden çok, inleyen bir hayvanı andırıyordu. Gözyaşı yoktu, sadece yoğun bir acı hissi.

"Şşşş, şşş." Laney onu rahatlatmak için kendine doğru çekti.

Dünyası kararıyordu, ateşlemediği silahı beline batarken ne kadar süre öyle durduklarını fark etmedi ve Sophie...

Sonunda derin bir nefes aldı ve Laney'nin sırtını okşadıktan sonra geri çekildi, bu kez o da izin vermişti.

Daniel omuzlarını rahatlatıp başını salladı. Gözünün önünde Sophie'nin mutfakta kahve fincanlarını yıkayıp onunla konuşan görüntüsü canlandı. O anın verdiği rahatlık, aşinalık hissi. Ona dokunan ilk insandı Sophie, bu sabah ona sarıldığında – *Tanrım, daha bu sabah mıydı o?* – gerçekten yaşadığını hissetmişti.

Derin bir nefes alıp telefonunu açtı.

"Kimi arıyorsun?"

"911'i."

"Ne?"

Daniel arama tuşuna basıp telefonu kulağına götürdü ve pencereden dışarı bakmaya başladı. *Sakin ol ama detayları atlama. Adresi ver, bir cinayet işlendiğini–*

Bir anda eli kulağından çekildi. Şaşkınlıkla döndü, Laney'nin bir eli telefondaydı ve onu Daniel'dan almayı

başarıp hemen kapattı. Daniel şok içinde izliyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bir an durup düşünelim, tamam mı?"

"Neyi düşüneceğiz. Sophie öldü, o öldürdü, işkence ederek. Polisi aramak zorundayız."

"Ne söyleyeceğiz peki? İzinsizce eve girip cesetleri bulduğumuzu mu? Bu nasıl görünür sence? Zaten senin bir katil olduğunu düşünüyorlar."

"Evet ama *değilim* hatırladın mı? Hem biz niye Sophie'ye ya da erkek arkadaşına zarar vermek isteyelim ki?"

Laney karşı çıkıp telefonu cebine koydu. "Polis olmaz, bebeğim, bunu yapamayız."

"Neden?"

Laney cevap vermeden önce saçlarını düzeltti. "Bu hiçbir işe yaramaz."

"O ne demek?"

"Robert'ı öldürmekle tehdit etti dedin değil mi?"

"Evet ama..." Daniel kendini daha iyi ifade edebilmek için ellerini açtı. "Bak, durum artık eskisinden farklı. *Sophie'yi öldürdü* ve erkek arkadaşını. Polis artık Bennett'ın peşine düşecektir. Ve onlara her şeyi anlatırsak Robert'a gidecek bir sebebi kalmaz."

"Ya bir sebebe ihtiyacı yoksa?"

"O halde biz de Robert'ı yanımıza alırız. Beraberken güvende–"

"Dinle." Bir adım öne çıkıp Daniel'ın ellerini tuttu. Mavi gözleri hipnotize eder gibi Daniel'ınkilere kilitlenmiş, bakışları yüzüne sabitlenmişti. "Polise gidemeyiz."

"Neden peki?"

"Öyle. Onları aramak istediğini biliyorum, gerçekten, keşke arayabilseydik ama yapamayız."

"Niye..."

"Tüm bunların kafanı karıştırdığını biliyorum, ne kadar korktuğunu hayal bile edemem. Ben hayatımı *hatırladığım* halde korkuyorum ama polise gidemeyiz."

Tartışmak için ağzını açtı, evet işler kötü görünüyordu ama Sophie'yi öldüreceklerine kim inanırdı ki?

Ama diğer yandan polise gitmek neyi halledecekti? Hâlâ Bennett'ı suçlamak için yeterli derecede kanıtları yoktu, adam çok dikkatliydi, muhtemelen eldiven giymiş, merminin kovanlarını toplamıştı. Ayrıca polis onu yakalasa bile sadece bir mahkemeye çıkaracak ve belki hapse atacaklardı. Bu nasıl bir son böyle? Bir kafes yetmezdi, Bennett'ın ölmesini istiyordu. Onlar tanışmadan önce Laney'ye yaptığı şeyler için, o zamandan beri hayatlarına burnunu soktuğu her an için ve en çok da Sophie için. Daniel bir yazardı ve hikayelerin adaletli olması gerektiğine inanırdı, bu duruma uygun olan tek son, Bennett'ın ölümüydü.

Ama konuşamadan önce, Laney'ye karşı çıkmadan ya da onu onaylayamadan önce aklına korkunç bir şey geldi. Ya Laney polise gitmelerini Bennett'ın yapabileceği şeyler yüzünden değil de başka bir şey yüzünden istemiyorsa?

Ya Daniel'ın bildiklerinden fazlası varsa?

"Lütfen bebeğim, seni seviyorum ve sana ihtiyacım var." Karısı kocaman ve masum gözlerle ona bakıyordu, ellerini tutan elleri sıcacıktı. Burnuna şampuanının harika narenciye kokusu geliyordu. "Bana güvenebilir misin?"

Bilmiyorum.

Tanrım bana yardım et.

Bilmiyorum.

18

Uçak her yeri salladı.

Los Angeles havaalanına bu kadar yakın olunca, batıdan gelen her 747, ellerini uzatsalar dokunabilecekleri beyaz bir kitle gibi görünüyordu. Her biri önce midesinde bir titreşim yaratıyor, sonra giderek artan bir gürültüyle yaklaşıyor ve pencereden bakınca kocaman, alüminyum bir ördek gibi görünen uçak, ışıklarını yakarak iniyor, motorlardan yayılan yüksek ısının buharı, ayı titretiyordu.

Alt sınıf iş adamlarının uzun süre kalmak için tercih ettikleri berbat bir oteldeydiler ve saat on birdi. Odanın "mutfağı", mini bir buzdolabının üzerine yerleştirilen bir mikrodalga fırından ibaretti. Çiçekli yatak örtüsü solmuş, kanepeye yoğun bir sigara kokusu sinmişti. Dışarı bakınca, 405 numaralı yola bitişik olan otopark görülüyordu. Yolu dolduran arabaların farları ve fren lambaları göz alıyor, gidecek yerleri, onları bekleyen güvenli bir evleri olan insanlar bir yerlere ulaşmaya çalışıyorlardı. Diğer taraftaki reklam panosunda, silahını doğrultmuş öfkeli bir adamın bulunduğu bir film afişi vardı: *Bugün Öl.*

Sophie'nin müvekkili. Daniel plastik bardağını alıp viskisini yudumladı.

"Bu senin hatan değil." Laney aklını okumuştu sanki.

Daniel cevap vermedi. Laney, sessizliğinin Sophie'nin ölümü yüzünden hissettiği suçluluk duygusundan kaynaklandığını düşünmüştü ve tabii ki haklıydı – *ellerine kan bulaşmış, Daniel; ruhuna da.* – ama gerçek bundan biraz daha karmaşıktı. Aklı, çelişkili düşüncelerle, yarım yamalak planlarla ve hayvansı dürtülerle örülü bir ağ gibiydi. Tanımadığı bir adama duyduğu aşırı nefretle, polise ve Bennett'a karşı hissettiği, ne olduğunu bilmediği ve henüz karşılaşmadığı şeylere karşı korkuyla doluydu.

Ama en kötüsü, o korkunç soruydu. Laney'ye güvenebilir miydi?

Bunu da yapamayacaksa, kendisini tamamen kaybolmuş hissedebilirdi. Daniel'ın umutla döndüğü ev oydu. İkisinin hikayesini hatırlayan, birbirlerine karşı ne hissettiklerini tam olarak bilebilecek tek insan. Hafızası geri gelene dek – tabii gelirse – bileceği tek gerçek, onun söyledikleri olacaktı.

Ayrıca sadece polise gitmek istememesi dışında güvenmemek için ne sebebi vardı ki? Onunla tamamen aynı fikirde olmasalar da, bu şüphe etmek için yetersiz bir sebepti. Polis konusundaki tereddüdünden bu anlamı çıkarmak, bir partiye girip gülen insanları görünce ona güldüklerini düşünmesi gibi bir şeydi. Herhangi bir kanıt yoktu.

Bundan fazlası var, aptal herif. Laney o kadar içine işlemiş ki, adını bile bilmezken ona dönmen gerektiğini biliyordun. Şiddetten nefret etse de senin tehlikede olduğunu düşününce bir silah alıp katilin peşine düşmüş. Ayakları daima soğuktur ve çenen, onun omuzlarındaki boşluğa mükemmel bir uyumla oturur, bir senaryo okurken dudaklarını kıpırdatır, özetle sen onu seviyorsun.

O yüzden kes şunu. Yorgunluğun ve korkunun seni paranoyak yapmasına izin verme. Kim olmayı seçersen o olursun.

Yorgundu, çok yorgun. Bir yudum daha viski aldı.

"Konuşmayacak mısın?"

Dönüp pencereye yaslandı. Laney, ellerini dizlerinin arasına sokmuş, yatağın ucunda oturuyordu. Yüzü solgun ve yorgundu.

"Affedersin, seninle ilgisi yok. Sadece biraz düşünüyordum." Başını salladı. "Hâlâ onu hatırlayamıyorum, bunun canını daha az acıtacağını düşünürsün ama..."

"Niye daha az acıtsın ki? Onu seviyordun. Dediğim gibi, değiştiremeyeceğimiz bazı şeyler vardır, sevgi de bunlardan biri."

"Öyle mi?" Evet, öyleydi. Ne demişti? *Anılar sadece işlerin o noktaya nasıl geldiğini anlatırken kullandığımız hikayeler.* "Sanırım haklısın, sadece... Ona en azından bu kadarını borçlu olduğumu düşünüyorum, onu hatırlamak istiyorum ama yapamıyorum."

Laney bir süre sessiz kaldı sonra da geri uzanıp elleriyle yatağa yaslanarak oturdu. "Bernie'yi hatırlıyor musun?"

Hatırlamıyordu.

"Birkaç yıl önce Sophie bahçesini düzenlerken bir köpek yavrusu gelmiş. Sophie köpekleri sevmezdi, sanırım çocukken yaşadığı bir şeyle ilgili. Neyse, köpeği kovmuş ama beş dakika sonra köpek geri gelmiş. Öylece oturuyormuş, Sophie onu yine kovmuş ve beş dakika sonra aynı şey. O zaman ona Bernie adını vermiş – eski kocasının adıydı bu, ondan da kurtulması zor olmuştu. Köpek bir Haski'ydi, büyüyünce kocaman olacağını anlayabiliyordun ve kabarık

beyaz tüyleri vardı. Yani Alaska'da kızak falan çekecek türden bir şey, anladın mı? Ama o Los Angeles'ta yanıyordu." Üzülerek başını salladı.

"Her neyse, Sophie işini bitirip içeri girmiş ve kendine bir sandviç hazırlamış ama Bernie verandada hoplayıp duruyormuş. Sophie de her zamanki gibi dayanamamış ve köpekleri sevmemesine rağmen dışarı çıkıp onu yakından incelemiş. Tasması yokmuş, yaralıymış ve tüyleri de yer yer kopuk ya da yamuk yumukmuş. Ya kötü muamele gördü ya da sadece başka köpeklerle kavga etti ama Sophie onu öylece bırakamamış. Kapıyı açıp ona su ve sandviçinin kalan yarısını vermiş. Sonra da kanepesinde uyumasına izin vermiş."

"Ona sahip mi çıktı?"

Laney güldü. "Hayır. Sahibini bulmak için her yere ilanlar astı, komşuları aradı ama kimsenin haberi yoktu. Başıboş bir köpekti, tehlikeli olabilirdi, herkesin çocuğu vardı falan. Bu yüzden ona ilgili yerleri aramasını söylediler."

Daniel hikayenin sonunu görebiliyordu. "Ama aramadı değil mi? Köpekleri sevmese de sahipsiz, başıboş olanları severdi."

"Hayır, onun bir kafeste çürümesine ve kaderini beklemesine razı olamadı, bu yüzden gazeteye ilan verdi. 'Küçük köpeğimiz iyi bir yuva arıyor.'"

"Güzelmiş."

"Daha bitirmedim. Bir sürü telefon gelmiş ama bir şekilde gönlü elvermemiş. Onu öylece birilerine vermek rahatsız etmiş olmalı. Bu yüzden bir ilan daha verdi. 'Safkan Haski, akıllı, sadık, dört yüz dolar.'"

"Onu *satti mi*?"

"İlgilenen üç kişiyi kızıştırıp fiyatı altı yüz dolara yükselttikten sonra evet."

Daniel aklındaki onca şeye rağmen bir kahkaha patlattı. "Dalga geçiyorsun."

"Hayır. Sophie'nin dünyaya bakışı böyleydi işte, onu karşılıksız verseydi, köpek yine sahipsiz kalacak hor görülecekti. Böyle yaparak onun özel olmasını sağladı, parayla da yemekli bir parti verdi, BernieFest."

Daniel gülümseyip gözlerini ovuşturdu. Midesinde, başka bir uçağın yaklaştığını hissediyordu. Sophie'nin masasında oturup kahve içtiğini hatırladı, kadının onu konuşturmayışını, duvarlardaki fotoğrafları. O fotoğraflardaki genç Sophie'lerin hiçbiri, başlarına gelecekleri tahmin edemezdi. Uçak tepelerinde gürüldedi.

"Kes şunu," dedi Laney.

"Ne?" Şaşırmıştı.

"Kendini suçluyorsun."

"Nasıl..."

"Çünkü seni tanıyorum. Orada oturmuş olanların senin hatan olduğunu düşünüyorsun."

"*Zaten* benim hatam."

"Hayır, egoist ahmak, değil. Ona zarar veren sen değilsin, Bennett. Onu sen öldürmedin, Bennett öldürdü."

"Evet ama–"

"Ve ben gerçekten o uçurumdan düşmüş olsaydım, o da senin hatan olmayacaktı. Suçlanacak biri varsa o da benim. Bennett benim yüzümden peşimizde, senin değil."

"Evet..."

"Ama belki bu kadar geri gitmek yetmez, belki de okuduğum lisedeki serserilerin suçudur, erkeklerin kızla-

ra hep öyle davrandığını düşündürdükleri için. Belki de Marlon Brando'nun suçudur, kızlara motorsiklet kullanan erkeklerden hoşlanmayı aşıladığı için. Belki de ailemin suçudur, beni dünyaya getirdikleri için."

"Yapma, öldürülmesine sebep olan o aptal planı yapan bendim."

"Hayır, sen onu aradın ve kaçmasını söyledin. Bennett'ın onu bulması senin suçun değil. Hâlâ Bennett'ı anlamıyorsun, ne olursa olsun onu öldürecekti zaten. O varlığını böyle sürdürüyor, kimse onun hakkında bir şey bilmez, o da kimseye güvenmez. Huyu bu, son derece ketumdur ve hep yalnızdır. Sophie çok fazla şey öğrenmişti."

"Bunu bilemezsin."

"İskeleden ayrıldıktan sonra telefonunun çalması ne kadar sürdü?"

"Bilmiyorum belki iki dakika..." Ne demek istediğini anlamıştı.

"Gördün mü? Sophie çoktan ölmüştü." Laney öne eğildi. "Sen iyi ve akıllı bir adamsın. Ama hayatı bir hikayeden sahneler gibi görmen, olan her şeyden sorumlu olduğun anlamına gelmez. Kahrolası dünyayı sen yazmıyorsun."

Bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı ama hemen kapattı.

Laney yatakta kayıp yer açarak yanını işaret etti. "Buraya gel."

Daniel bardağını pencerenin önüne bırakarak yürüdü, ayakkabılarını çıkardı ve karısının yanına uzandı. Laney başını göğsüne koyup ona sarılınca, burnu genç kadının saçlarına gömüldü. Teninin kokusunu duyabiliyordu, köpük banyosundan kalan temiz sabun kokusu. Laney esneyip daha da sokuldu, kıpırdamadan yattılar. Bu harika bir his olmalıydı, kutsal bir şey, kaybettiğini sandığı her şey geri gelmişti. Ama beyni, bunun tadını çıkarmasına izin

vermiyordu. Gözlerini kapattığı an Sophie'yle karşı karşıya geliyor, açtığındaysa boş tavan umutsuzca ona bakıyordu.

Laney, başını göğsünden kaldırmadan konuştu. "Özür dilerim."

"Ne için?" Daniel onun saçlarını okşadı, bu his o kadar tanıdık geliyordu ki, binlerce kez yapmış olmalıydı.

"Her şey için, tüm bunlar için."

"Sen... Bilmiyordun ki. Sen sadece küçük bir çocukmuşsun, suçlu olan o, sen değilsin."

"Biliyorum ama yine de..." Nefes alırken başı hafifçe inip kalkıyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bilemiyorum."

"Kolyenin nerede olduğunu bulabilirsek..."

"Hayır." Sesi çatlamıştı. "Haklı olabilirsin, polise gidemiyor olabiliriz ama ona para falan vermeyeceğim, Sophie'ye yaptığı şeyden sonra olmaz."

"Ama kolyeyi vermezsek insanlara zarar vermeye devam edecek."

Laney haklıydı, kapana kısılmışlardı. Her yol cehenneme çıkıyordu sanki, tek fark yolda neler olacağıydı.

Gözleri kupkuruydu, kalbinin her atışı başında bir zonklamaya sebep oluyor, tüm vücudu ağrıyordu. Önce her şeyini kaybetmiş, sonra bulmuş, sonra yine büyük bir kayıp yaşayana kadar her şey yolunda gitmiş ve tüm bunlar inanılmayacak kadar kısa bir sürede olmuştu. Çok uzak bir geçmişte yaşanan şeyler, gelip insanın hayatına yeniden musallat olabiliyordu işte. Laney'nin Daniel'la tanışmadan önce yaptığı bir hata. Şimdi hatırlayamadığı tüm o anları yaşamaya başlamalarından önce yapılan bir hata.

Dışarıda, otoyoldaki trafik, bir plaja vuran dalgalar gibi

sabit ve amansızca akmaya devam ediyordu. Gerçek düşman karanlıkta gizlenip yalnızca zayıf oldukları anlarda saldırırken, gangster rolüne soyunmuş bir aktör rolü yapan bir rap yıldızı silahını doğrultmuş bir şekilde, parlak bir reklam panosundan bakıyordu. Geçmişi onunla saklambaç oynarken, gelecekleri ekspres bir trene binmiş gibi hızla onlara doğru geliyordu.

Geçmişte kim olduğun ya da ne hatırladığın değil şu anda kim olduğun önemli. Kim olmaya ve ne yapmaya karar verdiğin.

"Korkuyorum," dedi Laney. Sesinde öyle bir ton vardı ki, Daniel'ın içi parçalandı.

"Ben de. Ama uyu şimdi, bir yolunu bulacağız."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi. "Bilmiyorum."

Nefesi düzenlenene ve vücudu rahatlayıp kendini bırakana dek saçlarını okşadı. Sonra uzanıp silahı aldı ve tavana bakarken elini tabancada gezdirmeye başladı.

Her hareketini tahmin edebilen bir adamı nasıl alt edersin? Seninle asla yüzleşmeyen birini? Görünmez olarak yaşayan, hiçbir zafiyeti olmayan ve bu yüzden rahatça seninkileri kullanabilen birini?

Ve özellikle de bir yazar ve bir aktris bunu nasıl yapar? Laney'nin söylediklerini düşündü, dünyayı onun yazmayışıyla ilgili olanları. Rahatlatmak için söylenmiş sözlerdi bunlar ama şimdi onu daha çok rahatsız ediyorlardı, dünyayı o yazıyor olsa, bu pislik herifin başına neler geleceğini de biliyor olurdu.

Yardım alamaz ya da adamın istediğini veremezlerdi, kaçamaz ya da saklanamazlardı.

Geriye ne kalıyor?

SAHNE ÜÇ

"Benim de anılarım var, ama sadece bir aptal geçmişini geleceğin içinde saklar."

–David Gerrold

19

"Onu öldürmek zorundayız."

Laney sözcükleri duysa da anlamlandıramadı. Uyur uyanık halde, işlerin daha da kötüleşmeden son bulduğu rüyasına dönmeye çalışıyordu. Rüyada ölmenin mümkün olmadığını söylerler, o da hiç öldüğünü hatırlamıyordu zaten ama birçok defa, ölmek üzereyken uyandığını biliyordu. "Ne?"

"Onu öldürmek zorundayız."

Görünüşe bakılırsa doğru duymuştu, gözlerini kırpıştırarak doğruldu. Sol taraftaki perdeler kapalıydı ve odanın Laney'nin tarafında kalan kısmını karanlıkta bırakıyorlardı. Diğer taraf sabah güneşiyle parıldıyor, Daniel'ı bir siluetten ibaret kılıyordu. Saçının her bir teli başka yöne kaymış, silahı elinden bırakmamıştı.

"Sen hiç uyudun mu?"

"Duydun mu beni?"

"Evet." Ağzı kupkuru beyni ve vücudu kaskatıydı. "Seni duydum."

"Tek yolu bu. Kaçamayız, saklanamayız, yardım isteyemeyiz. O yüzden onu öldürmek zorundayız, böylece her şey sona erer."

"Pekala." Ellerini bir tabanca gibi tutup pencereyi hedefledi. "Bom. Öldü."

"Ben ciddiyim."

"Kahve içmem lazım."

"Dalga geçmeyi keser misin?"

Laney tam gerinmeye başlamıştı ki, Daniel'ın cümlesi kollarını havada bıraktı. "Sen keser misin esas?"

"Ben dalga geçmiyorum."

"Ben vejetaryenim, sen *Candy Girls* adında bir diziyi yazıyorsun. Onu nasıl öldürebiliriz sence? Ne yapacaksın, senaryoya öldü mü yazacaksın?"

"Aslında evet."

"Görünüşe bakılırsa senin de kahve içmen lazım." Laney dönüp yatağın kenarına oturdu, hızla kalkmak başını döndürmüştü.

"Bak dinle, çok basit. Yapmamız gereken tek şey onun bize gelmesini sağlamak. Bir senaryo yazacağız, onun aklını çelecek bir şey. Neler olduğunu bildiğini sanacak ama bilmeyecek."

"Bu kadar basit."

"Tamam basit değil ama bunu yazar olan tarafımla düşünerek buldum. Bennett'ı kötü adam yaptım, bir karakter yani. Ve bu bir hikaye olsaydı ne yazardım diye düşündüm."

"Ne yazardın?"

Daniel anlattı.

Bitirdiğinde Laney ayağa kalkıp pencereye gitti ve perdeyi tamamen açtı. Hareket halindeki arabaların ön camlarından yansıyan göz alıcı güneş ışınlarına bakıyordu. Buraya taşındığından beri Los Angeles'ın sis problemi biraz daha iyiye gitmişti ama "daha iyi" ile "bitti"nin arasında dağlar kadar fark vardı ve şimdi uzaklarda, nikotin

sarısı bir pus görünüyordu. Uzun bir süre dışarıyı izleyip, Daniel'ın bir fikir ortaya attıktan sonra her zaman yaptığı gibi, sabırsız bir umutla onun cevabını duymak isteyen halinin ortaya çıkmasını bekledi. "Ya başka birini gönderirse?"

"Göndermez."

"Dün yaptı ama." *Ve taşlık bir kanyonda.*

"Olay şu ki, bu kez kolye yanımızda olacak. Sadece bu da değil, Bennett kolyenin yanımızda olduğunu bilecek. Böyle düşünmeyecek, bilecek. Oldukça ihtiyatlı biri, değil mi? Dün ona karşı açık olmayacağımızdan şüphelenmiş olmalı, bu yüzden de ortaya çıkmadı. Ama kolyeyi getireceğimizden emin olursa, kendisi gelecektir."

"Neden?"

"Çünkü kimseye güvenmiyor. Yarım milyon dolarlık bir kolye oldukça cazip bir şey, gönderdiği kişinin onu alıp kaçma olasılığı çok yüksek, öyle olunca da yaptıklarının hiçbir anlamı kalmaz."

"Ya yanılıyorsan?"

"Yanılmadığıma emin olmalıyız. Kolyeyi bir yem gibi kullanacağız ve işlerin nasıl gideceğini bildiğini sanacak."

Bu bir senaryo olsaydı inanırdım ama değil.

"Ne düşünüyorsun?"

Yorgunum, sinirliyim ve o kadar korkuyorum ki korkmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unuttum. Bir de kaybedeceğimizi düşünüyorum tabii. "Bence daha en başta istediği şeyi vermeliydik."

"Seni öldürürdü."

"En azından sen iyi olurdun."

"Evet," dedi Daniel ve onun sevdiği o çarpık sırıtışını kondurdu yüzüne. "Senin ölmüş olabileceğini *düşünmenin*

bile bana neler yaptırdığına bakarsak, gerçekten iyi olurmuşum." Laney'nin ellerini tuttu. "Bunun korkutucu olduğunu biliyorum ama birbirimize her konuda güvenmezsek bu iş olmaz, planın işe yaramasının tek yolu bu."

Daniel'ın yüz ifadesinde, ilk buluşmalarını hatırlatan bir şey vardı. Buraya taşınmasından birkaç yıl sonra, mankenlikten oyunculuğa olan geçişinin ortalarına rastlayan bir dönemdi. Bir dizi Los Angeles yakışıklısıyla çıkmıştı; yapımcılar, ekonomistler. Hepsi gösteriş yaparak onu etkilemeye çalışıyor, popüler restoranlarda, tabelası olmayan kulüplerde yer ayırtıyorlardı. Ama Daniel onu bir taco büfesine götürmüştü, plastik kaplı menüleri ve pinyatası olanlardan birine. Birlikte olduklarının içinde etrafta kasılarak gezinmeyen, caka satmayan ilk erkek oydu, bunların yerine Chicago'da büyümenin nasıl bir şey olduğunu, ilk öpücüğünü sormuştu. Peş peşe içtikleri margaritalar eşliğinde, Arkansas'lı olmanın nasıl olduğunu anlatmıştı ki bu diğerlerinin hiç kabul etmediği bir şeydi. Bu şehirdeki herkes, Pasifik'in soğuk sularında büyüyüp doğaya salınmış gibi davranıyordu. Sonra ailesiyle olan ilişkisindeki pişmanlıklarından bahsetmiş, tam sohbet ciddileştiği anda yirmi yedi yaşında biriyle seks yapmakla ilgili olan o aptal esprisini yapmıştı ama bunu söylerken o kadar neşeli ve masum görünüyordu ki, Laney kendini tutamayıp güldü. Daniel onu Sentra'sıyla eve bırakırken, bir ilişkinin böyle olması gerektiğini anlamıştı, birbiriyle iletişim kuran iki insan. Hemen yatağa atmaya çalışan zamparalar, motosikletli kötü çocuklar, 7/24 şaşaalı geçen hayatlar değil, konuşan, birbirini dinleyen ve beraberce gülen iki insan.

Ayrıca Daniel çok iyi öpüşüyordu.

Laney onun bu ciddi haline, dağınık saçlarına ve uyku-

suzluktan yanan gözlerine bakarken düşündü. *Demek kaybedeceğiz, Bennett elinde kalan son şeyi de alacak artık, olsun, en azından sırrın hâlâ güvende olur.*

Sen bir oyuncusun, rol yap.

"Yıllar önce güvendim ben sana zaten." Gözlerinin içine bakıyordu. "Ne yapacağız şimdi?"

Daniel'ın vücuduna da ruh haline de bir şey oldu – omuzları rahatladı, gözlerindeki o gerginlik kayboldu, dudakları gevşedi. Tek beklediği Laney'nin desteğiydi sanki. "Kolye. Nerede olabileceğini düşünüyorum da, bir kasamız, eşya dolabımız ya da bu tarz bir şey var mı?"

Laney bir ürperti hissetse de, su yüzüne çıkmadan bu hissi bastırmayı başardı. "Hayır."

"Harika. O halde evde olmalı."

"Neden?"

"Öldüğün gün oradaydı değil mi?"

"Sakladığını mı düşünüyorsun?"

"O gün hayatımın en kötü günüydü, kolyeyi mi görecekti gözüm? Muhtemelen bir çekmecenin içine atıp gitmişimdir." Çenesini ovuşturunca, sakalından bir hışırtı çıktı. Gözleri kıpkırmızıydı ve bir an önce tıraş olması gerekiyordu. "Anlamadığım..."

"Ne?"

"Yani ben Bennett'ı biliyordum değil mi? Bize şantaj yaptığını falan?"

"Evet."

"Ve senin öldüğünü düşündüğüme göre de onu sorumlu tutuyor olmalıydım. Peki böyle düşünüyorsam neden bir silah alıp peşine düşmedim? Beni öldürürdü belki ama zaten ben de ölmek istiyordum, ondan intikam almaya çalışırken

ölmek de muhtemelen en iyi seçeneğim olurdu. Ama görünüşe bakılırsa bunu denememişim bile ve sebebini anlayamıyorum."

Laney bakakaldı, mantıklı görünecek bir açıklama uydurmakta zorlanıyordu. Aklına bir şey gelmeyince "Bilmiyorum bebeğim, belki de vicdanın elvermemiştir."

"Yapma. Birini öldürmek kolay değildir eminim ama o aşağılık herifi?" Daniel'ın kaşları çatıldı. "Bir sebebi olmalı, yoksa eski halimi gerçekten de hiç sevmeyeceğim."

"Ben seviyorum," dedi Laney ve Daniel'ın yanağını okşadı, sonra gülümseyerek konuyu değiştirdi. "Ee, kolye diyordun."

"Önce bir plan yapmalıyız. Bütün olay nerede olacağımıza bağlı. Önce havaalanını düşünmüştüm ama olmaz, güvenlikten geçebilmek için biletimizin olması lazım ki biz kimliğimizi gösteremeyiz. Metal dedektörleri olan başka bir yer geliyor mu aklına?"

Laney diliyle dudaklarını ıslattı: Metal dedektörler... Hastanede olabilirdi, acil serviste ya da devlet dairelerinde ama Bennett öyle bir yere gelmezdi. Okullarda olurdu ama öğrencileri riske atmayı göze alamazlardı.

Dışarı, Los Angeles'a baktı. Güneş ışınları uzun gölgeler oluşturuyor, 405 numaralı yolda trafik devam ediyordu. Gökyüzünde jet uçaklarının izleri vardı, Too G'nin silahlı fotoğrafı, *Die Today*'in afişinden onlara bakıyordu. İnsanlar film yıldızı olmaya soyunan rapçilerle dalga geçerdi ama mankenlikten oyunculuğa geçiş yapmış biri olarak, Laney'nin söz söylemeye hakkı yoktu. Ve gerçekten, Will Smith, Mos Def ve Queen Latifah hariç hepsinin yaptığı çeteler, kenar mahalle çocukları ve uyuşturucu satıcılarıyla

ilgili basit işlerdi. Bir rol kapmak için gettolarda yaşanan tüm zorluklardan geçmeleri gerekiyordu.

Laney güldü. "Partiye gitmek ister misin?"

Bu, balık tutmak gibi bir şeydi. Bennett hiç balık tutmamış olsa da Hemingway okumuşluğu vardı, Ernest'ı severdi. Adamı alt etmek zor olurdu muhtemelen, söz konusu günah işlemek olduğunda hiç çekinmemişti. Ayrıca o da kendinden başkasına güvenmezdi, defalarca evlenmesinden de anlaşılacağı üzere.

Neyse, Ernest balıkçılıktan bahsederken büyük bir balık yakaladıysanız, oltayı toplamadan önce onu biraz serbest bırakmanız gerektiğini söyler. Aksi halde sürekli asılırsanız, misina kopar.

O yüzden bu geceyi onlara vermişti. Kıvranarak Bennett'ın kancasından kaçmaya çalışırken kendilerini daha da dibe çekmelerini ve tüm seçeneklerin üzerinden tekrar tekrar geçip bir çıkış yolu bulmaya çalışmalarını istiyordu.

Telefonu çaldığında üstünü çıkarmış ve ayaklarını suya sokmak için paçalarını sıvamış bir halde, Jerry D'Agostino'nun havuzunun kenarında oturuyor, güneşleniyordu. Ekrana bakmadan açtı. "Günaydın, iyi uyudunuz mu?"

"Sen kazandın." Daniel'ın sesi hırıltılıydı. "Lanet olası paranı vereceğiz ama şartlarımız var. Öncelikle artık bizden uzak duracaksın, sonsuza kadar."

"Söz."

"Ayrıca bizim istediğimiz yerde görüşeceğiz, senin değil."

"Olmaz."

"Beni iyi dinle, psikopat herif. Bizi korkutmak mı istiyordun? Başardın, korkuyoruz ve seninle bize zarar verebileceğin bir yerde buluşmayacağız."

"Sosyopat."

"Ne?"

"Aslında ikisi de değilim ama muhtemelen sosyopatlığa daha yakınımdır. Psikopatlar böyle şeyleri eğlenmek için yapar. Bense insanlara zarar vermekten zevk almıyorum, bunu sadece para için yapıyorum." Bacaklarını sallayıp güneşin havuzun dibinde dans edişini izledi. Bu konuşmayı kaydediyor olabilirler miydi? Öyle bile olsa fark etmezdi gerçi, ellerine geçecek tek şey bir ses kaydı ve yarından itibaren alakasının olmayacağı bir telefon numarası olurdu. "Her neyse, aklında ne var? Güvende hissetmeni nasıl sağlayabiliriz, kardeşim?"

"Bu gece bir parti var, bir film galasından sonra. Şehir merkezinde bir kulüpte olacak, Lux'ta. Filmin oyuncuları VIP odasını tutmuş, bir grup rap yıldızı. Kötü adamlar gibi görünmek istiyorlar, bu yüzden girişte metal dedektörleri olacak."

Bennett güldü. "Bu dahice, Daniel, bravo."

"Biz şimdi gidip kolyeyi alacağız ve dokuz buçukta kulübe gideceğiz."

"Eğlenceli görünüyor, orada görüşürüz." Tam telefonu kapatacaktı ki durdu. "Hey, hangi film?"

"Ne?"

"Gala gecesi, hangi filmin?"

Bir an sessizlik. "*Die Today.*"

"Ay, kötü şans getirir değil mi?"

Uzun bir sessizlik daha. "Dokuz buçuk. Ondan sonra yakamızdan düşeceksin." Telefon kapandı.

Bennett gülümseyerek olduğu yere uzandı. Mermerler güneşten ısınmıştı ve sıcaklık sırtına iyi geliyordu. Elini karnındaki çukurlaşmış yara izinde gezdirdi, parmakları kapanmış kurşun yaralarını buldu, bir, iki, üç. Baltimore'daki bir işin yadigarları.

Daniel ve Laney'nin hâlâ onları sağ bırakacağına inanıyor olma ihtimali var gibi görünüyordu. Ama Bennett bundan emin değildi, daha önce olsa belki ama şimdi işler çok başka bir noktaya gelmişti.

Hayır, artık daha akıllı davranmaya çalışıyorlardı, belki partide sivil polisler de olacaktı. Ya da yardım etsin diye çağırdıkları iri yarı bir arkadaşları, filmde oynayan rap yıldızı bile olabilirdi.

En önemlisi, Bennett'ın silahsız oluşuna güveniyor olacaklardı. Silahsız olduğu ve etrafta onca insan bulunduğu için, kendilerini rahat ve güvende hissedeceklerdi, sanki bu başlarına kötü bir şey gelmeyeceğinin garantisi olabilirmiş gibi.

Bu da hayal güçlerinin ne kadar kısıtlı olduğunu gösteriyordu.

Daniel telefonu kapatıp arabanın bardak tutacağına koydu ve koltuğuna gömüldü. Güçlükle yutmayı başardığı yarım

çörek ve kahve midesine oturmuştu ve Malibu'ya yaptıkları yolculuk da durumu hiç kolaylaştırmıyordu. Önceki gece tüm bunlara bir hikaye gibi yaklaşmış ve bir son yazmıştı ama Bennett senaryodaki kötü karakterden öte bir şeydi ve hiçbir hikayenin yalnızca bir sonu olmazdı.

"Onarmışlar bile," dedi Laney.

"Ne?"

Bir elini direksiyondan kaldırıp gösterdi, Daniel dikkate değer bir şey göremiyordu, sadece keskin bir virajı çevreleyen bir bariyer – ah. "Affedersin, ben fark etmemişim. İy–"

"İyiyim, sadece çok tuhaf geldi." Ön cama bakarak konuşuyordu. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi, şimdiden her şey eski haline dönmüş."

"Hayat bir yağmur damlası gibidir."

"Ne?" Ona döndü.

"Sophie'nin söylediği bir şeydi, hayat bir yağmur damlası gibidir."

"Güzelmiş, ne demek?"

"Bilmem." Durdu. "Sanırım her yaşam güzeldir, kendine özgüdür, eşsizdir ve tüm bunlara rağmen oldukça kısa ve önemsizdir gibi bir şey."

"İnsanı nasıl neşelendireceğini biliyorsun gerçekten de."

"Özür dilerim."

Birinci otobanda yol açıktı ama Laney hız sınırını aşmadı. Yol her zamanki gibi çok güzeldi, müthiş evler, mükemmel bir manzara. Ama tüm bunlar, sanki arada kalın bir cam varmış gibi uzak görünüyordu.

"Polislerin orada olmayacağına emin misin?"

"Sanmıyorum," dedi Daniel. "Sonuçta onların da işleri güçleri var. Sokağımızda her gün bir araba bekletmek eks-

tra bir yük, özellikle de oraya tekrar gideceğimizi düşünmezlerken."

"Ama daha önce sen oradayken geldiler, düğün fotoğrafımızı almaya gittiğinde."

"Evet ama o sadece bir devriye aracıydı. Muhtemelen saatte bir falan geçiyorlardır, geceleri sıklaşır."

"Ya..."

"Gerçekten başka bir şansımız yok."

Laney kabul etti ama direksiyonu tutan elleri, hâlâ aklına yatmayan bir şeyler olduğunun göstergesi gibiydi.

Yarım saat sonra evlerinin olduğu sokağa geldiler. Etraf her zamanki gibi, son derece sakin görünüyordu. Pırıl pırıl ve kusursuz olan PT Cruiser, kimse onu aramadığı için dikkat çekmeyecekti. Laney şarap lekesini yeniden çizdi ve saçlarını açtı, bir anda sıradan insanlara dönüşmüş oldular.

Önce kendi sokaklarından kaçınarak etrafta dolaşıp birileri var mı yok mu anlamaya çalıştılar. Bu sırada Daniel planının üstünden geçiyor, onu bir senaryoymuş gibi zihninde canlandırıyordu. Karşılaşabilecekleri sürprizlere, tuzaklara, düşmanlarının yapması muhtemel olan hareketlere odaklanmaya çalıştı, teoride her şey mükemmeldi.

Ama Laney haklı, dünyayı sen yazmıyorsun.

Midesi bulandı ama bunu yüzüne yansıtmamaya çalışıyordu. "Sorun yok gibi görünüyor, hadi gidelim."

Üç dakika sonra evlerinin bahçe kapısına ulaşmışlardı. Bu çok camlı geleneksel California evinin onun için bu kadar çok şey ifade ediyor olması garipti. Televizyonda gördüğü ev, rüyalarında gördüğü ev, kim olduğunu bilmezken ziyaret ettiği ve hayatının ne zaman başladığını öğrenmek için geri geldiği ev. Ve şimdi, son bir ziyaret için buraday-

dı ve hayatını geri almak için. Yaptıkları planın esas amacı buydu, hayatlarını geri almak – ya da bu uğurda ölmek.

Laney şifreyi tuşladı, yıldönümleri. Elbette. Kapı kayarak açıldı, içeri girdiler ve Laney, arabayı çıkışa hazırlamak için bir tur döndürdü.

Motoru kapatırken titreyen elleri, anahtarları şıkırdatıyordu.

İÇ MEKAN – DANIEL VE LANEY'NİN EVİNİN GİRİŞİ / ÖĞLEN

Çekim ön kapıya odaklanmış alçak bir sabit kameradan.

Kapı açılır, Laney Thayer ve Daniel Hayes içeri girer. Daniel kapıyı kapatıp pencereden dışarıyı kontrol eder.

DANIEL

Burada değil.

LANEY

Henüz.

Merdivenlere doğru ilerlerler.

DANIEL

Bunun yerine polise gidebiliriz–

LANEY

Bu konuyu konuşmuştuk.

Yukarı çıkarken kameranın yanından geçerler. Seslerinden gergin oldukları belli olsa da kelimeler net olarak duyulmaz.

İÇ MEKAN – YATAK ODASI / DEVAM

Kamera komodinin üstünde duruyor gibidir. Laney dolaba doğru yürüyüp çekmeceleri açmaya başlar. Daniel umutla onu izleyerek yatakta beklemektedir.

LANEY

Nereye koyduğuna dair gerçekten bir fikrin yok değil mi?

DANIEL

Hayır.

Gidip komodine bakar, sonra da dizlerinin üstüne çöküp yatağın altına.

LANEY

Bir şey buldun mu?

DANIEL

Hayır.

Daniel kalkıp odaya bakınır, belli ki kızmıştır.

LANEY

Belki de başka-

DANIEL

Burada olmak zorunda.

LANEY

Neden?

DANIEL

Sen aramaya devam et.

Aramaya devam ederler.

Laney kalkıp sırtını ovuşturur. Birbirlerine bakarlar ve Laney başını iki yana doğru sallar.

Odadan çıkarlar.

İÇ MEKAN - DANIEL'IN OFİSİ / DEVAM

Kameranın açısı oldukça geniştir. Çift odaya girip etrafa bakmaya devam eder.

Daniel masasını talan edip bulduğu her şeyi yere atar. Bir yığın kağıt, kalem ve ıvır zıvır.

LANEY

Bir çekmecede öylece duruyor olmayacak herhalde.

DANIEL

Neden?

LANEY

Çünkü öyle olsa, Bennett çoktan bulmuş olurdu.

Daniel bir çekmeceyi çıkarıp devirir, her şey yere düşünce aramaya başlar.

LANEY (DEVAM)

Buradaysa kesinlikle saklanmış olmalı.

DANIEL

Bir kasamız var mı?

Laney hayır der. Sonra aklına bir şey gelir ve harekete geçer.

LANEY

Bekle biraz.

Kitaplığa doğru gidip kameranın yakınlarındaki bir şeyi arar. Sonra gülümseyerek geri çekilir.

Elinde tuttuğu kalın kitabı Daniel'a uzatır.

DANIEL

Anlaşma Hukuku Üzerine Çalışmalar, Cilt 2?

LANEY

Aç.

Açar.

Kitabın içi boştur, küçük ama değerli şeyleri saklamak için bir yer.

LANEY (DEVAM)

Sen ve şu oyuncakların. Hep bu şeyi kullanmak için bir sebebin olsun istemiştin.

Daniel elini kitaba daldırıp nefes kesici ELMAS BİR KOLYE çıkarır. Kolye, içinde ışık yanıyormuşçasına parıldamaktadır.

DANIEL

Demek yarım milyon dolar ederinde bir kolye böyle görünüyormuş.

(başını sallar)

Sophie'nin hayatı bu kadar ediyor işte. Bir dizi parlak taş.

LANEY

Düşünüyordum da, sanırım ben Bennett'a kolyeyi vermek istiyorum.

DANIEL

Hayır.

LANEY

Bunu verirsek bizi rahat bırakır.

DANIEL

Ben bizi rahat bırakmasını istemiyorum, onun ölmesini istiyorum.

LANEY

Sen bir katil değilsin.

Daniel kolyeyi pantolonunun cebine koyar ve kitabı kapatıp masaya atar.

DANIEL

Sadece odaklanmamız ve bu geceyi atlatmamız lazım.

LANEY

Yani Charles Bronson gibi davranacaksın, öyle mi?

DANIEL

Ne bekliyorsun, Laney? Bu adam seni nerdeyse öldürüyordu, üstelik hafızamı kaybetmeme yol açtı ve arkadaşımı öldürdü.

LANEY

Sonra da intihar mı edeceksin?

Daniel başını sallayıp Laney'ye döner.

DANIEL

Bu, işe yarayacak.

LANEY

Ya yaramazsa?

Daniel kapıya yönelir, Laney bir an tereddüt edip dudağını ısırsa da sonra onu takip eder.

LANEY (DEVAM)

Özür dilerim ama seni seviyorum ve incindiğini görmek istemiyorum. Ayrıca Bennett gerçekten bir katil.

Odadan çıkarlar.

DANIEL (SAHNE DIŞINDAN)

Bu gece değil.

İÇ MEKAN – DANIEL VE LANEY'NİN EVİNİN GİRİŞİ / DEVAM

Birlikte hızla merdivenlerden inerler, Daniel öndedir.

LANEY

Bak dinle–

Daniel kameraya doğru dönüp ellerini "Benden ne istiyorsun?" dercesine kaldırır. Bu hareket siyah tişörtünün vücuduna yapışmasına sebep olur ve belindeki SIG SAUER görünür.

DANIEL

Sana ne söylemem gerekiyor bilmiyorum, Laney. Başka şansımız yok.

LANEY

(nazikçe)

Korkuyorum, sana bir şey olursa...

DANIEL

Bak, gecenin sonunda elinde dolu bir silah olan ben olacağım, o değil.

Bennett videoyu durdurup D'Agostino'nun rahat koltuğuna gömüldü. Bilgisayarın ekranında Daniel Hayes'in donmuş görüntüsü vardı, tabancanın şişkinliği belli oluyordu. Bennett dudaklarını yalayıp pencereden dışarı, vadinin toprak rengi tonlarını cömertçe sergilediği manzaraya baktı. Geceleri etraf daha güzel görünüyordu.

Başka birini gönderebilirdi, Minik Suzie'nin borcu, bir koşu iskeleye gidip gelmekle bitecek bir şey değildi. Ve asla ama *asla*, onu faka bastırmaya cüret edemezdi.

Öte yandan Daniel ve Laney muhtemelen kolyeyi ona vermezlerdi. Eğer bu kez onlar Bennett'ın peşine düşüp onu öldürmek istiyorlarsa, onu istedikleri yere getirmek için ellerinde olan tek kozdan vazgeçmezlerdi.

Olayı tamamen değiştirecek bir hamle yapabilirdi. Laney'nin şu aktör arkadaşını kaçırmak mesela. Son anda arayıp adamın inleyişlerini dinletir ve yeni bir yer talep edebilirdi. Ama sonra ortaya bir ceset daha çıkacak, polisin

dikkatini biraz daha çekmiş olacaktı. Ayrıca buna hiç gerek yoktu, planlarını zaten biliyordu ve gizli bir plan, sırrı açığa çıktıktan sonra hiçbir işe yaramazdı.

Kolye onlardaydı ve buluşmak istiyorlardı.

Buluş o zaman. Ama kontrol sende olsun.

Daniel fazla uyuyamamıştı.

En son ne zaman iyi uyudun ki zaten? Gözlerini ovuşturup uzun uzun esnedi. Tişörtünü kaldırıp Sig Sauer'i çıkardı ve çalışma masasının çekmecesinden aldığı kısa namlulu Smith & Wesson'la birlikte torpido gözüne koydu. Silahlar loş ışıkta iyice uğursuz görünüyordu.

Umarım polis çevirmesine takılmayız.

Şafak sökmeden önce yalnızca birkaç saat uyuyabilmiş, yine bir sürü rüya görmüştü. Taşlık kanyon, karanlık, korkunç suçluluk duygusu. Ve yeni bir rüya daha. Sophie çığlık atıyor fakat ağzını açtığı zaman çıkan ses, bir uçak motorununkiyle aynı. Gidip çalışma masasına oturmuş ve ayaklarını pencerenin önündeki mermere koymuştu. Gergin, sinirli ve kılını kıpırdatamayacak kadar yorgun olduğundan öylece oturup biraz kafasını dinlemek istiyordu.

Nasıl olduysa aklına birlikte geçirdikleri son Noel geldi. Bazen Chicago'ya Laney'nin ailesini görmeye giderler ama bu ziyaretler hep biraz tuhaf ve keyifsiz geçerdi. Üvey babası bir tamirciydi, bozulan eşyaları onaran bir adam. Bir ömrü, eğlence sektörü kadar değişken bir şey için çalışarak harcamak ona bir türlü mantıklı gelmiyordu. Erkek kardeşiyse, ancak bir saksı kadar konuşkandı.

Bu yüzden bu kez evde kalmaya karar vermiş, geç saatlere kadar oturup kahve içip senaryoları inceleyerek vakit öldürmüşlerdi. Laney'nin ilk hediyesi, kanepede otururlarken "Senin için Emily olmamı ister misin, tatlım?" diye sormak olmuştu. Sonra gülerek yatak odasına çıktılar ve Laney karakterine büründü; hareketleri, tavırları ve inlemeleri nerdeyse aynıydı ve o kadar ateşliydi ki ikisi de hızla orgazm olmuş ve ter içinde kalmışlardı. Tüm öğleden sonrayı film izleyerek, kitap okuyarak ve mükemmel bir akşam yemeği hazırlayarak geçirdiler. Laney vejetaryen sayılabilirdi ama fırında tavuk yapmayı çok istiyordu ve şaşırtıcı olsa da, ortaya mükemmel bir iş çıkmıştı; çıtır çıtır ve altın rengi bir tavuk. Parmaklarından yağlar aka aka, elleriyle yediler ve yanında marketten alıp romla karıştırdıkları yumurtalı içkilerini içtiler. İkisini de tıka basa doyurup şişiren bir kombinasyon olsa da mutlu ve huzurluydular. Saat dokuz gibi bahçeye çıkıp süsledikleri avokado ağacının altında el ele oturup yıldızlara bakmışlardı.

Daniel kendini saçma sapan düşüncelerden oluşan bir labirentin içinde, insanın takılıp da oraya nereden geldiğini hatırlayamadığı o anlardan birinde bulmuştu. Yaşadıkları olayların uzun bir listesi, iyice düşünerek aldıkları kararlar, yani ikisini doğdukları yerden alıp bu güzel Malibu akşamına getiren her şey. Bunu Laney'ye açıklamaya çalışınca ne kadar imkansız olduğunu görmüştü. Ne kadar olanaksız. Annesi o aptal herifle evlenmeseydi ya da lisedeki sevgilisi onu terk etmeseydi, kendini Little Rock gibi bir banliyöde bulabilirdi. Veya Laney, Batı Hollywood'da egzozunu düşürmese, Daniel'ın da kendi arabasını beklediği Midas'a gelmeyecek, berbat kahve kokusuyla dolu bekleme odasında, çıkma tek-

lifinde bulunabilmek için kırk takla attığı yarım saatlik bir sohbetleri olmayacaktı. Matematiksel olarak hesaplayınca bir araya gelmeleri ne kadar da imkansıza yakın ve mucizevi bir şeydi!

"Bu dart oynamak gibi," demişti Daniel. "İlgi çekecek hiçbir tarafı yoktur, oku atarsın ve bir yere saplanır ama onu o noktaya getiren her olayı hesaplamaya kalkınca; atış kuvvetini, açını, havadaki sürtünmeyi, hepsi mükemmel olmak zorundadır, tam olarak o saplandığı yere gitmesi için her birinin özel bir değerde olması gerekir."

Laney de ona dönüp gülümseyerek, "Çok yemek yiyince komik birine dönüşüyorsun," demişti.

"Çok yemediğimde de komik biriyim ben."

"Eh." Birlikte gülüşmüşler ve o an bile mükemmel hissettirmişti. Tıpkı Fransız filozofların aşk ve hayat hakkında söyledikleri şeyler gibi, sizin seçtikleriniz dışında kalan her şey gerçek dışı oluyordu. Çoğu insanın aşkı alışkanlıkla karıştırması gibi, bağlılık da aşkı anlatmak için doğru kelime olmayabilirdi. Bu tamamen seçim yapmakla ilgili bir duyguydu, kiminle olacağını seçmek ve bu seçim her an tekrarlansa, her an aynı kişiyi seçecek olmak.

Sonra çok ama *çok* acıktığını fark edince içeri geçip kalan eti de bir güzel yiyip yataklarına gömülmüşlerdi.

Uzunca bir süre gülümsedikten sonra, olanları hatırladığını fark etti. Hem de hiçbir detayı atlamadan. Geçmişi yavaş yavaş geri geliyordu ve bu düşüncenin yarattığı rahatlama hissi, on saniye kadar sürdü. Sonra aklına Bennett geldi ve bir daha böyle bir şansı olup olmayacağını merak etti.

O zamandan beri geleceği düşünüyordu. Eve gidişlerini, o geceyi, bir gelecekleri olabilmesi için Bennett'ı öldürüp yakayı sıyırabilmeyi.

Geçmişi ve geleceği düşündüğün yeter. Elinde olan tek şey şu an, buna odaklan.

Tırnağını yiyerek camdan dışarıyı izleyen Laney'ye baktı.

"Özür dilerim."

"Neden ki? Başımıza bu belayı açan benim, sen değilsin."

"Ben... her şey için. Özür dilemem gereken her şey için. Boşa geçirdiğim tüm anlar, aptalca kavgalar, geç saatlere kadar çalışmalar ve seni endişelendirecek kadar içişim. Hepsi için."

"Dileme. Ben aramızda geçen hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum, bir dakikasından bile."

"Yalancı."

"Gerçekten." Bir eliyle boynunu ovarken diğeriyle arabayı kullanmaya devam etti. "Gerçekten tek istediğim bu işin son bulması. Beni öldüren şey beklemek, sadece saatler kaldı, belki de son saatlerimiz olacak bunlar ve ben tadını çıkaramıyorum bile. *Candy Girls'ün* çekimleriyle geçen ilk haftamız gibi."

Daniel güldü. "Her sabah kusuyordun, hamile olduğunu sanmıştım."

"Gündüz de kusuyordum. Yanında benim için sakız taşırdın, beni kovup yerime Evangeline Lilly'yi getirecekleriden o kadar emindim ki... Hatırladın mı?"

"Biliyor musun, hatırlıyorum. Ayrıca ona taş çıkardığını da hatırlıyorum. Gergin ya da değil, oraya çıktın ve onun *işini bitirdin."*

Kelimeler ağzından farkında olmadan çıkmıştı. Tanrım, işi kelimelerle olan bir adam için ne aptalca bir seçim! Ge-

çiştirmek için hızla konuşmaya devam etti. "Sence Lux'a şimdi girebilecek miyiz?"

"Etrafı hazırlayan bir ekipleri olacaktır muhtemelen."

"Gidelim o zaman." Torpidoyu işaret etti. "Bu ikisinin yanımızda olması beni geriyor." *Ayrıca bu ikimizin dikkatini de esas noktadan uzaklaştıracak:*

Beklemek için uzun ama plan işe yaramazsa yaşamak için çok kısa bir süre.

20

Buradan bakınca Daniel ve Laney satranç tahtasındaki taşlar gibi görünüyorlardı ki bu da Bennett'ın son derece hoşuna gitmişti.

Lux'ta buluşmakta sorun görmemişti, mekan zarafet dışında her şeye sahip bir yere benziyordu. Sokağın büyük bir kısmını kaplayan eski bir depoydu burası. Dış cephesi altın rengine – sarıya değil, altın rengine – boyanmıştı ve tepesinden sarkan kıvrımlı bir "L" harfi vardı. Önündeki alan, etrafı iplerle çevrili bir sıra oluşturmaya hatta kırmızı halı sermeye yetecek kadar geniştı. Geceleri muhtemelen zengin bir yer gibi görünüyordu ama gün ışığında tam bir abartıdan ibaretti.

Geleli birkaç saat olmuştu. Videoyu izledikten sonra eşyalarını toplayıp kamyonuna yüklemiş ve bir saat boyunca Jerry D'Agostino'nun evini temizlemişti. Bir rulo dezenfekten mendil kullanıp parmak izinin bulunabileceği tüm alanları silmiş, bulaşık makinesini çalıştırmış ve tüm evi süpürmüştü. İş DNA'ya gelince hiçbir şeyden emin olamazdınız ama elinden geleni yapmıştı. Ve bu geceden sonra, bay bay Los Angeles, ver elini Meksika.

Bulunduğu bina, bir kulüp olmak üzere yapım aşamasındaydı ve içeri girmek çocuk oyuncağı olmuştu. Binayı ince-

liyor gibi yaparak alçı kaplayan Latinlerin, elektrik kablolarını döşeyen Polonyalıların yanından geçip merdivenlerden çıkmıştı. Çatının panoramik manzarası kuzeyde ekonomi şirketlerine ait, gün ışığıyla parlayan, aynalı kulelere; doğuda Los Angeles Nehri'nin yılın bu zamanlarında kuru olan yatağının bulunduğu taşlık kanyona; güneyde sanayi şirketlerine ayrılmış çorak alana gitmekte olan 10 numaralı yola kadar uzanıyordu.

Batıdaysa aşırı süslü bir şov kızına benzeyen Lux ve önünde, az önce içinden Daniel'ın indiği PT Cruiser vardı. Bennett çatının kenarındaki bir metrelik tuğla yığınına yanaşıp onları gözetledi. Güneş omuzlarını yakıyor ve çatının zeminindeki zifti nerdeyse yapış yapış olacak kadar ısıtıyordu. Daniel bir elini gözlerine siper edip dönerek etrafı kontrol etti ve yalnız olduklarından emin olunca Laney'ye arabadan çıkmasını işaret etti. Birlikte hızla girişe yöneldiler.

Bennett çantasındaki parabolik mikrofonu çıkarıp tuğlanın üzerine koydu ve yönünü ön kapıya çevirdi. Aleti çalıştırınca, kulaklık önce cızırdadı, sonra ayak sesleri duyuldu.

"Kilitli." Daniel'ın sesi kulağında yankılandı. Kapıyı çaldılar, Laney kozasından çıkmaya hazır görünüyordu. Gevşekçe toplanmış sarı saçları yıpranmıştı, ayrıca esmerken çok daha güzel görünüyordu ve yüzündeki o iğrenç iz olmadan.

Bir dakika kadar sonra kapı hafif bir sesle biraz aralandı. İki kolunda da dövmeler olan iriyarı bir adam onlara bakıyordu. "Yardım edebilir miyim?"

"Merhaba," dedi Daniel. "Ben John Freyer, bu da Belinda Nichols. Too G'nin tanıtım ekibindeniz."

"Evet?"

"Diğerleri birkaç saat sonra burada olacak ama Too bizim gelip bir göz atmamızı, VIP odasındaki her şey hazır mı diye bakmamızı istedi."

"Henüz hazır–"

"Biliyorum. Ama yine de girip bir baksak olur mu? Böylece patrona dediklerini yaptığımızı söyleyebiliriz."

Dövmeli adam omuz silkti. "Olur herhalde." Yana çekilip kapıyı açtı. "Görülecek fazla bir şey yok ama."

"Önemli değil. O zamana kadar..." Kapının kapanma sesi Daniel'ın sözünü yarıda kesti.

Bennett kulaklığı çıkarıp saate baktı. *Planınız ne, çocuklar?*

Bir fikri vardı aslında, hatta birkaç. Çantasına uzanıp kese kağıdına sarılmış bir sandviç çıkardı ve bir ısırık aldı. Tuzsuzdu.

Kolye videoda, hâlâ gidip de Harry Winston'dan seçtiği zamanki kadar mükemmel görünüyordu. O fiyata birçok mücevher bulabilirdi, fiyatın bir kısmı işçilik ve stilden kaynaklanıyordu. Ama bunu seçti, çünkü bu kolye her biri hemen hemen aynı karatta olan birçok taştan oluşuyordu. Kolyeyi satmak çok riskli olmaya başlarsa, elmasları teker teker satabilirdi. Değerinin altında satması gerekse bile üç yüz-üç yüz elli bin dolar ederdi. Bu da yeni kimlik çıkarmasına, güvenli bir yere gitmesine ve bir sonraki hareketi için gerekli işlemleri yapmasına hayli hayli yeterdi.

Kulübün kapısı açılıp da Daniel ve Laney dışarı çıktığında, sandviçinin kağıdını sıyırmış ve ısırmak üzereydi. İkili hemen arabaya yöneldi. Bennett mikrofonu açma zahmetine girmeden onların ilerleyip köşeyi dönüşünü izledi. On

dakika kadar bekledikten sonra da çantasını toplayıp aşağı indi. Baret takmış bir işçi ona bakınca, Bennett başıyla selam verip yürümeye devam etti.

Dövmeli adamın kapıyı açması birkaç saniye sürdü. "Evet?"

"Merhaba, bakın rahatsız ettiğim için özür dilerim ama ben John Freyer'ın asistanıyım. Birkaç dakika önce burada olan adamın? Yanındaki kadın, Belinda, biraz önce beni arayıp geri zekalı herifin telefonunu burada unutmuş olabileceğini söyledi. Siz gördünüz mü?"

"Hayır."

"Bakmamın sakıncası var mı? Sadece bir dakika sürer."

Adam omuz silkti. "Tabii, tamam." Koridorda ilerlerken Bennett da onu izledi.

Giriş, bol ışıkla aydınlatılmış bir yerdi. Bir tarafta vestiyer, diğer tarafta da dönerek çıkan bir merdiven vardı. İki kapı, kulübün esas bölümüne açılıyordu ve damla şeklinde kristallerden oluşan kocaman bir avize, neredeyse yere değecek kadar alçaktı. Bir adam, avizenin ampullerini değiştiriyordu. Duvarlar kalın bir kumaşla kaplanmıştı ve kenarda muhtemelen dövmeli adamın kapıyı açmak için bırakmak zorunda kaldığı, beşer beşer dizilmiş likör kutuları vardı.

"Güzel mekan," dedi Bennett.

Dövmeli homurdandı. "VIP odası yukarıda, muhtemelen orada bırakmıştır. Ya da tuvalette."

"Tuvalet neresi?"

Dövmeli, barın olduğu tarafı gösterdi. "Koridorun ortasında, solda."

"Teşekkür ederim. Vaktini almak istemem, sen işine dön istersen, ben hemen bakıp çıkacağım."

Bennett dönen merdivenden yukarı çıktı, VIP odası ku-

lübün ana salonuna bakan bir balkon gibiydi. Kanepeler ve yastıklarla dolu olan oda, tavandan sarkan kocaman siyah-beyaz fotoğraflarla bölünmüştü. Sırt ve bacak bölgelerine ait, yalnıza vücut ve kumaş karışımı şehvetli fotoğraflardı hepsi. Kulaklık takmış Latin bir kadın, fotoğraflara değmemeye çalışarak ve sandalyeleri kalçasıyla iterek odayı süpürüyordu.

Buraya saklamış olabilirler mi ki?

Pek sanmıyordu. Çok fazla ayak altında bir yerdi burası. Temizlikçi kadın, VIP'ye gelecek olanlar... Daniel aranırken ve Laney ölüyken, tanıdıkları birine rastlama ihtimalini göze almazlardı. Laney'nin birlikte rol aldığı biri, bir paparazzi veya ne yaptığı belli olmadığı halde ünlü olan o tiplerden biriyle karşılaşabilirlerdi.

Bennett aşağı indi ve o katta gezinmeye başladı. Oda, hoparlörle dolu bir mağarayı andırıyordu. İki tarafta da duvar boyunca uzanan barlar vardı ve Dövmeli, yanında bir adamla beraber likör kutularını taşıyordu. Binlerce kristal, dans pistinin üzerinde birer yıldız gibi asılı duruyordu.

Zemini mermer döşeli olan erkek tuvaletinin tavanı simsiyahtı. Musluklar, tuvalet kağıdı askıları hatta çöp kovası bile altın kaplamaydı ya da öyle görünen bir şey. İlk kabinde bir şey bulamadı, aynı şekilde ikinci ve üçüncüde de.

Dördüncüde, rezervuarın arkasına bantla yapıştırılmış olan silahı buldu ve gülümsedi. Ne yapacağı belli olan insanları seviyordu.

Bandı koparmamaya özen göstererek alt köşelerini açtı ve silahı aldı. Bir Sig Sauer P250. Güzel bir silah: modüler, kusursuz ve küçük bir silah. Mermiyi çıkarıp baktı, 45 ACP. Mükemmel durdurma gücü.

Daniel'ın planı fena değildi, buraya erken gelip silahı

yerleştirmek. Böylece metal dedektörlerinden rahatça geçebilecek ve buluştuklarında Daniel silahlı olurken Bennett olamayacaktı.

Ne yazık ki *The Godfather*'ı yalnızca onlar izlememişti.

Silahı alabilirdi ama buraya gelip onu bulamayınca panikleyeceklerdi. Onları uyandırmamak, hâlâ bir adım önde olduklarını sanmalarını sağlamak daha iyiydi.

Bennett mermiyi silaha, silahı da yerine geri koydu. Bu onları güvende hissettirecekse, öyle olsun. Şimdi planlarını öğrendiğine göre, silah onun için bir tehlike oluşturmuyordu. Fazla film izleyen insanlar, ellerinde bir silahın olmasıyla kazanmayı eş görürdü ama Bennett için durum farklıydı. Ve silahın Daniel'da uzun süre durmasına da pek niyeti yoktu.

Ellerini yıkayıp pantolonuna silerek kuruladı ve ıslık öttürerek dışarı çıktı.

"Buldunuz mu?" dedi barın arkasında duran Dövmeli.

"Evet, buldum."

Takım elbise Armani'ydi. Gri, hafif, tek sıra düğmeli ve 41 beden. Denemek için askıdan alıp, akla gelebilecek her renkte gömleğin bulunduğu rafların arasından ilerledi. Mağaza, tüm bu renklerin göze çarpacağı şekilde aydınlatılmıştı, sanki kumaşlardan oluşan bir gökkuşağına bakıyor gibiydiniz. Her ton vardı. Denizden çıkan camlar gibi bir yeşil, bebek odası duvarı gibi bir mavi, yaz sıcağının hissedildiği ilk gün yenen limon sorbe gibi bir sarı.

Dünya çok güzel bir yerdi, her yerde, en alelade şeyde bile sihirli bir dokunuş vardı sanki.

Yeni saatine baktı, 17:25. Tanrım, saate belki yüzüncü kez bakıyordu ama daha sadece bir saat geçmişti.

Zarif gri çizgileri olan mavi bir gömlek seçip iki farklı beden aldı.

"Sanırım ben hazırım." Laney, kolunda bir sürü elbiseyle gelmişti.

Bir yerlerden oda müziği duyuluyor, havada yüzlerce parfümün kokusu hissediliyordu. Vitrin camlarından yansıyan ışık, adeta dans ediyor gibiydi. Laney'nin peşinden gidip kalçalarının zarifçe hareket edişini izledi. Tüm gün, tüm gece, tüm hayatı boyunca onun ardından yürüyebilir, bu kendini mutlu biri saymasına yetebilirdi.

Bir satış görevlisi aldıkları parçaları sayıp iki kabin açtı ve ikisinin aynı kabine girmediğine emin olana kadar oyalandı. Daniel tişörtünü çıkarıp oturma yerine koydu, pantolonunu sıyırdı ve ayakkabılarını çıkardı. Hiçbir hissi atlamıyordu: Göğsüne değen soğuk hava, bacaklarına sürtünen pamuk, çoraplarının altındaki sıkı dokunmuş halı.

Aynada kendine baktı, tıpkı kısa bir süre önce Maine'deki o boktan otelde, kendini tanımayı umarak baktığı gibi. Aynada gördüğü hayaletin, hem tanıdık hem yabancı göründüğü o zaman olduğu gibi. Her şeyi, kendini bile kaybeden bir adamın yüzüydü karşısındaki. Kendini öldürmeye çalışan bir adamın. Klima, ürpermesine sebep oldu. Daha birkaç gün önce ölmek istemiş, hayatından vazgeçmişti. Şimdi yine aynı yüze bakıyor ama bu kez, her bir hücresi yaşamak için deli oluyordu.

İnsanlar daima ölümlü olduklarını düşünür, geceleri bunun nasıl bir şey olduğunu sorgular, felsefe yaparlardı. Bir

gün yok olacakları fikrini benimsemeye çalışırdı. Bu işin en kötü tarafı, en çok acıtan yanı da dünyanın hiçbir şey olmamış gibi dönmeye devam edecek olmasıydı.

Ama aynaya bakıp da o zamanın herhangi bir anda geleceğini değil de o an, o gün, o gece geleceğini düşünmek bambaşka bir şeydi.

Topla kafanı, Laney'nin sana ihtiyacı var. Kazanacağınıza inanmak zorundasın.

Gecenin sonunda elinde dolu bir silah taşıyanın Bennett değil sen olacağına inanmak zorundasın.

Saatine baktı, 17:29, ve askıdaki kıyafetleri alıp giyinmeye başladı.

Kabinden çıktığında aynanın önünde bir melek duruyordu. Laney gümüş rengi bir çift sandalet ve sanki onun için yapılmış gibi duran şeftali rengi bir elbise giymişti. Sırtı açıktı fakat elbisenin boyu dizlerinin altındaydı ve döndüğünde, etekleri havalanıyordu. Daniel'ı bacaklarına bakarken yakalayınca gülümsedi.

"Hımm..."

Ellerini beline koyup kalçasının bir tarafını öne çıkardı. "Beğendin mi?"

"Hımm...."

"Sen de James Bond gibi görünüyorsun."

"Connery mi?"

"Craig."

Daniel güldü. "Bir şey eksik." Cebinden kolyeyi çıkarıp Laney'nin arkasına geçti, o da saçlarını kaldırıp yardımcı oldu.

Aynanın karşısında yan yana durdular, ikisi de aynaya bakıyor ve aynadaki ikisi de onlara doğru bakıyordu. *Beklemek için çok uzun, yaşamak için çok kısa bir zaman.*

"Bir fikrim var," dedi Laney.

"Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün."

"Laney..."

"Sola dön."

"Buna vaktimiz..."

"Şuraya park et."

"Sahile mi?" Ödemeyi yaptıktan sonra Laney anahtarları verip yolcu koltuğuna geçmiş ve o andan itibaren tek yaptığı yolu tarif etmek olmuştu. Ama "şurası", geniş bir kumsalın yanı başındaki büyük bir otoparktı, Manhattan Sahili olduğunu düşündü Daniel, bir önemi varmış gibi. Kıyı kesiminin batısında yüzlerce metrelik bir alan, altın gibi kumlarla kaplıydı ve iç içe geçmiş plajlarla. Arabayı park etti. "Şimdi?"

Laney arka koltuktaki çantasını alıp çıplak omzuna geçirdi – of, şu elbise – ve kapıyı açtı. "Gel."

Daniel'ın hissettiği ilk şey öfkeydi, bunun bir zaman kaybı olduğu hissi. Sonra aklına kalan zamanlarının ne kadar az olabileceği gelince, peşine düştü.

Laney hızla yürüyor, tasarım sandaletleri kaldırımda parıldıyordu. Etrafa tuz ve güneş kokusu hakimdi ve gökyüzünde sonbaharın bütün renklerini görebilirdiniz. Tam plaja inen yola gelmişken, Laney'ye yetişti.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

Laney diz çöküp sandaletlerini açtı. Öyle olsun. Daniel

da yeni ayakkabılarının bağcıklarını çözdü, çoraplarını çıkardı ve ona eşlik etti. Ayaklarının altındaki soğukluk güzel gelmişti. Parmaklarını hareket ettirip aralarından geçen kumları hissetmeye çalıştı. *Dünya çok güzel bir yer.*

"Hazır mısın?"

"Neye?"

Laney gülümsedi. "Koş!"

Ve bir an sonra saçları uçuşuyor, elbisesinin etekleri havalanıyor, Laney bir eliyle çantasını tutarak hızla koşuyordu.

Daniel da ona uydu, ayakkabılarını ellerine alıp koşarken çıplak ayakları kuma gömülüyordu. Her adımda ayaklarının altındaki serin kum daha da çok hissediliyor, rüzgar tatlı tatlı yüzüne vuruyordu. Pantolonu dizlerini sıktı, ters dönmüş kravatı arkasında bir kuyruk gibi sallanıyor. bin dolarlık bir takım elbiseyle kumsalda koşuyor olmak çok saçma geliyordu. Sessizce güldüğünü fark etti, insanın çok mutlu olduğu anlarda yaptığı gibi, ve kendini o anın güzelliğine bıraktı. Laney koşarken ayaklarının altı göze çarpıyor, elbisesi yanan gökyüzünün altında ışıldıyor, kalçalarının kıvrımlarına yapışıyordu. Omzunun üzerinden arkaya baktı. ağzı kulaklarında gülümsüyor, gözlerinin içi gülüyor, bu haliyle bir reklamdan ya da rüyadan fırlamış gibi görünüyordu. Işık. gökyüzünü adeta bir cila gibi parlatırken nefesi ve pantolonunun hışırtısı, kulağına mükemmel geliyordu, geri kalan her şey önemsizdi. Laney, solarak dalgaların köpüğüyle aynı renge gelmiş olan cankurtaran kabinine doğru gidiyordu, Daniel hızlandı, onu geçmek için değil ama kendini bırakıp başka hiçbir şey düşünmeden bu anı yaşamak iyi gelmişti, mükemmel ama bir o kadar da geçici olan bu anı.

Laney bir iki saniye farkla onu geçti ve tek eliyle tahtaya vurduktan sonra kollarını havaya kaldırıp bağırdı. "Zafer!"

"Öyle mi?" Öne atılıp Laney'yi kucağına aldı ve omzuna attı. Laney gülüyor, kurtulmaya çalışıyor, saçları Daniel'ın beline doğru sarkarken elleriyle sırtına vuruyordu. On adım sonra dalgaların yanı başındaydılar.

Laney uyardı. "Kıyafetini mahvedeceksin."

"Umrumda bile değil." Suya daldı, soğuğun yarattığı şok etkisi güzeldi ve ayaklarından yukarı doğru ilerledi. Pantolonu dalgaların etkisiyle hareketleniyordu. "Hadi bakalım." Hazırlandı.

"Hayır!" Laney'nin elleri Daniel'ı dövmeyi bırakıp tutunmaya başladı, kıyafetine asılıp düşmemeye çalışıyordu. "Hayır."

Daniel gülerek onu yavaşça indirdi. Bir sonraki dalga, baldırlarına çarpıp sıçrayınca, Laney çığlık atarak geri kaçtı ve Daniel'ı da sürükledi, ta ki su bileklerinin hizasında bitene kadar. Pasifik okyanusu hiç durmayacakmış gibi dalgalanırken, birbirlerine sarılıp öpüştüler.

Sonunda Laney başını Daniel'ın göğsüne yasladı. "Bu bana neyi hatırlattı biliyor musun?"

"Evet." Kum ayaklarının hem altından hem üstünden kayıyordu. "Keşke ben de hatırlayabilseydim."

"Hatırlayacaksın, ama o zamana kadar..." Laney geri çekilip çantasını bileğine indirdi ve bir şey aramaya başladı. Bulunca, avucunun içine gizleyip elini çantadan çıkardı. "O zamana kadar yeni hatıralar yaratmamız lazım."

Elini açınca gümüş bir yüzük, güneşte parıldadı. Daniel bir yüzüğe bir Laney'ye bakıyordu.

"Daniel Hayes, benimle evli olmaya devam edecek mi-

sin? Kim olduğunu hatırlamıyor olsan ve ben ölü olsam bile?"

Daniel kaybedip bulduğu ve onun adına her şeyi yeniden kaybetme riskini göze aldığı bu kadına baktı. Sonra yüzüğü alıp sol eline geçirdi ve o an, yokluğunun yarattığı farkı anladı. Kendine ait bir parçası geri dönmüştü şimdi. "Edeceğim." Laney'ye bakıp gülümsedi. "Kokmaya başlamadığın sürece."

Mümkün olduğunca oyalandılar. Plajda birkaç kişi daha vardı ama yalnızmış gibi davranabilecekleri kadar genişti kumsal. Güneş kayboldu, gökyüzü kararda ve deniz morsiyah bir renge dönüştü. Rüzgar hiç dinmemişti. Daniel onun ne kadar yol teptiğini düşünürken buldu kendini. Okyanusun öbür kıyısından, sadece esmek için buraya kadar gelmişti.

Sonunda daha fazla rol yapamayacak hale geldi. "Bizim..."

"Biliyorum." İçini çekti. "Gitme vakti."

Daniel kalkıp pantolonundaki kumları temizledi ve elini Laney'ye uzattı. Birlikte yürüdüler ve yola çıkınca Laney, etrafına bakınıp "Ben bir tuvalete gideceğim, dolu bir idrar torbasıyla ölmenin anlamı yok sonuçta. Çantamı tutar mısın?" dedi.

"Tabii." Otoparkı plajdan ayıran duvara dayandı. Los Angeles'ta hava asla tam olarak kararmazdı ama birkaç yıldız görebiliyordu ve rüzgar o kadar iyi geliyordu ki, burada

oturmak bile başlı başına bir keyif sayılabilirdi. Her anın tadını çıkarmak.

"Çalıyor, tatlım."

Bir erkek sesiydi bu ve tanıdık bir erkek sesi. Daniel dönüp arkasına baktı ama kimse yoktu.

"Çalıyor, tatlım."

Laney'nin çantasında bir ışık yanıyordu, cep telefonu. Biri arıyordu, ses de Robert Cameron'ındı. Zil sesi.

Kim arıyor olabilirdi ki?

Çantaya uzanıp telefonu çıkardı, ekranda bir isim yazmıyordu, sadece numaralar vardı. Yanlış numara mı? Aramayı reddetmek için elini tuşa koydu ama sonra sesli mesaja düşene kadar çalmasına karar verdi. Telefon bir kez daha titredi ve Robert Cameron'ın sesi duyuldu sonra kapandı. Ekranda beliren son aramalar listesinin en üstünde, hemen altında ise–

Dünyası sallandı. Daniel diğer eliyle duvardan destek alarak düşmemeye çalıştı. Rüzgar kıyafetlerinin altından bile esiyor, boğazı kuruyordu.

Etrafına baktı, Laney hâlâ tuvaletteydi.

Kulakları uğuldamaya başlamıştı, tekrar telefona baktı, hayal görmüş olmalıydı çünkü.

Bennett
310-209-0415
Dün, 15:12

Dün, 15:12. Yani...

Oteldeyken.

Sevişmelerinden hemen sonra. Laney o bitmek bilmeyen köpük banyosundayken, Daniel'ın böldüğü banyosunda.

Kapıyı açmış ve Laney'nin kendisine bir silah doğrulttuğunu görünce ödü kopmuştu. Lavabonun yanında duruyor, hâlâ ıslak olan vücudu sıcaktan pespembe görünüyordu. Çantası tezgahın üzerindeydi...

... telefonu da onun yanında.

Ekranın ışığı yanıyordu, o anda fark etmemiş olsan da bir parçan görmüş olmalı.

Bennett'la konuşuyordu demek. Ve ona yalan söylemişti, yalan söyleyip gülümsemiş ve kendisi için bir salata istemişti.

Birdenbire ortaya çıkan o esrarengiz buluşma, yardım edebilecek olan "arkadaşı"...

Polisten söz açıldığı her an yaşadığı panik...

Onlarca defa gözlerinde beliren o tereddüt...

Her şeye rağmen Bennett'a olan borçlarını ödeme isteği...

Tuğla duvarların arkasından gelen sifon sesini duydu ve çağrı listesini kapattı. Sonra da çantayı alıp telefonu içine attı. Ter içinde kalan ellerini cebine soktu, rüzgar sertleşmiş ve çürüyen yosunların kokusu duyulmaya başlamıştı.

Laney ıslak ellerini sallayarak tuvaletten çıktı. Muhteşem elbisesi, karmakarışık saçları ve televizyondan fırlamış gibi görünen gülümsemesiyle. "Hazır mısın?"

Daniel ona döndü. "Hiç olmadığım kadar."

21

Spot ışıklar göz kamaştırıyordu, saat henüz sekiz buçuktu ama Los Angeles standartlarına göre erken olmasına rağmen Lux'un otoparkında hatırı sayılır bir kalabalık vardı. Bennett valeyi görmezden gelip ilerledi, çıkışa yakın bir yer buldu ve Jaguar'ı döndürüp çıkmaya hazır hale getirerek park etti. Derin bir nefes alıp omuzlarını rahatlattı ve parmaklarını çıtlattı.

Belindeki Colt'u çıkarıp emniyetini açtıktan sonra, silahı koltuğa fırlattı ve yolcu koltuğundaki sırt çantasından ucuz kameralarından birini çıkarıp 500 mm'lik bir lens taktı. Titreşim kötü olsa da otoparkın diğer tarafındaki plakayı okuyabildi, güzel. Parabolik mikrofonuyla kulaklıklarını da alınca, kulübe doğru yürümeye başladı.

Lux gece daha iyi görünüyordu, altın rengi boya, içine katılmış metalik tonlar sayesinde parıldıyor pek sofistike olmasa da, kırmızı renkteki kadife halatlara ve filmin devasa boyuttaki posterlerine iyi bir fon oluşturuyordu.

Sıra hâlâ aşırı kalabalık değildi, mini elbise giymiş olan iki kızın arkasında durdu. Soğuk hava, bacaklarını etkilemiyormuş gibi yapıp gülümseyerek poz veriyorlardı. İçeri ne zaman biri girse, bir parça müzik çalınıyordu.

"Basından mısınız?" Korumanın göğsü, takımının dikişlerini geriyordu.

"Evet, serbest çalışıyorum."

Adam başını salladı. "Kamerayı çıkarıp arkadaşıma verebilir misiniz lütfen? Ve şu şeyi de. O nedir?"

"Bu bir mikrofon." Bennett ikisini de korumaya uzattı, bu Latin'di ve diğer adamla aralarındaki tek fark buydu.

"Ben de bu işleri bilirim ama hiç böyle bir mikrofon görmedim. Kollarınızı kaldırın lütfen." Adam elindeki metal dedektörünü Bennett'ın bacaklarında, sırtında ve kollarında gezdirdi.

"Aktör müsünüz?"

"Şu ana kadar daha çok dublörlük yaptım. Tobey Maguire'ın son filminde benim de bir rolüm vardı."

"Repliğin?"

"Sakın kıpırdama."

"Ne?"

"Repliğim buydu. 'Sakın kıpırdama.' İki numaralı infazcıydım." Dedektör öttü. "Gömleğinizi kaldırıp belinizi gösterin."

Bennett kemerini ve belini gösterdi. Diğer koruma kameranın lens başlığını çıkarıp merceğine baktı.

"Tobey'yle kaynaştık ama. Beni bir sonraki filminde de istiyor."

"Eminim öyledir, salak herif."

"Ha?"

"Eminim öyledir dedim, iyi şanslar." Nazikçe gülümsedi. Koruma başını salladı. "Paparazzinin eşyalarını ver." Bennett kamerasını alıp kapıya yöneldi ve arkasından adamın sesi duyuldu. "VIP odasına girmeye çalıştığını görmeyeyim, orası sadece davetliler için."

"Tamam." Kapıyı açtı. Müzik o kadar yüksekti ki bası karnında hissedebiliyordu: dum-dum-dum-dum. Avize yukarıda ışıldıyor, ışık kırmızı kadifeyi daha da zengin gösteriyordu. Seksi bir sarışın film ekibinden olup olmadığını sordu ve hayır cevabını duyunca, 25 dolar istedi ve VIP odasının kapalı olduğunu söyledi.

Sorun değil kardeşim, benim aklımda başka bir VIP var.

Merdivenin yanından geçip kapıdan içeri, esas barın olduğu kısma geçti. Yüzlerce insan iki taraftaki barların arasına serpilmiş, masalara oturmuştu. Dans pistinde yirmi kişi ya var ya yoktu, kendini izletmeye gelen, profesyonel sayılabilecek her zamanki kadro. Tepelerindeki spot ışıklar, titreşip duran beyaz bir huzme gibiydi. Avizedeki binlerce kristalden birine ışık değdiğinde, camdan minik bir gökkuşağı fırlıyordu ve bu da, havanın kendisinde ışıldayan bir şeyler varmış gibi bir his yaratıyordu. Müziğin ritmi her yerden duyuluyor, etrafını sarıp onu sıkıştırıyor, ayaklarının altından girip kollarına kadar ulaşıyordu. Parçanın ne olduğunu anlayamadı ama bir rap şarkısının dans remiksiydi bu, muhtemelen Too G'nin şarkılarından biriydi.

Kenardan yürüdü ve etrafa hakim olan boş bir masa buldu. Daniel ve Laney dokuz buçuk demişlerdi, yani bir saat sonra ama emin olmak için gözleriyle – henüz saat on bir gibi ortaya çıkacak olan o nemli, herkesin terden yapış yapış olduğu safhaya gelmemiş olan – kalabalığı taradı ama ikisi de görünürde yoktu.

Arkasına yaslanıp kimsenin onu tanımıyor oluşunun rahatlığına bıraktı kendini. Masada oturan sıradan biriydi sadece. Parabolik mikrofonunu sandalyeye koyup kulaklıkları gömleğinin altından geçirdi ve yönünü, bir süre sonra Too G'nin ekibinin parti yapacağı VIP'ye çevirdi.

"–menajerinin ona üç kız ayarladığını duydum, film için."

"Too üç kızla mı yatmış? Vay be. Onca şeyden sonra."

"Zor bir hayat."

"Öyle."

Bennett gülümseyip mikrofonu kapattı ve arkasına yaslandı, gözleri etrafı tarıyor, kategorize ediyordu. Korumalar, barın yanındaki güvenlik, bir depoya, bir ofise ya da muhtemelen bir çıkışa açılan personel kapısı. Kalabalığı süzüp tehlikelerin farkında olmaya çalışıyordu.

Vücudu karıncalandı, o anın geldiğini gösteren karıncalanma, damarlarında akan kanı hissetmesini sağladı. Bardaki her bir vücudun hareketini, spotların ışığını.

Öldürme zamanı.

"İyi misin?" Laney bara girmek üzerelerken durup yüzünde açık bir endişeyle sormuştu.

Sana yalan söylüyor, başından beri.

Evim dediğin kadın, uğruna her şeyin üzerine kumar oynadığın kadın. Sana yalan söylüyor.

"İyiyim."

"Yolda çok sessizdin."

"Sadece düşünüyordum." *Yalan söylüyor. yalan söylüyor, yalan söylüyor, yalan–* "Hadi hazırlanalım. Her an gelebilir." Laney'nin karşı çıkmasına fırsat vermeden içeri daldı.

Kulüp henüz kalabalıklaşmamıştı ama Daniel'ın tercih edeceğinden daha fazla insan vardı. Çok fazla yüz, gözler-

den ve ağızlardan oluşan bir karmaşa. *Yalan söylüyor yalan söylüyor.*

Derin bir nefes alıp saatine baktı. Dokuz olmasına birkaç dakika vardı. Son birkaç saat içerisinde binlerce hayatı içine sığdırabilecek kadar fazla zaman geçmişti sanki.

"Sence gelmiş midir?" Laney ışık saçıyordu. Tavandan gelen gökkuşakları kolyesinden yansıyor ve yüzüne vuruyordu. *Yalan söylüyor yal-*

"Bilmem." Kapıda durup gözlerinin loş ışığa alışmasını bekledi. Etraf, öğleden sonra gördüğüyle hem aynı hem de ondan çok daha farklıydı. Nabzı da en az içerde çalan müzik kadar güçlü ve ondan daha hızlı atıyor, koltuk altları soğuk soğuk terliyordu. "Barın yanında bir yer bul."

"Daniel."

Daniel dönünce Laney ona yaklaştı ve ellerini tutup gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum."

Zorla gülümsedi. "Oturacak bir yer bul." Parmaklarını sıktı ve tuvalete gitmek için ayrıldı. Yürürken bölük pörçük konuşmalar duyuyordu.

"–Paramount'la iki filmlik bir anlaşma yapmış–"

"–görmelisin, büyülü bir yer. Bir şeyler içtikten sonra–"

"–ben de dedim ki 'Bak, *My Fair Lady'de* ne oynadığım umrumda değil, buna–'"

"–yani kız resmen inanılmaz. Gözleri var ya, beni hipnotize–"

"–*Pretty Woman*'la *Requiem for a Dream* karışımı–"

"–bir tane daha verir misin? Ketel, sek, buzsuz–"

Erkek tuvaletinin kapısı ağırdı ve içerisi de tamamen mermerden ve altın kaplamadan oluşuyordu. Hoparlörlerden İspanyolca bir şeyler duyuluyor, bir ses *"¿Puedo afilar mi lapis?"* ve hemen ardından "Kalemimi açabilir miyim?"

diyordu. Kabinlerden bazıları dolu olsa da onunki boştu çünkü erkekler genelde sonlara doğru olan kabinleri tercih ederdi. Daniel içeri girip kapıyı kilitledi. Sig Sauer hâlâ rezervuarın arkasındaydı, bandı söktü. Silah elindeyken hem harika hissediyordu hem korkunç.

"*Me siento infermo...* Midem bulanıyor. *Me siento infermo...* Midem bulanıyor."

Daniel klozete oturdu. Pantolonunun ince kumaşı, porselenin soğukluğunu tamamen hissettiriyordu. Başını ellerinin arasına aldı, silah şakağını acıtıyordu.

Sana yalan söylüyor.

Ama neden?

Laney, Bennett'la mı çalışıyordu? Tüm bunlar akıl almaz bir dümenin parçası olabilir miydi?

Pek mantıklı görünmedi. Sonuçta kimse onun ortadan kaybolacağını, hafızasını kaybedeceğini bilemezdi.

O zaman bu olanlar neyin nesi?

Hayatının hatırlayabildiği kadarı gözünün önüne geldi ama çoğu eski şeylerdi. Laney'nin "ölümüne" ve Daniel'ın intihar teşebbüsüne sebep olan bir iki haftaya dairse yalnızca belli belirsiz imgeler vardı. Hatırlayabildiği şeyler kafasını daha da karıştırıyor ve acı veriyordu; suçluluk, utanç ve mide bulantısı. Korkunç bir şey olduğu belliydi, o da bunun Bennett'ın dönüşü olduğunu varsaymıştı.

Ya yanıldıysa? Ya sebep başka bir şeyse?

Ya onun hakkındaki hislerini değiştirecek bir şey öğrendiysen?

Ya onun senin sandığın gibi biri olmadığını gördüysen?

Ani bir mide bulantısı hissetti, ağlamak ve bağırmak geliyordu içinden. Ellerini sertçe başına vurdu, silahın çarpışı canını acıttı.

Maine'den beri Laney'ye tamamen güvenmiş, şu anki kimliğini tamamen onun üzerinden inşa etmişti. Ölü olduğunu düşünürken bile.

Ya sorun baştan beri Laney'nin ta kendisiyse?

İçinde kalkıp tuvaletten çıkmak, kulübü ve şehri terk etmek için güçlü bir istek duyuyordu. Güçlü bir gitme isteği. Herhangi bir yön seçip tüm bunları, bir türlü cevabından emin olamadığı soruları ve gerçekliğinden emin olduğu şeyleri sorgulamayı bırakmak, bir şeyleri çözmeye uğraşmaktansa yeni biri olarak yeni bir yerde yeni bir hayata başlamak için.

Ama kim olarak? Nerede? Niye?

Kim olmak istersen o olursun ama bu tekrar tekrar seçebileceğin anlamına gelir mi? Hiçbir şeyin önemi yok mu yani?

Hayır. Aldığın kararlar var, onlarla yaşamayı öğren ya da ölmeyi. Ayrıca belki de bir açıklaması vardır, sor. Açıklaması için bir şans ver.

Sonra ne yapman gerekiyorsa yaparsın. Ama ne olursa olsun, bu gece her şey sona eriyor. Tüm bunlar bu gece bitecek.

Bu, her şeyin sonu demek olsa bile.

Silahı hazırlayıp beline taktı ve klozetin üstüne çıktı.

Bennett gözden uzak masasından, Daniel'ın tuvaletten dönüşünü izledi. Adam iyi görünmüyordu. Rengi atmış, titriyordu ve dokunsan ağlayacak kadar üzgündü.

Ama gri ve ince olan takım elbisesi güzel, ceketi düğmeliydi.

Hayes kalabalığı yarıp barın yan tarafına, Laney'nin kendisini beklediği yere gitti. Kadın mükemmel görünüyordu, göğüs dekoltesi olan elbisesinin boyu uzun bırakılmış bu da onun bir fahişe gibi görünmemesini sağlamıştı. Sarı renk, saçlarının doğal hali değildi ve ten rengi, doğal kahve saçlarıyla çok daha uyumlu görünüyordu ama boynundaki bir dizi elmasın yarattığı seksapel, görmezden gelinemezdi.

Daniel yanına gelince, Laney hafifçe gülümsedi. Elleri çantasının sapında gezinip dururken Hayes çantayı onun elinden alıp sandalyenin arkasına astı ve barmene bir şeyler söyledi, adam da başını salladı.

Silahı çantaya mı koymuştu?

Bennett, sabit durması için kamerasını masanın üzerine bıraktı ve kamera odaklandığı an, ekranın ışığı yandı. Lens görüntüyü büyüterek, Daniel'ı yanı başında duruyormuş kadar yakınlaştırdı.

Hayır, sol tarafında bir şişlik vardı. Tam olarak silahı daha önce sakladığı yerde. İnsanlar öngörülebilir varlıklardı.

Kulaklığı takıp mikrofonu çalıştırdı.

"Chardonnay ve sek, duble Booker's." Barmen içkileri masaya koydu.

Daniel masaya birkaç yirmilik bırakıp başını salladı. "Üstü kalsın."

"Teşekkürler."

"Sadaka olsun diye mi verdin?" Laney elindeki kadehi sapından tutuyordu.

"Öyle sayılır." Daniel ağır viski kadehini kaldırıp bir yudum aldı. Pantolonunun ön tarafına tıktığı Sig Sauer, biraz tuhaf hissettiriyordu, ağır ve fazla yakın. Sert parçaların etine battığını hissedince bara doğru yaslanıp etrafına bakındı. Mekan doluyordu ve yanıp sönen ışıklar, kalabalığın kimliğini gizleyip yalnızca dişler, omuzlar, saç ve terden oluşan bir karışım bırakmıştı.

"Orada–"

"Evet," dedi Daniel ve sandalyenin arkasına astığı çantayı işaret etti. "Planladığımız gibi."

Laney'nin gözlerine bakınca, nasıl paniklediğini gördü, silahlardan nefret ederdi. En azından Daniel böyle sanıyordu. Bu da bir yalan olabilirdi sonuçta. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Laney ona baktı.

"Bilmediğim bir şey mi var?"

"Ne–nasıl yani?"

"Sanki çok önemli bir şeyi atlıyormuşum gibi geliyor. Nerdeyse hatırlayacak gibi oluyorum ama bir türlü olmuyor. Birinin adını hatırlamaya çalışırken R ile başladığını bilirsin ve Robert, Ryan, Rick, Randy, Roger... Roger... Roger... olursun ya, aynen öyleyim."

"Eh," diyerek omuz silkti. "Hafızanı kaybettin."

"Biliyorum." *Hadi bebeğim, lütfen.* "Ama sanki özellikle biliyor olmam gerek bir şey varmış gibi."

"Bir haftadır uyumadın, yorgunsun. Muhtemelen bunlar aklının sana oynadığı bir oyunun parçası."

Yorgundu, Tanrım çok yorgundu! Ama bu olanları açıklayabilir miydi? Paranoya ve yorgunluk tehlikeli bir kom-

binasyondu, Daniel bir yudum viski alıp tadını bile anlayamadan yuttu. *Telefonunda ne gördüğünü unutma.* "Birazdan Bennett burada olacak ve her şeyimizi ortaya koyacağız. Kazan ve yaşa ya da kaybet ve öl. Ve sanırım sadece, bilmem gereken bir şey olduğunu düşünüyor musun diye merak ettim." Tamamen ona döndü. "Herhangi bir şey."

Laney Chardonnay'ini yudumladı, ruju kadehin kenarında iz bırakıyordu. "Ne demeye çalışıyorsun, Daniel?"

"Bilmiyorum." Dikkatle ona bakıyordu. *Hadi bebeğim, tek şansın bu, tek şansımız.* "Senin söyleyeceğini umuyordum."

Laney, saniyenin milyonda biri kadar bir süre duraksadı. Daniel umutla bekliyordu. Her şeyin bir yalan olmadığını; karısının, hayatlarına giren o canavarla bir ilişkisi olmadığını; hayatını, sadece ne kadar boktan olduğunu görmek için geri kazanmamış olmayı umuyordu.

Nihayet Laney konuştu. "Üzgünüm, neden bahsettiğini bilmiyorum."

Daniel, içindeki her şey paramparça olurken yüzündeki ifadeyi hiç bozmadan ona bakmaya devam etti.

Hepsi bir hiç uğrunaymış.

Hepsi.

"Ama umarım," diye devam etti Laney, "seni sevdiğimi biliyorsundur, tahmin edemeyeceğin kadar hem de."

"Ben de," dedi arkalarından bir ses. "İkinizi de seviyorum."

Yalnız çalışmasının bir sebebi vardı.

Bennett onların konuşmasını dinlerken çok eğlenmiş-

ti. Zavallı Daniel, yalnızca kendisine yalan söylendiğinin farkında olacak kadar şey biliyor ve bunlardan yanlış bir anlam çıkarıyordu. Zavallı Laney de erkeğini korumak için deli gibi uğraşıyordu. İkisi de tamamen saf ve dürüst olsa da, kocaman bir çöküşe doğru yol alıyorlardı. Ne buz dağının ne de *Titanik'in* kötü bir niyeti yoktu ama yine de inanılmaz bir kazanın parçaları olmuşlardı.

İzlemek zevkli olsa da zamanı kısıtlıydı.

Bu yüzden kulaklığı çıkarıp kamerayı mikrofonun yanına, sandalyenin üstüne bıraktı ve güzelce temizledikten sonra uzaklaştı. Artan kalabalığı yararak ilerledi, Daniel ve Laney'yi bir görüp bir kaybediyordu. Tam Laney ilan-ı aşk ederken yanlarına ulaştı.

"Ben de," dedi gülerek. "İkinizi de seviyorum."

Laney irkilip derin bir nefes aldı ama Daniel'ın yüzünün ona dönerken aldığı, kendini en kötüye hazırlamış olmaktan kaynaklanan şaşkınlıktan uzak ifade için, "sakin" kelimesi bile kullanılabilirdi. "Erkencisin."

"Öyleyimdir." Laney'ye baktı. "Güzel kolye."

"Al," dedi bir eli boynuna giderken.

Daniel karşı çıktı. "Burada olmaz."

Olmaz, çünkü ıssız bir yere gitmek isteyeceksin değil mi kardeşim? "Nerede yapalım peki?"

"Şurada bir çıkış var" – kalabalık dans pistinin diğer tarafındaki bir yeri işaret ediyordu – "perdenin arkasında."

"Alarmı olabilir ama."

"Yok, gündüz kontrol ettim."

"Niye önden çıkmıyoruz ki?" Bennett adamın nasıl bir yalan uyduracağını merak ediyordu.

"O tarafta çok fazla fotoğrafçı var, biri Laney'yi tanırsa başımız belaya girer."

"Birden kalabalıktan rahatsız olmaya mı başladın yani?"

"Bu sayede silahının olmadığını biliyorum, önemli olan buydu."

İcabınıza bakmak için bir silaha ihtiyacım olmadığından, bu düşünceni bir amatörün kendine fazla güvenmesi olarak görüyorum sadece. Şimdi benimle ıssız bir sokağa gitmek istediğin için o kadar mutlu olmalıyım ki senin de bir silahının olabileceği aklıma bile gelmemeli. Biraz aptalca, kardeşim. Düşmanını bu kadar küçümsememelisin. "Pekala. Gitmeden önce bilmenizi isterim ki, iş başka arkadaşlık başka."

"Geber."

"Formaliteleri hallettik o halde. Gidelim mi?"

"Sonra bizi rahat bırakacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Söz." Elini uzattı.

İnsanlar hakkında hiç yanılmayan tespitlerden biri de, elinizi yeteri kadar uzun süre havada tutarsanız, karşınızdaki insanın mutlaka sıkmayı kabul edeceğidir. Daniel iğrenerek ona bakıyordu, ama uzun bir süre sonra, tokalaşmayı kabul ederek elini uzattı.

Ve temas ettikleri an Bennett Daniel'ın elini sıkıca kavrarken sol eliyle de takım elbisesini açıp Sig Sauer'i aldı. Ceketin kopan düğmesi yere düşemeden, silah Bennett'ın eline geçmişti bile. Emniyetini kapatıp namluyu Daniel'ın karnına dayadı.

"Bu benim elimde olsa sorun olmaz herhalde değil mi?"

Daniel'ın ağzı açık kalmış, kanı çekilmişti.

"Burada, ikinizi de vurduktan sonra rahatça gidebilmem için gerekli paniği yaratacak kadar fazla insan var." Yüzünde her şeyi saklayan o maskesiyle sakinliğini koruyordu. "Ama bunu yapmak istemiyorum, tamam mı?"

"Ne." Daniel öksürdü. "Ne istiyorsun?"

"Önce o güzel karının kolyeyi bana vermesini istiyorum."

Laney'nin beti benzi atmıştı. İsteksiz bir gelin gibi, yavaşça uzanıp kolyesini açtı ve Bennett'a uzattı. "Al."

Bennett ne Daniel'ın elini bıraktı ne de gözlerini adamın üstünden çekti. "Cebime koy."

Laney önce tereddüt etti, sonra ona doğru yürüdü. Pantolonuna giren elini ve taşların sertliğini hissedebiliyordu. *Merhaba Meksika.* Laney'nin eli hâlâ cebindeyken Daniel'a göz kırptı. "Güzel, şimdi biraz dolaşalım bakalım."

Laney karşı çıkmaya hazırlandı. "Ama öyle..."

"Sakin ol, kardeşim. Ne seni ne de onu öldüreceğim, sadece biraz vaktinizi almak istiyorum."

Daniel araya girdi. "Belki de artık gitmelisin."

"Üzgünüm ama şu korumalardan birine koşmayacağınızdan emin olamam. Maalesef üçümüz buradan birlikte çıkıyoruz, sonra herkes kendi yoluna gidebilir." Daniel'ın elini bırakıp geri çekildi. "Nerdeyse bitti, birkaç dakika daha dayanın, sonra her şey yoluna girecek. Söz veriyorum, bak." Silahı beline soktu. "Gördün mü?"

Belki sözleri, belki davranışı, belki de çaresizce sarıldığı umutlarıydı buna sebep olan ama Daniel ve Laney bir an birbirlerine baktıktan sonra, Laney çantasını aldı ve kahramanca sayılabilecek bir hareketle arkasını ona dönüp ilerlemeye başladı. Daniel onun peşinde, Bennett ise ikisinin de kaçmayacağından emin olacak kadar yakın, silahı almaya teşebbüs edemeyecekleri kadar uzak bir şekilde en arkadaydı.

Etraftaki her detay sert ve keskindi. Elinde bir martini bardağı olan kızın dekoltesindeki çiller, dans pistinin üzerinde birer yıldız gibi duran kristaller, Hayes'in ceketinin kumaşı, pantolonunun paçasındaki çengelli iğneler;

Laney'nin çıplak omuzlarındaki gerginlik ve sırtındaki ter. Müzik *dınn-dınn-dınn* diye karnında hissediliyor, kalp atışları ve adımları da bu ritme ayak uyduruyordu. Cebinde yarım milyon dolar, belinde bir silah ve geleceğinden emin olduğu zaferin yarattığı heyecan.

Yaşamak için başka bir sebep düşünemiyordu.

Laney'nin nabzı dakikada yüz civarına ulaşmış, nefesi sıklaşmıştı. Dansçılar yavaş yavaş hareket ediyor, yanıp sönen ışıklar hareketlerini donduruyordu. Müziği hissediyor olmasına rağmen duyamıyordu.

İşe yarayacak, plan işe yarayacak.

Barda, her şeyin mahvolacağını düşündüğü bir an olmuş, Daniel açıkça ondan şüphelendiğini belli etmişti. Olanları hatırlamış olabilir miydi? Onu uçurumun kenarına getiren gerçeği?

Bilmiyordu. Ama Daniel'ın bir şey öğrenmeye çalıştığı belliydi ve Laney'nin içindeki savaş giderek kızışıyordu. Bir yanı ne olursa olsun ona gerçeği anlatmak için deli oluyor, diğer yanıysa gerçeğin onu nasıl mahvettiğini oldukça net hatırlıyor ve bu anıdan uzak geçecek her saniyeyi kâr sayıyordu. Sonunda faydacı bir yaklaşımla söylememeye karar vermiş, Daniel'ın şimdi kendini koyvermesini göze alamamıştı. Şimdi olmazdı, bunu atlatmaları gerekiyordu.

Laney dönüp arkasına baktı, bir buçuk metre gerisinde Bennett belinde silahıyla yürüyordu. Önüne döndü ve bunu, çantasını açışını gizlemek için kullandı. İçinde fazladan bir ağırlık olduğunu, nesnenin sert kenarlarını hissedebiliyordu.

Bennett'ın çantayı soracağından, içine bakmak isteyeceğinden korkmuştu. Adam arkalarında belirdiğinde yapması gereken tek şey çantanın içine bakmak olur ve işleri orada biterdi.

Daniel bir adım arkasındaydı, dışarı çıktıkları an tabancayı çantadan çıkarıp Daniel'a uzatabilmek için mükemmel konumda olacaktı. Planları buydu.

Ama aklında bir değişiklik vardı. Tüm bu olanlar onun suçuydu, Bennett'ı hayatlarına sokan o olduğuna göre, çıkarması gereken de oydu.

Nasıl olduysa, kalbi daha da hızla atmaya başladı.

Doğru olan bu. Daniel yapması gerekeni fazlasıyla yaptı, sıra sende.

Hızla, çok büyük bir hızla kalabalık alanı geçtiler. Siyah renkli kapı büyük ölçüde, mor perdeler tarafından gizlenmişti. Laney yeniden arkasına baktı, Daniel onunla göz göze gelmiyordu. *Ona yalan söylediğini biliyor.*

Fark etmez. Birkaç dakika sonra her şey bitmiş olacak.

Kapıyı açınca, gece ayazı terli sırtını ürpertti. Yükleme alanı büyük ve aydınlıktı, binanın tepesindeki lamba, beton zemini aydınlatıyor, iki tane paslı ve büyük çöp konteynırı, duvarın dibinde duruyordu. Havada ekşi bir koku vardı.

İkisi de dışarı çıktıktan sonra işini bitir.

Kulağı arkada, birkaç adım daha attı. Sesleri kesildiğine göre, arkasında olduklarını hissedebiliyordu. *Önce...*

Ağır kapı, müziği tamamen sonlandırarak kapandı.

Şimdi.

Tabancayı aramak üzere elini çantasına attı, parmakları...

...bardağın üzerinde geziniyordu.

Elini hızla çıkarınca tuttuğu ağır kadehi gördü ve yere birkaç damla bira döküldü.

Bennett'ın arkasından gelip ona yaklaştığını hayal etti, tek yapması gereken aşağı bakmaktı.

Silahın orada olduğunu görüp çantayı almış ve yerine bu bardağı koymuş olmalıydı.

Ah Tanrım, olamaz!

Daniel'ı uyarıp kaçmasını söylemek için arkasını döndü ama Bennett yanı başındaydı. Yüzünde hem nazik hem de soğuk bir tebessüm vardı. "Ee Daniel, yanıldın galiba. Bugün evde, gecenin sonunda elinde bir silah tutanın ben değil de" – beline uzanıp tabancayı aldı ve Laney'nin sevgili kocasına doğrulttu – "sen olacağını söylemiştin."

Hayır işe yaramayacak, artık olmaz, hayır...

"Bir şey soracağım. Sen bir yazarsın, insan doğasını, tüm içgüdülerini falan biliyor olman gerekir. İnsanlara sana güvenmelerini söylediğinde, neden hemen kabul ederler?"

"Çünkü birbirimize inanmak isteriz."

"Bu kadar basit mi yani?"

Daniel omuz silkti. "Ben olsam basit demezdim." Laney'ye baktı.

Silahı ona uzatmanı bekliyor ama elindeki şey sadece bir bardak.

Kalbi de beyni de harekete geçmek, bir şeyler denemek, Bennett'a karşı bir hamle yapmak için çırpınıyordu.

"Bu bana çok mantıksız geliyor. Kelimeler sadece sesle şekillenen nefeslerdir, mesela ben de size zarar vermeyeceğime söz vermiştim." Bennett tetiği çekti.

Silahın horozu hafif bir klik sesi çıkararak düştü, tıpkı Laney'nin beklediği gibi.

"Aslında," dedi Daniel ve arkasında duran tabancayı aldı, sonra da sol elini cebine atıp bir avuç dolusu mermi çıkardı. "söylediğim şey tam olarak, benim *dolu* bir silah tutuyor olacağım ve senin olamayacağındı."

Laney, zincirlerinden kurtulmuş gibi bir anda rahatlayıp nefes alabilmeye ve gülümsemeye, hatta gülmeye başladı. Daniel başarmıştı, bir şekilde silahı ele geçirmişti.

Sonra Daniel ona döndü ve silahı ona doğrulttu. "Sen de onun yanına geç."

Beyninde vızıldayıp duran tiz bir ses vardı ve bunun rahatça haykıramadığı için olduğunu biliyordu.

Sana yalan söyledi, o da Bennett'la birlikte bu işin içinde. Kazanmana imkan yok belki ama bu onların gitmelerine izin vereceğin anlamına da gelmiyor.

Üçünün de ölmesi daha iyiydi.

Laney de Bennett da ne olduğunu anlayamadı.

"Ne?"

"Nasıl?"

"Tuvalete iki tane silah saklamıştım, bugün öğleden sonra eve gidip" – elindeki silahı Bennett'a doğru salladı – "bunu aldık ve tavana sakladım. Beni arama ihtimaline karşılık, bunu Laney'nin çantasına koyacaktık ama bu, onun bana yalan söylediğini anlamadan önceydi."

"Daniel, ne yapıyorsun?" Laney delirmiş gibiydi. "Ne–"

"Cep telefonunu gördüm. Dün onunla konuşmuşsun, oteldeyken."

Laney önce Bennett'a, sonra yeniden Daniel'a döndü. "Evet ama düşündüğün gibi–"

"Duymak istemiyorum." Başındaki ağrı bir çığ gibi, dalga dalga yayılan bir panik gibi, bir tayfun gibi giderek artıyordu. "Biliyor musun hafızamı kaybettiğimden beri seni arıyorum ben. Hayatımın merkezinin sen olduğunu sanmıştım ama aslında, kendimi öldürmek istememin sebebi sendin değil mi?"

Bennett'ın o soğukkanlı maskesi, ardındaki o iğrenç, kurnaz yaratığı açığa çıkararak düştü. Bakışlarını silahtan Laney'ye, yükleme alanının ardındaki caddeye kaydırdı ve bir adım geriledi.

"Kıpırdama, aşağılık herif." Daniel silahını kaldırdı, onun elinde olması kendini iyi hissettiriyordu. *Hayır bu yanlış, iyi falan değil, bunu yapmak istemiyorsun, tek–* Gözlerini kırpıştırıp sabit durmaya çalıştı. Bu mesafeden ıskalaması imkansızdı. Yapması gereken tek şey tetiği çekmek, sonra açıyı birkaç derece değiştirip Laney'yi hedeflemek ve yeniden çekmek, son olarak da namluyu ağzına sokup Maine'de başladığı işi bitirmekti.

Laney'nin gözlerindeki paniği görebiliyordu. Kadın ona doğru yürüdü.

"Olduğun yerde kal."

"Hayır." Ona bakıyordu, Daniel'a yalan söyleyen kadın – *sevdiğin kadın* – güzel yüzlü – *korkunç* – bir canavar – *senin hayatın* – "Bunu yapmayacaksın, Daniel."

"Yapmak zorundayım."

"Hayır, değilsin. Hatırlamıyor musun?" Ses tonu yumuşadı. "Ben hatırladığını biliyorum, bu yüzden Sophie'nin evinde onu vuramadın ve bu yüzden o rüyayı görüp duruyorsun..."

"Sen neden..."

"... şu taşlık kanyonda olan." Bir adım daha attı. "Ama orası bir kanyon değildi, Daniel." Gözleri onu adeta hipnotize ediyordu. "Nehir yatağıydı." Başı döndü, nerdeyse...

"Geçen defa Bennett'ı öldürdüğün yer."

... düşecekti.

DIŞ MEKAN – LOS ANGELES NEHİR YATAĞI / SABAHIN ERKEN SAATLERİ

Kızıl ve altın rengiyle kaplı gökyüzünün altında, ortasından ince bir şerit halinde suyun aktığı taşlık bir kanyon. Ufuk çizgisi giderek belirginleşir.

Gümüş renkli bir BMW, çamurların içinden geçerek ilerler.

İÇ MEKAN – BMW / DEVAM

DANIEL HAYES bir üst geçidin yakınlarına park eder ve elleriyle oynayıp durur.

Ön camdan etrafı gözetlerken, köprünün altında bir defa açılıp kapanan farları görür.

Yanındaki koltuktan, cep telefonunun titreşimi duyulur, ekrandaki resim LANEY THAYER'ındır.

Telefona bakar ama açmaz.

DANIEL

Hayır bebeğim.

Torpido gözünü açıp bir kese kağıdı çıkarır.

DANIEL(DEVAM)

Sana yaptıklarından sonra olmaz.

DIŞ MEKAN – LOS ANGELES NEHİR YATAĞI / DEVAM

Daniel üst geçide doğru yürür, kese kağıdı sol elindedir.

On-on beş adım sonra bir gölgenin yanında durur.

Ayak sesleri, zeminde yankılanmaktadır.

Bir YABANCININ silueti belirir. Adam yakınlaştıkça, görünüşü de netleşir: Ortalama bir boya sahip tıknaz bir adam, kazınmış bir saç ve iki kolda da dövmeler.

YABANCI

Geç kaldın. Karın nerde?

DANIEL

Sadece ben geldim.

Yabancı bunu anladıktan sonra kese kağıdına doğru bakıp başını sallar ve elini uzatır.

YABANCI

Ver onu bana.

DANIEL

Seni biliyorum, nasıl bir pislik olduğunu.

YABANCI

Vaay, sert çocuk.

Adamın gülüşünden, bar kavgalarına karıştığı ve hapiste zaman geçirdiği belli olmaktadır.

DANIEL

Senden korkmuyoruz. Sana bizi rahat bırakman için bir şans veriyorum, tek bir şans.

YABANCI

Yapmazsam ne olur? Bu bir televizyon dizisi değil.

DANIEL

Onu sana vereceğim ama tekrar ediyorum, çekip gidecek ve bizi rahat bırakacaksın.

YABANCI

Ne bu şimdi, Budist yöntemleri falan mı uygulamaya çalışıyorsun bana? Defol git.

DANIEL

Hayır.

Elindeki kağıttan bir GLOCK çıkarır.

YABANCI

Dur-

DANIEL

Sen defol git.

Daniel tetiği çeker, bir, iki, üç kez.

Her bir mermi dumanlar çıkararak fırlar silahtan. Adam sendeler.

Boynuna açılan delikten fışkıran kanlar, Daniel'ın tişörtüne sıçrar.

Yabancının yüzünde çocuksu bir korku ve şaşkınlık ifadesi belirir.

Ve yere düşer.

Daniel bir ona bir silahına bakar.

Yerdeki adam can çekişmekte, dudakları acıyla kıvranmaktadır.

Kan, kirli zemine yayılmaya başlar.

Daniel bakmaya devam eder, birinin "Kestik!" diye bağırmasını bekliyor gibidir.

Ama kimse bağırmaz.

Yabancı, kan kusar ve ölür.

Daniel etrafına bakar, rengi atmıştır.

Ufuk çizgisi belirginleşir, gökdelenler onu yargılamakta olan figürler gibidir.

Aniden vücudu titremeye başlar ve elini ağzına kapatarak çömelir. Kusmamak için kendini zor tutmaktadır.

Arabasına koşar.

İÇ MEKAN — BMW / DEVAM

Daniel koltuğuna gömülür.
Silahı tutan eli titremektedir.

Camdan, öldürdüğü adama bakar.

Sonra torpidoyu açıp silahı içine fırlatır ve kaçar.

Yolda gördüğü tek şey, karanlıkla neon ışıklarının montajlanmış haline benzer şekillerdir.

Ara ara korna sesleri duyulur.

Daniel direksiyonu sıkıca kavrar.

Yüzü sapsarı ve terden yapış yapıştır.

Zihninde yaşadığı tartışma, mırıltı halinde dilinden dökülmektedir. Öfkeli, gergin ve korkmuş.

DANIEL

Mecburdum...o...yapma...yapmadım...istememiştim...neden...kahretsin...

Pencereden görünen şehir öfkeyle yanmaktadır sanki.

Pasifik Sahil Yolu erimekte olan bir muma benzer.
Okyanus demir gibi soğuktur,
Gece ise dehşet verici.

İÇ MEKAN – DANIEL VE LANEY'NİN MALİBU'DAKİ EVİ / BİRKAÇ DAKİKA SONRA

LANEY THAYER evlerinin girişindeki basamaklarda oturmaktadır.

Telefonuyla konuşur.

LANEY

Daniel lütfen, her ne yapmak üzereysen yapma. Beni korumaya çalışıyorsun biliyorum ama hiç istemediğin bir şey yapacaksın.

(kısa bir bekleyiş)

Telefona bak, bebeğim.

(kısa bir bekleyiş)

Telefona bak!

Bir araba sesi duyulunca Laney olduğu yerden sıçrar. Fırlayıp ön kapıyı açtığı an, Daniel içeri girer.

Beyaz tişörtünde kırmızı lekeler vardır.

LANEY

Aman Tanrım.

Daniel onu iter.

LANEY

İyi misin?

Hızla peşinden gider...

BANYO / DEVAM

Daniel klozetin önüne çömelmiş, durmadan kusmaktadır.

LANEY

Cevap ver! Yaralandın mı?

Daniel'ın göğsü inip kalkmaktadır. Doğrulup ona bakar.

Gözleri, uçurumun kenarında olan ve kendini

yavaşça ölümün kollarına bırakan bir adamın gözleri gibi bakmaktadır.

Laney onun yanına eğilip vücuduna bakmaya başlar.

LANEY

Nereden geliyor bu kan?

DANIEL

Benden değil.

Kelimeler Laney'nin yüzüne bir tokat gibi çarpar.

Daniel yine klozete sarılır.

LANEY

Ne yaptın?

DANIEL

İstemeden oldu.

Elinin tersiyle ağzını siler ve dalgın dalgın boşluğa bakar.

DANIEL (DEVAM)

Ona bir şans verdim, bizi rahat bırakmasını söyledim.

(kısa bir sessizlik)

Belki de istemişimdir.

Laney uzaklaşır.

DANIEL (DEVAM)

Böyle olacağını düşünmemiştim. Bu kadar kötü olacağını.

(kısa bir sessizlik)

Onu vurduğum an sanki sette gibiydim, kurusıkı tabancalar ve boyalı paketler falan. Hatta vay be dedim, adam gerçekten iyi oynuyor. Onun gerçekten...

Bir kusma dalgası daha gelir ve nefes aralarında öksürüp tükürerek yeniden kusar.

Laney onun yanına diz çöküp yavaşça sırtını sıvazlar.

Kusması bitince kollarını klozete, başını da kollarına dayar.

LANEY

Bu...sorun değil. Bir çaresine bakarız.

(bir sessizlik)

Keşke bana söyleseydin, sana engel olurdum.

(bir sessizlik)

Ya da ben de seninle gelirdim.

DANIEL

Böyle olacağını düşünmemiştim.

LANEY

Seni gören biri oldu mu?

Daniel duymamış gibidir.

DANIEL

Bundan kaçmanın yolu yok. Var mı? Bir kez böyle bir şey yaptıktan sonra, bambaşka biri oluyorsun.

(kısa bir bekleyiş)

Sonsuza kadar.

(bir sessizlik)

Bu çok fazla.

Laney bir şey söylemek istese de, ne diyeceğini bilemez.

DANIEL (DEVAM)

Sana yaptığı onca şeyden sonra onu öldürmek istedim. Çok-

(bir sessizlik)

Ama o kimseyi öldürmemişti. Ben öldürdüm.

Bir ses, belki bir erkek sesi. Laney cebinde duran telefonunu çıkarır, parmağı aramayı reddetmeye hazırdır.

Ama sonra ekrandaki ismi görür.

Telefona bakar.

Önce anlayamaz.

Sonra yavaşça idrak etmeye başlar.

Korku vücudunu ele geçirmektedir.

Telefonu açarken gözleri Daniel'dadır.

BENNETT (SAHNE DIŞINDAN)

Biliyor musun, "elçiye zeval olmaz" lafının hep bir metafor olduğunu düşünmüştüm.

Laney inler gibi bir ses çıkarır.

BENNETT (SAHNE DIŞINDAN)

Dan nasıl? Yanlış kişiyi öldürdüğünü biliyor mu?

(kısa bir sessizlik)

Hâlâ polisin size yardım edebileceğini düşünüyor musun?

... başı döndü, nerdeyse düşecekti. Sendelerken soğuk havayı derin derin çekti içine. Zihninde canlanan hatıranın ani gücüyle, netliğiyle, dalga dalga gelen mide bulantısı ve korkuyla yalpaladı.

Laney ona bakıyordu, Daniel'ın hatırladığını gözlerinden anlamıştı. "Şimdi neden yalan söylemek zorunda kaldığımı anladın mı, bebeğim? Neden polise gitmek istemediğimi ve neden hâlâ ona kolyeyi verip kurtulmak istediğimi? Bunu hatırlamanı istememiştim, bununla yeniden yüzleşmeni istemedim."

Kahretsin.

Olayın görüntüsü aklına geldiği an, şoktan kontrolünü kaybetmişti ama şimdi yeniden ordaydı. Elinde ölümle, o taşlık kanyonda. Kurumuş bir nehir yatağı yerine bir yükleme alanındaydı belki ama aldığı karar tamamen aynıydı.

Sadece birkaç saniye geçti. Tabancayı hâlâ Bennett'a doğru tutuyor, kulübün duvarlarının ardından gelen müziği duyabiliyordu. Lambanın vızıltısı, hâlâ aynıydı.

Ama her şeyi değiştiren bir şey vardı, artık ne yaptığını biliyordu.

Ve bunun neye mal olduğunu.

Bennett maskesini yeniden takmış, yüzündeki ifade to-

parlanmıştı. Ellerini kaldırdı. "Sakin ol, kardeşim, sakin ol. Bunu daha önce de denedin ve o zaman hiç hoşlanmamıştın."

Daniel koluna baktı. Omuzları, pazısı, dirseği, önkolu, eli ve tabanca. Hepsi birbirine bağlıydı. *Silah sadece senin iradene hizmet eden bir araçtır. Tetiği çekersin ve önünde duran adam ölür.*

Ama onu öldüren silah değildir.

"Bak ne diyeceğim..." Bennett ellerini indirdi.

"Yapma!" Daniel'ın ağzı kupkuru, boğazı hırıltılıydı.

"Sakin ol! Sadece kolyeni çıkarıyordum, tamam mı?" Bennett, oldukça yavaş hareketlerle iki parmağını cebine sokup ışıldayan zinciri çıkardı. "İşte." Kolyeyi yere attı. "Gördün mü?"

Her şey seni buraya yönlendiriyordu. Arabayla kat ettiğin her kilometre, peşine düştüğün her hatıra, bu çok kısa hayatında geçirdiğin her an. Öğrendiğin her şey. Hepsi, seni başladığın yere geri getirmek için hazırlanmış bir komployduu.

Alnından damlayan teri boşta olan elinin arkasıyla sildi. Laney onu izliyordu, onun Laney'si, sevdiği ve onu seven kadın.

Tanrım. Nerdeyse – onu–

"Çok üzgünüm, bebeğim, bilmiyordum. Ben–"

"Önemli değil, anlıyorum. Seni seviyorum."

"Dinle, Daniel." Bennett'ın sesi sakindi. "Bir orta yol bulabiliriz."

Yine aynı yerdesin. Tek fark, bu kez ne yaptığını biliyorsun.

Torpidosunda silahla nehrin yatağına gittiğinde, kendi kendine adama çekip gitmesi için bir şans vereceğini söylü-

yordu. Ama gerçekte bunu istemediğini içten içe biliyordu. Oraya giderken esas istediği, adamı öldürmekti.

Ama bunu anlamadın. Bunun yazdığın hikayelerden biri olduğunu düşündün. Birinin hayatını elinden almanın seni nasıl değiştireceğini göremedin. Sana ait bir parçanın da onunla birlikte öleceğini, Daniel Hayes'in son günlerini yaşadığını fark edemedin. En azından olduğunu sandığın Daniel Hayes'in.

Ama tetiği çekmek, klavyede tuşlara basmaktan farklıdır. Hayat hikayeni tasarlamaktan, Bennett'ın kameraları için yazdığın ve şu anda elinde dolu bir silah tutmanı sağlayan, gerçek hayata dair bir sahne yazmaktan bile farklıdır.

"Sen bir katil değilsin, Daniel." Bennett sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bırak da hepimiz gidelim buradan."

"Kapa çeneni!" Laney Daniel'a döndü. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Başka ne seçeneğimiz var ki?"

Elini uzattı. "Silahı bana ver."

"Ne?"

"Ben yapacağım."

Kelimeler, içini delip geçti sanki. Laney'nin gözlerindeki korkuyu, dehşeti görebiliyordu. Birini öldürmenin Daniel'ı ne hale getirdiğini görmüştü Laney ve şimdi aynı şeyin kendisine olmasından korkuyordu. Bir parçasının Bennett'la birlikte ölmesinden. Ama bunlara rağmen bunu yapmaya niyetliydi. İstediğinden değil, Daniel'ı aynı şeyi ikinci kez yaşamaktan kurtarmak için.

Daniel karşı çıktı. "Hayır, buna izin veremem." Bir yere uzanıp gözlerini kapatmak istiyordu, serin rüzgarların güzel çiçek kokularını taşıdığı bir yerde. *Kim olmayı seçtiysen osun. Aldığın kararların arkasında durabileceğine emin ol.*

Silahı indirdi.

Bennett gülümsedi.

"Üzgünüm, bebeğim."

"Olma," dedi Laney. "Üzülecek hiç bir şeyin yok."

Kim olmayı seçtiysen osun.

"Evet," dedi Daniel, "var."

Dönüp silahı yeniden kaldırdı ve tetiği çekti.

Yükleme alanındaki patlama inanılmazdı. Kulakları öylesine çınlıyordu ki, ikinci merminin sesi çok az duyuldu. Ardından gelen sessizlik, korkunçtu.

Aldığın kararların arkasında durabileceğine emin ol.

Bennett sendeledi. Bacakları titriyordu, bir elini kaldırıp göğsüne dokundu ve parmaklarının arasından sızan kana baktı. Kocaman açılan gözleri, sabitlenmiş gibiydi. Gördüğü şeye inanamıyordu sanki.

Sonra yere düştü.

Daniel ona bakıyordu, olup bitenler bir film şeridi gibi, gözlerinin önünden geçti. Son birkaç günde yaşadığı şeyler... Korku, kafa karışıklığı, şaşkınlık. Yollar, yalnızlık, yorgunluk ve suçluluk. Kaybedip tekrar bulduğu Laney ve hayatı.

Sophie, en çok da Sophie.

Yerde yatan cesede baktı.

Bununla yaşayabilirim.

Daniel Hayes, sevdiği kadını kollarına alıp kendine çekti.

İÇ MEKAN – TELEVİZYON STÜDYOSU / SABAH

GÜNÜN jeneriği ekrandan silinince, kocaman pencerelerin önüne konmuş bir masa belirir. Camlardan bakınca, Manhattan'ın soğuk sabahı görülmektedir. Dışarıda turistlerden oluşan bir kalabalık, kar kıyafetlerini giymiş bir halde pencereden içeri bakmakta, fotoğraf çekip el sallamaktadır.

Masada dört kişi vardır: MEREDITH VIEIRA, bir komşu kızı güzeli;* nazik ve mütebessim AL ROKER; biraz huzursuz görünen DANIEL HAYES ve ışıl ışıl görünen, sakin LANEY THAYER.

MEREDITH

Bu sabah sizlerle paylaşacağımız çok ilginç bir hikayemiz var. Hepiniz konuğumuz Laney Thayer'ın dahil olduğu korkunç kazayı duymuşsunuzdur. Ve elbette ardından yaşanan gelişmeleri de biliyoruz, açılan soruşturmayı ve cinayet iddiasını. Bu sabah ilk olarak, Laney ve eşi, senarist Daniel Hayes, başlarına gelenleri bize anlatacaklar. Ne hikaye ama! Laney, Daniel, geldiğiniz için teşekkür ederim.

LANEY

Davet ettiğiniz için biz teşekkür ederiz. Programınıza bayılıyoruz.

* Erotik bir film. (Ed. N.)

MEREDITH

Polisin anlattığı kısmını hepimiz biliyoruz ama Laney, sen olanları bir de kendi gözünden anlatır mısın?

LANEY

Denerim.

(güler)

Hafıza kaybının zararları.

AL

Bunu biraz anlatsana.

LANEY

Pekala, buna dissosiyatif füg deniyor. Olay şu ki, travmatik bir deneyim yaşadığınızda, zihniniz ipin ucunu kaybedebiliyor. Doktorlar bunun bir çeşit başa çıkma çabası, beynin kendini korumak için son bir uğraşısı olarak yorumluyor. Ama bu o kadar nadir görülen bir şey ki, onlar da hakkında çok fazla şey bilmiyorlar.

MEREDITH

Senin durumunda bu, araban uçurumdan aşağı yuvarlandığında gerçekleşti değil mi?

LANEY

Öyle olduğunu sanıyoruz.

Bir haber programından alınan video, ekrana verilir ve mavi VolksWagen Beetle'ın, okyanusun içindeki tepetaklak, hurda hali gösterilir.

LANEY (ARKA PLANDAN)

Hatırlayabildiğim tek şey okyanusta uyandığım. Üşüyordum ve her yanım acıyordu, başta tek amacım kıyıya çıkmaktı ama çıkınca, okyanusun ortasında ne işim olduğunu hatırlayamadığımı fark ettim. Hatta hiçbir şeyi hatırlamadığımı.

Kamera tekrar masaya döner.

AL

Çok korkunç bir şey olmalı.

LANEY

Öyleydi. Kafam karmakarışıktı. Yürümeyi, araba kullanmayı, saymayı hatırlayabiliyor ama kim olduğumu bilmiyordum.

MEREDITH

Ne yaptın?

LANEY

Bu biraz tuhaf gelebilir ama doktorlar normal olduğunu söyledi, blöf yaptım.

(güler)

Hafızamın geri geleceğine emindim, bu yüzden o ana kadar, başka biri gibi davrandım.

AL

Bir aktris için bu son derece doğal.

LANEY

Ben de bundan kaynaklandığını düşünüyorum.

Başka biri gibi davranmaya alışkınım ne de olsa.

MEREDITH

Neden polise ya da hastaneye gitmedin?

LANEY

Korkmuştum. Kim olduğunuzu bilmezken her şey size karşıymış gibi görünüyor.

MEREDITH

Ve elbette sen de Daniel, onun hayatta olduğunu bilmiyordun.

DANIEL

Aslında biliyordum, yani bir şekilde içime doğuyordu. Bunun bir sebebi de polisin hâlâ cesedi bulamamış olmasıydı ama fazlası da vardı tabii. Bir şekilde onun hayatta olduğunu ve yardımıma ihtiyaç duyduğunu biliyordum.

MEREDITH

Ama polis senden şüpheleniyordu.

DANIEL

Onları suçlamıyorum, işlerini yapmaya çalışıyorlardı sadece. Tek umursadığım şey Laney'yi bulmaktı bu yüzden onu aramaya koyuldum.

MEREDITH

Sonrasında olanları hepimiz duyduk zaten.

Evlendiğiniz plaja yaptığın o yolculuk; Los Angeles'a dönüşün; ve polisten kaçışın.

DANIEL

Davranışlarımın bazı insanlara yanlış gelebileceğini biliyorum. Ama bana göre hepsi çok basitti. Sevdiğim kadının başı dertteyken başka bir şeyi umursayamazdım.

AL

Bu mistik bir romandan fırlamış gibi duruyor.

DANIEL

Öyle de denebilir.

MEREDITH

İkinizin de birbirinizi arıyor olmanız, böyle bir durumda bile birbirinize bağlı olmanız inanılmaz bir şey. Bütün bunlardan ne öğrendiniz?

Daniel ve Laney birbirlerine bakarlar.

LANEY

Hayatın bir yağmur damlası gibi olduğunu.

Daniel gülümseyerek onun elini tutar.

MEREDITH

Bir yağmur damlası gibi mi?

DANIEL

Bunu bana çok sevdiğim biri söylemişti. Basitçe, her şey ancak sizin istediğiniz ka-

dar gerçektir demek sanırım. Ama neyi seçerseniz seçin, hayatınız bir an içinde değişebiliyor.

LANEY

Bu yüzden seçimlerinizi dikkatli yapın.

DANIEL

(Laney'nin elini sıkar)

Ve asla peşini bırakmayın.

Laney gülümser ve dönüp Daniel'ı öper.

MEREDITH

"Asla peşini bırakmayın." Ne kadar ilginç bir hikaye ve ne harika bir çift!

(kameraya döner)

Harika demişken, kısa bir aradan sonra Jamie Oliver bizimle, ailenize mükemmel bir tavuk yapmanız için sırlarını paylaşacak. Bizden ayrılmayın!

Pencereden dışarı bakınca Los Angeles puslu ve nemli görünüyordu.

Daniel, uyku problemini hâlâ atlatamadığı için çok yorgundu. Bu kısmen baş etmeye çalıştıkları şeylerden – avukatlar, medya, TV programlarına çıkışları, New York'a uçmak

– kaynaklanıyordu. Doktorlardan ve testlerden. *Kimsenin*, hafızasının ne zaman geri geleceğini – ya da gelip gelmeyeceğini – söyleyemeyişinden.

Ama çoğunlukla, taşlık kanyondaki anısından. O anın dehşeti biraz olsun hafiflememişti, gözlerini her kapayışında oraya dönüyor, her gece ter ve panik içinde sıçrayarak uyanıyor, rüya bitmek bilmiyordu.

Bitmeyecek de. Ta ki sen bedelini ödeyene kadar.

Direksiyona yine Laney geçmişti ki Daniel'ın durumuna bakılırsa, en iyi seçenekleri buydu. Otomobilin camlarından bakınca, güneşle yıkanmış gibi görünen ve göz kamaştıracak kadar parlayan Los Angeles'ı görüyorlardı: Taquerialar,* Thai büfeleri, spa ve masaj salonları, terapi merkezleri, seçkin butikler ve binlerce kahveci. Arabalar, kırık dökük kaldırımlar, reklam panoları ve caddeler.

"Bunda hâlâ hoşuma gitmeyen bir şeyler var," dedi Laney yine. "Bir tuzak olabilir."

"Belki de." Daniel'ın sesi çatallıydı. "Ama bana söylemesi gereken bir şey olduğunu söyledi, önemli bir şey. Sonsuza dek avukatların ardına saklanacak halimiz yok ya."

"Ya seni tutuklarsa?"

"Jen Forbus'ı arayıp işe koyulmasını söylersin." Kadın saldırıyı başlatan taraf olmak için can atıyor, Los Angeles Şerif Departmanı ve medya hakkında, Daniel'ı bir katil gibi gösterdikleri için dava açmak istiyordu. *Kazanamayız*, demişti Laney, *ama yine de bu, onların beklediğinden çok daha pahalıya mal olur.*

"Ama bu sadece, seni polisten kaçtığın için tutukluyorsa işe yarar." Tepeye doğru çıkarken, ağaçların yaprakla-

* Meksika yemeklerinin satıldığı yerler. (Ed. N.)

rından sızan güneş, arabanın üzerinde benek benek gölgeler oluşturuyordu. "Ya Bennett olayını biliyorsa?"

"Öyleyse de bir yolunu bulmaya çalışacağız." Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Bununla yüzleşmek zorundayım."

"Ben sadece seni yeniden kaybetmek istemiyorum."

"Hey." Doğrulup Laney'ye döndü. "Bir daha beni asla kaybetmeyeceksin."

Laney ona gülümsedi, saçlarını kendi rengine boyamıştı ve şimdi ona bakan gözleri, California güneşi kadar ışıl ışıldı. "Ya kokmaya başlarsam?"

Daniel sırıttı. "Burun tıkacı alırım."

Beş dakika sonra Hollywood Tepesi'ne ulaşmışlardı. Akşamları güneşin batışını izlemeye gelen turistler otoparkı doldururdu ama bu saatte, kolayca bir park yeri bulabilecekleri kadar boştu. "En azından benim de seninle gelmeme izin ver."

"Olmaz. Benimle yalnız konuşmak istediğini söyledi. Ayrıca, birinin avukatı arayabilecek konumda olması lazım." *Daha da önemlisi, sen beni durdurmaya çalışabilirsin, bunun için kendini öne atabilirsin ve ben bunu yapmana izin veremem.* Kapının koluna uzandı.

"Daniel," Laney ona doğru uzanmıştı, "dikkatli ol, tamam mı?"

"Olurum, seni seviyorum." BMW'den indi, önünde Griffith Park Gözlemevi uzanıyordu. Burası bir saraya benzeyen, gri kubbeli, beyaz, kocaman ve eski bir binaydı. Aileleri poz verip fotoğraf çektirirken çocuklar da çimenlerin üstünde koşuşturuyordu. Daniel kenardaki yolu takip etti, beline kadar gelen taş duvarın ardında şehrin nefes kesen manzarası vardı.

Dedektif Roger Waters, korkuluğun üzerinde sırtı Daniel'a dönük bir şekilde oturuyordu.

Daniel derin bir nefes aldı, Laney'ye yalan söylemekten nefret ediyordu ama gerçeği anlatsa da asla anlamazdı. Teslim olmak zorunda olmasını hiç anlamıyordu çünkü, bunu bizzat yaşamayan birinin anlaması da beklenemezdi zaten.

Bennett'ı öldürmüş olduğu gerçeğiyle yaşayabilirdi, o bir canavardı ama nehir yatağındaki o adam... Bennett'ın tuzağa düşürdüğü biriydi sadece, tıpkı onlar gibi. O da bir kurbandı.

Bu da Daniel'ı canavar yapıyordu.

Kim olmayı seçtiysen osun. Aldığın kararların arkasında durabileceğine emin ol. Omuzlarını dikleştirdi. "Bu kadar kenarda oturmamalısın bence."

"Rozet taşımanın faydaları." Waters ona dönmedi. "Bazı kuralları görmezden gelebiliyorsun." Yanını işaret etti. "Otursana."

"Ayakta durmayı tercih edeceğim." Derin bir nefes aldı. "Bak..."

"Çok güzel, değil mi?" Adam manzaraya bakıyordu. "İnsanlar Los Angeles'ın bir aldatmaca olduğunu söylüyor ama ben buna inanmıyorum. Bence sadece anılarıyla ilgili problemleri var, fazla bir şey hatırlamıyor. Haksız mıyım?"

"Ben..." Bu da neydi böyle? "Sanırım doğru. Biraz..."

"Oturmanı söyledim çünkü sana bir hikaye anlatacağım." Adam onu zorluyordu. "Larry Morgan diye bir adam hakkında. Reseda'da doğmuştu ama hikayemiz ancak o on dokuz yaşına geldiğinde başlıyor, uyuşturucu satmaya başladığı zamanlarda yani. Bu işte pek de iyi olduğunu söyleyemem, Los Angeles Emniyeti onu yakaladı ve

beş yıl içerde yattı, o sürede de Kardeşliğe katıldı – Aryan Kardeşliği, duymuş muydun? – muhtemelen hayatta kalabilmek için."

Daniel da korkuluğa yaslandı. Bu bir korkutma taktiği falan mıydı, sert adamlardan bahsederek hapishane hakkında gözdağı vermek için? "Belli ki bu bayağı zor bir hayat, dedektif, ama benim anlatmam–"

"O arada Larry kardeşliğin güzel argümanlara sahip olduğuna inandı ve çıktıktan sonra işini ve ırkçı felsefelerini sürdürmeye karar verdi. Uyuşturucu işine geri döndü ama bu kez kokain yerine crack* satmaya başladı. Çoğunlukla siyahlara satıyor ve on altı yaşın altındaki çocukları kullanıyordu. Niye biliyor musun?"

"Daha az ceza alacakları için mi?" İçindeki yazara engel olamıyordu.

"Bu da vardı tabii ama esas sebep, çocukların okulda satış yapabiliyor oluşuydu. Bu da Larry'nin ilgi alanlarının genişlemesine sebep oldu, anlarsın ya, güzel kızlara bir süre kredi veriyor, ödeme zamanı gelip parasını alamayınca da onları yetiştirip kendisi için çalışmalarını sağlıyor, onlardan faydalanıyordu." Biraz bekledi. "Küçücük kızlardan bahsediyorum, on bir on iki yaşlarında falan."

Daniel yutkundu. "Tam bir pisliğe benziyor."

"Öyleydi."

"Öyleydi?"

"Evet." Adam yeniden şehri seyretmeye koyuldu. "Üç hafta önce Los Angeles nehir yatağındaki bir köprünün altında, vurularak öldürülmüş bir halde bulundu."

Şehir ayaklarının altından kayıyordu sanki. Ayakta dur-

* Kokainin daha sert, daha kötü etkileri olan versiyonu. (Ed. N.)

makta ısrarlı olduğu için sevindi. Yüzündeki ifadeyi silmeye uğraşsa da başardığına emin olamadı. "Gerçekten mi?"

"Aynen. Üç kurşun, dokuz milimetrelik."

"Bana bunu niye anlatıyorsun?"

Waters pantolonundaki tozları silkeledi. "Kanun iyi bir şeydir, bizi hayvanlardan ayırır ama bazen biraz fazla katı olabiliyor." Durdu. "Kimse Larry Morgan'ı özlemeyecek, dünya onsuz daha iyi bir yer olacak ama kanun bunu umursamıyor. Biri gelip onu öldürdüğünü itiraf edecek olsa cinayetle yargılanacak, her şeyini kaybedecek. Hapse girecek ki pek de güzel bir yer olduğunu söyleyemem. Ve tüm bunlar olurken, Larry'nin bir pislik olması hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Daniel ufka doğru bakıyor, aklından binlerce düşünce geçiyordu. Hiçbiri üstünde durabileceği kadar uzun kalmadı.

"Geçen gün sizi televizyonda gördüm. Şaşırtıcı bir hikayeydi." Sustu. "Telefonda konuştuğumuzda bundan bahsetmemen tuhaf."

"Cesedi bulduğunuzu söylediğin zamandan mı bahsediyoruz?" Cevap anında gelmişti ve öfkeliydi.

Waters omuz silkti. "Dedektiflerin şüphelilere her şeyi söylemesi gerektiğinden bahseden bir kanun yok."

"Mantıklı."

"Öyle, evet." Waters dönüp duvardan indi ve pantolonunu silkeledi. "Bak, artık senin peşinde falan değiliz, karın ölmemiş. Medyanın da adeta sevgilisi oldun, çok şanslı bir adamsın. Senin yerinde olsam halime şükreder ve elimdekilerin kıymetini bilirdim. Anlıyor musun?"

Daniel boş boş bakıyordu. Anlamış mıydı? Dedektif ona gerçekten de...

"Ben işime dönüyorum, Laney ve sen de aynısını yap-

malısınız." Dönüp yürümeye başladı. "Dediğim gibi, hafızası olmayan bir yer burası."

Daniel onun gidişini izledi, aklında konuşmayı tekrar canlandırıyor, boşlukları doldurmaya çalışıyordu. Polis öldürdüğü adamı biliyordu demek ve bunu biliyorsa muhtemelen Bennett'tan da haberi vardı. İki cinayet, ve işin peşini bırakıyordu.

Ama diğer yandan, ona yem atıyor, itiraf etmesini bekliyor da olabilirdi. Ama zaten Daniel itiraf etmeye karar vermiş ve dedektif buna engel olmuştu.

Esas noktayı kaçırıyorsun.

Bennett'ı öldürmeni kolaylaştıran, sana yaptığı bir şey değil, Sophie'ye yaptığı bir şeydi. Onun affedilmez günahı buydu, yaptıklarını haklı çıkaran bu. Sophie'yi öldürdüğünde, kendini etik kuralların dışına çıkarmış oldu o.

Ama önceki olayda, nehir yatağında, kuralların dışına çıkan sendin. Canavar olan. En azından sen böyle sanıyordun ve bu yüzden teslim olmak istiyordun. Affedilmez bir günah işlediğini, masum bir adamı öldürdüğünü düşündün.

Ama yanıldın. Larry Morgan da Bennett kadar korkunç biriymiş.

Son birkaç haftayı eskiden olduğun adama geri dönmeye çalışarak geçirdin ama sorun şu ki o adam artık ölü. Maine'deki plajda onu öldürdün sen. Ve onun üzerine inşa ettiğin adam da, Bennett'ı öldürdüğün zaman öldü.

Ama ancak böyle yeniden doğabilirdin.

Şimdi kim olacağın, tamamen sana kalmış.

Kalkıp hızla otoparka doğru yürüdü. Arkasında, öğle güneşiyle ışıldayan bir şehir vardı ve bulutsuz, pırıl pırıl bir gökyüzü.

Laney BMW'nin ön paneline yaslanmış onu izliyordu.

Daniel gülümseyerek ona doğru yürüdü ve elini beline dolayıp Laney'yi kendine çekti, sonra özgür bir adam gibi onu uzun uzun öptü.

"Ne dedi?"

"Dedi ki..." Durdu. "Yeniden doğmuşum."

"Ne?"

"Her şeyin bittiğini söyledi."

"Gerçekten mi?" Gözlerinde sorgular bir bakış vardı.

"Evet, hepsi bitti artık." Gülüp geri çekildi ve derin bir nefes alıp kollarını salladı. Bir çocuk gibi hoplayıp zıplamak istiyordu. Haykırıp bağırmak. Ama çok daha fazla istediği bir şey vardı. "Hadi gidip yatalım."

"Bir dedektifle konuşmak seni azdırdı mı?"

"Seksten bahseden kim?" Gülümsedi. "Uyuyacağım ben."

Üst balkonun görünmezliğinin verdiği rahatlıkla Roger Waters, Daniel Hayes ve Laney Thayer'ı izliyordu. Öpüştüklerini görmüş, adamın kahkahasını duymuştu. Pahalı arabalarına binip camları açarak gidişlerini seyretti. Gördüğü son şey, dünya yansa umrunda olmayacak bir adamın, pencereden sallanan koluydu.

Anlattıklarına inanmışlar ve küçük hikayesi işe yaramıştı. Güzel.

Hayes'in vicdanını da aradan çıkardığına göre, adamın ortaya çıkıp da suçu itiraf etme olasılığı nerdeyse sıfıra inmişti. Kim iyi bir hayatı, film yıldızı bir eşi ve Malibu'daki evini bırakıp, sapık bir uyuşturucu satıcısının adaletini sağlamaya uğraşırdı ki? Bunu yapmak için Waters'ın düşüne-

meyeceği kadar pislik biri olması gerekirdi ki, böyle birinin var olma olasılığı yoktu.

Ama bu anlattıklarının hiçbiri doğru değildi, yine de Hayes bunu bilmese de olurdu.

Artık hiçbir iz yok. Seslerini çıkarmayacaklar. Aptalca kahramanlık çabaları, safça yaptıklarını temizleme uğraşları falan olmayacak. Sessizliklerini koruyacak ve hallerine şükredecekler.

Bu da kimsenin seni Sophie Zeigler cinayeti ile ilişkilendiremeyeceği anlamına gelir.

Midesi kötü oldu ve Bennett onu aradığında, adresi ne için istediğini biliyor olmayı diledi.

Bilmiyor muydun zaten? Yani bir tahminin de mi yoktu?

Fark etmezdi, artık rahattı. Daniel teslim olsa tüm hikaye ortaya çıkar ve Sophie Zeigler cinayetini, Bennett'ı vurmalarına sebep olarak gösterirlerdi. Bu da, o pisliğin kadını nasıl bulabildiğiyle ilgili sorulara sebep olacaktı elbette.

Şimdi Waters'ı onun ölümüne bağlayabilecek hiçbir şey yoktu.

Yani bir şey vardı aslında ama onu da halletmişti.

22

Dışarıdaki hava oldukça aydınlık ve pırıl pırıldı, sanki gökyüzüne sim serpiştirilmiş gibi. Yanmış gibi görünen dikenli ve tuhaf bir ağaca yuva yapan kuşların şarkısı, pencere kapalıyken bile duyulabiliyordu.

Oda sade fakat temiz bir yerdi, ince plastik bir perde koridorun görüntüsünü kesiyor, makinelerin fanları gürültüyle çalışıyordu.

Göremediği bir yerde, biri İspanyolca bir şey söyledi, başka biri de buna güldü.

Yataktaki adam tavana bakıyordu, dünyası Demerol yüzünden sisli puslu bir hale gelmişti. Düşünceleri kopuk kopuk ve ağır işliyor, bir gelip bir gidiyor ve aklını karıştırıyordu.

Buraya nasıl geldiğini düşündü. Nerdeyse hatırlayacaktı, sanki...

Yeşil önlüklü bir adam odaya girip perdeyi sertçe açtı. Gözlerinin altında koyu renk halkalar ve uyumamış gibi görünmesine sebep olan bir şişlik vardı. Doktor olamayacak kadar yorgun, hemşire olamayacak kadar iyi görünüyordu. Serumu ve içindeki sıvının miktarını kontrol etti.

Yataktaki adam onunla ilgilenmiyor, hafızasını toparla-

maya uğraşıyordu. Biraz daha netleşmişti görüntüler, sanki arada bir perde varmış da kaldırılmış gibi.

Bir ses hatırladı, bir erkek sesi.

Bir türlü gebermeyeceksin değil mi?

Ve başka bir şey. Ne? Parmaklarla ilgili bir şey. Ve... meleklerle?

Önemli bir şeydi bu. Tırnaklar, hareket eden parmaklar, bir enstrümanın tellerinde gezinen parmaklar–

Parmak izleri.

Parmak izlerini, DNA örneğini aldım ve fotoğraflarını çektim. Bir perde daha kalktı ve adamın yüzü göründü. Dedektif Roger Waters. Dudakları sıkı sıkı kapalı, burnu yağlı gibi parlaktı. *Ben sana muhtaçtım belki ama şimdi sen de bana muhtaçsın.*

Seni sınırın öbür tarafına geçirdiğim an ilişkimiz biter. Beni bir daha asla rahatsız etmeyeceksin.

Los Angeles'ı o boktan haritandan çıkaracaksın, duydun mu beni? Sonsuza kadar.

Ah, evet. Şimdi taşlar yerine oturuyordu.

"*Buenas tardes,*" dedi önlüklü adam, onu daha yeni fark etmiş gibi. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Yataktaki adam zihnindeki sahneyi silip gelen adamın yüzüne baktı. Esmer bir ten, koyu renk saçlar. Yakışıklı bir adamdı ama yolunda olmayan bir şey vardı sanki. Yorgunluk belirtileri ya da aksanlı İngilizcesi değil, başka bir şey.

Gözbebekleri. Büyümüşlerdi.

Büyümüş gözbebekleri adrenalinin göstergesiydi.

Burada çalışan birine ait büyümüş gözbebekleri, birilerinin ecza dolabını yağmaladığı anlamına geliyordu.

İlginç.

"¿Señor?" Adam başını eğdi. "Uyanık mısınız?" Sesi tiz, konuşması hızlıydı.

"Ah evet, kardeşim." Yataktaki adam gülümsedi. "Uyanığım."